DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CAROLINE PECKHAM

SUSANNE VALENTI

UYANIŞ

II

YILDIZLARA BAŞKALDIR

ZODYAK AKADEMİ

OLİMPOS

Çeviren: Onat Özyılmaz

TEBRİKLER, ZODYAK AKADEMİ'YE KABUL EDİLDİNİZ. BURADA BURCUNUZ KADERİNİZİ BELİRLER.

Biz İkizler burcunda doğmuş ikizlerdik ve
Element büyüsü damarlarımızda akıyordu.

Hava. Ateş. Su. Toprak.

Şimdiye dek hiçbir Fae bu dört elementi birden kontrol edememişti, ta ki biz gelene kadar. Bu da bizi bir anda herkesin hedefi hâline getirdi çünkü doğaüstü güçleri olan bir grup kendini beğenmiş züppeyle dolu akademide bile ender rastlanan bir türdük.

Dört Semavi Vâris, yani akademinin en güçlü, en tehlikeli ve en çekici yaratıkları bizi tehdit olarak görüyordu. Kaderlerimiz birbirine bağlıydı ama bizi okuldan postalamak için ay tutulmasına kadar zamanları vardı. Üstelik bunu başarmak için hiçbir sınır tanımayacaklardı.

Akademideki profesörlerden bize yardım etmelerini bekleyemezdik. Hedef pratiği yapmak isteyen Ejderhalara, av peşindeki Kurt Adamlara ya da kana susamış Vampirlere karşı kendimizi savunmak zorundaydık. Yıllardır yaptığımız gibi yine sırt sırta verecektik.

Günün burç yorumu:
Mahvolmaya
hazır olun.

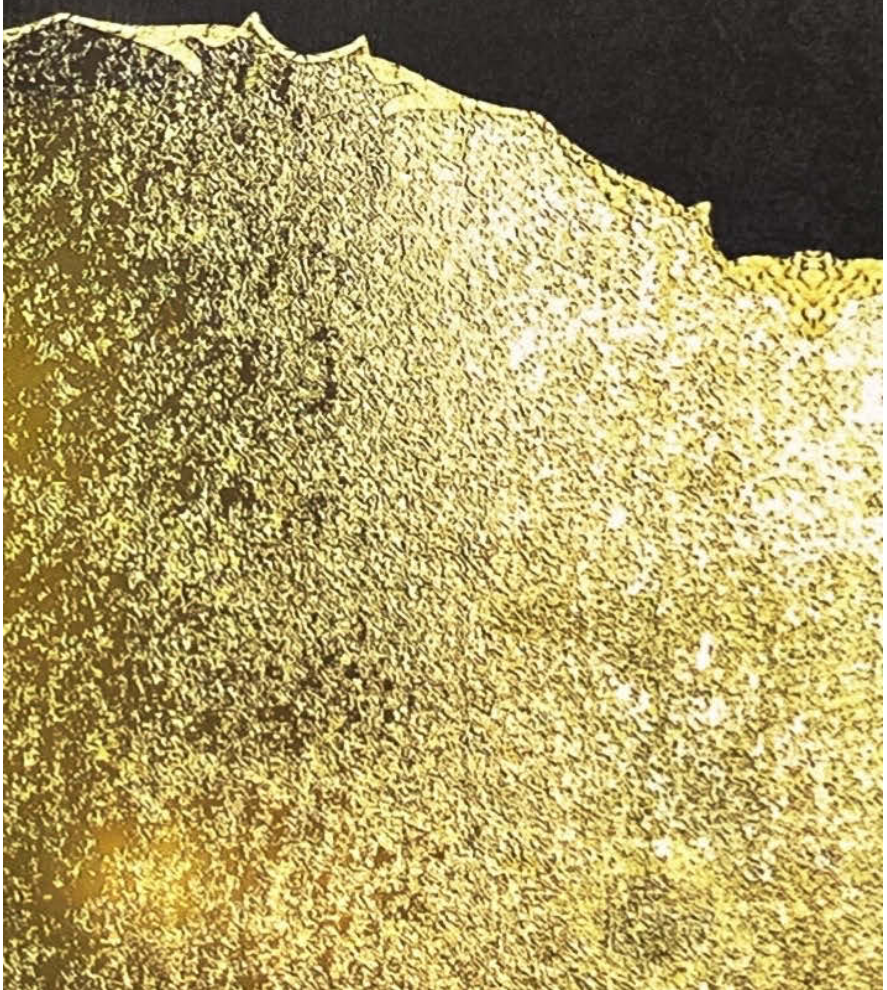
**"Karanlık ve kışkırtıcı.
Fena hâlde bağımlılık yapıyor!"
Raven Kennedy**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Ayışığı Kitaplığı

OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

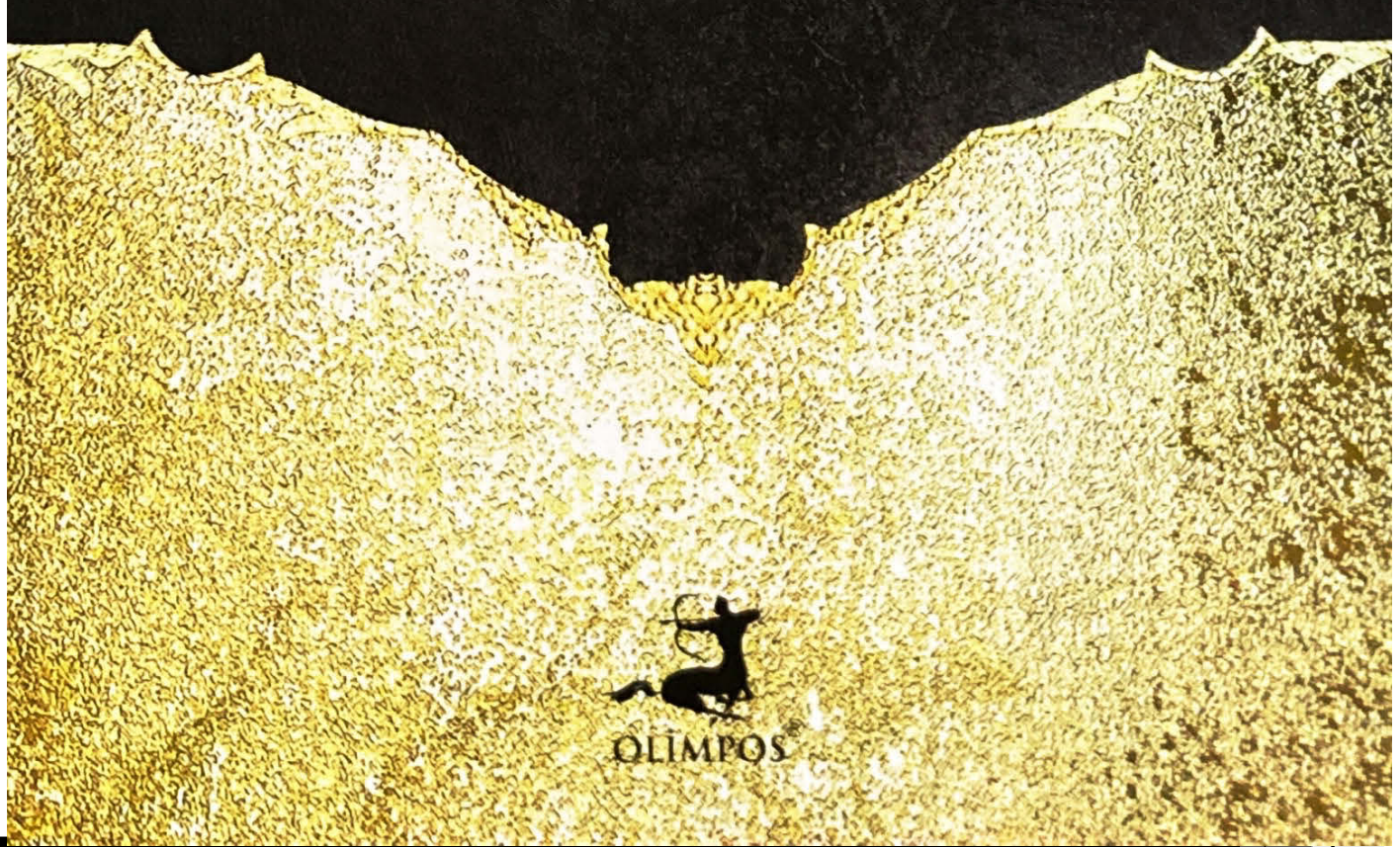
ZODYAK
AKADEMİ'YE
KABUL
EDİLDİNİZ.
BURADA
BURCUNUZ
KADERİNİZİ
BELİRLER.

ZA
ZA
DARCY VEGA

BU LANET AKADEMİDEN
ARKAMA BAKMADAN
KAÇMAK İÇİN
BİR DÜNYA NEDENİM
OLSA DA KALMAK,
DAMARLARIMDA AKAN
BU BÜYÜYÜ VE ONA
HÜKMETMEYİ ÖĞRENMEK
İSTİYORDUM.

OLİMPOS

CAROLINE PECKHAM & SUSANNE VALENTI

ZODYAK AKADEMİ

UYANIŞ

Ayışığı Kitaplığı

OLİMPOS

Zodyak Akademi #1: Uyanış
Caroline Peckham & Susanne Valenti
Orijinal Adı: Zodiac Academy #1: The Awakening

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2019, Caroline Peckham & Susanne Valenti
Harita © Fred Kroner

Çeviren: Onat Özyılmaz
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Zehra Uzun
Şömiz Tasarımı ve İç İllüstrasyonlar: Ekin S. Koch
Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım
Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

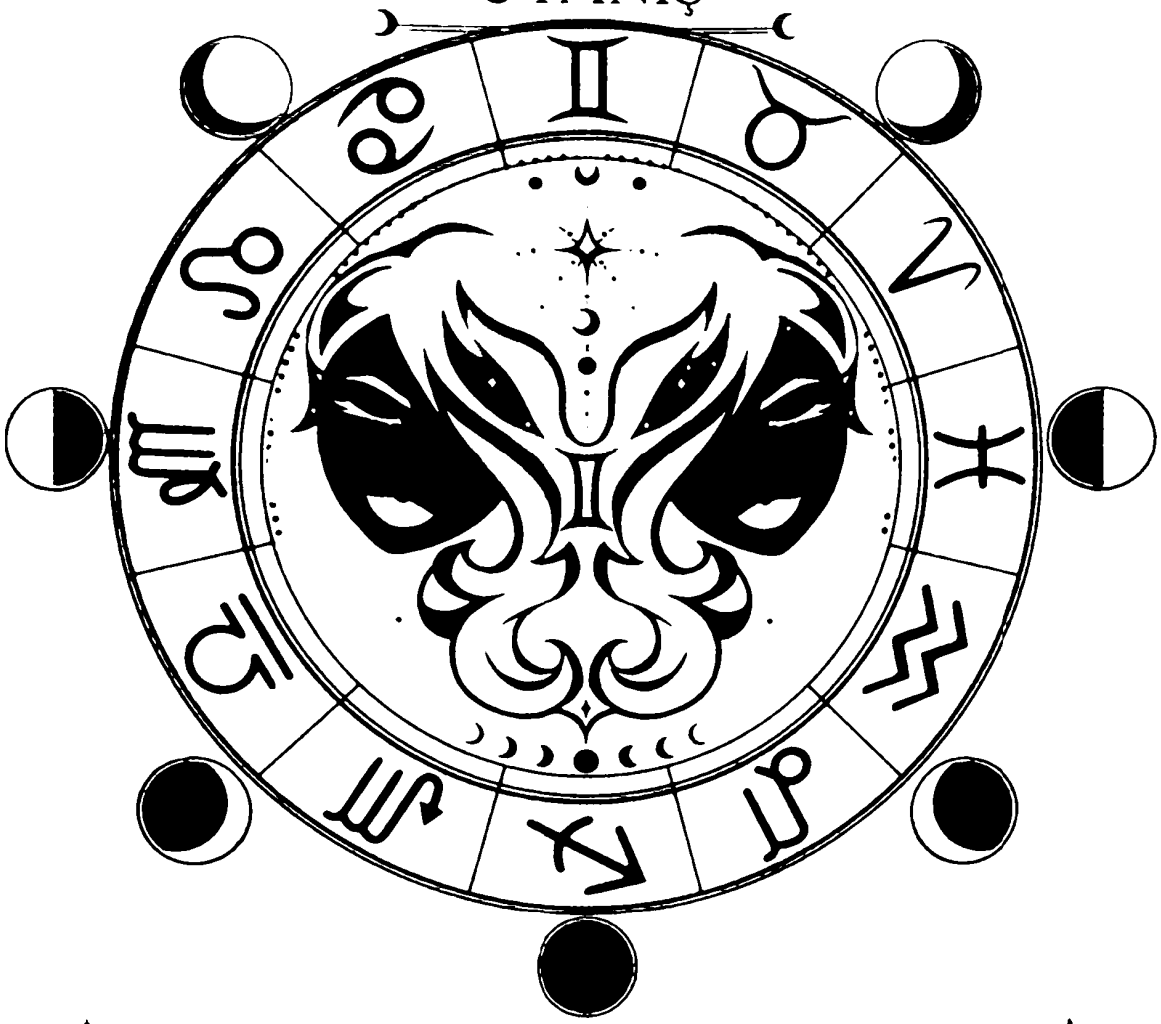
1. Baskı: Ocak 2026
ISBN: 978-625-8729-17-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: Levent Ofset Basım ve Ambalaj San. A.Ş.
Merter Keresteciler Sit. Fatih Caddesi. Karadal Sokak. No:13
34169 Merter / İstanbul Tel: 0(212) 637 15 30 Sertifika No: 45163

UYANIŞ

Çeviren
Onat Özyılmaz

ZODYAK AKADEMİ

CAROLINE PECKHAM
SUSANNE VALENTI

OLİMPOS

Bu kitap kendini bu dünyaya ait hissetmeyen, eşsiz büyülerin, insanın yüreğini sızlatan türden bir aşkın ve cesur maceraların hasretini çeken herkese adanmıştır. Yuvanıza, fantastik dünyamızdaki yolculuğunuza hoş geldiniz.

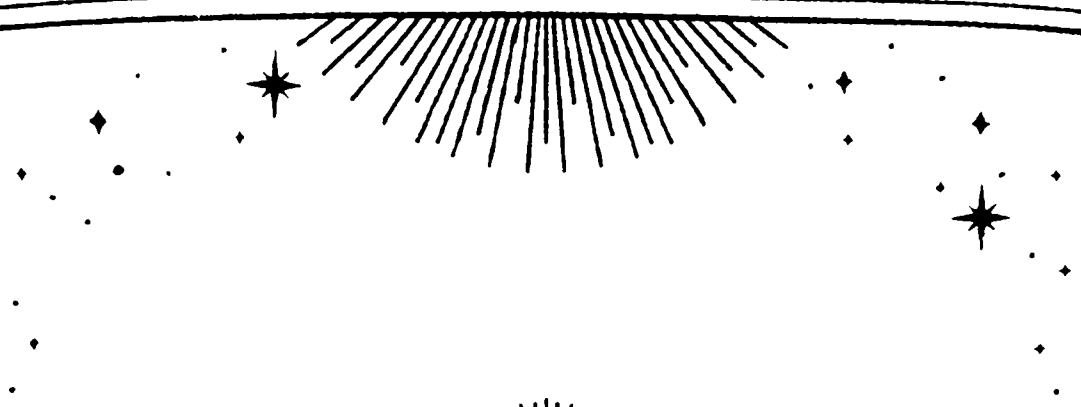
Solaria sizi bekliyor.

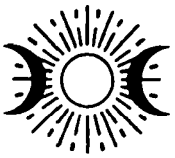
Ayışığı Kitaplığı

Zodyak Akademi
Toprak Mağarası
Pitbol Stadyumu
Satürn Salonu
Uranüs Reviri
Aqua Evi
Ay Sosya Tesis
Neptün Kulesi
Su Göleti
Plüton Ofisleri
Parıldayan Kaplıca

Astroid Sarayı
Terra Evi
Jüpiter Binası
Mars Laboratuvarı
Kral Kovuğu
Uğultulu Çayırlar
Ağlayan Orman
Küre
Toprak Gözlemevi
Venüs Kütüphanesi
Merkür Odası
Aer Evi
Hava Koyu
Ignis Evi
Ateş Arenası

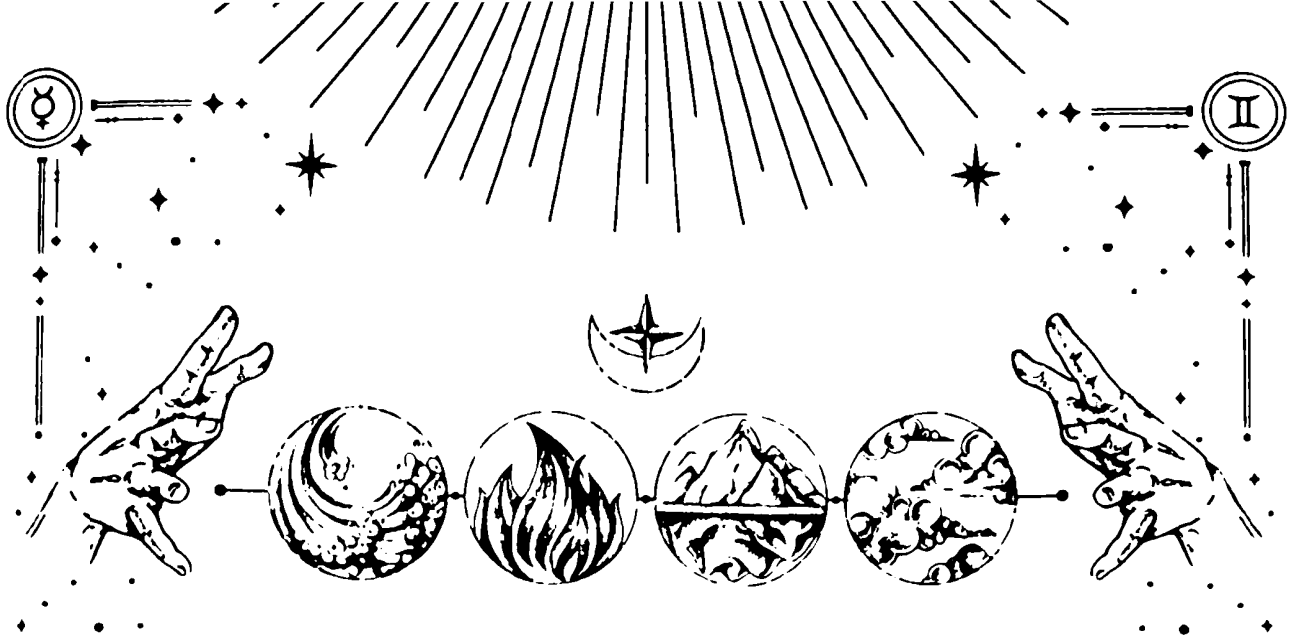

ZODYAK AKADEMİ'YE HOŞ GELDİNİZ!

Tüm öğrencilerin dikkatine:
Vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya Ağlayan Orman'da kaybolmak, derse geç kalmak için geçerli bir mazeret kabul edilmeyecektir.

DARCY

BİRİNCİ BÖLÜM

Polis sirenleri yankılandığında vücudumun yarısı pencereden içeri sarkıyordu.

Dur. Nefes al. Kıçını salla.

Pencere daracıktı ve metal mandalı karnıma batıyordu. Ne var ki ben de yetersiz beslenmiştim ve bir pitbull kadar azimliydim. *Yanlış kıza çattın, Bay Pencere.*

Siren sesleri tekrar duyuldu.

Kanım kulaklarımda uğulduyor, beni yaklaşan tehlikeye karşı uyarıyordu. Altımdaki banyo tanıdık ve ürkütücüydü. Bunu yapmak zorunda değildim. Bu haneye tecavüz sayılır mıydı? Teknik olarak kimseye tecavüz ettiğim yoktu.

Kız kardeşim bu tür işlerde benden *çok* daha iyiydi. Belki bu yüzden burada o değil de ben vardım. Bunun altından kalabileceğimi kanıtlamak istemiştim. Yolumdan dönmek söz konusu bile değildi.

Siren sesleri biraz daha yaklaşmıştı. Ansızın gözlerimin önüne bir hapishane hücresi geldi. Ardından mahkemede salya sümük ağladığımı hayal ettim. "*Suçlu!*" diye bağırdı jüri başkanı ve *çat*,

gözleri dört dönen hücre arkadaşım Patrice'in yanına atılmamla metal kapı üzerime kapandı.

Eh, en azından o iyi beslenmiş.

Tutuklanırsam Tory beni gebertirdi. Gerçi eğri oturup doğru konuşmak lazımdı, onun da yan hücreme atılması ufacık bir hataya bakardı. Birlikte tüm hapishaneye korku salar, ortamın kraliçesi olurduk. Thelma ve Louise'in arabalarını uçurumdan aşağı sürmeyen versiyonu gibi.

Kendime not: Hapse düşmenin iyi bir B planı olup olmadığını Tor'la konuş.

Şimdilik yapılacaklar listemde hapse girmek gibi bir madde yoktu. Adrenalin yüzünden diken üstündeydim. İyi, tamam, bunda korkunun da ufak bir payı vardı.

Bunu başarabilir miyim?

Başarmak zorundayım.

Derin bir nefes aldım. Belki de polisler benim peşimde değildi. Yine de elimi çabuk tutmaktan zarar gelmezdi.

Ellerimi buz gibi fayanslara koyup kendimi ittim. Kalçam çerçeveye sıkışmıştı, evin arkasından sarkan kıçım bayrak gibi sallanıyordu. Siyah saçlarımın mavi uçları fırtınaya kapılmış gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu.

İt, kıçını salla, *evet!*

Pek de zarif sayılmayacak şekilde içeri kaymayı başardım, fayans zemine çarpan yıpranmış Converselerim evin geri kalanı kadar sessizdi. Az önceki minik zaferimi kutlamak için bir an duraksadım, kafamdaki melodiyle bir o yana bir yana sallandım.

Başardım.

Kapıyı açıp boş olduğunu bildiğim eve daldım.

İçime bir huzursuzluk çöktü. Üzerine bastığım döşeme tahtası gıcırdadığında çıkan ses kulaklarımda bir gök gürültüsü gibi çınladı.

Pete işte. İçeride kimse yok.

Adını aklımdan geçirmek bile şiddetle ürpermeme neden oldu. Üç ay öncesine kadar burası Tory'yle benim yuvamdı. Gerçi buraya yuva demek ne kadar doğru olurdu emin değildim. Pete bizi hiçbir zaman ailesi olarak görmemişti. Bir koruyucu aileyle geçirmemiz gereken son yılımızda kendimizi burada bulmuştuk. Pete on sekizimize basmamızdan bir gün önce, artık "bize kol kanat gerdiği" için devlet yardımı alamayacağından ikimizi de kapının önüne koymuştu. Bir şişe viski ya da pek kıymetli elli sekiz inç televizyonu olsaydık kendimize ondan iyi koruyucu aile bulamazdık.

Bir zamanlar Tory'yle kaldığımız odaya girdim. İçerisi çoktan boşaltılmıştı. Darla onu terk ettiğinden Pete başka kimsesiz çocuk alamayacaktı. Darla doğum günümüzden yaklaşık iki ay önce çekip gitmişti, bunu yaptığı için onu suçlayamazdım. Ne tesadüf ki Pete, sosyal hizmetler görevlisine bundan bahsetmeyi unutuvermiş, biz de özgürlüğümüze kavuşmamıza çok az kaldığından sesimizi çıkarmamıştık.

Gerçi düşününce odada boşaltılacak pek de bir şey yoktu, sadece iki yetişkin kız için fazlasıyla küçük ve aşağılayıcı ranzamız vardı. *Eyvah! Bunun için sana teşekkür etmiş miydik, Pete? Gitmeden bunu da aradan çıkarayım bari.*

Temkinli davranmayı bırakıp ayaklarımı yere vura vura odanın öbür ucuna ilerledim. Avuçlarımı duvar boyunca gezdirerek uğruna buraya geldiğim şeyi aramaya koyuldum. Tuğlalardan birini kavrayıp kendime doğru çekerek Tory'yle eşyalarımızı sakladığımız minik gizli bölmeyi açığa çıkardım.

Odaklanmak adına dudağımı ısırarak bölmenin içini el yordamıyla aradım.

Nakit para. Koca bir tomar. Evden öyle ani kovulmuştuk ki yanımıza almaya fırsatımız olmamıştı. Dahası bu, Pete'den bize vermesini isteyebileceğimiz türden bir şey değildi. Duvarının içinde böyle bir meblağın saklı olduğunu bilse hepsini bir gecede kumarhanede çarçur ederdi. Bu parayı yıllardır biriktiriyorduk.

Ben okuldaki öğrencilerin istemedikleri ıvır zıvırları alıp satarak komisyon toplarken Tory çok daha yasa dışı yöntemlere başvurmuştu. Başıma bela açmak istemediğinden ne yaptığını bana hiç açık açık söylememişti ama birkaç tahminim vardı. Eve daima gecenin bir vakti döner, leş gibi benzin ve adrenalin kokardı.

Paramızın nereden geldiğini pek de umursadığım söylenemezdi. Bu tomar tüm geleceğimizdi. Tuğlaların arasındaki bu kıymetli zulada neredeyse iki bin dolar saklıydı. Dairemizin kirasına hayli hayli yeterdi. Yeni evimiz matah bir yer sayılmazdı ama buz gibi kaldırımdan çok daha iyi olduğu kesindi.

Ön kapı sertçe çalındı.

Midem kasıldı. Pete'in arkadaşı yoktu. Yalnız, ezik herifin tekiydi.

Polisler. Enselenmek üzereyim.

Parmaklarım bir kâğıt yığınına sürtündüğünde onu sıkıca kavradım, hepsinin bu kadar olduğunu umdum.

Polisler bir gümbürtüyle evin kapısını kırdı.

Hayır, hayır, hayır.

Yüreğim ağzıma gelirken evin içinde telaşla koşturmaya başladım.

Koridorun ilerisindeki bir kapı hışımla açıldı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı bir adam.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda tek görebildiğim bir silah namlusu oldu.

"Hasiktir! Ateş etme!" Panikten önümdeki duvara tosladığımda omzum sızladı.

"Kıpırdama dedim!" diye bağırdı polis memuru.

Çaresizce kendimi banyoya atıp kapıyı arkamdan kilitledim.

Henüz ateş açmadı. Bu iyi bir şey olmalı. Polisler silahsız genç kızları vurmaz, değil mi?

Parayı pantolonumun arka cebine sıkıştırıp Pete'in diş fırçasını alarak tuvaletin suyuna batırdım. Kapının öteki tarafından gümbürtüler gelse de çoktan içeri girdiğim pencereden dışarı

sarkmıştım. Pete'in fırçasını yerine geri koymakla kaybettiğim beş saniye buna fazlasıyla değerdi.

Kıvrana kıvrana pencereden geçip kurtuldum. Ayaklarım yere temas eder etmez komşunun rottweiler cinsi köpeğinin derin bir çukur kazdığını bildiğim arka çitlere doğru koşmaya başladım. Arkamdan daha fazla bağırış yükseldi. Rüzgâr saçlarımı uçuşturuyor, ciğerlerim yanıyordu. Kovalamaca, içimi uyuşturucu gibi saf bir coşkuyla dolduruyordu.

Pete'in diş fırçasına yaptığım şeyi Tory'ye anlattığımda yüzünde belirecek ifadeyi hayal ettim. Kahkahasını duymak için sabırsızlanıyordum. Bunu başarıp başaramayacağımdan şüphe etmiştim. Genelde her şeyi elime yüzüme bulaştırırdım fakat bugün bir istisnaydı.

"Hey, dur!" Bu kez ses bir kadına aitti.

Sevincim kursağımda kaldı. Bir çiçek tarhına dalıp çitin altındaki delikten sürünerek geçtim. Kot pantolonum ahşabın sivri uçlarına takıldı. Tenim çizildi ve ayak seslerinin yaklaştığını fark ettiğimde panik dolu tiz bir çığlık koyverdim.

"Bu paraya ihtiyacım var! Hepsini kendimiz biriktirdik!" diye bağırdım. Göğsümü döven kalbimin sesi haykırışıma taş çıkarırdı.

Bir çift el ayak bileklerimi kavradığında kalbim tekledi. Kemerimi açmamla belimde bir kıpırtı hissettim. Para çizik içinde kalmış tenime sürtünerek çamurun içine dağıldı.

Tomarı cebime değil, kemerime sıkıştırmıştım.

"Çavuş!" diye bağırarak destek istedi kadın memur. Hayatım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçip gitti. Sikerler hapishaneyi, ciddi ciddi bunun iyi bir B planı olacağını mı düşünmüştüm?

Sert bir erkek sesi kulaklarımı doldurdu. "*Bırak kızı.*"

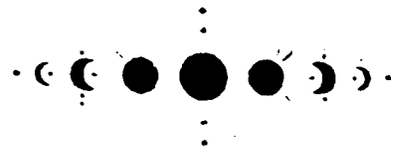
Memur, adamın söylediğini yaparken dört ayak üzerinde doğrulup talihime şükrettim. Kafamı çevirdiğimde bir çift kocaman erkek elinin güzel paracıklarımızı topladığını gördüm.

O paralar bizim her şeyimiz!

Çiti sertçe tekmeleyip öfkeyle haykırdıktan sonra önüme dönüp var gücümle onlardan uzağa doğru koşmaya başladım.

O adam her kimse hem hayatımı kurtarmış hem de her şeyi mahvetmişti.

Çok sağ ol, göt herif.

Çamura bulanmış hâlde kendime küfürler yağdıra yağdıra dairemize uzanan dört katı tırmandım. Ellerimi ceplerime sokup sağanak yağmurun altında on blok yürümekten donuma kadar ıslanmıştım. Şikago'nun havası bu sıralar pek kasvetliydi. Ya rüzgâr önüne gelen her şeyi uçuruyordu ya da yağmur her yeri sırılsıklam ediyordu. Daha eylül ayındaydık, Springfield'da insanlar hâlâ güneşleniyordu!

İliklerime işleyen soğuk yüzünden ürperdim. Her yanım uyuşmuştu, o parayı kaybetmenin acısı ve hem kardeşimi hem de kendimi hayal kırıklığına uğratmanın utancı dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

Anahtarı deliğe sokup çevirerek bir kısmı soyulan yeşil boyayla kaplı bir kısmıysa bilinçli bir hipster tarzından ziyade yarım bırakılmış gibi görünen sıvasız tuğla duvarlı ufak dairemize girdim.

Tory kanepeye uzanmış, ekranının ortasında koca bir çatlak olan cep telefonunda bir şeyler yapıyordu. Hiç değilse akıllı telefonu vardı. Öte yandan ben hâlâ doksanlardan kalma, telefonun asıl işlevi *buymuş* gibi birini aramaktan başka hiçbir halta yaramayan bir Nokia'yla idare etmeye çalışıyordum.

Dramatik bir iç çekişle deri ceketimi çıkardığımda kardeşim tek kaşını kaldırarak bana baktı. Telefondan uyuşan beyni gördüklerini idrak ettiğinde hızla ayağa fırladı.

"Nerede kaldın?" diye sordu. Kafa karışıklığı benimkiyle aynı tondaki zeytin yeşili gözlerinden okunuyordu. Tek benzerliğimiz gözlerimizden ibaret değildi elbette. Aslını hiçbir zaman öğrenemeyeceğimiz, Latin kökenli olduğumuz izlenimini yaratan esmer tenimiz ve dolgun dudaklarımız da birbirine benziyordu. Saçlarımın uçlarındaki koyu mavi boyayı saymazsak birbirimizin kopyası gibiydik. Belki de bu yüzden zaman zaman birbirimizi delirtiyorduk.

Sorusuna cevap vermek yerine ceketimi yere fırlattım. Üzerinde tepinmek istesem de Tory keskin bir nefes alıp kıyafetlerimi işaret ettiğinde dikkatim dağıldı. Bakışlarımı vücuduma çevirdiğimde tişörtümün eteğinin çit felaketi yüzünden kanla lekelendiğini gördüm.

"Bir şeyim yok." Tişörtümü çıkarıp bir tost makinesi bile olmayan ayakkabı kutusundan hâllice mutfağımıza astığımız çöp torbasının içine fırlattım. Gururu bir kenara bırakıp Tory'ye her şeyi berbat ettiğimi anlatmaya hazırlandım. "Paramızı Pete'ten geri almaya karar verdim ama polisler evi bastı. Koşarken... hepsini üzerimden düşürdüm." Kendime o kadar öfkeliydim ki yumruğumu mutfak tezgâhına vurdum. *Sakar aptal.*

"İki bin doları?" dedi Tory şaşkınlıkla.

"İki bin doları." Gözlerimi yumdum, utançtan yerin dibine girecektim. Kafamı toplayıp bir çözüm bulmalıydım. Yoksa boku fena yiyecektik. Pete bizi kapının önüne koyduğunda elimizdeki tek değerli eşyayı –bir ikinci el dükkânında bulduğum, sahte diye satılan hakiki Gucci çantayı– satarak bu dairenin birkaç aylık kirasını ödeyebilmiştik. Pete'in bundan haberi olsa fırsatını bulduğu an pis pençelerini o güzelim çantaya geçirirdi.

"Seni gördüler mi?" diye sordu Tory.

"Evet," dedim iç geçirerek. "Pete eve kamera taktırmış olmalı. Belki de komşu onları aramıştır. Kim bilir? Nedeni ya da nasılı fark etmez. Her şeyi batırdım. Boku yedik."

"Nerede yaşadığımızı bilmiyorlar," dedi Tory dalgın dalgın.

"Mesele para, Tor." Kendimi ara sokakta bulduğumuz yırtık pırtık kanepeye –evet, işte bu kadar sefildik– attım. "Kirayı nasıl ödeyeceğiz?"

Tory kanepenin kolçağına ilişip omzuma hafifçe yumruk attı, sevgisini böyle gösterirdi. Yumuş yumuş biri olmaması duygudan yoksun olduğu anlamına gelmezdi. Bazen bana daha sık sarılmasını istesem de daima kendine has yöntemleriyle beni önemsediğini gösterirdi. "Takma kafana, Darcy. Bu gece bir iş halledeceğim. Sonrasını düşünürüz."

"Öyle mi?" Gözlerimi bir çizgi film karakteri gibi ardına kadar açarak ona umut dolu bakışlar attım.

"Evet." Bana sırıtsa da parayı kaybettiğim için hayal kırıklığına uğradığının farkındaydım.

Kahretsin, biraz dikkatli olsam ölür müydüm? Neden hiçbir işi düzgün yapamıyorum?

Havanın kararmasıyla yağmurun hiddeti azaldı ve karnım kavuşamayacağı birkaç lokmanın hasretiyle guruldamaya başladı.

"Özür dilerim," dedim Tory pencereden sokağı izlerken. "Ama hiç değilse hoşuna gidecek bir şey yaptım."

Omzunun üzerinden bana meraklı bir bakış attı. "Ne yaptın?"

"Pete'in diş fırçasını tuvalete sürdüm. Suyuna bile batırdım."

Önce ağzı şaşkınlıkla açıldı, ardından da bir kahkaha patlattı. Ona eşlik ettiğimde kendime duyduğum öfke nihayet uçup gitti ve küçük, bomboş dairemiz biraz olsun neşeyle doldu.

TORY

İKİNCİ BÖLÜM

"Çalış," diye homurdandım. Omzumun üzerinden sağımı solumu kolaçan edip görünürde kimse olmadığından emin oldum. Etraf karanlık ve gölgelerle doluydu, çok katlı otoparkın çömeldiğim köşesinden çıt çıkmasa da temkinli olmaktan zarar gelmezdi. Yanımdaki güzeller güzeli gümüş renkli motor vücudumu büyük ölçüde gizlese de biri beni fark ederse oyun biterdi. "*Hadi, çalış artık!*"

Kabloları tekrar birbirine değdirdim ama yine hiçbir şey olmadı. Bu modelde benim bilmediğim ekstra bir güvenlik donanımı mı vardı? Araştırmamı yapmıştım ama sınırlı sayıda üretilen modellere alışılagelmişin dışında özellikler eklenmesi olağandı.

Bir an şansımı daha fazla zorlamadan çekip gitmeyi düşündüm.

Arabaların arasından bir yerden tiz sesli bir kahkaha yükseldiğinde kalp atışlarım hızlandı.

Beni göremezler. Henüz. Daha yeterince yakınımda değiller.

Sakinleşip nabzımı yavaşlatmak için burnumdan ağır ağır nefes verdim. Pes etmeden önce son bir kez daha deneyecektim.

Dişlerimi sıkıp gözümün önüne çaresizce ihtiyaç duyduğum o minik kıvılcımı getirdim. Yeterince istersem bunu gerçeğe dönüştürebilirdim. Son bir kez daha...

Kabloları tekrar birbirine değdirdiğimde yanımdaki bebek bir gürültüyle cana geldi.

Nihayet.

Hızla doğrulup siyah kaskı kafama geçirdim ve yüzümü tamamen gizlemek için vizörü indirdim. Uzun siyah saçlarımın her telini kaskın içine tıkıştırdığımdan emin olduktan sonra bacağımı motorun üzerine attım.

"Birlikte ufak bir gezintiye çıkacağız," dedim. Tüy kadar hafif bir dokunuş misali omurgamdan geçen heyecan içimi bir hoş etti.

Parmaklarımı gaz koluna dolayıp elimi hafifçe döndürerek motorun altımda kükremesine izin verdim. Yüzüme bir gülümseme yayılırken dudağımı ısırdım. İşim henüz bitmemişti, paramı almak istiyorsam bu güzelliği şehrin diğer ucundaki Joey'ye götürmem gerekiyordu. Yine de üzerinde oturduğum şık, gümüş renkli canavarı izlerken bir an durup zaferimin tadını çıkarmaktan kendimi alamadım.

"Hey!"

Başımı çevirip baktığımda solumdaki merdiven boşluğundan bir güvenlik görevlisinin çıktığını gördüm. Motorun sahibini tanıdığı ve o kişinin ben olmadığımı bildiği ortadaydı. "Sana diyorum! O motorun tepesinde ne yaptığını sanı–"

O lafını bitiremeden motoru vitese takıp gaz kolunu bıraktım. İleri atılıp motorun üzerine eğilerek altımdaki süper motosikleti dik, spiral şekilli rampadan elimden geldiğince çabuk indirmeye çalıştım. Karşıma bir araba çıksaydı ölür giderdim. Pestilim çıkardı. Darcy kardeşsiz kalırdı. Neyse ki o gün bugün değildi.

Zemin düzleştiğinde hız kesmeden çıkışa yöneldim. Otoparkın bariyerleri inikti fakat bunun bir önemi yoktu, yaya girişi

ardına kadar açıktı ve önümde motoru geçirebileceğim on beş santimlik bir boşluk uzanıyordu. Yavaşlayacak vaktim olmadığından beklediğimin aksine kıl payı geçtim, sol dizim duvara sürttüğünde keskin bir nefes aldım.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, adrenalinden uzuvlarım titriyordu ama otoparktan çıkmıştım. Geriye sadece Joey'nin mekânına sürmek ve yolda polislere yakalanmamak kalmıştı. Gerçi altımda böyle bir bebek varken karşımda hiç şansları yoktu. Saatte iki yüz yetmiş kilometre hıza ulaşabilen motorum ve emrime amade ara sokak ve kaldırımlarla onları çoktan atlatmış sayılırdım.

Trafikteki araçların arasından makas atarak sıyrılıp sarıdan kırmızıya dönen bir dizi ışığı geçtim ve sola saptım.

Sağımda kırmızı mavi ışıklar yanmaya başladı, bir an sonra da siren sesleri duyuldu. Tekrar sola dönüp iki apartmanın arasındaki ara sokaktan karşı caddeye çıktım.

Polisleri atlattığımdan emin olduğumda gazı kökleyip diğer araçlara makaslar atarak önümde uzanan düz yolda ilerlemeye koyuldum, kırmızı ışıkta geçtiğimde kaza yapmaktan kıl payı kurtuldum.

Kalbim artık öncekinden de hızlı çarpıyordu ama nedeni korku değildi. Bu hisse bayılıyordum. Bunca risk almamın nedeni büyük ölçüde buydu. Yaşadığımı en çok böyle araçları sürerken hissediyordum. Alabildiğine uzanan boş yolda son sürat gitmeye devam ederken kaskımı çıkarıp rüzgârın saçlarımı uçuşturmasına izin verebilmeyi diledim. Ne yazık ki buna kalkışmak kimliğimi ele verirdi. Bol kesim kot pantolonum ve üzerime büyük gelen deri ceketim korkunç bir moda zevkim olduğundan değildi; beni gören herkesi erkek olduğuma inandırmak için özenle seçilmiş parçalardı. Uzun saçlarımı ve kadınsı hatlarımı saklamam, insanların suçluları erkek varsayma eğilimiyle birleştiğinde gerçek kimliğim son derece güvendeydi. Enselenmediğim müddetçe tabii.

Şehrin ışıkları bir bulanıklık hâlinde iki yanımdan geçip giderken takip edilmediğimden emin olmak için fazladan bir tur daha attım. Dürüst olmam gerekirse bu bebekle beş dakika daha geçirmekten de şikâyetçi değildim.

Altımdaki motorun gücü kemiklerimi titretiyordu ve bir an için motosikleti kendime saklamak dürtüsüyle yanıp tutuştum. Saçmalığın daniskası olurdu elbette. Bir cep telefonunu bile güç bela alan bir kız, sınırlı sayıda üretilmiş bir süper motosikleti nereden bulabilirdi ki? Bulamazdı. Her zamanki gibi bu küçük maceramı kendime saklayıp tıpış tıpış otobüse binmek zorundaydım.

Takip edilmediğimden emin olduğumda eğimli bir ara sokağa sapıp Joey'nin siyah kepenkli servis girişinin önünde durdum.

Motoru son bir kez kükretip kontağı kapattıktan sonra kendime saklamayı her şeyden çok istediğim güzellikten indim.

Joey'nin beni içeri almasını beklerken zaman geçmek bilmedi, omzumun üzerinden ara sokağın girişini yoklarken gerginliğim daha da tırmandı. Elini çabuk tutmazsa sol yumruğumun tadına bir kez daha bakacaktı.

Derken kepenk beni yerimden sıçratan bir gümbürtüyle yükselmeye başladı. Tamamen açılmasını beklemeden eğilip motosikleti hızlıca içeri sürükledim.

Siyah kepenk arkamdan geri kapanırken motoru bir tekmeyle açtığım ayağına yaslayıp kaskımı çıkararak Joey'ye döndüm.

Joey uzun boylu bir adamdı. Koyu renkli saçlarını jöleyle geriye yatırmıştı ve deri ceketinde motosiklet çetesinin amblemi vardı. Gerçi bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Geçmişte benimle şansını denemekten geri duracak kadar olmasa da benim ilgimi çekmeyecek kadar yaşlıydı. Daha on sekizimdeydim. Doğduğumda o benim şu anki yaşlarımdaydı. Bunun düşüncesi bile iğrençti.

Joey bakışlarını motosikletin üzerinde gezdirip ıslık çaldı. Tüm özelliklerini bir bir anlatarak nefesimi boşa harcamadım.

Bu tür araçlara dair benim kadar çok şey bilen tanıdığım tek tük insandan biriydi.

"Fena değil, ha?" dedim sırıtarak. Bu şimdiye dek onun için çaldığım en pahalı motosikletti.

"Nereden baktığına bağlı," dedi motoru gözleriyle yerken.

"Hadi ama, ederini gayet iyi biliyorum. Beni söğüşlemeye kalkma," dedim sinirle.

"Eh, çok para ettiği bir gerçek. Üstüne üstlük bir de sınırlı üretim."

"Hadi canım," dedim düz bir sesle.

"*Fazlasıyla* sınırlı üretim; yollarda bu bebeklerden sadece seksen beş tane var. Bunu nasıl satmamı bekliyorsun? Üzerine 'çalıntı' yazan ışıklı bir tabela assak yeridir." Bakışlarını motordan çekip bana dönerek tek kaşını kaldırdığında göğsüm sıkıştı.

Kendimi kaptırmıştım. Motosikleti gördüğüm an onu sürmek *zorunda* olduğumu hissetmiştim. Böyle olacağı aklımın ucundan geçmemişti.

"Kahretsin," dedim. "Ne kadar çıkacaksın yani?"

Joey başını eğip tekrar süper motosikleti incelemeye döndü. "Dört yüz."

"Siktir git, Joey. Bu motorun sıfırı kırk bin dolardan fazlaya satılıyor, üstelik daha sadece birkaç ay önce alınmış gibi." Ona sert bakışlar atsam da avuçlarım terlemeye, endişe içimi kemirmeye başlamıştı. Bu işten gelecek paraya ihtiyacımız vardı. Gözümü en az üç bin dolara dikmiştim ve bu motorun bunu misliyle garantilemesi gerekiyordu.

"İster kabul et ister etme," dedi omuzlarını silkip yeniden açacakmış gibi kepenge yönelerek.

"*Lütfen,*" dedim sıktığım dişlerimin arasından. Sözcük ağzımda acı bir tat bıraktı. "Paraya ihtiyacım var."

"Neden birdenbire paraya bu kadar ihtiyacın oldu?" diye sordu neredeyse endişeli diyeceğim gözlerle beni süzerek.

Çünkü kız kardeşimle bu bok çukurundan kurtulup lanet hayatlarımızı yaşamaya başlamak için koparabildiğim her kuruşa ihtiyacım var.

"Sana ne?" diye yanıtladım sertçe.

Joey *cık cık*ladı. "Sekiz yüz. Daha fazla çalışmaz."

"Anlaştık," dedim dişlerimi sıkarak. İstediğim kadar olmasa da hiç yoktan iyiydi.

Joey parayı almak için üzerimizdeki binaya uzanan ahşap merdivene yöneldi.

Peşine takılmadan önce eski deri ceketimi çıkardım; üzerine tütün ve nane kokusu sinmişti. Onu çaldığım adam biriyle ötekini bastırabileceğini sanmıştı belli ki. Yanılmıştı.

Ardından sıra bol kesim kot pantolonuma geldi. Altına tayt ve dizlerime gelen bir çift siyah bot giymiştim. Üzerime geçirdiğim kırmızı atletle bir gece kulübüne gidecek kadar şık görünüyordum, bilhassa da memelerim daha çok göze çarpsın diye kumaşı aşağı çekiştirdiğimde.

Son olarak saçımdaki tokaları çıkarıp parmaklarımla tutamları tarayarak siyah buklelerimin belime dökülmesine izin verdim. Artık kimse beni tanıyamazdı. Motorsikleti çalan adam gitmiş, yerine bir şeyler içmeye giden sayısız kızdan biri gelmişti.

Joey'nin arkasından yukarı çıkıp ofisinin önünde paramı getirmesini bekledim. Elime kalın bir zarf tutuşturduğunda içindekileri saymaya yeltenmedim; para konusunda hep sözünün eri olmuştu.

Ufak bir baş hareketiyle ona veda edip koridoru aştım ve aşağıdaki, yasa dışı faaliyetlerine paravan olarak kullandığı barın arka kapısından içeri girim.

Motorcu kalabalığının arasından geçerken içkinin ve terli erkeklerin keskin kokusu burnumun direğini sızlattı.

Barmen beni görür görmez ufak bir bardağa tekila doldurup önüme itti. İnsanların arasına sıkışıp dirseğimi bara koyarak

içkiyi aldım. Oyalanmak niyetinde değildim ama bedava içkiyi geri çevirecek hâlim yoktu.

Alkolü kafama diktim ve tekila boğazımı yakıp geçerken bardağı sertçe tezgâha çarptım.

Gitmek için arkamı döndüğümde şık beyaz gömleğinin içine güç bela sığmış kaslı birinin göğsüyle karşılaştım.

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedi adam ben onu süzerken.

Uzun boyluydu, kahverengi saçları zamandan ve paradan bol bir şeyi olmayan erkeklerin sıklıkla tercih ettiği "çabasız görünmek için saatlerimi harcadım" tarzında geriye taranmıştı. Benden beş veya altı yaş büyük olduğunu tahmin ettim, muhtemelen yirmilerinin ortalarındaydı. Çekici olduğunu inkâr edemezdim ama benim tipim değildi.

"Yolunu mu kaybettin?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle. Bir motorcu barındaydık. Sakal, deri ceket, kot pantolon buranın olmazsa olmazıydı ve BAY PAHALI GÖMLEK VE GRİ KUMAŞ PANTOLON fena hâlde göze batıyordu. Gerçi sakalı vardı ama o bile özenle şekillendirilmişti. İçerideki diğer adamlar böyle şeylere vakit ayırmazdı, hepsinin yanakları yolunmuş tavuk gibiydi.

Uzun lafın kısası dikkat çekiyordu ve şu an ihtiyacım olan son şey buydu.

"Hayır. Tam da aradığım şeyi buldum," diye yanıtladı. Fonda çalan heavy metal şarkı gür sesini neredeyse tamamen yutuyordu.

"Ne mutlu sana. Sonra görüşürüz." Yanından uzaklaşmak üzere bir adım attığımda kolumu kavradı. "Ne halt ediy–"

"*Bana katıl,*" dedi sertçe.

Barın önündeki taburelerden birine iliştiğimde kolumu bırakıp yanıma oturdu.

Joey tezgâhın arkasında belirdi ve beni görünce tek kaşı havaya kalktı. Neden oturduğumu çözmeye çalışırken kaşlarımı çattım, adamın söylediğini yapmak istememiştim.

"Bir şeyler içmeye mi karar verdin, Tory?" dedi Joey, yarım ağız bir gülümsemeyle tekilamı tazelerken. Paramı alkolle çarçur

etmeyeceğimi iyi biliyordu ama canım istediğinde bana birkaç içki ısmarlayacak kadar cömertti. Bunu gönlümü hoş tutmak için yaptığından emindim, başka biri için araç çalmamı istemezdi. Eh, işe yaradığını inkâr edemezdim.

"Geçen hafta sonundan sonra içmeyeceğim sanırım," diye hatırlattım. Ben ve bedava içki korkunç bir ikiliydik, masalardan birinin tepesinde dans edip yere kapaklanmak pek gurur duyduğum bir şey değildi. Kıçımda oluşan Utah büyüklüğündeki morluk hâlâ geçmemişti.

"Eh, günün birinde belki–"

"*Git başımızdan,*" dedi yanımdaki adam sinirle. Joey itiraz etmeden barın öteki ucuna yöneldi.

Kabalığına kaşlarımı kaldırarak tepki versem de beni umursamadı. Muhtemelen hıyarlık damarlarına öyle bir işlemişti ki yaptığının farkında bile değildi.

"Ben de gitsem iyi olacak," dedim taburemden aşağı atlayıp deriler içindeki kalabalığın arasına dönerek.

Bay Pahalı Gömlek tekrar kolumu yakalayıp kalabalığın gürültüsü ve müzik yüzünden duyamadığım bir şeyler söyledi.

"Çek o pis ellerini üzerimden," diye bağırıp elinden kurtularak kalabalığın içine karıştım. Joey'nin çetesinden birkaç kişi sesimi duymuş olacaktı ki Bay Pahalı Gömlek'in önünü kesmek için araya girdiler.

Fırsat bu fırsat diye düşünüp çıkışa yöneldim. *Dolunay yüzünden olmalı, tuhaf ve hayır lafını anlamayan tipler yine mağaralarından çıkmış.*

Kalabalığı aşarken üzerime çevrilen bakışları görmezden geldim. Bu akşam bir şeyler içesim yoktu. Tek isteğim bir an önce eve dönüp Darcy'ye kazandığım parayı göstermekti.

Sekiz yüz dolar. Parmaklarımı istediğimden çok daha ince zarfın üzerinde gezdirip iç geçirdim. Bir dahaki sefere gözüme daha az şaşaalı bir şey kestirmeliydim.

Yine de aklım o güzel bebekle yaptığım yolculuğa kaydığında dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Kazandığım para istediğim kadar çok değildi belki ama *var ya*, o motosikleti sürmek her şeye değerdi.

Barın önü her zamanki gibi Harley Davidsonları ve yolunmuş tavuğu andıran sakallarıyla poz kesen pisliklerle doluydu. Yaşça genç birkaçı beni ilgiyle süzdüğünde otobüs yolculuğunu çekmek istemediğime karar verdim.

"Aranızda bana şu motorların marifetini göstermek isteyen var mı?" diye sordum kişiliğime taban tabana zıt, tatlı bir gülümsemeyle.

Çetelerine katılmak istemediğimi açıkça belirtmiş olsam da simam bu civarda az çok tanınıyor, bu da diğerlerinin bana biraz olsun güvenle yaklaşmasını sağlıyordu.

"Karşılığını nasıl ödeyeceksin?" diye sordu pala bıyıklı bir herif.

Umduğun şeyle değil, göt herif.

"Ne tarafa gidiyorsun?" diye sordu daha az tiksinç görünen bir diğeri. Köseymiş gibi dursa da bunu umursayacak değildim. Genç ve umutlu birini yaşlı ve sapık birine her daim tercih ederdim. Yakışıklı bir yüzü ve motoru olması bile hanesine iki sayı yazdırmaya yeterliydi.

"Riverdale'in güney tarafına," diye yanıtladım umutla. İki tekerin üzerinde yolculuk taş çatlasın on beş dakika sürerdi, öte yandan otobüs denilen her yanı sidik lekeli, pas bağlamış külüstürlerden birine atlarsam en iyi ihtimalle bir saat sonra evde olurdum.

"Atla bakalım," dedi Köse sırıtarak. Motorunu yerinden çıkarıp üzerine binerken ona doğru yürüdüm.

Motosikletini beğeniyle süzdüm. "Güzel modifiye, dostum," dedim gülümseyerek. Ya bu bebeğe bir tamirhanede servet harcamıştı ya da eli alet tutuyordu.

"Teşekkürler, hepsini kendim yaptım," diye karşılık verdi sırıtarak.

Ona giderek kanım kaynıyordu.

Ben arkasına atlayıp kollarımı beline dolarken o da motoru çalıştırdı.

Motor kükrediği sırada Bay Pahalı Gömlek bardan çıktı ve sert bakışlarını üzerime dikti. Duyamadığım bir şeyler homurdanarak bize doğru gelirken fazlasıyla öfkeli görünüyordu.

Mesajı al artık, dostum.

Ondan uzaklaşırken şoförüme daha sıkı sarılıp gülümsedim.

Bar hızla arkamızda kalırken rüzgâr buz gibi parmaklarıyla saçlarımı çekiştiriyordu. Köse, bir motorun nasıl kullanılacağını iyi biliyor, hız sınırını çekinmeden aşıp makaslar atıyor ve trafiğin arasından sıyrılıp nabzımı hızlandırarak içimi heyecanla dolduruyordu.

Çok geçmeden pek de nezih sayılmayacak mahallemin yakınlarına vardık ve şoförüm beni indirmek için kenara çekti. Evime ulaşmak için dört blok yürümem gerekecekti ama bu nazik yabancıya nerede yaşadığımı açık etmenin gereği yoktu.

"Bıraktığın için sağ ol," dedim gülümseyerek.

"Bu sefer bana numaranı verecek misin, Tory?" diye sordu. Adımı bilmesine şaşırarak başımı hafifçe yana eğdim. Kafa karışıklığım yüzümden okunuyor olmalıydı ki kendini açıklamaya başladı. "Birkaç ay önce de seni evine bırakmıştım ve bir dahaki sefere bana numaranı vereceğine söz vermiştin."

Hiç hatırlamıyordum. Motosikletine tekrar baktım. Hayır, bu güzelliğe daha önce hiç binmemiştim ama yüzleri hatırlamak konusunda pek yetenekli değildim.

"Eskiden bir Triumph'ım vardı," dedi şüpheciliğimi fark edince.

"Ah, daha iyisini aldın demek," dedim kayıp anıyı anımsarken.

"Evet. Ee, ne diyorsun? Seni yemeğe çıkarabilir miyim?"

Bedava akşam yemeğine hayır demek zordu. Üstelik motor kullanmayı da biliyordu. Nispeten yakışıklı olması da cabasıydı.

"Eh, söz vermişim bir kere," dedim numaramı kaydetmek için telefonunu alarak. "Adın neydi?"

"Matt," diye yanıtladı beni pürdikkat izleyerek.

Telefonunu geri verdiğimde ara tuşuna bastı. Cebimde titreyen cihazı çıkardım ve yanıp sönen ekranı sırıtarak ona gösterdim. "Bana güvenmiyor musun?"

"İşimi sağlama alıyorum," dedi beni beğeniyle süzerek. "Seni ararım."

Motorunu çalıştırıp gözden kaybolmasını minik bir tebessümle izledikten sonra eve doğru yürümeye başladım. Adımlarımı hızlandırdım, eylülün gelmesiyle hava akşamları serin olmaya başlamıştı. Yanıma bir ceket almadığıma pişmandım.

Son bloku koşarak aştım ve merdiven boşluğunun dibindeki kapıyı açarken rahat bir nefes verdim.

"Sohbetimiz yarım kaldı," dedi derin bir ses arkamdan. Panikle bir küfür savurup sokağa döndüm. Bay Pahalı Gömlek, titreyen sokak lambasının altında dikiliyordu.

İçimi bir ürperti sararken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. *Yok artık.*

Sapığımla sohbet etmeye hiç niyetim yoktu. Tekrar önüme dönüp merdivene koştum, nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

Arkamdan gelen ayak seslerini dinlerken gözümün önüne yarınki gazetelere haber olacak cinayetim ve altına iliştirilen parçalanarak çöp konteynırının tekine atılmış, farelerin kemirdiği cesedimin fotoğrafı geldi.

Hay sikeyim!

"*Dur!*" diye bağırdı ve ödümü koparan açıklanamaz bir nedenden dolayı *durdum.*

Sapık aramızdaki mesafeyi kapatırken dudaklarım korkuyla aralandı ve bedenimi ele geçiren hareketsiz kalma dürtümü güç bela bastırarak var gücümle tekrar koşmaya başladım.

Dördüncü kata ulaşıp koridorun sonundaki baş aşağı sallanan yedi rakamının asılı durduğu kapımıza yöneldim.

Küfrettiğini duymamla üzerime çullanması bir oldu. Hızlıydım ve koşmaya başladığımda aramızda hatırı sayılır bir mesafe vardı. Bana nasıl yetişmişti? Beni dairemin kapısına doğru itip derin bir nefes verdi.

Tam avazım çıktığı kadar bağırmak üzere dudaklarımı aralamıştım ki eliyle ağzımı kapattı.

Koridor bomboştu, meraklı yan komşumuz Bayan Ergu bile kafasını dışarı uzatıp gürültü, yemek kokusu ya da çöplerimiz konusunda şikâyetlerini sıralamamıştı. Bu kez kapısını açmasını ve o kısarak baktığı gözleriyle beni yargılamasını istiyordum.

"Adım Profesör Orion. Sana zarar vermeyeceğim. *Çığlık atmayacaksın. Beni evine almak istiyorsun.*" Ağzımı bırakıp geri çekildiğinde öylece kalakaldım, korku hâlâ içimi kemiriyordu ama yardım çığlığı atma arzum uçup gitmişti.

Ağzımı açıp ona istediğim *son* şeyin elin adamını gecenin bir vakti evimize almak olduğunu söylemeyi dilesem de ellerim benimle aynı fikirde değildi. Kendime hâkim olamadan anahtarı deliğe sokup kapıyı açtım.

"İçeri gel," dedim tatlı bir sesle. *Nasıl ya?* İnsanlara, özellikle yabancılara, *bilhassa da* sapıklara tatlı davranmazdım.

Pahalı Gömlek gülümseyerek içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Kalbim göğsümü dövüyor, avuç içlerim terliyordu ve içimden bir ses bir tilkiyi kendi ellerimle tavuk kümesine davet ettiğimi söylüyordu.

DARCY

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

En sevdiğim pijamalarımla kanepeye kıvrılmışken ön kapı açıldı. Gözlerimi, başımıza açtığım dertten kurtulmanın bir yolunu bulmama belki (belki falan değil) yardımcı olur diye açtığım *Breaking Bad* dizisinden ayırdım. Tory içeri girdiğinde içimi bir umut sarsa da gördüğüm iki rahatsız edici şey yüzümdeki gülümsemenin solmasına neden oldu: Kardeşimin çatık kaşları ve peşindeki yabancı.

Adam Tory'nin yanına geçip küçük dairemizi şöyle bir süzerken kanepenin kenarını sımsıkı kavradım. Kömür kadar kara, günah kadar çekici gözlerini üzerime diktiğinde her bir hücremi bir sıcaklık ele geçirdi. Üzerine şık bir gömlekle gri pantolon geçirmiş bir futbolcuya benziyordu. Manşetlerini kıvırdığı gömleği kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı ve kumaşı zorlayan pazularıyla koçbaşına taş çıkaracak omuzlarını fark etmemek imkânsızdı.

Kısa bir top sakalı olsa da genç havası vardı, Tory'yle benden sadece birkaç yaş büyükmüş gibi duruyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Hayatta olmaz." Ayağa fırlayıp aynı zamanda yatak işlevi gören kanepemizi işaret ettim. "Kafayı mı yedin sen, Tor? Onun evine gitsene! Tek yatağımızı kötü emellerine alet edeceksin diye bu saatte dışarı mı çıkacağım?"

Tory başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırarak bana her şeyi yanlış anladığımı söyleyen bir bakış attı. "Tabii ki hayır. Bu adam... eh, içeri gelmek istedi."

"Sen de sorgusuz sualsiz onu buyur mu ettin?" diye sordum, kafam iyice allak bullak olmuştu.

Bay Geniş Omuz'un büyük bir keyifle üzerimdeki pijamaya baktığını fark ettim.

"Neye bakıyorsun sen?" diye çıkışsam da yanaklarım al al oldu.

"Buraya on sekiz yaşında iki genci almaya geldiğimi sanıyordum. Yanlış daireye gelmiş olmalıyım, minik tavşan." O kendi şakasına gülerken başımı hafifçe yana eğdim, öfkem kabarıyordu.

Tavşan mı? Pijamamın üzerindeki tavşanlara bir bakış atıp ellerimi belime koydum. Utançtan ölecektim. Kahretsin, bu pijamaları giyecek başka gün bulamamış mıydım? Hızla savunmaya geçip dikkatleri sevimli pijamamdan olabildiğinde uzaklaştırmaya çalıştım.

"Kimsin sen? Ne hakla evime gelip beni aşağılıyorsun?" Tory'ye bir bakış daha attığımda özür dilercesine omuzlarını silkip adama döndü.

Kanepenin etrafından dolanıp kız kardeşimin safına geçtim. Birlikte dairemize bir adım daha atmasını engelleyecek bir duvar ördük ama yakından bakıldığında çok daha iri görünüyordu ve bedenini sımsıkı saran gömleğinin altında kaslarının gerildiğine yemin edebilirdim.

"*Bana içecek bir şey getiriyordun,*" dedi adam Tory'ye dönerek. Kardeşim doğruca mutfağa gidip ona bir bardak su koydu.

Bu kız cidden aklını kaçırdı.

Derin sesi kulağıma bir yerden tanıdık geliyordu. Siktir. Jeton düştüğünde ağzım bir karış açık kaldı. "Sen bir polissin. Bugün oradaydın."

Bana masum masum baktı, sağ yanağında gamzesi vardı. "Neredeydim?"

"Bilmiyormuş ayağına yatma." Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlarken parmağımı suratına doğrulttum. Etrafımdaki hapishane duvarlarını ve hücre arkadaşım Patrice'in dövmeli parmak eklemlerini kütürdettiğini görür gibiydim.

Tory yanımıza geri döndü ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle suyu adama uzattı. Söylediğini neden yaptığını anlamıyordum. Yabancıların –ya da herhangi birinin– isteklerini yapmak hiç onluk değildi.

Adam ona teşekkür edip bardağı alarak suyu kafasına dikti. *Lık, lık, lık.* Sakallı boğazının kasılıp gevşemesini pürdikkat izledim.

Suyunu bitirdiğinde memnun memnun iç geçirip bardağı mutfak tezgâhına bıraktı. Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım, bizi tutuklamaya hiç acelesi yokmuş gibi oyalanıyordu. Bundan zevk mi alıyordu? Yoksa gerçekten susuzluktan ölmüş müydü?

Belki de öylece dikilmek yerine kapıya koşmalıyım. Gerçi Tory'yi almadan nereye gideceğim ki? Üstelik üzerinde kelepçe falan görmüyorum. Belki görevde değildir. İyi de o zaman burada ne işi var?

"Sabahtan beri sizi kovalıyorum." Geniş adımlarla kanepeye yürüyüp kendini az önce oturduğum yere bırakarak ellerini karnının üzerinde kavuşturdu.

"Tory'yi bu işe karıştırma. Parayı ben aldım." Kardeşime döndüğümde onu, suçumu ağzımla itiraf ettiğim için bana sert bakışlar atarken buldum.

"Parayı almadın, hepsini çamura düşürdün," dediğinde dudaklarımı büzdüm.

"*Bu* paradan mı bahsediyorsunuz?" Kıçını minderden kaldırıp arka cebinden bir şey çıkararak başının üzerinde salladı. İşte

karşımızdaydı. Tomar hâline getirilip bir lastikle tutturulmuş güzeller güzel iki bin dolarımız.

Önümdeki inanması güç manzaraya bakarken yüreğim ağzıma geldi. Tory adamın yanına gidip tomarı elinden kaptı ve sehpanın üzerine ilişip her bir banknotu tek tek saymaya koyuldu. Yabancı ona engel olmaya çalışmadı.

Eksik olmadığına kanaat getirdiğinde başını kaldırıp adama en soğuk bakışlarından birini attı. Ne var ki o bana mısın demeden kardeşime aynı şekilde karşılık verdi.

"Ee, bizden ne istiyorsun?" diye sordu. "İnsanlar bir çıkarları olmadıkça paralarını etrafa saçmaz, Bay Orion."

Ah, bir adı varmış demek.

"Profesör," diye düzelttiğinde kaşlarım çatıldı.

Görünüşe göre sadece adı değil, ünvanı da var.

"Kaç yaşındasın?" Bu herifin profesör olması imkânsızdı. Kendine Profesör Dizzy D ya da en az onun kadar saçma bir isim takmış hipster bir DJ değilse tabii. Fakat böyle bir yaşam tarzının beraberinde getirdiği leşlikten yoksundu. Gününü mahveden *bizmişiz* gibi davranmasını saymazsak bir hayli rahat sayılırdı.

"Profesör olacak kadar yaşlıyım." Her şeyi bir kara delik gibi emen gözlerini bana çevirdi. Nabzım hızlanırken bu yabancının evimizde olmasından iyiden iyiye korkmaya başladım.

Kanepenin karşısına geçip kollarımı göğsümde kavuşturdum ve soğukkanlılığımı korumaya çalışarak ondan bir açıklama bekledim. Tory'nin takınmayı başardığı umursamaz ifadeyi taklit edebileceğimden emin değildim, dahası üzerimdeki pijamalar işimi hiç kolaylaştırmıyordu.

"*Sakin kalıp beni dinleyeceksiniz,*" dedi o gür sesiyle. Birden ona itaat etme arzusuyla dolup taştım. Elin adamının zırvalıklarını dinlemek istemediğimin belli belirsiz bilincinde olsam da onu başımla onaylamaktan geri durmadım. Tory'nin yanına oturdum ve ikimiz de kulaklarımızı dört açtık.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığında az önceki gamzesi yine ortaya çıktı. Bir şaheser sayılabilecek yüzündeki bu minik kusur her nasılsa onu daha çekici kılıyordu.

"On sekizinci yaş gününüzden beri kelimenin tam anlamıyla ardınızda türümün bambaşka bir dünyadan algılayabileceği bir iz bırakıyorsunuz." Duraksayıp sözlerini sindirmemizi bekledi.

Bir soru sormak üzere ağzımı açtım ama elini kaldırarak beni durdurdu ve gümbür gümbür sesiyle konuşmaya devam etti. "Her şeyi açıklayacağım, *sakin olun.*"

Onu başımla onaylarken göğsümdeki tedirginlik yerini rahatlamaya bıraktı.

"Açıkla o zaman," dedi Tory kaşlarını çatarak.

Adam arkasına yaslanıp ensesini ovuşturdu. "Lafı dolandırmaktan pek hazzetmem, dolayısıyla direkt konuya gireceğim. İkiniz de insan değilsiniz. Birer Fae'siniz. Bu da yıldızlarınıza yazılı, henüz Uyanmamış bir gücünüz olduğu anlamına geliyor. İçinde bulunduğunuz dünyanın bir aynası olan, Faelerin hüküm sürdüğü Solaria'ya aitsiniz. Buraya kadar her şey tamam mı?" Yüzünde beliren zevzek ifade tam anlamıyla beni kızdırmasa da sinirimi bozdu.

Suratına deli olduğunu haykırarak çekip gitmesini yoksa polisi arayacağımı söylemek istedim ama bedenimi ele geçiren sakinliğin üstesinden gelemedim.

Tory'yle birbirimize baktığımızda kardeşim *keçileri fena kaçırmış* dercesine burnunu kırıştırdı.

"İkizlersiniz," diye devam etti. "Fevrisiniz. Bu yüzden üzerinizde Telkin kullanıyorum. Her şeyin sorunsuzca ilerlemesini istiyoruz, zaten yeterince geç kaldık," diye mırıldanarak saatine baktı. Fırıl fırıl dönen kadranlar ve gümüş dişlilerle dolu saati daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

"İkizler derken... burç olan İkziler'i mi kastediyorsun?" dedi Tory. İçten içe burç yorumları okumayı hep çok sevmiştim ama Tory böyle şeylere inanmazdı. Ben de burcumun hayatım üze-

rinde elle tutulur bir etkisi olduğunu düşünmüyordum ama yıldız falı denen şey ilgimi çekiyordu.

"Aynen öyle," dedi Orion. "İkizler bir hava burcudur, hâliyle hâlâ uykuda olan güçleriniz Uyanmam–"

"Bekle bir saniye," diye sözünü kestim. Bundan hiç hoşlanmadığını yüzünden anlayabiliyordum. "Ciddi ciddi güçlerimiz, *büyümüz* olduğuna inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Açıkçası neye inanıp inanmayacağınız umurumda değil. Fakat bir sorumluluğum var ve bunun bir parçası da size her şeyi açıklamak. Zaten yakında her şeyi öğreneceksiniz, bana kalsa nefesimi boşa harcamam."

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Tory beklediğimden çok daha sönük bir öfkeyle.

"Sabahtan beri sizinle konuşmaya çalıştığım ama sizin haneye tecavüz ve motosiklet çalmak gibi çok daha mühim işleriniz olduğundan köpek gibi oradan oraya peşinizden koştuğum anlamına geliyor. Birilerini kovalamaktan hiç hoşlanmam, yani şu an mutluluktan bulutların üzerinde uçtuğum söylenemez."

Dudaklarımı büzdüm. Bir öğretmen gibi bizi azarlıyordu. Evimize dalıp işini kolaylaştırmadığımız için bize kızan tuhaf bir psikopat olmasa sözüne inanırdım belki.

Saatine ikinci kez baktığında dudakları öfkeyle seğirdi. "Pekâlâ, gidiyoruz hadi." Ayağa kalktığında bön bön suratına baktım.

"Bir saniye." Ben de ayaklandım ama yarattığım etki onun koca cüssesiyle kıyaslanamazdı bile. "Fae olduğumuzu söyledin. Bu ne demek?"

"İnsanlardan daha farklı, daha üstün bir ırkız." Omuzlarını silktiğinde kaşlarım çatıldı. "Dikkatli olun, Bayan Vega. Sınıfta olsak bu yüz ifadesinin bir cezası olurdu."

"Vega mı?" Yüzümü buruşturdum. "Soyadımız bu değil. Lütfen bizi başka ikizlerle karıştırdığını söyle."

Başını iki yana salladı. "Solaria'daki gerçek soyadınız bu. Oraya vardığımızda herkes size böyle seslenecek, benden söylemesi."

"Pardon ama," diye lafa girdi Tory. Sanki bağırmak istiyormuş da bunu yapamıyormuş gibi dişlerini sıkarak. "Barda bana sarkıntılık eden bir sapıkla şuradan şuraya gitmiyoruz. Neyin kafasındasın sen? Süslü püslü kıyafetlerine bakarsak kokain diye tahmin ediyorum."

"Profesör" midemin kasılmasına neden olacak ürkütücü bir gülümsemeyle ona döndü. "Bakın, virane bir dairede beni bir tahtası eksik bir uyuşturucu bağımlısı sanan iki kıza laf yetiştirmekten daha önemli işlerim var. Ama kimse bana fikrimi sormadı. İşi daha da yokuşa sürmeyin, olur mu?"

"Elle tutulur hiçbir şey söylemedin." Az önceki korkumun yavaş yavaş geri döndüğünü hissediyordum. "Hem ağzından çıkan herhangi bir söze neden inanalım ki?"

Orion çantasını kapıp ters çevirerek içindeki her şeyi sehpanın üzerine boşalttı. Sayfalarca kâğıt etrafa dağıldı. Bebeklik fotoğraflarımız, anne babamızın bir ev yangınında öldüğü güne dair gazete haberleri. Bir mucize eseri küllerin arasından tek bir çizik almamış vaziyette kurtarılışımız. Geçmişimize dair bildiğimiz her şey bu kâğıt yığınının arasında saklıydı. Bu adam tüm bunları nereden bulmuştu?

Orion yığını karıştırarak anne babamızın düğün günlerinde kol kola çekilen bir fotoğrafını buldu. Babamın eli annemin kocaman karnındaydı ve gözleri mutlulukla parlıyordu. Onları hiç tanımamıştım ve hiçbir zaman da tanıyamayacaktım. Bu kareyi en beklenmedik anda önüme uzatmasıyla duygularım zincirlerinden kurtuldu.

Fotoğrafı elinden kapıp göğsüme sıkıca bastırdım. Gözyaşlarım birer nehir gibi aktı akacaktı ama bu burnu beş karış havada herifin önünde salya sümük ağlayamazdım.

"Ailemizin fotoğrafının sende ne işi var?" diye çıkıştı Tory.

"Onlar aileniz falan değil," dedi bu kendimize dair bildiğimiz her şeyi altüst eden bir bilgi değilmiş gibi dümdüz bir sesle. "İkiniz de birer Değiştirilmiş Çocuk'sunuz. Damarlarında doğuştan büyü akan birer Elemental'siniz. Gerçek ebeveynleriniz sizi o çiftin ikizleriyle değiştirmiş." Elimdeki fotoğrafı işaret ettiğinde kaşlarım çatıldı. İfadesi o kadar donuktu ki. Nasıl bu kadar kalpsiz olabilirdi? Dünyamızı başımıza yıkacak şeyleri nasıl en ufak bir duygu belirtisi göstermeden söyleyebilirdi?

"Yalan söylüyorsun. Kafayı yemişsin sen. Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" dedim.

"Tehlikede olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi omuzlarını silkerek. "Belki şu an bana yaptığınız gibi onların da sinirini bozdunuz ve sizi verip yerinize söz dinleyen iki bebek aldılar."

Tory adamın suratına bir yumruk patlatacakmış gibi duruyordu ve ona engel olmaya hiç niyetim yoktu.

"Evimizden defol," dedi sakin bir sesle.

"Hay hay. Ben üzerime düşeni yaptım." Cebinden küçük, siyah bir ipek kese çıkarıp iplerini çözdü. "Mirasınızı kaybedecek olmanız ne yazık. Gerçek anne babanızın Solaria'nın en zengin Faeleri olduğunu biliyor muydunuz?"

"Kesin öyledir," diye mırıldandım gözlerimi devirme isteğimi bastırarak. Bir Afrika prensinin iki milyon dolarını vermek için beni seçtiğini söyleyen şu dolandırıcılık e-postalarından birini okuyordum sanki. Gerçi bu kez e-posta gelen kutuma düşmemiş, bir spor dergisi modeli kılığına bürünerek evime dalmıştı. *Herifteki cürete bak!*

"Bir saniye... zengin mi dedin sen?" Tory adama doğru bir adım attı, öfkesi birden uçup gitmişti.

"Yalan söylüyor, Tor," dedim alçak sesle.

Kardeşim tek omzunu silkti. "Anlatacaklarını bir dinleyelim." Bana *turnayı gözünden vurduk* diyen bir bakış atsa da onunla aynı fikirde değildim.

"Evet. *Anlatacaklarımı bir dinleyin,*" diye tekrarladı Orion. Sözünü bitirir bitirmez onu başımla onayladım, söyleyeceklerini duymak istiyordum. Fotoğrafı elimden alıp belli belirsiz çattığı kaşlarıyla kısa bir an için anne babamızı inceledi. "Bakın, derdim ebeveynleriniz sandığınız bu çifte dair kurduğunuz küçük hayalleri başınıza yıkmak değil ama onlar kendilerini farkında bile olmadan çok daha büyük bir şeyin içinde bulmuş iki faniydi sadece. Onları tanımıyorsunuz. Ben de tanımıyorum. Ölümleri bir hayli trajikti fakat aranızda hiçbir kan bağı yok. Bana kalırsa önemli olan tek şey de bu." Omuzlarını silkip bakışlarını aramızda gezdirdi. "Birbiriniz için her şeyi yapacağınızı umuyorum. Çünkü yaşadığınız bu boktan hayattan *şak*" –parmaklarını şıklattı– "diye kurtulabilirsiniz. Tek yapmanız gereken Zodyak Akademi'ye kaydolmayı kabul etmek. Konaklama derdiniz kalmayacak, kendinize ait yataklarınız" –kanepeye manidar bir bakış attı– "olacak ve hiçbir şey için tek kuruş ödemeyeceksiniz. Her türlü masrafınız mirasınızdan karşılanacak. Her ay harçlık alacak olmanız da cabası. Mezun olduğunuz an tüm para emrinize amade olacak. Fakat yalnızca mezun olursanız mirasınızı almaya hak kazanacaksınız. Yasalar böyle."

"Ne yani, bizden okulun birine kaydolmamızı mı istiyorsun?" dedi Tory.

"Evet. Fakat alelade bir okula değil. Gelmiş geçmiş en iyi okula." Gözleri sıktığı yalanlara canıgönülden inanıyormuş gibi parıldıyordu. "Ee, ne düşünüyorsunuz?"

"Aklını peynir ekmekle yediğini düşünüyorum," dedim.

Tory kaburgalarımı dirsekledi. "Evet... ama para kısmı kulağa cazip geliyor."

Bakışlarımı Orion'a çevirdim. "Her masrafımız karşılanacak demek?"

"Hepsi," dedi. "Ee?" Ayağıyla yerde sabırsızca ritim tutmaya başladı.

İkimiz de sessiz kaldık.

"*Kabul edin ve benimle gelin,*" diye homurdandı Orion.

Bir an bile tereddüt etmeden, "Kabul ediyoruz," dedik bir ağızdan.

Bir saniye... Az önce ne oldu öyle?

Orion'ın ağzı kulaklarına vardı. "Bunu en baştan yapmalıydım." Çenesiyle beni işaret etti. "*Git üzerini değiştir.* Akademi'ye bu kılıkla gidersen diğer öğrenciler seni çiğ çiğ yer."

Ayaklarım kendiliğinden hareket etmeye başladığında emrine bir kez daha itaat ettiğim için kendime sövdüm. Kot pantolon ve siyah tişörtle banyodan çıkıp yanlarına döndüğümde korkumun birazı geri döndü.

"Büyü gibi bir şeyden bahsetmiştin..." dedim sağlam duvarlarını aşabilmek için farklı bir taktik deneyerek.

"Evet," dedi Orion. "Su, hava, ateş ve toprak. İçlerinden birine, belki ikisine hükmedeceksiniz. Ebeveynleriniz çok güçlüydü, hâliyle sizin de en az onlar kadar yetenekli olacağınızı düşünüyorum." Ses tonundan bunun onu pek de mutlu etmediğini anlayabiliyordum.

Küçük ipek kesesini açıp iki parmağını içine daldırarak avucuna bir şey serpiştirdi.

"Ne o?" diye fısıldadı Tory ben Orion'a yaklaşırken.

"Solaria'da en ender bulunan madde ve seyahat etmenin en hızlı yolu. Yıldız tozu." Başını kaldırdı, yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. "Uyanış'ınıza hoş geldiniz."

Tozu suratımıza üflediğinde dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. İri taneli siyah simler üzerimize uçuştuğunda kendimi korumak için elimi yüzüme götürüp ona çemkirmeye yeltendim ama vücudum buhara dönüşmüştü sanki. Dairemiz kaybolup giderken gözlerim etrafımı saran parıltılı siyah maddeden başka bir şey göremez oldu. Parıltılar kendimi bir galaksinin ortasında süzülüyormuş gibi hissedene dek dört bir yana yayıldı.

Vücudum tekrar somutlaşıp ayaklarım sağlam bir zemine bastığında öne sendeledim ve alnım sert bir şeye çaptı. Görüşüm

netleşirken gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi Orion'ın göğsüne yapışmış vaziyette buldum. Elimi karnına koymuş olmanın utancını yaşamama bile fırsat vermeden omuzlarımı kavrayıp beni arkama çevirdi.

Hiç görmediğim kadar parlak yıldızlarla dolu bir gökyüzünün atındaki geniş bir çayırda durduğumuzu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. İlerimizde, etrafı ağaçlarla dolu açıklığın ortasında bizim yaşlarımızda iki yüzden fazla kişi geniş bir daire oluşturacak şekilde sıralanmıştı.

Tory keskin bir nefes alırken kendimi yanına attım. Telaşla Orion'dan uzaklaşırken tüylerim hâlâ diken dikendi. Kardeşimi teselli etmek için elini tutmak istedim ama bundan hoşlanmayacağını bildiğimden yumruğumu sıkarak kendime hâkim oldum.

Orion'a panik dolu bir bakış attım. "Ne oluyor?" diye sordum gergince.

"O toz bir uyuşturucu muydu?" diye sordu Tory.

"Uyuşturucularla ne alıp veremediğin var senin?" diye homurdandı Orion. "*Sakin kalmayı unutmayın,*" dedi ve o tuhaf, hoş his yine korkumu bastırdı.

Açıklıkta bir kadın sesi yankılandı ama gençlerin oluşturduğu çember yüzünden kime ait olduğunu göremiyordum.

"Aralarına katılın." Orion kalabalığı işaret ettiğinde gönülsüzce söylediğini yaptık.

İki kız kenara çekilerek bize yer açtı, ellerimizi tutarken meraklı gözleri üzerimizde gezindi. Orion, Tory'yle bileklerimizi kavrayıp parmaklarımızı birbirine geçirerek çemberi tamamladı. Ardından geri çekilip karanlığa doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Çemberin ortasında uzun boylu, uçuş uçuş mavi cübbeli bir kadın duruyordu. Kollarını havaya kaldırmış, gözlerini gece göğüne dikmişti ve diğer herkes pürdikkat onu izliyordu. Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve Tory'ye hızlı bir bakış

attığımda onun kafasının da benimki kadar allak bullak olduğunu gördüm.

Çayırın uzun otları dizlerimi gıdıklıyor, serin esinti sırtıma vuruyordu. Kadının kollarını indirmesiyle esinti bıçak gibi kesildi, etrafa tüm dünya nefesini tutmuş gibi derin bir sessizlik çöktü.

"Zodyak Akademi'ye hoş geldiniz. Ben Astroloji bölümünden Profesör Zenith. Her birinizin Element'ini Uyandırmak için sabırsızlanıyorum. Lütfen başınızı gökyüzüne çevirin, öğrenciler. Yıldızların içinizde saklı gücü açığa çıkarma vakti geldi." Dramatik bir etki yaratmak için ağır ağır konuşuyordu. Ağzından çıkan her sözcük kulağa deli saçması gibi gelse de onu can kulağıyla dinlemekten kendimi alamadım.

Cübbesinin başlığını çıkardığında simsiyah saçları omzundan aşağı döküldü. Orta yaşlardaydı, soluk teni ışıldıyor gibiydi ve dudaklarına koyu kırmızı ruj sürmüştü. Bakışları Tory'yle bana takıldığında otoriter bir tavırla gökyüzünü işaret etti. Çemberdeki diğer herkesin yıldızlara baktığını fark edince hemen onlara uyduk.

Tepemizdeki koyu gökyüzü yıldızlarla parlıyor, aralarında pembe ve mor tonlarında toz bulutları kıvrılıyordu. Manzaranın güzelliği karşısında nutkum tutuldu. Şikago'da değil böyle büyüleyici bir görsel şölen, bir yıldız görsem kendimi şanslı sayardım. Sanki dünyadaki diğer tüm ışıklar sönmüştü ve meydan gökyüzüne kalmıştı. Ayı göremesem de yıldızlar çayırı loş bir ışıkla aydınlatmaya yetiyordu.

"Virtus aquae invocabo!" diye haykırdı Zenith, Latinceyi andıran bir dilde.

Pekâlâ, ciddi ciddi bir tımarhaneye düştüğümüzü düşünmeye başlıyorum.

Sessizlik uzadıkça uzadı, tam ne olup bittiğini anlamak için kafamı indirip etrafımı yoklamayı düşünüyordum ki yüzüme birkaç yağmur damlası düştü. Çemberdeki birkaç kişiden şaşkınlık nidaları yükselirken Tory'ye döndüm ve onun yanaklarının da

ıslandığını fark ettim. İyi de bu nasıl mümkündü? Tepemizde tek bulut yoktu.

Derinlerimde saklı bir güç gün yüzüne çıkıyor gibiydi. Tuhaf his damarlarıma hücum ederken nefesim kesildi.

Bu gerçek olamaz.

Ama öyle. Bunu hissedebiliyorum.

"Yağmuru yüzünüzde hissediyorsanız sağ elinizi kaldırın lütfen," dedi Zenith.

Tory'yle elimizi kaldırırken diğer elli kadar kişi de aynısını yaptı.

"Harika!" dedi Zenith heyecanla. "Tıpkı benim gibi siz de içinizde su Element'ini barındırıyorsunuz."

Eli havadaki birkaç kişi heyecanla mırıldanırken elini kaldırmamış birkaç kişi homurdanıp iç geçirdi.

"Sessizlik," diye susturdu hepsini Zenith. "Gözler tekrar gökyüzüne. Birden fazlasını barındırma ihtimaliniz çok düşük olsa da her Element için sınava tabi tutulacaksınız, sevgili çocuklarım."

Tekrar yıldızlara bakarken sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. Su Elementi mi? Tory de ben de içimizde böyle bir güç mü barındırıyorduk? Bunu sorgulasam da içten içe doğru olduğunu biliyordum. Sanki şu âna dek uykudaki bir parçam uyanmış, suyun ta kendisi olmuştu.

Siktir. Gerçekten de buraya aitiz.

"Rogo vim aeris!" diye bağırdı Profesör Zenith. Güçlü bir rüzgâr saçlarımı uçuşturdu. Tory'ye döndüğümde onun saçlarının da dalgalandığını gördüm. Gruptaki yaklaşık elli kişi de bir fırtınanın ortasında kalmış gibiydi ama geri kalanlar öylece dikilmeye devam ediyordu. Karnımda bir şeyler kıpırdandı, içimi ayaklarım yerden kesilmiş gibi hoş bir his sardı ve her yanımı ele geçirdi. Bu o kadar doğal, o kadar olağan geliyordu ki. Vücudumu damarlarım gibi saran ikinci bir kanal vardı da içleri iki Element'in büyüsüyle doluyordu sanki.

"Rüzgârın gücünü hissediyorsanız sağ elinizi kaldırın!" dedi Zenith.

Tory, ben ve saçları bir o yana bir bu yana savrulan diğerleri ellerimizi kaldırdık. Aralarında elini su için kaldıran birkaç kişi de vardı.

Gözler üzerimize çevrildi ve birkaç öğrenci birbirine duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Zenith bize döndü, sevinci yüzünden okunuyordu. "Hava ve su kızlarısınız demek. Güçleriniz sahiden de anne babanızınki kadar kudretli olacak."

Ben onu başımla onaylarken Tory orada bir şey bulmayı umuyormuş gibi ellerini evirip çevirdi.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye sordu usulca.

"Sanırım," diye fısıldadım. "Ya da o profesör olduğu şüpheli adam peri tozuna sahiden bir şeyler karıştırmış."

Tory'nin genzinden alaycı bir ses döküldüğünde Zenith bize sert bir bakış attı. "Sessizlik! Gözler gökyüzüne. Sizin işiniz bitmiş olabilir ama hâlâ sırasını bekleyenler var."

Onu başımızla onaylayarak kafamızı yukarı kaldırdık.

Hava ve su... Bu Elementlerin gücünü kullanabiliyor muyuz yani? Denemek için sabırsızlanıyorum.

"Rogo vim terrae!" diye bağırdı Zenith. Bu güce sahip öğrencilere ne olacağını görmek için gökyüzünü bırakıp diğerlerine baktım. Otların uçları dizlerimi gıdıklarken sıradaki Element'in emaresini aradım.

İçimde, nabız gibi atan bir enerjiyle dolu derin bir kuyu açılmıştı âdeta. Karıncalanıyor, durmadan şekil değiştiren bir varlık gibi kıvrılarak yaşıyordu.

Bir şey elime sürtünüp koluma dolandı. Aşağı bakıp otların büyüyerek bileğimin etrafına sarıldığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Dokunuşları tüy kadar hafifti. Daha fazla ot koluma dolanırken aynı şeyin Tory'ye de olduğunu fark ettim.

Kardeşim kaşlarını kaldırarak bana döndü. "İki tanesinin nadiren bir arada görüldüğünü sanıyordum."

Omuzlarımı silkip otların sarıldığı diğer öğrencilere şaşkın şaşkın baktım. Zenith de dâhil herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu fark etmem zaman aldı.

"Gözlerime inanamıyorum..." dedi profesör eliyle ağzını kapatarak. Kolunu indirdiğinde ardından kocaman bir gülümseme çıktı. "Şu işe bakın, canlarım. Toprak'ın gücüne de sahipsiniz. Üç Element'in bir arada görülmesi çok enderdir. Zodyak'ın en güçlü öğrencilerinden olacağınız kesin."

Sözlerini sindirirken boğazıma bir yumru oturdu. Böylesine gerçeküstü gelişmeleri hâlâ tam anlamıyla idrak edemiyor olsam da bu, iyi bir şeydi sanırım. Diğer öğrencilerin fısıltıları arasından "Semavi Vârisler" ve "Vega İkizleri" gibi tuhaf sözcükler seçtim.

"Gözler yukarı!" dedi Zenith bir kez daha. Kalbim rahatsız edici bir tempoyla atarken kafamı tekrar gökyüzüne kaldırdım. Neden herkes bize öyle bakıyordu? Üç Element'i de taşımak sahiden görülmemiş bir şey miydi?

"Invoco virtuem ignis!" diye haykırdı Zenith.

Ayaklarımın dibinde bir kıvılcım çaktı ve hızlıca etrafımı sardı. Alevler sönüp akkor hâline gelerek Converselerimin çevresinde kırmızı renkli parlak bir halka bıraktı. Aynı halka Tory'nin botlarının etrafında da parlıyordu.

Kafam allak bullak olmuştu, karşımdaki manzaraya bakarken kalbim tekledi.

Dört Element mi? Ama Zenith dedi ki...

"Yıldızlar aşkına!" diye haykırdı profesör.

Artık tüm çember bize bakıyordu. Olabilecek en berbat şekilde. Öğrencilerin hemen hemen dörtte birinin ayaklarının etrafında da aynı halkadan vardı ama kimsenin onlara aldırış ettiği yoktu.

"*Her* Element'in gücünü barındırıyorsunuz," dedi hayretle. Gözlerine inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Bu... kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," diye fısıldadı Tory sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Yüksek sesli, kaçınılmaz mırıltılar dört bir yanımızda patlak verirken Zenith kendine çekidüzen verip boğazını temizledi.

"Elbette değil," diye yanıtladı en sonunda.

"Görünüşe göre sevgilime rakip çıktı," dedi bize pis pis bakan bir kız. Altın sarısı saçları dümdüzdü ve sadece makyaj reklamlarında görülecek türden güzel bir yüzü vardı.

Yanındaki kız ona gözlerini kıstı. "*Sahiden* Vârislerden biriyle mi çıkıyorsun, Kylie?"

"Herhâlde. Bayağıdır birlikteyiz. Neredeyse iki haftada bir bana mesaj atıyor." Kylie bu övünülecek bir şeymiş gibi saçlarını havalı havalı omzunun arkasına attı.

Fısıltılar iyiden iyiye kızıştığında Profesör Zenith nihayet uğultuyu fark etti. "Yeter! Sessizlik! Uyanış sona erdi. İki –*ya da daha fazla*– gücü barındırıyorsanız aralarından katılacağınız Element evini siz seçeceksiniz. Dönem başkanınız hepinizi Küre'ye götürecek, orada diğer öğrencilere katılıp kararınızı vereceksiniz."

Bunun üzerine Orion gölgelerin arasından sıyrılıp eliyle onu takip etmemizi işaret etti. Öğrenciler yanına akın ederken gözleri üzerime kenetlendi. Geçmek bilmeyen bir süre boyunca beni inceledikten sonra arkasını dönüp gözlerini çayırın öteki ucundaki karanlık ağaç sırasına dikti.

Tory yanıma geldiğinde dudağımı dişleyerek ona doğru eğildim. "Neden herkes bizden nefret ediyormuş gibi davranıyor?"

Bu zerre kadar umurunda değilmiş gibi omzunu silkse de gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyordu. "Cevabı yakında öğreneceğiz sanırım."

TORY

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uyanış beni serseme çevirmişti, aniden farkında bile olmadığım bir boşluğa hücum eden güce alışmaya çalışırken kendi bedenime sıkışıp kalmış gibiydim. Hayatımda ilk kez dilim tutulmuştu. Bu güç usulca yakınıma sokulup kulağıma tatlı sözler fısıldamış, sonra suratıma öyle okkalı bir tokat indirmişti ki yüzüm herkesin görebileceği şekilde kızarıp sızlamaya başlamıştı.

Her bir zerrem dönüştüğüm şeyin kudretiyle dolup taşıyordu. Orion'ın evimizde söylediği her şeyin doğru olduğunu daha fazla inkâr edemezdim.

Bu nasıl olmuştu? Nasıl *oluyordu*? Dünya hakkında bildiğimi sandığım her şey bir anda tepetaklak olmuştu ve bocalamam gerekirdi ama... bocalamıyordum.

Evet, yeni keşfettiğim güç karşısında şaşkına dönmüştüm ama tenimin altında kaynayan şeyin *enfes* bir his vermediğini söylesem yalan olurdu. Kendimi korkusuz, güçlü ve durdurulamaz hissediyordum. Şimdiye dek kurduğum her hayal gözüme önemsiz görünüyordu. Dünya hiç olmadığı kadar çok ihtimal barındırıyordu ve hepsi Darcy'yle beni bekliyordu.

Güç başımı o kadar döndürmüştü ki herkesin çayırı boşaltmaya başladığının farkına bile varmadım. Sert bir öksürükle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Orion tek kaşını kaldırarak çoktan uzaklaşmaya başlamış birinci sınıfları işaret etti. Arkada sadece Darcy kalmıştı. Kardeşim birkaç tereddütlü adım attıktan sonra duraksayarak beni bekledi, onun gözleri de ruhuma işlediğini hissettiğim kudretle parlıyordu.

Hızlıca yanına koştum ve diğer öğrencilere katılmak üzere acele ettik.

Karanlık gökyüzünün altındaki patika bir yılan gibi kıvrılıyordu. Normal şartlar altında mutlaka ayağım takılır, düşerdim. Ne var ki damarlarımda akan büyünün mucizesi sayesinde tek bir çakıl taşına bile takılıp tökezlemedim.

Patika bizi sık bir ormana götürdü ve dalların arasına ayak basmamızla bize yol gösteren meşaleler yandı.

Grubun arkasında kalmış birkaç öğrenci onlara yetiştiğimizde bizi merakla süzdüler. Sarı saçları kısacık kesilmiş, burnu çillerle dolu ufak tefek bir kızın yüzüne dostane bir gülümseme yayıldı.

"Ben Sofia," dedi alçak sesle. Arkamızdaki öğretmenlere bir bakış atıp konuşmamızda bir sakınca olmadığından emin olduğunda devam etti. "Daha önce bir Değiştirilmiş Çocuk'la hiç tanışmamıştım," dedi bakışları bir bana bir kardeşime kayarken.

"Merhaba," diye karşılık verdi Darcy gülümseyerek.

"Ben Tory, bu da Darcy," diye ekledim.

"Etrafınızdaki her şey kafanızı fena karışmıştır herhâlde," dedi anlayışla. "İsterseniz ayaklı bilgi kaynağınız olabilirim."

"Ah," dedim şaşkınlıkla. Yabancıların yardım teklifini kabul etmek pek alışkın olduğum bir şey değildi. Gerçi tanıdıklarımınkini kabul ediyordum sanki. Büyüdüğümüz yerde kimse kimseye karşılıksız iyilik yapmazdı ama Sofia'nın yüzündeki samimi ifadeye bakarken bizden bir şey beklemediğini fark ettim. "Bu... çok iyi olur. Teşekkürler," dedim suratıma sıcak bir gülümseme

kondurmaya çalışarak. Bunu kotarıp kotaramadığımı merak ediyordum. Muhtemelen kafayı çekmiş bir sırtlanı andırıyordum ama çabam Sofia'yı tatmin etmiş gibiydi.

Ayaklarımın altındaki toprak yol yerini çakıl taşlarına, ardından da pasparlak altına bıraktı. İçime sığmayan enerjiyi bir kenara bırakıp dikkatimi karşımızda yükselen binaya çevirdim.

Devasa binanın altın kubbesi o kadar büyüktü ki ardındaki hiçbir şeyi göremiyordum. Duvarlarının her tarafı oymalarla süslenmişti. Hepsi canlıymış gibi görünen alevleri andırıyor, ayın önünden geçip giden bulutlar yüzünden metalin kıvrımlı hatları üzerinde dans eden gölgeler de bu illüzyonu daha inandırıcı kılıyordu. Üzerinde yürüdüğümüz altın işaretler de parlıyordu. Birden bu binanın neyden ilham aldığı kafama dank etti. Yapı devasa bir güneş modeliydi ve ayaklarımızın altındaki zemin etrafa saçtığı ışık hüzmelerini andıracak şekilde tasarlanmıştı.

Fal taşı gibi açtığım gözlerimle binaya baktığımı gören Sofia, "Küre karnımızı doyurmak veya şimdi olduğu gibi dönem başlarında duyuruları dinlemek için toplandığımız yerdir," dedi. "Zodyak güneş tarafından yönetildiği için bu şekilde tasarlanmış. Güneş olmasaydı biz de olmazdık. Her şey bu koca yıldızla başlar ve onunla biter."

"Çok şairane," diye mırıldandım. Şu burç meselesine hâlâ pek inanmasam da ortaya çıkan büyümün beni her şeyi sorgulamaya ittiğini inkâr edemezdim.

"Bu... inanılmaz bir şey," dedi Darcy hayranlıktan ağzı açık kalmış vaziyette.

Zodyağın on iki burcunu temsil eden sembollerle çevrelenmiş çift kanatlı kapıdan içeri girdik. Kendimizi, bir yüzü diğerinden ayırt edemeyeceğim kadar kalabalık bir öğrenci topluluğunun karşısında bulduk. Sadece sayılarının yüzleri aştığını biliyordum. Bir de hepsinin bize baktığını.

Salonun ortasında, etrafı sularla çevrili çukurda gürül gürül yanan ateşin yanında duran kıvrımlı kırmızı kanepe oldukça göze

batıyordu. Üzerinde oturan birbirinden yakışıklı dört oğlan son derece sıkılmış görünüyor, kafalarını kaldırıp geniş salona akın ederek boş sandalyelere oturan birinci sınıflara doğru düzgün bakmaya bile tenezzül etmiyorlardı. Bu kadar çekici erkeği bir arada hiç görmemiştim. Etraflarına yaydıkları gücün titretişimini hisseder gibiydim, ensemdeki tüyler bile diken dikendi.

Henüz bize bakmamışlardı ama elime fark edilmeden onları inceleyebilme fırsatı geçtiğine memnundum.

Her birinin onları içerideki diğer öğrencilerden ayıran güçlü bir aurası vardı. Bir an kardeş olduklarını düşünsem de dış görünüşleri o kadar farklıydı ki bu mümkün değildi. Yine de onları birbirlerine bağlayan bir şey vardı, gözle görünecek kadar net bir şey.

Hepsi uzun boylu ve yapılıydı, kasları o kadar şişkindi ki uygunsuz bakışlarımı üzerlerinden alamıyordum. Giydikleri marka kıyafetler gibi rahat bir şekilde salona hükmediyorlardı.

Kanepenin solunda oturan koyu tenliydi ve siyah saçları mohawk modelinde kesilmişti. Bunun onu pisliğin önde gideniymiş gibi gösterdiğini itiraf etmeliydim ama nedense içimde parmaklarımı tutamların arasında gezdirme isteği uyandırıyordu.

Dönüp yanındakine bir şey söylediğinde öteki oğlan kafasını geriye atıp öyle yüksek sesli bir kahkaha patlattı ki şakasını duymuş olmayı diledim. Durulduğunda geriye kalan gülümseme, bakışlarımın yüzünde dikkatini çekecek kadar uzun süre oyalanmasına neden oldu.

Koyu mavi gözleri üzerimde gezindiğinde şeker aşırırken yakalanmış bir çocuk gibi yüreğim ağzıma geldi. Elini sarı buklelerinin arasından geçirince dikkatim bir anlığına geniş omuzlarına kaysa da kendimi toplayıp kalan ikiliyi bırakarak hızlıca bakışlarımı kaçırdım.

Başımı tepemizdeki kubbeli tavana kaldırdığımda üzerine incelikle oyulmuş takımyıldızları ve gezegenleri fark ettim. Sayıları

sayamayacağım kadar fazla olsa da hepsini hevesle inceledim, bundan böyle buraya her gelişimde tavana bakacağımı biliyordum.

Diğer öğrencileri takip ederken Darcy yanıma sokuldu. Ona tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü sorarcasına kaşımı kaldırdım. Hayatımızı kökten değiştiren, bildiğimizi sandığımız her şeyin bir yalan olduğunu gösteren, öylece ortasına bırakıldığımız bu yeni gerçekliği tartışacak fırsatımız olmamıştı ama saklamaya çalıştığı gülümsemesi bana bu yerin onu da benim kadar heyecanlandırdığını söylüyordu. Tam olarak adını koyamasam da Zodyak Akademi'ye dair bir şey *doğru* hissettiriyordu. Aylarca yurt dışında yaşadıktan sonra tekrar eve dönmüştüm sanki. Gerçi şimdiye dek ne ülke dışına adımımı atmış ne de kendimi bir yere ait hissetmiştim.

Ev, başımı sokabildiğim her yerdi ama şimdilik burada olmaktan bir şikâyetim yoktu.

Bakışlarımı ayaklarıma indirdiğimde duraksadım, fayans sandığım zemin aslında taştandı. Biri tüm ömrünü bu dev kaya parçasına spiraller ve semboller oyarak geçirmişti sanki. Ortaya böyle bir şey çıkarmak için harcanması gereken zamanı düşünmek aklımı başımdan alıyordu.

Bir adım daha atamadan bir el kolumu kavradığında kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. Karşımda uzun siyah saçlarını topuz yapmış, soluk teni yıldız gibi ışıldayan uzun boylu bir kadın duruyordu. Gözleri büyük bir merakla kız kardeşimle beni tepeden tırnağa süzerken üzerime derin yakalı kırmızı bir atlet giydiğime pişman oldum. Öğrencilere şöyle bir bakmam bunun süslenip püslenilmesi gereken bir etkinlik olduğunu anlamama yetmişti ve felekten bir gece çalmaya giden motorcu kız kıyafetim diğerlerinin yanında çok sönük kalıyordu. Gerçi evden çıkarken bir motosiklet çalıp döneceğimi sanıyordum, varlığından haberdar bile olmadığım âleme ışınlanıp mistik bir ırka katılacağımı değil. Bunun düşüncesi bile absürttü, beynim hâlâ durumun gerçekliğini idrak etmeye çalışıyordu.

"Ben Müdire Nova, Zodyak Akademi öğrencilerinin rehber yıldızıyım," dedi kadın sıcak bir sesle. "Duyduğuma göre bu akşam sizinle kutlamamız gereken iki şeyimiz varmış."

"Öyle miymiş?" dedi Darcy omuzlarını hafifçe silkip bana bir bakış atarak.

"Elbette!" dedi Nova. "Orion peşine düştüğü kızların kayıp Vega İkizleri olduğunu söylediğinde sizi aramızda göreceğimiz, halkınıza geri döneceğiniz için sevinçten havalara uçtum! Üzerine bir de dört Element'in *dördünün* gücünü de taşıdığınızı keşfetmek... Görülmüş şey değil. Sadece okul değil, tüm Fae âlemi dönüş haberinizle çalkalanacak. Bütün gözler üzerinizde olacak. Tahtı gerçekten geri alıp almay–"

"Taht mı?" diye araya girdi Darcy.

"Evet, Profesör Orion size ailenizden bahsetmedi mi?" dedi Müdire Nova söz konusu adamı arıyormuşçasına etrafı kolaçan ederek.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda Orion'ın müdirenin sözlerini duymuş da ona yakalanmadan tüymek istiyormuş gibi kalabalığın arasına karıştığını fark ettim.

"Dairemize girip bizi buraya gelmeye zorladı," dedim.

"Anne babamızın sandığımız kişiler olmadığını söyledi," diye ekledi Darcy. "Bir de mirasımızı almak için buraya dönmemiz gerektiğini."

Müdire Nova, Orion'ın yaptıklarını onaylamıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırarak, "Bu... çok üstünkörü bir açıklama olmuş," dedi Nova. "Ebeveynleriniz Solaria'nın son Kral ve Kraliçe'siydi. Sizler tahtın ortak vârislerisiniz."

Ağzım açılsa da sesim çıkmadı. Darcy'yle göz göze geldiğimizde neredeyse bir kahkaha patlatacaktım ama tekrar Nova'ya döndüğümde ne diyeceğimi bilmediğimi fark ettim.

"Ne yani, biz bir tür... prenses miyiz?" dedi Darcy. Sorusunun ardındaki şüphe genzimden yükselen alaycı sese karıştı.

"Eh, öyle de denebilir. Dönüşünüz bu yüzden büyük ses getirdi. Anne babanızın ölümünden bu yana Solaria'nın yönetimi dört Semavi ailenin sorumluluğunda. Kraliyet soyunun sona erdiğini düşündüklerinden gücü kendi vârislerine devretme niyetindelerdi. Fakat gelişiniz her şeyi değiştirecek."

Bu fikir onu oldukça heyecanlandırıyor gibiydi, bakışları Darcy'yle aramda gidip geliyordu ancak benim düşünebildiğim tek bir şey vardı: *Hayatta olmaz.* Bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyor, gerçek anne babamız olduğunu iddia ettikleri kişileri tanımıyorduk. Yakışıklı Prens misali elinde camdan bir topuklu ayakkabıyla karşımıza dikilip ayağımızı sorgusuz sualsiz içine sokmamızı nasıl beklerdi?

"Buna hiç–" diye söze girdim ama Nova lafımı kesti.

"Taht öylece size sunulmayacak elbette. Önce akademiden mezun olup değerinizi kanıtlamanız gerek. Çok geçmeden bir Fae'in güç uğruna mücadele etmesi gerektiğini öğreneceksiniz. Tahtı Semavi Vârislerden geri almak istiyorsanız açığınızı kapatmak için çok çalışmalısınız."

Uzunca bir süre suratına bön bön baktıktan sonra düşüncelerim ilgimi çeken asıl mevzuya kaydı.

"Ebeveynlerimiz bu dünyanın Kral ve Kraliçe'siyse bize bir sürü ganimet ve kale bırakmış olmalılar, değil mi?" diye sordum.

Darcy'nin gözleri parlarken dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı.

Nova kıkırdadı. "Tabii ki. Mirasınız oldukça yüklü ama dediğim gibi, bunu hak etmek için önce mezun olmanız gerek. O vakte kadar doğum haklarınızı almak adına bilmeniz gereken her şeyi öğreneceksiniz. Sizinle röportajlar yapmak, hakkınızda haberler yazmak isteyen bir sürü Fae çıkacak. Dönüşünüzü detaylıca anlatacak bir belgesel çekmeyi düşündüklerine dair birkaç söylenti işittim. Bir de–"

"Üzerimizde böyle bir ilgi istemiyoruz," dedim kararlı bir sesle. Neden bahsettiğini bilmiyor, bilmek de istemiyordum. "Şu

Orion denen adam mirasımızı almamız gerektiğini söylediği için buradayız. Hepsi bu." Büyüm Uyanış'a erdiğinden beri bu okula gelmenin bana paradan çok daha fazla şey getireceğini düşünmeye başladığım gerçeğini kendime sakladım. Bunun bir önemi yoktu. Nedeni ne olursa olsun kardeşim de ben de böyle göz önünde olmak istemezdik.

Müdirenin gözleri fal taşı gibi açılsa da şaşkınlığını sahte olduğu kilometrelerce öteden anlaşılacak bir gülümsemenin ardına gizleyip sıcakkanlılığını korudu.

"Bunlar sindirmesi kolay şeyler değil elbette," dedi nazikçe. "Nasıl bir yol izleyeceğinize karar vermeden önce yeni hayatınıza alışmak istemeniz çok doğal. Medyayı bir süre uzak tutabiliriz sanırım."

"Harika," dedim kendi açımdan verilecek bir karar olmadığını saklamaya yeltenmeden. Tam yanından ayrılacağım sırada Müdire Nova uzanıp kardeşimle kollarımızı tuttu. Bizi bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Okuldaki ilk günümüzde bizi tüm öğrencilerin gözü önünde rezil etmeye kararlı olduğunu anladığımda midem kasıldı. Ben elinden kurtulmaya fırsat bulamadan geniş salonu dolduran kalabalığa döndü.

"Herkes beni dinleyebilir mi?!" diye bağırdı. Küre'ye bir sessizlik çöktü ve içerideki tüm gözler üzerimize çevrildi. Gözüme salonun bir yanına dizilmiş yaşça büyük birkaç erkek ve kadın ilişti. Aralarında Orion'ın da olması beni hepsinin profesör olduğunu düşünmeye itti. Onların da dikkatlerinin üzerimizde olduğunu fark ettiğimde hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Yaygara koparmamayı yeğlerim," diye mırıldandı Darcy ama müdire onu duymamış gibi konuşmaya devam etti.

Kalabalığı inceleyen bakışlarım yine ateşin etrafında oturan erkek grubunda duraksadı. Az önceki umursamaz tavırları yerini meraka bırakmıştı. Gözlerimi üzerlerinden almak istesem de bunu

yapmak güçtü. İçerisi sayamayacağım kadar çok kişiyle dolu olmasına rağmen bir şekilde tüm dikkatleri üzerlerine çekiyorlardı.

Sağdaki çocuk başını hafifçe yana eğip yumruğuna dayadığında uzun kahverengi saçları yüzüne döküldü. Bize attığı bakışlarda hayvani bir şey saklıydı. İstemsizce çenemi kaldırdım, toprak rengi gözlerindeki meydan okumaya boyun eğmeyi reddediyordum.

"Bu yılki birinci sınıflarımız arasında özel mi özel iki kızımız var," dedi Müdire Nova kocaman bir gülümsemeyle. Tüm akademinin gözlerinin üzerimizde olduğu gerçeğine aldırış etmemeye çalıştım. "Sizlere kayıp Vega Vârislerinin bulunduğunu ve yüce ulusumuzun koruması altına alındığını söylemekten büyük sevinç duyuyorum. On yedi yıldır kimse nerede olduklarını bilmiyordu, hepimiz öldüklerini varsayıyorduk. On sekizlerine basmalarıyla güçleri açığa çıktığında bir mucize eseri onları fanilerin dünyasında bulup hak ettikleri yere, aramıza getirmeyi başardık."

Uzun duraksaması bir alkış beklediğini gösteriyordu ancak kimseden çıt çıkmadı. Birinin içeriye çöken gergin sessizliği bozmasını beklerken nefesimi tuttum.

Uzun boylu, uzun saçlı ve geniş omuzlu bir kız ayağa fırlayıp heyecan dolu tiz bir çığlık attığında istediğim oldu. Öyle hiddetli bir alkış tutturdu ki elleri bir çift bulanıklıktan ibaretmiş gibi görünüyordu. Yüzündeki kocaman, manik gülümsemeden bahsetmek bile istemiyordum.

Bu hareketi salonun dört bir yanından yükselen küçük bir alkış tufanının fitilini ateşlese de kardeşimle beni umursamadan öylece oturmaya devam edenlerin sayısı azımsanamazdı. Hangisinin daha beter olduğuna karar veremiyordum.

Göz ucuyla fark ettiğim ufak hareketlilikle tekrar dört yakışıklının işgal ettiği kanepeye döndüğümde az önce es geçtiğim son oğlanın bizi daha iyi görebilmek için öne eğildiğini gördüm.

Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve koyu renkli gözleri üzerimde gezinirken içimi bir sıcaklık sardı. Diğerlerinden daha

yapılıydı, bordo tişörtü kaslı vücudunu sımsıkı sarıyordu. Simsiyah saçları alnından gözlerinin önüne düşecek kadar uzundu. Pazuları, bir kısmı tişörtünün kısa kollarının altında kaybolan karmaşık motifli, etkileyici dövmelerle kaplıydı. Keskin hatlı yüzü ve baş döndüren çekiciliğiyle en derin fantezilerimden fırlayıp gelmiş, benim için yaratılmış gibiydi. Bakışlarım kaslı vücudunda, ağzında, çenesindeki kirli sakalda gezinip tekrar ağzına döndü.

Bir an göz göze geldiğimizde kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı, kendimi bir aslanla yüz yüze gelmiş kuzu gibi hissettim. Fena hâlde tehlikeliydi ve çok yakınına girersem gözlerinde yanan ateşin beni kavuracağından hiç şüphem yoktu.

Curcuna bitmek bilmedi, her şeyi başlatan en büyük hayranımız alkışı son bırakan oldu. Sandalyesine geri otursa da hayranlık dolu bakışlarını bir an bile üzerimizden çekmedi. Bizi pürdikkat izleyen, her sırrımızı ortaya dökmek için yanıp tutuşan binlerce öğrencinin karşısında öylece dikiliyorduk.

Meraklı kalabalığı bırakıp kardeşime döndüm.

İçimi kemiren huzursuzluk onun da yüzünden okunuyordu. Yavaşça nefesimi verip kolumu müdirenin elinden kurtardım. Ne var ki Nova'nın pes etmeye hiç niyeti yoktu, elini hızlıca belime koyup bizi hafifçe ittiğinde yürümeye başladık. Doğruca kanepedeki yüzlerinde hiç de dostane ifadeler olmayan oğlanların yanına gittik.

Müdire Nova bir adakmışım gibi beni hafifçe önlerine itip, "Beyler," diye şakıdı. "Semavi Vârislerle tanışın." Soldan sağa doğru isimlerini sayarak hepsini sırayla bize tanıttı. "Max Rigel," (siyahi yakışıklı) "Caleb Altair," (sarışın komşu çocuğu tipli olan) "Darius Acrux," (en edepsiz fantezilerimin başrolü). "Son olarak da Seth Capella," (uzun saçlı hovarda.) "Bunlar da Gwendalina ve Roxanya Vega–"

"Bunlar bizim isimlerimiz değil," diye sözünü kestim. Rüyalarımdan fırlamış dört kas yığını bizi önlerine konmuş taze et

gibi gözleriyle yerken öylece duracak değildim. "Ben Tory, bu da kardeşim Darcy."

"Değiştirilmiş ailenizin size kendi çocuklarının isimlerini verdiğini biliyorum," dedi Nova sinir krizi geçiren küçük bir çocuğu eğliyormuş gibi. Adına Caleb dediği sarışın bunu çok eğlenceli bulmuştu. "Ancak artık evinize döndüğünüze göre gerçek isimlerinizi kullan–"

"Ben adımdan gayet memnunum," diye araya girdi Darcy.

"Roxanya falan olmayacağım," diye ekledim tartışmaya yer bırakmayacak sert bir dille.

Müdire Nova konuyu uzatmaya niyetliymiş gibi görünse de sanırım gözlerimizde gördüğü kesinlik onu fikrinden döndürdü. Dramatik bir tavırla iç geçirip kafasını çevirdi. "Eh, adınız ne olursa olsun siz hâlâ birer Vega'sınız. Soyunuzun son iki üyesi ve Solaria tahtının vârislerisiniz. Sınavlarınızı geçip akademiden mezun olduğunuzda hakkınız olanı Semavi Vârislerden geri alacaksınız." Kanepedeki oğlanları işaret ettiğinde kaşlarımı çatıp tam olarak ne demeye çalıştığını çözmeye çalıştım. Müdire bu küçük bilgi kırıntısını sindirmeme fırsat vermeden Vârislerle konuşmaya devam etti. "Umarım kendinizi tahta geçme hayaline fazla kaptırmamışsınızdır. Zodyak Akademi'deki yolculuklarına başlamak üzere olan bu iki kıza dost eli uzatacak ilk kişi olmak isteyeceğinizden eminim."

Dört oğlan suratımıza akıllarındaki son şey bize dost eli uzatmakmış gibi bakıyordu. O kadar ki Karanlık ve Tehlikeli'nin bizi gözleriyle öldürmeye çalıştığına yemin edebilirdim.

İlk konuşan o olduğunda şaşkına döndüm. Yüzüne şüphesiz dostane olduğunu düşündüğü bir gülümseme kondursa da numara yaptığından adım gibi emindim. Birinin yalanını yakalamak benden sorulurdu ve içimden bir ses müdireye yaranmak için yapmayacağı şey olmadığını söylüyordu.

"Fanilerin dünyasında saklandıklarını mı söylemiştiniz?" dedi merakla. "En ufak bir eğitimleri olmadan?" Sesi tüylerimi

diken diken edecek kadar derin ve çatallıydı. Dudağının bir köşesi keyifle yukarı kıvrılırken gözlerimi ondan alamadım.

"Eh, açıklarını kapatmalarına yardımcı olacağınızdan eminim." Nova, Darcy'yle başımızı uslu birer çocukmuşuz gibi okşayıp yanımızdan ayrılarak bizi kurtlarla baş başa bıraktı.

Caleb bir köpek misali bizi koklayacakmış gibi öne eğilerek, "Gücü hissedebiliyor musunuz?" dedi.

Darcy bir adım gerilerken kaşlarım çatıldı. Diğer üçü bizi meraklı gözlerle incelemekle yetinse de buradan başka herhangi bir yerde olmak için her şeyi yapardım.

"Sonra görüşüz sanırım," dedim umursamaz bir tavırla. Arkamı dönüp Darcy'yi peşimden sürüklemeye başladım.

Henüz iki adım atmıştık ki Dört Vâris ayağa kalkıp etrafımızı sardı, karşıma geniş bir göğüs dikildi.

"Bu biraz kaba oldu," diye mırıldandı Seth bir havyanın hırıltısını andıran sesiyle. Uzun saçları bana bakmak için eğdiği başından omuzlarına dökülüyordu.

"Biraz anlayış göster, Seth," dedi Darius. Diğerlerine katılmasıyla kendimizi testosteron kokulu kastan duvarların arasında bulduk. Bu şekilde kapana kısılmak hiç hoşuma gitmemişti. "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü henüz bilmiyorlar. Üstlerine sırt dönmenin bir hakaret olduğundan haberleri yoktur herhâlde." Sesi kulağa nazik gelse de sözleri içimi siktirip gitmesini söyleme isteğiyle doldurdu. Sırtımı dikleştirip bakışlarımı üzerine diktim. Ayaktayken çok daha göz korkutucu görünüyordu, yüzüm göğsüne geldiğinden yüzüne bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

"Üstlerimize mi?" diye tekrarladım tek kaşımı kaldırarak. "Etrafta benden üstün kimseyi görmüyorum."

"Biraz daha yakından bakmalısın belki, *Roxy*," dedi alayla. Damarıma basmak için o ismi kullanıyordu. *Ölmüş ebeveynlerimin isim tercihiyle dalga geçiyor. Ne olgunca.*

Bakışlarımı ağır ağır dördünün üzerinde gezdirip omuzlarımı silktim. "Hâlâ bizden üstün kimseyi görmüyorum. Ya sen, Darcy?"

"Al benden de o kadar," diye yanıtladı kardeşim küçümseyici bir tavırla.

Darius'un cevap vermesine fırsat tanımadan ona tekrar sırtımı döndüm ve Max'le Caleb'ın arasından geçerek yanlarından uzaklaşmaya başladık.

"Bana kalırsa bir derse ihtiyaçları var," diye hırladı Max arayı biraz açtığımızda. Onu duymazdan geldim. Gittiğimiz diğer okullarda popüler olmayı umursamamıştım ve bu şimdi değişecek değildi.

Darcy bana dönüp kaşını kaldırdığında sırıttım. Kardeşim sorun çıkarmaya hiç benim kadar düşkün olmamıştı ama arkadaş edinmek umurumda değildi. Özellikle de saygıyı hak edilecek değil, talep edilecek bir şey olarak gören tiplerle.

Ağzımı açıp ona bir şey söyleyemeden yan tarafıma sert bir şey çarptı, salonun altın renkli kavisli duvarına çarparken bir şaşkınlık nidası koyverdim.

Saldırganımın elinden kurtulmak için çırpınırken kalbim korkudan yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Caleb sırıtarak güçlü vücudunu benimkine bastırıp beni hareketsiz bıraktı.

"Seni affetmemiz için bize yalvaracak mısın?" diye mırıldandı keyifle. İçimden bir ürperti geçerken kız kardeşim Caleb'a bağırdı ve bana yardım etmek üzere yanıma koştu. Ama bana yaklaşamadan Max onu yakaladı. Gözlerim profesörleri aradı fakat hiçbiri Vârislerin yaptıklarını umursamıyor gibiydi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Caleb'ın bileklerimi kavrayan ellerinden nafile bir çabayla kurtulmayı deneyerek dizimi kasıklarına geçirmeye çalıştım. Hamlemden kolayca sıyrılıp vücudunu benimkine biraz daha bastırarak bunu tekrarlamama engel oldu.

"Son şansın," deyip bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde içim dehşetle doldu.

"Siktir git," diye tıslayıp o güzel yüzünü dağıtma arzusuyla yumruklarımı sıktım.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Yüzünü boynuma doğru eğdiğinde bir an beni öpeceğini sandım ama çok geçmeden tenimi delen dişlerinin sızısı geldi.

Her yanımı korkunç bir çekilme hissi sardı. Kanımı, daha da beteri yeni edindiğim güçlerimi emerken haykırıp şaşkınlıkla ona karşı koymaya çalıştım. Büyüm vücudumu terk edip onunkine doluyordu.

Hasiktir, bu çocuk neydi böyle?

Küre'deki herkes bizi izliyor ama kimse yardımımıza koşmuyordu.

Bakışlarım bir şey yapmak istermiş gibi duran Sofia'dan biraz sıkılmış görünen Orion'a, hayal kırıklığına uğramışa benzeyen müdireden diğer üç Vâris'e kaydı. Max ona küfürler yağdırıp yumruklar indiren kardeşimi bir çocukmuş gibi kolayca zapt ediyordu. Darius ve Seth onun yanına geldi, karşılarındaki gösteriden büyük keyif aldıkları yüzlerinden okunuyordu. Arkadaşlarının benden beslenmesini mide bulandırıcı bir tatminle izlediler. Darius'un gözleri benimkilerle buluştuğunda karşımda bir canavar durduğunu düşündüm.

Kaba kuvvetle her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünen her pislik gibi yüzüne kibirli bir sırıtış yayıldı.

Darcy birinin bir şeyler yapması için haykırırken kalbim son sürat atıyor, dizlerimin bağı çözülüyordu. Göğsümün derinliklerinde, paniğimin hiddetli alevlerinin ardında minik, asi bir kıvılcım parladı. Ona bir can simidi gibi dört elle sarıldım. Bu kıvılcımın sönmesine asla müsaade etmeyecektim. Karanlığın içinde yolumuzu birlikte bulacaktık.

DARCY

BEŞİNCİ BÖLÜM

Salonda bize yardım edebilecek birini ararken beni kardeşimi kurtarmaktan alıkoyan Vâris'i dirsekledim.

"Çek ellerini üzerimden," diye tısladım.

Hayvan herif aklını kaçırmış gibi Tory'nin boynunu ısırmaya devam ediyor, kardeşimse onu üzerinden atmak için çırpınıyordu. Bileğimi Max'in elinden kurtarmayı başarıp avucumu hiddetle göğsüne çarptım. Tenimi delip geçen güçlü bir rüzgâr onu içerideki öğrencilerin üzerine savurup salonun karşı duvarına yapıştırdı.

Kalbim tekledi.

Caleb başını Tory'nin boynundan çekti ve herkes şok içinde az önce yaptığım şeye bakakaldı. İçinde bulunduğumuz durumun gerçekliğinin nihayet kafama dank etmesiyle bakışlarım titremeye başlayan ellerime kaydı. Büyü yapabiliyordum. Bildiğimiz, gerçek büyü. Ve az önce onu kullanarak iri kıyım bir herifi salonun öteki ucuna fırlatmıştım.

Ve şüphesiz onu fena kızdırmıştım.

Boku yedim.

"Buna pişman olacaksın," dedi kasları gerilen Darius, tüm soğukkanlılığıyla. Uzun saçı, bıçak kadar keskin çene hattı olan Seth ise bir kaosun ortasında değilmişiz gibi etrafa gülücükler dağıtıyordu.

Tory, Caleb'i itip boynunu tutarak yanıma doğru sendeledi. "Derdin ne senin, psikopat herif?" diye çıkıştı. Caleb gülmeye başladığında yakınlardaki birkaç kız ufacık bir ilgi kırıntısı için ona umut dolu bakışlar atıp olayın bir parçasıymış gibi kıkırdaştı.

Tüm Faeler önüne geleni ısırıyor mu? Ne biçim bir ırk bunlar?

"İyi misin?" diye sordum Tory'ye. Kardeşim kanlı parmaklarını incelemeyi bırakıp beni başıyla onayladı; gururu bedeninden daha çok incinmişti.

Odanın bir köşesinde dikilen profesörlere döndüm, gözlerim Orion'ı aradı. Bir tek onun bizimle ilgilendiğini, gözlerinin müthiş bir ilgiyle parladığını fark ettiğimde kan beynime sıçradı. *Benimle dalga mı geçiyor? Bir de öğretmen olacak!*

Max yapıştığı duvardan doğrulmuştu, kollarını sıvayıp öfkeli bir gergedan gibi kalabalığı yararak üzerimize geliyordu.

"Bas geri," diye uyardı Tory, korku her yanımı uyuştururken önüme geçerek.

"Yoksa ne yaparsın?" dedi Darius. Arkadaşı Seth hâlâ bu şimdiye dek gördüğü en komik şeymiş gibi gülmeye devam ediyordu.

Bir Viking savaşçısı kadar yapılı, kahverengi saçlı bir kızın başını çektiği destekçilerimiz etrafımıza toplandı. "Yoksa kraliçelerimiz için savaşacağız," dedi. Tory'yle birbirimize şaşkın şaşkın baktık.

Max sanki bir büyü yapacakmış gibi avucunu açtığında kalbim tekledi.

"Birden fazla Element'in gücünü taşıyan birinci sınıflar, evlerinizi seçme vakti geldi!" diye araya girdi Müdire Nova koyu bir sohbete daldığı profesörlerin yanından ayrılarak. Mevzu öğrencilerinden birinin Tory'yi ısırdığını fark etmeyeceği kadar derin

miydi? Hiç sanmıyordum. Hangi okul kimseyi ikaz bile etmeden öğrencilerinin birbirlerine saldırmasına müsaade ederdi ki?

Diğer Vârisler Max'in yanına gidip başlarını iki yana sallayarak ona engel olduğunda rahat bir nefes verdim.

Nova ellerini çırparak herkese acele etmesini söylerken aramızdaki didişmenin son bulduğuna minnettardım. Hızlı adımlarla profesörlerin önünde toplanmış birinci sınıflara katıldık.

Kalan öğrenciler yerlerine dönerken Vârisler öylece dikilip kollarını kavuşturmuş vaziyette uzaklaşmamızı izledi.

"Ev Başkanları," diye seslendi Nova. Kafamı çevirdiğimde midem kasıldı. Ev Başkanları, Dört Vâris'ten başkası değildi. *Elbette değildi.* "Evlerinizin isimlerini ve birinci sınıfların neden sizi seçmesi gerektiğini belirtin. Sürece biraz heyecan katmak için en yeni iki vârisimizi sona bırakacağız," dedi neşeyle.

"Harika," dedi Tory alçak sesle. "Hangi şerefsizi seçeceğiz?"

"Ι..." Kaşlarımı çatarak birbirinden berbat seçeneklerimizi tartarken Vârisler de tek lokmada yutmayı planlıyormuşçasına bizi süzdü. İçlerinden biri çoktan Tory'yle şansını denediğinden otomatik olarak elenmişti.

Max bir adım öne çıktı, sırıtarak elini mohawk modeli saçlarının arasından geçirdiğinde pazusu gerildi. Saf erkekliğin vücut bulmuş hâli gibiydi ve gözleri fırtınalı denizleri andırıyordu. Nova'ya baksa da içimden bir ses bizimle konuştuğunu söylüyordu. "Suyun yuvası, Aqua Evi. Evim sadece Zodyak'ın azgın sularına gözünü kırpmadan kafa tutmaya cesareti olanlar içindir."

"Bu şairane tanıtım için teşekkür ederiz," dedi Nova. Ardından boğazını temizleyip ısırgan sarışına, Caleb'a döndü. Altında bir şeytan yatan melek yüzü nabzımı hızlandırdı.

"Toprağın yuvası, Terra Evi. Ayaklarınızı yere sağlam basmazsanız sonuçlarına katlanırsınız." Tory'ye sert bir bakış attığında midem düğümlendi.

"O olmaz," diye tısladı Tory oğlanın bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek.

"Bence de," deyip sözlerini başımla onayladım.

Uzun saçlı olan öne çıktığında bakışlarımı kaslı vücudunda gezdirdim. Çekici ve vahşi yırtıcıları andıran bir havası vardı. "Havanın yuvası, Aer Evi. Bizimle hayat hoş bir meltem gibidir." Bize dönmesiyle yüzüne samimi bir gülümseme yayıldığında omuzlarım biraz olsun gevşedi. Evet, en iyi seçeneğimiz oymuş gibi görünüyordu. Özellikle de geriye sadece bizi gözleriyle minik parçalara bölen azman Darius kaldığı düşünüldüğünde.

"Ateşin yuvası, Ignis Evi. Pısırıkların aramızda yeri yoktur ve dürüst olmam gerekirse aranızda bize layık kimseyi görmüyorum." Onu seçmemiz için bize meydan okuyormuşçasına gözlerimizin içine baktı. Olur da Ev'ine katılırsak hayatımızı cehenneme çevirmenin yollarını düşündüğünü görür gibiydim.

Nova sırayla yanımızdaki on iki öğrencinin başına dikildi ve hepsi bir bir güçlerini taşıdıkları iki Element'ten birini seçip başkanlarının yanına geçti. Uyanış'ta havalı havalı saçlarını savuran Kylie isimli güzel kız tercihini Seth'ten yana kullandı ve koşa koşa yanına gidip ona sarıldı.

"Bebeğim!" diye şakıdı sapsarı saçlarını omzunun arkasına savurarak.

Seth onu kendine bastırırken bir an için kollarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. "Havanın gücünü taşıdığına çok sevindim, Kylie," dese de gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. "Diğer Element'in ne?"

Kylie oğlanın göğsüne vurdu. "Toprak herhâlde, Sethy. Oğlak burcu olduğumu biliyorsun." Bir öpücük için parmaklarının ucunda yükseldiğinde Seth tam bir dakika boyunca abartılı şapırtılarla dilini kızın boğazına soktu. *Ne güzel.*

Nihayet geriye sadece ben ve Tory kaldık.

"Hava mı?" dedim usulca. Kardeşim başıyla onayladı. Tam ağzını açıp seçimimizi söyleyecekti ki Nova araya girdi.

"Korkarım farklı seçimler yapmanız gerekecek, kızlar. Her Ev son derece rekabetçidir ve her öğrenciyi bu sağlıklı rekabetin parçası olmaya teşvik ederiz. Güçlerinizle bir tanesini diğerlerinden üstün kılmanız hiç adil olmaz."

İçimi bir korku sardı. Troy'den, ikizimden ayrılmak mı? Yani... yapışık ikiz değildik ama hep öyleymişiz gibi yaşamıştık. O benim sol kolum gibiydi. Çoğunlukla onsuz idare edebilirdim ama kesilip atılacak olsa eksikliğini hissederdim.

Tory'nin kaşları çatıldı. "Bu şimdi mi söylenir?"

"Farklı Evlerde mi olacağız yani?" dedim Nova'ya.

"Ah, zırlayacak mısın yoksa?" dedi Max. Öğrenciler kıs kıs gülerken suratını dağıtmak istedim.

Sertçe yutkunup başımı iki yana sallayarak boğazıma yükselen duyguları yutmaya çalıştım.

"Ben ateşi seçiyorum," dedi Tory yüksek sesle. Parmakları belli belirsiz sırtımı okşadı. Fısıldamak için kulağıma eğildiğinde bunun bir veda olduğunu düşündüm. "Havayı seç ve hepsine gününü göster."

Yanımdan ayrıldı ve onu buna pişman olacağını söyleyen gözlerle süzen Darius'un arkasına geçti. Dört Vâris'in en tekinsizine gitmesi içimi huzursuz etmişti. Tory hiçbir zaman kolay yolu seçmezdi ancak bir kez olsun bunu yapmasını dilemiştim.

"Hava," deyip kardeşimden ayrı düştüğüme üzüldüğümü belli etmemeye çalışarak temkinli adımlarla Seth'e ilerledim. Başkanım beni yarı yolda karşılayıp kollarının arasına aldı. Az önce hayalini kurduğum kollarının arasına. Kahretsin, sarılışı fırından yeni çıkmış sıcacık kurabiyeleri yemek gibiydi. Ağzımı cayır cayır yaksa da enfesti.

"Aramızda hoş geldin, bebeğim." Burnum misk ve neredeyse hayvani sayılacak bir kokuyla doldu.

Geri çekilmeye çalışsam da bana tuhaf kaçacak kadar sıkıca sarılmaya devam etti. Nihayet beni bıraktığında kız arkadaşı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Bil diye söylüyorum, kızım, burada erkeğimin sözü geçer. Bunu aklından çıkarmadığın sürece benimle hiçbir sıkıntı yaşamazsın."

Omuzlarımı silktim, gücü *erkeğinin* elinden almak umurumda bile değildi.

İşimizin bitmesiyle Ev'in diğer öğrencileri aramıza katıldığında Kylie koluma girdi.

Eh, bu bile Caleb'ın Evi'nde olmaktan iyidir.

Küre'den çıkarken Seth bana göz kırpıp, "Çömezlere Aer Evi'nin nasıl işlediğini gösterelim o hâlde," dedi. Üst sınıflarla birlikte salondan ayrıldık. Max'in yeni öğrencilerine bir bakış attığımda onun Ev'ini seçmediğime şükrettim. Hepsini amuda kaldırmış, üzerlerine su dökmek üzereydi. İçlerinden biri boğulurken bile her şey yolundaymış gibi sohbetlerine devam eden profesörlere bakıp başımı şaşkınlıkla iki yana salladım.

Tory, Darius'la gergin bir konuşmanın ortasındaydı ama kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum. Kız kardeşim çetin cevizdi. Yine de onu çok özleyecektim.

Küre'nin doğusuna doğru ilerlerken Kylie kolumdan çıkıp iri gözlü, kuzguni saçlı bir kıza katıldı.

Küre'yi çevreliyormuş gibi görünen taş binaların ve ayı andıran hilal şekilli devasa bir yapının önünden geçtik. Seth uzaktaki sık ağaçların arasında kaybolan kıvrımlı yolda heyecanlı adımlarla yürüyordu.

Grup beni itip kakarken arkadaş canlısı bir yüz bulma umuduyla etrafıma bakındım ama herkes benimle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu.

Fenerlerin önümüzü aydınlatan kehribar renkli ışıkları altında sık ormana girdik. Yolun iki yanındaki gür ağaçlar başımızın üzerinde bir kemer oluşturuyordu. İçimi saran ürperti ve adrenalin tüylerimi diken diken etti.

Bir yanım her şeyin rüya olduğunu ve yarın gözlerimi dairemizdeki kanepede açacağımı umuyordu. Vârislerin içimde

uyandırdıkları korkuya rağmen burası beni kendine çekiyordu. Etrafımdaki her şey büyüleyiciydi ve ruhumun derinliklerindeki bir ses bana buraya ait olduğumu söylüyordu. Sanki yıldızlar bile ne zamandır yollarımı gözlüyordu.

Ağaçların arasından çıktığımızda kendimizi kayaları döven dalgaların sesinin yankılandığı geniş bir uçurumda bulduk. Üzerimizde koyu gri tuğlaları eskimiş ve hava şartlarından yıpranmış uzun bir kule yükseliyordu. Duvarları ince uzun pencerelerle doluydu ve tepesinde hissedemediğim bir esintiye kapılmış devasa bir ahşap türbin yer alıyordu.

Seth demirden dövülmüş kemerli kapının önünde durup bize döndü. Kapının hemen üzerinde taşa oyulmuş, üst yarısından bir çizgi geçen büyük bir üçgen sembolü vardı. Başkan elini kaldırdığında sembolden bembeyaz, parlak bir ışık saçıldı. Demir kapıdan kilidi açılıyormuş gibi tangırtılar yükseldi.

"Çömezler, kıçınızı kaldırın da etrafıma toplanın. Söyleyeceklerimi tekrarlamayacağım," dedi Seth.

Elli kadar birinci sınıfla grubun ön kısımlarına ilerledim. Kylie'nin yanına geçip onunla heyecanı yüzünden okunan, başında bere olan bir oğlanın arasına girdim.

Seth'in ilginin üzerinde olmasından hoşlandığı ortadaydı, bakışlarını üzerimizde gezdirirken üst sınıflardan birkaç kişi etrafına toplandı. İçlerinden birkaçı omuzlarını onunkilere sürtüp ellerini sırtında ve kollarında gezdirdi. Bu şimdiye dek şahit olduğum en tuhaf şeylerden biriydi fakat Seth bu olağan bir rutinmiş gibi onu okşamalarına müsaade etti.

"Gücünüzü o işaret üzerinde kullanmadığınız müddetçe Aer'e giremezsiniz." Parmağını kapının üzerindeki üçgene doğrulttu. "Akademi'deki ilk gününüz olduğundan bu seferlik kapıyı ben açtım ancak yarından itibaren havanın gücünü çağıramazsanız kendinize yatacak başka bir yer bulursunuz."

Parmaklarımı birbirlerine sürterek büyümü tekrar kullanabileceğimi umdum ama bunu daha önce nasıl yaptığımı bile

bilmiyordum. İçimdeki güç kıpır kıpırdı, beklentiyle dolup taşıyordu fakat onu ellerime yönlendiremiyordum.

Yanımdaki çocuk yerinde duramıyormuş gibi topuklarının üzerinde sallandı. Bana döndüğünde yüzünde buraya ayak bastığımdan beri gördüğüm en dost canlısı gülümseme belirdi. Ona aynı şekilde karşılık verirken omuzlarım gevşedi, yeni Ev'imde bir arkadaş edinebilecek olma ihtimali beni sevindirmişti.

"Bunu aradan çıkardığımıza göre," dedi Seth sırıtarak. Bir an gözüme günlerdir boğazından lokma geçmemiş bir kurt gibi göründü. "Zamanı geldi." Bakışlarını doğruca üzerime dikip parmağıyla yaklaşmamı işaret etti.

Ağzım kurudu ve ayaklarımı hareket ettirmem birkaç saniyemi aldı. Seth beni birinci sınıflara doğru döndürüp kolunu omzuma attı. Parmakları çıplak tenimi okşadığında bu samimi davranışı karşısında şaşkınlıktan kaskatı kesildim. Aramıza mesafe koymaya çalışsam da tişörtümün arkasını çekiştirerek beni tekrar yanına çekti, eli aniden saçlarımın arasına kaydı.

Beni köpekmişim gibi okşuyor mu bu herif?

"Kabul töreni başlasın!" diye bağırdı ve grubun arka kısmındaki üst sınıflar öndeki yeni öğrencilerin üzerine atılarak başlarına siyah çuvallar geçirdi.

Seth'in dikkati hâlâ üzerimdeydi. Burnunu saçlarıma yaklaştırıp kokumu içine çektiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Tepeden tırnağa her yanım ürperdi. Onu itmeye çalıştım ama kafa tutamayacağım kadar güçlüydü. Sıcak ve ıslak dilini sağ yanağımda hissettiğimde midem ağzıma geldi.

"İğrenç!" Suratına bir tokat atmak için elimi kaldırdım fakat o bileğimi kolayca yakaladı, gözlerinde oyun oynuyormuşuz gibi muzip parıltılar dans ediyordu.

İçten bir kahkaha patlattı. "Sakin ol, bebeğim. Tanışıyoruz sadece."

Ona döndüğümde öfkemin bir kısmı buhar olup uçtu. Başını eğip bana masum masum baktığında kalanı da kayboldu. Bu So-

laria'da normal karşılanan bir şeydi belki de. Birinin kültürünü yargılamakla itham edilmek istemezdim.

"Peki," dedim huzursuzlukla. "Hâlâ tüm bunlara alışmaya çalışıyorum."

Komik bir şey söylemişim gibi kıkırdayıp dikkatini öğrencilere çevirdi, belimdeki kolu hâlâ mengene gibiydi.

Başlarına geçirilmiş çuvalla öylece duran birinci sınıflar hâlâ beni geriyordu. Kylie'nin biraz ileride, elleri belinde durduğunu fark ettim, görünüşe bakılırsa Ev Başkanı'nın kız arkadaşı bu şey artık her neyse ondan muaftı.

"Hangi Zümre'densin, bebeğim?" Burnunu kulağıma sürttüğünde samimi hareketi karşısında donakaldım.

"Şey... Ne?"

"Bilisin ya... Siren, Vampir... Kurt Kadın?" diye açıkladı, cevabımı merak ediyor gibiydi.

Arkamdaki biri saçlarımı ellemeye başladı, sanırım tutamlarımı örüyordu.

Neyin ortasına düştüm ben böyle?

"Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok," dedim yüzünü boynuma gömüp kokumu tekrar içine çekerken kafamı toplamaya çalışarak.

Kıs kıs gülerek geri çekildi. "Gerçekten de dünyadan haberin yok. Canını hiç sıkma, bebeğim, tüm güçlerin çok yakında açığa çıkacak." Arkamdaki birine başıyla işaret verdiğinde görüşüm birden karardı, şu siyah çuval benim de kafama geçirilmişti. Nefeslerim kumaşın içine hapsolmuş havayı hızlıca ısıtırken Seth'ten destek aldım.

Beni bırakmasıyla bir başıma kaldığımda sakin kalmaya çabaladım. Olacakları beklerken kalbim çarpmaya başladı.

"Kabul törenimi geçemezseniz Aer'de yeriniz yok demektir, anlaşıldı mı?" diye bağırdı Seth. Sesi o kadar gürdü ki irkilmekten kendimi alamadım.

Birinci sınıflardan anladıklarını belirten mırıltılar yükseldi.

"'Evet, Alfa,' diyeceksiniz. Tekrar deniyoruz," dedi otoriter bir tavırla. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, Alfa!" dedi yeni öğrenciler hep bir ağızdan. Onlara katılmaya dilim varmadı. Bu çok aşağılayıcıydı.

Ansızın biri beni sertçe kendine çekti ve sert bir vücuda tosladım. Seth olduğundan adım gibi emindim. "Cevap ver, çömez."

Ah.

"Evet, Alfa," dedim dişlerimi sıkarak.

Beni bıraktığında sendeledim.

"KALDIRIN KIÇINIZI!" Seth bir eğitim çavuşu gibi haykırdığında iki çift el kollarıma dolanıp beni sertçe sürüklemeye başladı. Serin bir esinti tenimi okşadı ve yeri döven yüzlerce ayağın gümbürtüsü kulaklarımda çınladı.

Hava hissedilir şekilde ısındığında kuleye sokulduğumu tahmin ettim. Converselerimin burnu bir basamağa takıldığında sendelesem de kolumu tutan eller düşmeme mâni oldu.

Bitmek bilmeyen bir sarmal merdiveni tırmanmaya koyulduk. Kan ter içinde kalmıştım, başım dönüyordu ve korku güç bela koruduğum sakinliğime ağır basmak üzereydi. Bu sadece bir oyundu. Üniversite öğrencisi faniler de aynı saçmalıklara kalkışırdı. Tek yapmam gereken bu geceyi atlatmak, aptal kabul törenlerini geçmekti. Sonrasında sıcak bir yatakla ödüllendirileceğimi ve yaşadıklarımı sindirebilmek için biraz yalnız kalacağımı umuyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı ve yorgunluğum kendini belli etmeye başlamıştı.

Biri sırtımı dürtüklediğinde homurdandım, daha ne kadar kalmıştı?

Nihayet düz bir zemine vardığımızda bacaklarım yanıyordu ve nefes nefeseydim. Kollarımı tutan ellerin sahipleri benim aksime hiç yorulmamış gibiydi, nefesleri sakin ve ölçülüydü. Aslına bakılırsa etrafımdaki kimseden çıt çıkmıyordu.

Bu kadar hamlamış olamam, değil mi?

"Yaklaş," diye emretti Seth. Taş zeminin üzerinde ilerleyip bir sağa bir sola döndürüldüm.

Soğuk rüzgârı hissettiğimde tekrar dışarı döndüğümü fark ettim. Vücudumdan bir ürperti geçti.

"Aer Kulesi'nin tepesinde duruyorsunuz," dedi Seth. Birinci sınıflardan korku dolu mırıltılar yükseldi.

Sırtıma vuran buz gibi rüzgâr şiddetlendiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Hepsini kenara götürün," diye hırladı Seth.

Kenara mı?

Kollarımı tutan iki kişi beni sürüklerken korkumu daha fazla bastıramadım. Ayaklarımı sürüyerek direnmeye çalışırken birinci sınıflardan biri, "Hayır!" diye bağırdı. "Daha hazır değilim!"

İleri doğru itildim ve üzerimdeki eller kayboldu, kulenin en ucunda durduğumu, ayak parmaklarımın boşta olduğunu hissettim.

Kendimi dehşetle geriye attım ama güçlü eller beni gerisin geri kulenin kenarına itti.

"Hepiniz havanın gücünü taşıyorsunuz, çömezler!" diye bağırdı Seth arkamızda bir yerden. "Rüzgâr en büyük dostunuz. Onu kontrol edemiyorsanız burada olmayı, hatta yaşamayı hak etmiyorsunuz demektir."

Ne yapacağını anladığımda kalbim tekledi. Rüzgâr tekrar sırtıma vurduğunda dudaklarımdan korku dolu bir inilti kaçtı.

Kulağıma bir kıkırtı geldi, sesin Kylie'ye ait olduğundan emindim. Dişlerimi sıktım, herkesin gözü önünde savunmasız bırakılmaktan nefret ediyordum. Hiç değilse yanımda diğer birinci sınıflar vardı. En yakınımdakine uzanmaya çalıştım ama elime boşluktan başka bir şey gelmeyince kolumu hızla geri çektim.

Etrafımdan ayak sesleri ve tuhaf kıkırtılar yükseldi.

Bunun nesi komikti? Güçlerimi nasıl kullanacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu! Diğerleri az da olsa bir eğitim almış

mıydı? Belki bir tek ben hiçbir şey bilmiyordum. Öyleyse bunu diğerlerine söylemem gerekiyordu.

"Bekleyin," dedim boğuk bir sesle. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Birazdan öğrenirsin, kızım," dedi Kylie beni gazlarcasına.

Zeminle aramdaki mesafeyi hayal etmeye çalıştığımda titremeye başladım.

"Üç dediğimde atlayacaksınız ve bir şey yapmazsanız yere yapışacaksınız. Olur da atlamazsanız sizi biz iteceğiz," diye şakıdı Seth.

"Kafayı yemişsin sen!" diye çıkıştım kendimi tutamayıp.

"Bir!" dedi Seth beni umursamadan.

Başımı iki yana salladım, panikten kalbim duracaktı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gücümü daha birkaç saat önce keşfetmişken elimden ne gelirdi ki? Parmaklarımı birbirine sürterek salondaki o güç dalgasını çağırmaya çalıştım ama nafileydi.

"İki!"

Kafamın içindeki belli belirsiz ama kararlı ses bana bunu yapmak zorunda olduğumu söylüyordu. Bu deli öğrenci grubunun çürük elması olamazdım. Okul hiyerarşi demekti ve önüme ilk çıkan engelde tökezlersem burada kendime bir yer edinemezdim.

"Üç!"

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum ve kendime duyduğum inancın her bir zerresini topladım.

Atladım.

Ayaklarım zemine çarptı. Biri başımdaki çuvalı çıkardı ve kulaklarım katıla katıla gülen öğrencilerin sesiyle doldu. Kalabalık bir odanın ortasında duran otuz santimlik bir basamaktan atladığımı fark etmem utanç verecek kadar uzun sürdü. Diğer birinci sınıfların hepsi kenardan beni izliyordu. Bir tek ben atlamıştım.

Kan boynuma, yanaklarıma, her yanıma hücum etti. Ortadan kaybolmak, alaycı bakışlardan saklanıp bir daha asla ortaya çıkmamak istiyordum.

Sırtıma vuran soğuk esinti birkaç son sınıfın beni elleriyle yellemesinden kaynaklanıyordu. Acımasız şakalarının sona ermesiyle histerik kahkahalara boğulduklarından artık rüzgâr falan kalmamıştı. Birinci sınıfların da üstlerinden aşağı kalır yanı yoktu, ellerindeki çuvallarıyla iki büklüm olmuşlardı.

Seth pis pis sırıtarak karşıma geçti.

"Hiç komik değil," dedim gülümseyip bozulduğumu çaktırmamaya çalışarak.

Bileğimi tutup beni öne çekti, elleri yine her yerimde dolaşmaya başladı. Gözlerinin ardındaki öfke yüzümdeki gülümsemeyi soldurdu.

"Asıl kardeşinle ansızın ortaya çıkıp *tahtımıza* göz dikmeniz hiç komik değil. Buna layık olmak için kıçımızı yırttık. Ailelerimiz Kral Vega'nın düşüşünden bu yana, neredeyse yirmi yıldır Solaria'yı yönetiyor. Topraklarımız onlar sayesinde hiç olmadığı kadar iyi durumda. Gücü aralarında eşit olarak paylaşıyorlar ve Semavi Konsey'in evlatları olarak yakında bu sorumluluğu bizler devralacağız. Kısacası öylece arkamıza yaslanıp tahtımızı elimizden almanıza ve Solaria'yı babanızın dönemindeki gibi bir bok çukuruna dönüştürmenize göz yummayacağız," diye tıslad. Acımasız gözleri dipsiz birer kuyuyu andırıyordu. O arkadaş canlısı hâlinden eser kalmamıştı. Dokunuşu artık meraklı değil, sahiplenici ve aşağılayıcıydı.

Zihnimde düşünceler dört dönerken ağzından çıkan sözcükleri idrak etmeye çalışıyordum.

"Tahtınızda gözüm yok." Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım ama buna müsaade etmedi.

Beni salondaki kalabalığa çevirdi. "Ne dersiniz? Bu sefer onu gerçekten kulenin tepesinden atsak mı?"

"Ne?" Aer Evi hep bir ağızdan onu onaylarken bir şaşkınlık nidası koyverdim. "Bırak beni!" Ona omuz attım ama Seth bana mısın demeden beni yün halılar ve krem renkli berjerlerle dolu

salon boyunca sürüklemeye başladı. Bir balkona açılan geniş cam kapıdan çıkmamızla korku her bir hücremi ele geçirdi.

Aşağıdaki alabildiğine uzanan boşluğa bakan taş korkuluklara geldiğimizde yaşça büyük öğrenciler çoktan arkamızdaki yerlerini almıştı.

"Kafayı mı yedin sen?" diye bağırdım çaresizce elinden kurtulmaya çalışarak.

Aşağıda etrafına toplanıp onu okşayan grup başlarını gökyüzüne kaldırıp ulumaya başladı. Kulaklarımı delip geçen ses kalbimi tekletti.

Seth beni korkulukların tepesine kaldırırken ellerini tırmaladım.

Aşağı bakmayı reddedip gözlerimi camın ardına, bizi izleyebilmek için salonda birbirinin üzerine çıkan kalabalığa diktim.

Aklını kaçırmış güruhun başı Seth'in gözleri benim üzerimdeydi. Yalvarmaya dilim varmıyordu ama ölümle burun burunaydım ve daha ne kadar ileri gideceğini kestiremiyordum.

"İndir beni, lütfen," dedim sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla. Son sözcükte titreyen sesim korkumu ele veriyordu.

Seth sırıtarak başını eğdi. Kylie'nin kalabalığı itip kakarak sevgilisinin yanına gelmeye çalıştığını fark ettim. Bir an ona bu maskaralığa bir son vermesini söyleyip söylemeyeceğini merak etsem de elini tutup acımasız bir gülümsemeyle gözlerini üzerime dikti.

"Atla," dedi parıldayan gözleriyle.

Gözlerim kalabalığın içinde yardımıma koşacak birini ararken boğazım düğümlendi. Kimseyi bulamadım. Burada bir başımaydım. Kendimden başka güvenecek kimsem yoktu. Benimle bir oyuncak gibi oynuyorlardı.

Yumruklarımı sıktım. "İndir beni."

Seth, Kylie'yi bırakıp korkuluklara yürüyerek ayak bileklerimi kavradı. Panik her bir hücremi ele geçirdi. Hayatım avuçlarının arasındaydı ve her an beni aşağı itebilirdi.

"Peki," dedi uzun bir duraksamanın ardından. "Ama saçlarını kesmek zorundasın."

Kylie tam da bu ânı bekliyormuş gibi sevgilisine keskin bir makas uzattı, gözlerinde kötücül parıltılar dans ediyordu.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Anlamayacak ne var? Ya saçını kesersin ya da aşağıya atlarsın." Seth omuzlarını silkerken dört bir yanımdan kahkaha sesleri yükseldi.

Bir köşeye saklanıp dertop olmak istesem de onlara zaferi tattırmayacaktım. Seth makası bana uzattı, yüzü gölgeler içindeydi.

Köşeye sıkıştırılmış olmaktan duyduğum öfkeyle dişlerimi sıktım. Başından beri bunu planladığı ortadaydı. Beni tüm öğrencilerin önünde rezil rüsva etmek istiyordu. Tüm Ev'in bana kahkahalarla gülmesini, gururumu asla onarılamayacak şekilde parçalamak istiyordu. Sadece saçımdan değil, onurumdan da vazgeçmemi istiyordu.

Rüzgâr sırtımı okşarken parmak uçlarım enerjiyle karıncalandı. Hava ellerimin arasında süzülüyor, emrimi bekliyordu.

Omzumun üzerinden arkama bir bakış attığımda midem kasıldı. Kalbim bana bunu yapmamamı haykırsa da Zodyak Akademi'deki ilk günümde Seth Capella'nın ayakları altında ezilmememin tek yolu buydu.

Ne yapmak üzere olduğumu anladığında kaşları çatıldı.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi dolduran hava bana bir şey vadediyor gibiydi. Bu vaade körü körüne inanmak zorundaydım. Kuleden aşağı atlarken tutunabileceğim tek dal oydu.

Kendimi boşluğa bıraktığımda arkamdan çığlıklar ve şaşkınlık nidaları yükseldi. Yüreğim ağzımdaydı. Tepetaklak oldum, gözüm hiçbir şey görmüyordu. Panik her bir hücremi ele geçirdi.

Ellerimi çaresizce iki yana açtım, zamanımın hızla tükendiğinin farkındaydım. Sert zemine çakılmama sadece birkaç metre kalmıştı.

Güç dolu kuyu taştı ve içimde bir şeyler koptu. Vücudumdan kasırga gibi bir enerji dalgası boşandı. Parmak uçlarıma ulaşmasıyla özgür kalıp şiddetli bir rüzgâra dönüştü. Son saniyelerim de tükenirken ona düşüşümü durdurması için yalvardım ve aniden durdum.

Zeminle aramda birkaç santim kala havada asılı durdum, zarafet timsali sayılmazdım ama hâlâ hayattaydım.

Ölümle sonuçlanacak başarısızlığın kıyısından dönmüştüm. Tepemden tezahüratlar yükselirken dudaklarım geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beni havada tutan güçlü rüzgâr kesildi ve yere yığıldım.

Adrenalin her yanımı ele geçirmişti, tepeden tırnağa titriyordum. Fakat hayattaydım. Şimdilik Aer'deki yerimi hak etmiştim. Duyduğum seslere bakılırsa Ev'in geri kalanı da benimle aynı fikirdeydi.

Ayışığı Kitaplığı

TORY

ALTINCI BÖLÜM

Ateş Elementallerini takip ederek Küre'den çıktım ve binanın güneyine doğru kıvrılan bir yolu takip ederek dik tepeden aşağı indim.

Yolun iki yanında birkaç metre aralıklarla taş sütunlar dizilmişti ve hepsinin üzerinde ateş yanıyordu. Üst sınıflar önlerinden geçtikçe alevler çeşitli yaratıkların şekillerine büründü. Önce atlara sonra kurtlara, ardından kuşlara ve insansı figürlere dönüşmelerini izlerken ağzım açık kaldı. Zihnim bunu bir illüzyon addedip geçmek istese de gerçeğin bu olmadığının bilincindeydim. İçimde kıpırdanan güç alevlere ve onu şekillendiren büyü dalgasına tepki veriyordu. Nasıl yapacağımı bilmesem de kendi büyümü üzerlerinde kullanmak için can atıyordum.

Sofia kalabalığın arasından sıyrılarak yanıma geldi, ona döndüğümde yüzüne dostane bir gülümseme yayıldı. *Hiç değilse burada olmamdan mutluymuş gibi görünen biri var.* Diğer öğrencilerin büyük bir kısmı benden uzak durmaya özen gösteriyordu ve içimden bir ses Semavi Vârislerle ters düşerek adımı kara listeye altın harflerle yazdırdığımı söylüyordu. En azından kimseye Noel

kartı göndermek konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı, nasıl olsa kimseden bir tane almayacaktım.

"Etkileyici bir giriş yapmayı iyi biliyormuşsun," dedi Sofia hafifçe sırıtarak.

Genzimden alaycı bir ses çıktı. "Çenemi kapalı tutmayı bir türlü öğrenemedim," diye itiraf ettim. "Hayatın önüme türlü türlü zorluklar çıkardığını geldiğim yerde zor yoldan öğrendim ama kesinlikle tahammül etmeyeceğim bir şey varsa o da başkalarının saçmalıklarıdır."

Birkaç birinci sınıf öğrencisi sözlerimi duyar duymaz tedirgin adımlarla yanımdan sıvıştı. İstenmeyen kişi statümün bulaşıcı olduğundan endişeleniyorlardı herhâlde. Belki öyleydi fakat Sofia bunu umursuyor gibi görünmüyordu.

Aklım Darcy'ye kayıp duruyordu, Aer Vârisi'yle iyi anlaşıp anlaşmadıklarını merak ediyordum. Seth ilk izlenim olarak gözüme diğer üçünden biraz daha az pislikmiş gibi görünmüştü ama emin olmak güçtü. İt ulur, birbirini bulur diye bir söz vardı sonuçta. Kahvaltı için buluştuğumuzda iyi olduğunu gözlerimle göreceğimi umuyordum. Hayatımız hiç güllük gülistanlık geçmemişti fakat kardeşim benim kadar çetin ceviz olup çıkmamıştı. Ben yanında yokken bir grup pisliğin ona sataştığını düşününce bile kan beynime sıçrıyordu.

"Eh, keşke ben de senin gibi Vârislere kafa tutacak kadar cesur olsaydım. Burnun bile kanamadı," dedi Sofia hayranlıkla. "Gerçi onlarla ters düşecek bir nedenim de gözlerine batacak bir şey yapma niyetim de yok."

"Burnum değil ama başka yerlerim kanadı," diye homurdandım Caleb'ın ısırığının ardından hassaslaşmış boynuma dokunarak.

Sofia fal taşı gibi açılmış gözleriyle elimi takip etti ve başını eğip yaramı inceledi.

"Ah, Caleb'ı kışkırtırken Zümre'sinin Vampir olduğunu fark etmedin sanırım?"

Vampir sözcüğünü duymak içimden buz gibi bir ürperti geçmesine neden oldu. Boynuma yapıştığında bu ihtimal benim de aklıma gelmişti ama beynim böylesine... *çılgınca* bir şeyin gerçekten var olduğunu idrak etmek istemiyordu. Büyünün kendisini kabullenmişken büyülü yaratık fikrini kabullenmekte neden zorlandığımı bilmiyordum ama bu bildiğimi sandığım tüm doğa kanunlarına aykırıydı.

"Bana saldırmadan önce *Vampir* denilen şeyin gerçekten var olduğunu bile bilmiyordum," diye mırıldandım. "Beni ısırdığına göre yakında canım birinin kanını içmek ya da ayak parmaklarından sandviç yapmak falan isteyecek mi?"

Sofia şaşkınlıkla güldü. "Gerçekten de dünyamıza dair *en ufak* şey bilmiyorsun, değil mi? Tüm bunlar fanilerin peri masalı zırvalıkları!"

"Ne yani, azı dişlerim uzamayacak mı?" diye sordum üstü kapalı iğnelemesini duymazdan gelerek. Kötü bir niyeti olmadığını biliyordum ama en yeni bilimsel deneye kobay olmak içimi pek açmıyordu.

"Hayır. Vampirler, Fae Zümrelerinden biri sadece. Her Zümre büyüsünü farklı şekilde tazeler. Vampirler bunu kendi başlarına yapamadıklarından başkalarını kullanır, zayıf gördüklerinden beslenir. Birinci sınıf öğrencileri olarak hepimiz bir noktada ısırılacağız. Henüz büyülerimizle kendimizi savunamıyoruz ve onları sadece fiziksel güçle defetmek neredeyse imkânsız. Büyün sıradan bir öğrencininkinden çok daha kuvvetli olduğundan çoğunun dikkatini çekeceksin, ellerinden geldiğince senin savunmasızlığından faydalanmaya çalışacaklar. Buna alışsan iyi edersin."

"Harika. Hep yürüyen öğle yemeği olmak istemişimdir zaten," dedim düz bir sesle. Onlarla mücadele edebilecek kadar güçlenene dek tüm Vampirlerden uzak durmayı aklımın bir köşesine yazdım. Onları nasıl ayırt edeceğimi bilsem bunu yapmak çok daha kolay olurdu tabii. Bakışlarım bir an için Sofia'nın ağzına kaydı, gözlerim sivri azı dişlerini aradı.

Şakama gülümsediğinde dişlerinin normal boyutlarda olduğundan emin oldum. "Bazen en kudretli Vampirler güç kaynaklarını sahiplenirler."

"Bu senaryoda güç kaynağı ben mi oluyorum?" dedim.

"Şey... evet," dedi özür dilercesine omuzlarını silkerek. "Caleb büyünün tadını beğendiyse seni kendine isteyebilir, okuldaki en güçlü Vampirlerden biri olduğundan diğerleri onun otoritesine boyun eğecektir."

"Beni sadece o mu ısıracak yani?" dedim. Nereye varmak istediğini az çok kestirebiliyordum ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Evet ama bardağın dolu tarafından bak; seni sahiplenirse koca bir Zümre'yle değil tek bir Vampir'le uğraşacaksın. Hem onlar okuldaki en tehlikeli Zümre bile sayılmaz. Etraftaki bazı yaratıklar ters bir zamanlarına denk gelirsen seni oracıkta öldürebilir. Hiç değilse Vampirlerin güçlerini tazelemek için sana diri olarak ihtiyacı var. *Ayrıca* beni duvara mıhlayıp ağzını her yerimde gezdirecek bir vampir seçecek olsam listemin en başında Caleb Altair olurdu."

Boş bulunup bir kahkaha koyverdim, az önce yaşadıklarım düşünüldüğünde bunu nasıl yapabildiğimi merak etmekten kendimi alamadım. Yine de Sofia'nın haklı olduğunu inkâr edemezdim. Bir Vampir tarafından ısırılma fikrine ölüp bitmesem de birini seçmek zorunda kalsam dağınık sarı bukleleri, derin okyanusları andıran masmavi gözleri ve spor dergilerinden fırlamış gibi görünen vücuduyla Caleb muhtemelen benim de ilk tercihim olurdu. Keşke bir de götün önde gideni olmasaydı.

Caleb Altair'in kişisel sınır kavramına aşina olmaması ve etrafına buram buram yaydığı şımarık velet havası hakkındaki fikirlerimi dile getirmeye fırsat bulamadan grubumuz duraksadı. Dikkatimi bizi durduran şeye çevirdim.

Arazi eğimli olduğundan ötemizde yükselen binayı görebiliyordum. Gerçi buraya "bina" demek ne kadar doğru olurdu emin değildim.

Gözlerim yekpare bir kayaya oyulmuş kemerli geçidi güç bela seçiyordu. Bulutlar yıldızların önüne geçmişti ve girişin üzerinde yanan devasa ateşten başka hiçbir şey net görülmüyordu.

Üst sınıfların büyük kısmı içeri girdi ve geriye yalnızca birinci sınıflar ve on kadar Ignis Evi üyesi kaldı. Darius geçidin önüne dikildiğinde tepesindeki platformda yanan alevler dev bir ejderha şekline büründü. Yaratığın detayları büyüleyiciydi; kırmızının en koyu tonundaki vücudu, ışıl ışıl parıldayan altın rengi pullarla kaplıydı ve ısırdığını koparacakmış gibi görünen sivri dişleri vardı. Ateşten canavar çenesini ayırarak kocaman kanatlarını iki yana açtı.

Karşımdaki büyü gösterisini izlerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Ejderha birden bana döndü. Gerçek olmadığının farkındaydım ama nedense bir illüzyondan çok daha fazlasıymış gibi geliyordu.

İçin için yanan közlerin çıtırtısını andıran bir sesle kükreyerek başımızın hemen üzerine alev püskürttü. O kadar yakınımızdaydı ki birkaç birinci sınıf tiz çığlıklar atarak etrafa kaçıştı.

Olduğum yerde kalıp başımı geriye attım, ateşin sıcaklığı tenimi ısıtırken içimdeki güç mutlu mutlu mırıldandı. Caleb'ın benden çaldığı gücün bir kısmının çoktan geri dönmeye başladığını hissediyordum ve büyüm sanki eski bir dostunu selamlamak istiyormuş gibi ejderhanın alevlerine uzanıyordu.

"Ateş, dört Element'in en kudretlisidir," dedi Darius. "Karanlığa ışık, soğuğa sıcaklık olur. Yoluna çıkan her şeyi küle çevirir. Sadece damarlarında güneşin sıcaklığı akanlar, kalbi gerçek kudret için yanıp tutuşanlar, Ev'imize girip kendine aramızda bir yer edinebilir."

Sofia'ya bakıp bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama gruptan çıt çıkmadığını fark ettiğimde bir kez olsun çenemi tutmaya karar verdim.

"Ee, Zodyak Akademi'nin en görkemli Ev'ine girmeye ilk hanginiz gönüllü olacak?" dedi Darius inini koruyan bir canavar gibi kollarını iki yanına açarak.

Öğrenciler birbirlerine baktı, hiçbiri ilk kurban olmak istemiyor gibiydi. Birkaç çift göz bana döndüğünde kayıp Vega Vârisi olarak kendimi ortaya atmamı beklediklerinden şüphelendim.

Ben bunu düşünürken Darius'un gözleri kalabalığın arasından benimkileri buldu, bakışlarındaki meydan okuma su götürmezdi. İçten içe ona gününü göstermek için yanıp tutuşuyordum ve ayaklarım ben daha kararımı bile vermeden beni ona doğru götürmeye başladı.

Birinci sınıflar bir deniz gibi ikiye ayrılırken yüzüme kondurduğum en iyi "yanlış kıza çattın" ifadesiyle Darius'a doğru yürüdüm. Son birkaç yıldır Joey'nin barında takılmak tehlikeli adamlarla başa çıkma konusunda bana yeteri kadar deneyim kazandırmıştı ve hayatta kalma kitabımın bir numaralı kuralı kulaklarımda çınlıyordu.

Sakın geri adım atma. Zayıflığını belli etme.

Böylece göğsümü döven kalbim ve terleyen avuçlarıma rağmen gözlerimi Darius'unkilere kenetleyip tüm bu yaygaradan bıkmış gibi görünmeye çalıştım.

"Cefayı hep ilk gönüllü çeker," diye uyardı Darius. "Olur da fanilerin dünyasında edindiğin bilgiler seni yarı yolda bırakırsa pes etmekten hiç çekinme."

"Eninde sonunda bunu yapmayacak mıyız? Bir an önce bitsin de kurtulayım," dedim umursamazca.

Ses tonum karşısında Darius'un gözleri öfkeyle parladı ve bir an için bakışlarından bir şey geçip gitti. Okuldaki en tehlikeli canlılar Vampirler değilse neydi? İçimden bir ses nedense o şeyin gözlerinin içine baktığımı, fena hâlde damarına bastığımı söylüyordu. Gözlerini ilk kaçıran olmayı reddederek ona aynı şekilde karşılık verirken sertçe yutkundum. Darius bana doğru bir adım attı.

"Belki de daha sakin bir Ev'e katılmalıydın," dedi. "Bu kapıdan içeri girmeyi hak ettiğini düşünmüyorum."

"Sen girmişsin ya," diye karşılık verdim. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden yanından geçip mağaranın ağzına yöneldim. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin sesini duyabildiğine emindim. Ne var ki yıkılmaz irademve acemi şansım sayesinde dizlerim titremeden içeri girmeyi başardım; karizmamı çizdirmediğime minnettardım.

İçeriye adımımı atar atmaz tenimi tuhaf bir his sardı ve dışarıda yanan ateşin ışığı kayboldu. Omzumun üzerinden arkama bakıp girişin kapandığını fark ettiğimde yüreğim ağzıma geldi. Yerinde, ne kadar itersem iteyim milim kıpırdamayan sapasağlam bir duvar duruyordu.

İlerideki köşenin ardından gelen loş ışığa alışmak için gözlerimi kırpıştırdım. Titreşmesi ve turuncu rengi bana orada bir ateş yandığını düşündürdü.

Elbette yanıyor, ateşin yuvasındayım. Öbür türlüsü zencefilli kurabiyeden bir eve girip karşımda tuğla duvarlar bulmak gibi olurdu.

Birkaç saniye boyunca öylece durup çevreme kulak kabarttım, gözlerimi kısarak etrafımı seçmeye çalıştım. Duvarlar ve zemin siyahtı, binlerce küçük delikle doluydu. Bir lav tüpünde olduğumu anladığımda anılarım depreşti. Koruyucu ebeveynlerimizden biri sürekli Discovery Channel izlerdi ve yanında geçirdiğimiz altı ay boyunca beynimi yaşadığımız dünyaya dair tuhaf bilgilerle doldurmuştu.

Lav, sıvı alev gibi bir şey olduğundan bu mağaranın Ignis Evi'nin bir parçası olması çok mantıklıydı.

Giriş kapanmıştı ve önümde tek bir yol uzanıyordu. Derin bir nefes alıp yürümeye başladım. Yavaş ilerlemenin sadece olacakları geciktireceğini düşünüp hızlı bir tempo tutturdum. Kulağıma üniversitelerdeki öğrenci evlerinde dönen zorbalıklar

ve yeni üyeleri yapmaya zorladıkları sapkınca şeyler hakkında bir sürü söylenti çalınmıştı ama bunları düşünmemeye çalıştım. Yüzleşeceğim şey her neyse... o kadar da kötü olamazdı. Değil mi?

Köşeyi dönmemle titrek ışığın kaynağı karşıma çıktı.

İçin için yanan akkorlarla dolu bir çukur yolu kapatıyor, tünelin duvarlarıyla buluştuğu yerden alevler yükseliyordu. Yolun gerisi yaklaşık altı metre ötemdeydi ve o kadar uzağa zıplamam söz konusu bile olamazdı.

En sevdiğim botlarıma hüzünlü bir bakış attım. Sadece iki çift ayakkabım vardı ve yıpranmış spor ayakkabılarım dairemizde kalmıştı. Ayağımdakiler hem şık hem de rahattı. Göze hoş göründükleri kadar koşmama, atlayıp zıplamama ve motosiklete binmeme olanak sağlıyorlardı. Onları pek de yasal sayılmayacak yollarla edindiğimden beri bana yoldaş olmuş, başımızı sokacak bir evimiz, karnımızı doyuracak yiyeceğimiz olmasına büyük katkı sağlamışlardı.

Botlarımı kızgın akkorların üzerinde yakacak olmanın yarattığı hüzünde daha fazla boğulmama fırsat kalmadan tünelin arkamda kalan kısmından bir hırıltı geldiğini duyduğumda donakaldım.

Omzumun üzerinden arkamı kolaçan ettiğimde dudaklarım dehşetle aralandı. Daha az önce oradan geçmiştim, etrafta hiçbir şey yoktu. Ancak...

Köşenin ardından bir silüet fırladı. Beynim bunun kocaman bir aslan olduğunu idrak ettiğinde çığlık atıverdim. Kükreyerek üzerime koşmaya başladığında ben de öne atıldım.

Akkorlarla dolu çukurla aramdaki mesafeyi kapatıp tereddüt etmeden üzerlerine atladım. Ayaklarımın altındaki korlar çatırdayıp kırılırken aynı anda hem son sürat koşup hem de dengemi koruyabilmek için kollarımı hışımla etrafa savurdum. Kapaklanacak olursam derimin de botlarımın tabanları gibi eriyip kömürleşeceğinden hiç şüphem yoktu.

Koşmaya devam ettim, altımdaki akkorların ısısı ayakkabılarımı deriden bir fırına çeviriyordu. Tabanın bir kısmı daha fazla dayanamayıp koptuğunda çıplak ayağımı iki kez yakmamın ardından çukurdan dışarı atlayıp mağaranın soğuk zeminine çakıldım.

Hızımın etkisiyle yuvarlanırken ellerimi yüzüme siper ettim. Birkaç takla attıktan sonra durdum. Gözüm ön kolumdaki kanayan sıyrığa takıldığında acı dolu keskin bir nefes verdim. Kayaçlar keskindi ve üzerinde yuvarlanmak pek hoş bir deneyim sayılmazdı.

Çukurun öteki tarafına hızlı bir bakış attığımda neredeyse bir fil boyutundaki dişi aslanın sıcaktan dalgalanan havanın ardında bir o yana bir yana yürüdüğünü gördüm.

Önümdeki muazzam yaratığı izlerken ağzım bir karış açık kaldı. Önce Vampirler şimdi de bu mu? Ne biçim bir yere gelmiştik böyle?

Tenimde hissettiğim sıcaklıkla dikkatim sol ayağıma kaydı ve botuma yayılan minik alevi gördüğümde bir şaşkınlık nidası koyverdim. Perişan olmuş deriyi ve çorabımdan geriye kalan parçaları çıkarıp aynı işlemi sağ ayağımda tekrarladım. Bir mucize eseri hiçbir yerimi yakmamıştım. İçimden zavallı botlarıma fedakârlıkları için teşekkür ettim.

Hafif bir hüzünle çıkardığım her şeyi akkorların içine atıp ayağa kalktım. Yürümeye başladığımda keskin kayalar ayak tabanlarıma batsa da dikkatimi buradan çıkmaya verdim. Bunu ne kadar çabuk başarırsam o kadar iyiydi. Akademi, öğrencilerinin burada ölmesine göz yummazdı herhâlde... Değil mi?

Tünel hiç de doğal görünmeyen bir şekilde kıvrıla kıvrıla alçalmaya başladı. Neyse ki keskin kayalar düzleşmişti de topallamayı bırakıp hızlı adımlarla yürümeye geri dönmüştüm. Etrafım hâlâ turuncu renkli bir loş ışıkla aydınlanıyordu ama ne zaman kaynağına yaklaştığımı düşünsem benden biraz daha uzaklaşıyordu.

İleriden belli belirsiz bir kahkaha sesi yankılandığında duraksadım.

Kahkahalar tekrar duyulduğunda diğer öğrencilerin bir şekilde beni görebildiğinden şüphelenmeye başladım. Etrafıma bakınıp kamera ya da ona benzer bir şey aradım ama seçebildiğim kadarıyla mağarada hiçbir şey yoktu.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi, içgüdülerim bana hızlanmamı söylüyordu. Beni defalarca polise yakalanmaktan kurtarmış iç sesimi duymazdan gelecek kadar aptal değildim.

Var gücümle koşmaya başladım. Işık tekrar benden kaçmaya çalıştı ama nihayet ona yaklaşıyor gibiydim.

Bir köşeyi dönüp geniş bir odaya girdim. Görünürde mobilya olmasa da duvarda sıra sıra silahlar diziliydi, beni içlerinden birini almaya davet ediyorlardı.

Odanın öteki ucunda koyu kırmızı renkli cübbelerin ardına gizlenmiş, başlıkları yüzlerine gölge düşüren üç silüet dikiliyordu.

Dikkatlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Onları incelerken önlerinde alevlerden oluşan üç yaratık belirdi. İnsanı andırsalar da kolları dizlerinin altına kadar uzanıyor ve elleri yanan pençelerle sona eriyordu. Gözleri beni açgözlülükle süzen kara çukurlar ibaretti.

Üzerime atıldığında onları hayranlıkla izlemeyi bıraktım.

Korkuyla çığlık atıp duvardan bir balta kaptım ve tam da ilk yaratık yanıma ulaştığı sırada önüme savurdum. Ağır silah göğsünü delip geçse de alevler açılan deliği hızla onardı.

Geriye sendeleyip onları kendimden uzak tutmak için nafile bir çabayla silahımı tekrar savurdum. Saldırımdan neredeyse hiç etkilenmiyor gibilerdi.

Baltayı üzerlerine fırlatıp yana kaçarak bu kez duvardan bir hançer kaptım. Onu en yakındaki yaratığa doğru fırlattım ama silah içinden geçip gitti.

Alevden yaratıklar ben üçüncü silahımı almaya fırsat bulamadan yanıma ulaştı ve sıcak bir el uyluğuma sürtünüp taytımı yaktığında haykırdım.

Kendimi aralarındaki birkaç santimlik boşluğa attım ve alevler çıplak kollarımı okşarken yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Büyümün kabardığını, her yanımı doldurup özgür kalmak için çırpındığını hissedebiliyordum ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Pürüzsüz zeminde yuvarlanıp onlardan yeterince uzaklaştığımda ayağa fırladım. Üç yaratık tekrar hücuma geçerken bakışlarımı arkalarındaki silahlarla dolu duvara diktim. Kılıçlar, mızraklar, yaylar, hatta bir gürz bile vardı. Ne var ki hiçbiri ateşten yapılmış yaratıklar üzerinde işe yaramazdı.

Yaratıklar üzerime koşarken hızlıca geriledim. Gözlerim onları kontrol eden üç öğrenciye kaydığında asıl onlara odaklanmam gerektiğine karar verdim. Arkalarında tünelin devamına açıldığını tahmin ettiğim geniş bir geçit vardı. Yerini aklımın bir köşesine yazdım.

Doğruca üzerlerine koşmaya yeltendim ama yaratıklar yolumu kesip yanan bedenleriyle önüme bir duvar ördüklerinde durmak zorunda kaldım.

Hızlıca geri çekildim, zihnim bir çözüm yolu bulma umuduyla dört dönüyordu. Ne var ki tekrar saldırıya geçen yaratıklar bir şey düşünmeme izin vermedi.

Kendimi yana atıp soğuk zeminde yuvarlandım. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda yaratıklardan biri tepeme dikildi, alev alev yanan pençelerini yüzüme uzattı.

Çığlık çığlığa kendimi yere attığımda başımı zemine vurdum.

Ateşe ateşle karşılık veremem! Koca bir kova dolusu suya ihtiyacım var!

Kafamdan geçen düşüncenin sonunu getiremeden istediğim şey oldu. Elimden fışkıran tazyikli su tepemdeki yaratığa çarpıp

arkasındaki öğrencileri ıslattı. Yaratıklar sönüp giderken az önce yaptığım şeye hayret etmekle vakit kaybetmeden elime geçen fırsatı değerlendirdim.

"Hey!" diye bağırdı öğrencilerden biri ben aralarından hızlıca geçip giderken.

"Tek yapması gereken geçmekti," dedi bir diğeri. "Kurallar bunu *nasıl* yapması gerektiğini söylemiyor."

Kendi kendime sırıtarak geçidi aştığımda karşıma sarmal bir merdiven çıktı. Duvarlardaki kan kırmızısı, turuncu, sarı hatta mavi renkle parlayıp sönen alevlere olabildiğince az aldırış ederek basamakları ikişer ikişer tırmandım.

Merdivenin sonunda kemerli bir geçit daha duruyor, ardındaysa kırmızı ve siyah tonlarında dekore edilmiş, rahat koltuklar ve mobilyalarla dolu geniş bir oda uzanıyordu

Yaklaştığımı duyan Darius ona yaltaklanan hayranlarını bırakıp başını kaldırdı. Bir an için gözlerinden bir şaşkınlık geçip gittiğine yemin edebilirdim.

Ben içeri giremeden yerinden kalktı ve geçit birden alevlere boğuldu.

Öylece kalakaldım. İçeri girmenin başka bir yolu yoktu. Tek çarem alevlerin arasına dalmaktı.

"Son engel," dedi Darius geçidin öteki tarafından. "Bizden biri olmayı gerçekten istiyorsan fanilerle geçirdiğin zamana dair her şeyi arkanda bırakman gerek."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamamıştım. Darcy zaten buradaydı ve onun dışında yanımda getirecek kadar kıymet verdiğim pek bir şeyim yoktu. Umutsuzca geri dönüp kavuşmak istediğim bir arkadaş grubum ve ailem olduğunu falan mı sanıyordu? Belki bu bağları koparmanın benim için zor olacağını düşünüyordu fakat böyle endişelerim yoktu.

Zalimlik çabaları bir hiç uğrunaydı ve bunun farkında bile değildi.

"Fanilerin dünyasını geride bırakmaya hazır olduğunda içeri gelebilirsin. Alevler hepsini yakıp kül edecek ama bedenin zarar görmeyecek," dedi Darius. Yüzünü göremesem de sesinden bundan büyük keyif aldığını anlayabiliyordum. Yüzüme istemsizce minik bir tebessüm yayıldı. Fanilerin dünyasını arkamda bırakmak hiç sorun değildi. O da başından beri beni hiç umursamamıştı zaten. Hislerimiz karşılıklıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak ateşten duvara baktım, sıcaklık gözümü tanıdığım fanilerden vazgeçmekten daha fazla korkutuyordu. Ailem bildiğim insanlar bir yangında ölmüştü ve o güne dair hiçbir şey hatırlamasam da Darcy'yle burnumuz bile kanamadan kurtulduğumuz için şanslı olduğumuzu biliyordum. Aklım erecek yaşa geldiğimden beri ateşten biraz korkar olmuştum ancak bunun beni durdurmasına müsaade etmeyecektim.

Derin bir nefes alıp alevlerin arasına girdim.

Sıcaklık dört bir yanımı sardı ama etimi yakıp kavurmak yerine bana nazikçe sarılmıştı da tenime binlerce minik buse konduruyordu sanki.

Burnuma bir yanık kokusu geldiğinde elim panikle saçlarıma gitti. Neyse ki uzun tutamlarımın bir şeyi yoktu.

Alevlerin arasından sıyrılıp odaya girdiğimde ayaklarımın altındaki sıcak halı tenimde hoş bir his bıraktı. Gözlerimi Darius'unkilere diktim, son engelinin pek de matah bir şey olmadığını ona söylemek üzereydim ki ağzımı açmaya fırsat bulamadan içerideki herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Darius sırıttı, gözleri vücudumu tepeden tırnağa süzdüğünde başımı eğip üzerime baktım.

Ne yaptığını fark ettiğimde dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. Kıyafetlerim yarattığı ateşten duvar yüzünden kül olmuştu ve karşılarında çırılçıplak dikiliyordum.

Vücudumla bir alıp veremediğim yoktu. Yıllar içinde birkaç erkek arkadaşım ve tek gecelik ilişkilerim olmuştu. Masumiyet timsali sayılmazdım ama bu bambaşka bir olaydı. Darius'un

sözleriyle fanilerin dünyasıyla aramdaki duygusal bağları değil, daha somut şeyleri kastettiği kafama dank ettiğinde yanaklarım al al oldu. Yanımda getirdiğim fiziksel eşyaları, kıyafetlerimi kastetmişti.

"Orospu çocuğu!" diye bağırıp öfkeyle ona doğru bir adım attım ama çırılçıplak olduğumu hatırlayınca durdum. "Cebimde üç bin dolar vardı! O parayı kazanmak için kardeşimle nasıl canımızı dişimize taktığımızdan haberin var mı senin?"

Öfkem Darius'un suratındaki gülümsemeyi genişletmekten başka bir işe yaramadı. Elindeki anahtarı bana uzattı.

"Odan üçüncü katta, koridorun sonunda," dedi serzenişimi tamamen duymazdan gelerek. "Gidip üzerine bir şeyler giymek istersin belki."

Yanına gidip anahtarı elinden kaparken vücudumu gözlerden saklamayı reddettim. Olan olmuştu ve nafile çabalar yüzüme hücum eden sıcaklığa fayda etmeyecekti. Bu noktada intikamımı sadece yaptıklarını umursamıyormuş gibi davranarak alabilirdim. Suratımı domatese çeviren utancım gün gibi ortada olmalıydı ama içeridekilerin bunu fark edebilmesi için gözlerini kıçımdan ve memelerimden ayırmaları gerekiyordu. Yaşlar gözlerimi yaksa da kendime hâkim oldum. Bu göt herifin önünde *ağlamayacaktım.*

Parmaklarım pirinç anahtarın etrafına kapanırken Darius kolunu geri çekerek ona doğru sendelememe neden oldu.

"Tabii odana gelmeyi yeğlerim diyorsan sana Ignis Evi'nin misafirperverliğini ilk elden gösterebilirim," dedi bakışlarını vücudumun her bir santiminde gezdirerek. Utançtan tüm vücudum uyuştu.

Gözlerinin ardında yanan ateşi fark ettiğimde içim bir hoş oldu ve teklifini bir anlığına da olsa değerlendirdiğim için kendime küfrettim.

Omuzlarımı dikleştirip aynı açgözlülükle ben de onu süzdüm. Kalçasından düşecekmiş gibi duran kot pantolonunu, dar tişörtünün dikişlerini zorlayan kaslarını uzun uzun inceledim.

Kıvrılarak tişörtünün kısa kollarının altında gözden kaybolan dövmelerini ve dokunulmak için yalvaran pazularını gözlerimle yedim. Geniş omuzları ve yüzüne bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldığım uzun boyu içimde cinsel bir ihtiyacın fitilini ateşliyordu.

Fırsatını bulsam her türlü kötü emelime alet edeceğim dudakları kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı ve koyu renkli saçları içimde onları sımsıkı kavrama isteği uyandıracak şekilde hafifçe yüzüne düştü.

Neden hep kötü adamlara düşüyorum?

Sanki ona bir sır verecekmişim gibi biraz daha yakınına sokuldum ama sesimi duyabileceği kadar yüksek tuttum.

"Biri kalbime bıçak dayayıp bunu yapmazsam dünyanın sonunun geleceğini söylese bile sana tırnağımın ucunu sürmem," diye tısladım anahtarı elinden kaparak. "Fırsatını bulmuşken uzun uzun bak. İnan bana, ikinci bir şansın olmayacak."

Darius'un yüzü belli belirsiz düşerken odadaki diğer öğrenciler benim yerime ona gülmeye başladı. Omzumu onunkine çarparak yanından geçtim. Bu tuğla duvara toslamak gibi bir şeydi ama hiç değilse onu hazırlıksız yakalayıp hafifçe sendelemesini sağlamıştım.

Odayı aşıp yatakhaneye giden merdivene ilerlerken son sürat koşmak yerine sakin adımlar atmak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Bütün gözler üzerimdeydi ve dört bir yanımdan fısıltılar yükseliyordu ama ben bakışlarımı önüme dikip hiçbirine yüz vermemeye kararlıydım. Gözlerim dolmuştu ve bu kez yaşları bastırmaya çalışmanın anlamsız olduğunun farkındayım.

Dişini birkaç saniye daha sık.

"Burada kime çattığına dikkat etmelisin, *Roxy*," diye seslendi arkamdan Darius. Altta kalmamaya çalıştığının farkındaydım ama o kendini toplayana dek iş işten geçmişti. Onu biraz olsun

sarsmayı başardığımı düşünmek içimi bir tatmin duygusuyla doldurdu.

Cevap vermeye zahmet etmedim. Şerefsizin tekiyle sidik yarışına girmek hiç benlik değildi ve hemen kapalı bir kapının ardına saklanmazsam herkesin gözü önünde ağlamaya başlayacağımdan emindim. Başımı dik, yüzümü ifadesiz tutmayı başarırsam belki onurumun son kırıntılarını da kaybetmeden bu odayı terk edebilirdim.

Üç kat merdiveni tırmanıp koridorun sonuna ilerledim. Neyse ki anahtarım kapıyı açtı.

Kendimi içeri atıp kapıyı kapatmamla gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesi bir oldu.

Yere oturup bacaklarımı göğsüme çekerek yüzümü kollarımın arasına gömdüm. Öfke ve aşağılanma hissiyle dolup taşıyordum. Beş dakika boyunca yapacaklarını yapmalarına müsaade edecek, sonra hepsini en derinlerime gömecektim.

Gözyaşlarının kimseye faydası yoktu ancak bazen akıp gitmeleri gerekirdi.

DARCY

YEDİNCİ BÖLÜM

Havanın gücüyle kapının üzerindeki sembolü aydınlatıp kulenin zeminindeki dairesel salona girdiğimde vücudum hâlâ adrenalinin etkisindeydi. Parmaklarım büyüyle karıncalanıyordu ve yüzümdeki gülümsemeyi silip atamıyordum.

Az önce bir kulenin tepesinden aşağı atlayıp hayatta kaldım. Saçlarım da hâlâ yerli yerinde.

Dalgalı tutamları elime topladığımda duygusallaştım. Bir yıl önce saçlarımın uçlarını maviye boyamaya başlamıştım. Bu bir tür baş kaldırı ya da yardım çağrısı değildi. Kendi çarpık mantığımca bu, hayatımın en karanlık ve en önemli anlarından birinin hatırlatıcısıydı.

Gri taş zemin, öteki uçtaki beyaz mermer merdivene uzanıyordu. Salonun ortasına geçip kıvrıla kıvrıla alabildiğine yükselen büyüleyici basamakları hayranlıkla izledim.

Yavaş bir nefes aldım, merdiveni çıkarken midem korku ve heyecanla çalkalandı. Etraf mermeri döven Converselerim dışında sessizdi fakat birkaç katı daha geride bıraktığımda karşıma biri çıktı.

Seth kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmış vaziyette biraz ilerimde tek başına dikiliyordu. Aramızdaki hava gerginlikle dolup taşıyordu, fırtına her an kopabilirdi. Seth elini öne uzattı, avucunda gümüş bir üçgen ve ucunda sallanan uzun bir anahtar duruyordu. "On birinci kat, üçüncü oda."

Ağzım aralandı ama aramızdaki mesafeyi kapatıp anahtara uzanırken dudaklarımdan tek kelime dökülmedi. Zafer hissi hoş bir yaz esintisi gibi tenimi karıncalandırdı.

Onu kendi oyununda yendim.

"Tebrik ederim," dedi nezaketten yoksun bir sesle. "Cehennemdeki ilk gününü atlattın. Bundan sonrakiler sana bunu mumla aratacak. Hâlâ Zodyak'ta kalmaya kararlı mısın?"

Anahtarı alıp avucumda sıktığımda sivri uçları tenime battı. "Okulda kalıp kalmamam neden umurunda? Belli ki anlaşamıyoruz. Ne sen benim yoluma çık ne de ben senin."

Etrafından geçip gitmeye çalıştığımda önüme geçip omzunu duvara yaslayarak bana engel oldu.

Hareketi sinirimi bozdu.

Elini başıma uzatıp saçlarımın arasından geçirdi, bir tutamı avucunun içine alıp sıktı.

"Neden bana dokunup duruyorsun?" Geri çekilip ona ters ters baktım.

"Çünkü ben bir Alfa'yım, *bebeğim*. Burada kimin sözünün geçtiğini sana böyle hatırlatıyorum. Bana baş kaldırmaktan vazgeçmen gerek, kazanman imkânsız." Saçımı biraz daha sıkı kavradığında dişlerimi sıkarak acı dolu haykırışımı bastırdım.

"Öyle bir niyetim yok, Seth," dedim olabildiğince sakin bir sesle. "Sadece yatmak istiyorum."

Sırıtarak saçımı son bir kez sertçe çekip bıraktı ve geçmemi işaret etti. Omuzlarımı geriye atarak yanından geçtim. Sızlayan kafa derimi ovuşturma dürtümle mücadele ederken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Bana saçını borçlusun," diye seslendi arkamdan.

İçimi akkor gibi bir öfke sardı. Aramıza olabildiğince mesafe koymak için adımlarımı hızlandırdım.

Katıma geldiğimde etrafta kimse olmamasına şükrettim. Yukarıdan gelen panik dolu çığlıklar bana diğer birinci sınıfların her şeye rağmen törenden yırtamadığını düşündürdü.

İki yanına beşer kapı dizilmiş bir koridora yöneldim. Anahtarımı üçüncü kapının deliğine soktum ve açıldığında rahat bir nefes alıp içeri girdim.

Eşikten geçmemle tepemde yanan ışık yüzümü güldürdü.

Odanın zemini koyu renkli ahşaptandı ve bir yanında beyaz çarşaflar serilmiş, üzeri kabarık yastıklarla doldurulmuş tek kişilik bir yatak duruyordu. Duvarlar kulenin geri kalanı gibi gri taştandı ve hafif bir bombeyle benden daha uzun, iki ağır panjurlu bir pencerenin iki yanında kavuşuyorlardı. Solumda uzun bir masa, üzerindeyse kitap ve not defterleriyle dolu raflar yer alıyordu. Masaya dizilmiş beyaz kalemleri fark ettiğimde parmaklarım karıncalandı. En son ne zaman bir şeyler çiziktirme ilhamım gelmişti anımsamıyordum ama kalem ve kâğıt daima kendimi iyi hissetmeme, dünyanın geri kalanını bir süreliğine de olsa unutmama yardımcı olmuştu. Bu kadar yorgun olmasaydım geçirdiğim gecenin ardından bu fırsatı muhtemelen kaçırmazdım.

Kalemlerin yanında beyaz renkli ince ve şık bir cihaz duruyordu. Alt kısmındaki dikdörtgen şekilli birkaç düğme ve yanına iliştirilmiş elektronik kalemiyle büyük bir telefonu ya da küçük bir iPad'i andırıyordu.

Parmağımı üzerinde gezdirdiğimde ekran aydınlandı ve beyaz zemin üzerinde Aer Evi'nin siyah renkli sembolü belirdi, rüzgâr çanlarını andıran bir ses kulaklarımı doldurdu.

Sembol kaybolup yerini birkaç uygulama ikonuna bırakırken cihazın hoparlöründen yumuşak bir erkek sesi yükseldi. "Zodyak Akademi'ye hoş geldiniz. Ben sizin Atlas'ınızım. Profiliniz veritabanımıza eklendi. Artık tüm okul arkadaşlarınızı arayıp onlara mesaj gönderebilirsiniz. Uygulamalar aracılığıyla ders programı-

nızı, dönem müfredatınızı, okul etkinliklerini, Pitbol takvimini ve maç sonuçlarını öğrenebilirsiniz. Yardıma ihtiyaç duymanız hâlinde Ev Başkanı'nızla iletişime geçmekten çekinmeyin, her türlü sorununuzla ilgileneceklerinden emin olabilirsiniz."

"Kesin ilgilenir," diye mırıldandım. Atlas'ı alıp uzun mu uzun rehbere göz attım. Arama kısmına Tory'nin adını yazdım ama karşıma hiçbir sonuç çıkmadı. Şansımı "Vega" ile denediğimde veritabanına Gwendalina ve Roxanya olarak kaydedildiğimizi fark ettim. Kendi adımı Darcy olarak değiştirip Tory'nin gerçek adına bakarken ona bu ismi veren kişileri düşündüm. Gerçekten de bu gizemli dünyanın kral ve kraliçesi miydiler?

Kendimi bildim bileli yetim olduğumuzu sanmıştım fakat ebeveynlerimizin bizden kendi istekleriyle vazgeçtiğini bilmek her nasılsa bundan daha beterdi. Orion bunu tehlikede olduğumuz için yaptıklarından şüphelendiğini söylemişti ama ne tür bir tehlikeyle karşı karşıyaydık? Öyleyse bile neden bizi rastgele seçtikleri bir çiftin insan çocuklarıyla değiştirip bizim yerimize onları tehlikeye atmışlardı? Bu acımasızlığın dik âlâsıydı.

Seth, Solaria'nın onlarsız daha iyi olduğunu söylemişti ama gecenin başından beri ettiği kötülüklerden sonra ağzından çıkan herhangi bir şeye inanabilir miydim bilmiyordum.

Zihnime doluşan ardı arkası kesilmez sorulara cevap bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Yorgunluğum kendini iyiden iyiye göstermeye başladı ve Atlas'ımın saatine baktığımda neredeyse sabahın üçü olduğunu gördüm.

Esnemekten ağzım ayrılırken ayakkabılarımı çıkardım ve yumuşacık yatağa uzanıp Tory'yi aradım. Açması için dua ettim. Kardeşime anlatmam gereken bir dünya şey vardı ve Ignis'te ona benim kadar zorluk çıkarmadıklarını umuyordum. Ne var ki içimden bir ses bana yanıldığımı söylüyordu.

Rüzgâr çanlarının sesiyle uykumdan uyandım. Ses giderek yükselip ısrarcı hâle geldiğinde inleyerek döndüm ve kıyafetlerimle yüzüm Atlas'a yapışmış vaziyette sızdığımı fark ettim.

Tory'nin başına gelenler benimkinden bile beterdi. Kardeşim metanetliydi ama duygularını daima içine atardı. Dün gece konuştuğumuzda sesi öfke doluydu ancak Darius'un yaptıklarının ardından birkaç damla gözyaşı döktüğünü öğrensem buna şaşırmazdım.

Konuşmamızın sonunda ikimiz de ayağımıza gelen bu muhteşem fırsattan en iyi şekilde yararlanacağımız konusunda hemfikir olmuştuk. Birkaç götü kalkık zorba tüm hayatımızı değiştirecek olasılıklarla aramızda duramazdı. Ne var ki sağ salim mezun olmak istiyorsak en kısa sürede bu dünyaya dair olabildiğince çok şey öğrenmeye başlamalıydık. Kraliyet aileleri ve taht iddiaları yenilir yutulur şeyler değildi, özellikle de bunların ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrimiz yokken. Vârisler er ya da geç buraya onların olanı çalmaya gelmediğimizi anlayacaktı zaten.

Yine de her şeye rağmen ilk dersime girip yeni güçlerim hakkında daha fazla şey öğreneceğim için heyecanlıydım. Büyümü tekrar avuçlarımda hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Çan sesi ısrarla devam ettiğinde kaynağının Atlas'ım olduğunu fark ettim. Gözlerimi kısarak parlak ekrana baktığımda önümde bir bildirim belirdi.

> Günlük yıldız falın seni bekliyor, Darcy!

Bildirime tıkladığımda ekran siyaha büründü ve üzerinde gümüş renkli yazılar belirdi.

> Günaydın, İkizler!
> Yıldızlardan seni bekleyen günle ilgili havadisler var.

Yakın zaman önce büyük bir değişim yaşadın ama artık tüm taşlar yavaş yavaş yerine oturuyor ve tuhaf gelse de yeni ortamda kendini evindeymiş gibi hissediyorsun.Kara bulutlar dağılmaya başladı ve güneşin sana gülümsediğini görür gibisin. Fakat sakın rehavete kapılma. Mars ayın başından beri üzerine gölge düşürüyor ve elini bir süre daha üzerinden çekmeyecekmiş gibi görünüyor. Terazi ve Kova burcu biri yüzünden günün zorlu geçebilir fakat İkizler içgüdülerine kulak verirsen karşına çıkan her zorluğun üstesinden gelmenin bir yolunu bulursun.

Kaşlarım çatıldı. İkizler içgüdülerim mi? Burcumun özellikleri arasında iyimserlik olduğuna dair bir şeyler okuduğumu hayal meyal hatırlıyordum ve bugün kendimi tam da öyle hissediyordum.

Atlas'ın ekranında yeni bir mesaj belirdi.

Temel Büyüler dersi otuz dakika içinde başlıyor, Darcy. Haritayı görmek için tıkla.

Yazıya tıkladığımda Atlas, bana Aer Kulesi'nden kampüsün göbeğindeki Küre'ye uzanan bir rota çizdi. Küre'nin etrafı gezegen isimleri verilmiş bir grup binayla çevriliydi ve dersim Jüpiter Binası'ndaydı.

Yataktan kalkıp özel banyoma girdim. Fayanslar mavi beyazdı ve odanın bir köşesinde büyük bir duş teknesi yer alıyordu. Diş fırçam ve kullanabileceğim bir sepet dolusu kozmetik ürün bile düşünülmüştü.

Duş başlığından bir şelale misali dökülen suyun altında bir çocuk gibi sevinç çığlıkları atarak yıkandım. Çıkıp kurulandıktan sonra her yanıma hoş kokulu bir nemlendirici sürdüm. Daha fazla vakit kaybetmeden odama dönüp yerden tavana kadar uzanan gardıroba yöneldim. Kapağını açtığımda karşımda

birkaç üniforma ve üzerine Aer logosu basılmış taytlar, tişörtler ve kazaklar buldum.

Üniformayı üzerime geçirip gardırop kapağının iç kısmındaki aynanın karşısına geçtim. Lacivert ve beyaz ekoseli pileli etek dizlerime geliyordu ve jilet gibi beyaz gömleğim vücudumu güzelce sarıyordu. Diz üstü çoraplarımı ve siyah rugan ayakkabılarımı da ayağıma geçirdikten sonra ceketimi giyip parmaklarımı akademinin on iki burcun sembolüyle çevrili altın armasında gezdirdim.

Omuzlarıma dökülen saçlarıma elimle çekidüzen verdim, mavi uçlarım neredeyse lacivert ceketimle aynı tondaydı.

Bugün güzel bir gün olacak, diye teskin ettim kendimi. Son olarak gardıroptan bir omuz çantası alıp içine Atlas'la birkaç defter ve kalem tıkıştırdım.

Odamdan çıkıp kapıyı arkamdan kilitledikten sonra merdivenden aşağı akın eden öğrenci kalabalığının peşine takıldım. İçlerinden birkaçı bana bakıp aralarında bir şeyler fısıldaştı. Hiçbiri bana bir günaydın bile demedi. Tavırları beni rahatsız etmiyordu. Dün değerimi kanıtlamış ve buradaki yerimi en az onlar kadar hak etmiştim. Muhtemelen birkaç gün içinde Vega İkizleri'nin yarısı olduğumu bile unutacaklardı ve yeni arkadaşlar edinmeye başlayacaktım.

Sabah havası serindi ve rüzgâr beraberinde ardıç ağaçlarının kokusunu getiriyordu. Esinti yüzüme çarptıkça damarlarımda akan Elementler kıpırdanıyor, tenimi karıncalandırıyordu. Daha fazla büyü kullanma düşüncesiyle içimi bir heyecan sardı; ateş, su ve toprağın nasıl hissettireceğini merak ediyordum.

"Majesteleri!" diye seslendi arkamdan biri. Merakla kafamı çevirdiğimde karşımda dün gece Küre'de bizi gördüğüne sevinen bir avuç öğrenciden biri olan iri yarı kızı buldum. Koşarak yanıma gelirken gözleri sevinçle parlıyordu.

Bana mı seslenmişti yoksa?

Önümde durup başını eğdiğinde şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Adım Geraldine Grus, emrinize amadeyim. Sadık tebaanız Kraliçelere İtaat Çemberi'nin her daim arkanızda olduğunu bilmenizi istedim. Kendilerine Vâris diyen o serseriler gözünüzü sakın korkutmasın. Asıl kraliçelerimiz siz ve kardeşinizsiniz, onlar da eninde sonunda bunu kabullenecek." Tekrar önümde eğildiğinde yanımızdan geçen öğrencilerin bakışları bize kaydı.

"Ah, ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Tüm dikkatleri üzerimize çekmesinden ve Tory'yle bana kraliçe olarak hitap etmesinden hiç hoşlanmamıştım. "Dürüst olmak gerekirse taht pek umurumuzda değil. Vârisler onunla canları ne istiyorsa yapabilir."

"Kulaklarıma inanamıyorum!" diye haykırdı kız, masmavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu nasıl söylersiniz, Prenses Gwndalina?"

"Bana öyle seslenme," dedim yalvarırcasına. "Adım Darcy."

"Elbette, nasıl arzu ederseniz," dedi başını abartılı bir tavırla tekrar eğerek.

Tanrım, lütfen buna bir son ver.

"Geraldine!" diye seslendi bir kız. "Kraliçelerimizden biri mi o yoksa?"

Yanımıza koşan öğrenci grubunu gördüğümde derin bir nefes aldım.

Daha neler? Hemen tabanları yağlamam gerek.

"Gitsem iyi olacak," dedim telaşla. "Derse geç kalmak istemiyorum." Yüzüme kibar bir gülümseme kondurup alelacele yanından uzaklaştım. Peşimden gelmeye kalkışmadığında rahat bir nefes verdim.

"K.İ.Ç.'yi sakın aklınızdan çıkarmayın. Sizi seviyoruz!" diye bağırdığında onu duyan birkaç kişi kahkahayı bastı.

Bu bir şaka olmalıydı. Birliklerine bula bula bu ismi mi bulmuşlardı gerçekten? *Kıç* mı?

Nezaketine minnettardım ve nankörlük etmeyi hiç istemiyordum ama onu bir daha gördüğümde yüzde doksan ihtimalle en yakınımdaki çalının içine atlayacağımdan emindim.

Çok geçmeden Jüpiter Binası'nı bulduğumda gözlerimi tepemde yükselen gotik yapıdan alamadım. Diğer öğrencilerin arasına karışıp beyaz taştan yapılmış geniş bir salona girdim. Sıra sıra dizilmiş sütunlar salonun öbür ucundaki merdiveni ayakta tutuyordu. Bir grup birinci sınıfı takip ederek dersin yapılacağı sınıfa doğru ilerlemeye başladım.

Herkes içeri girerken Tory'yi görme umuduyla omzumun üzerinden arkama bakıp durdum.

Sınıf bal rengi tuğlalardan yapılmıştı ve duvarlarından biri boyunca yan yana dizilmiş uzun kemerli pencereler güneş ışığının sekiz mükemmel hüzme hâlinde içeri dolmasını sağlıyordu.

İçeride yaklaşık iki yüz öğrenci vardı ve ahşap sıralar hızla doluyordu. En yakınımdakine koştum ve Tory'ye yer tutmak için de çantamı yanımdakine bıraktım.

Büyük bir elektronik tahtanın önündeki hilal şekilli meşe masanın biraz ilerisindeydim.

Çantamdan Atlas'ı çıkardığımda ekranında yeni bir mesaj olduğunu gördüm.

> Temel Büyüler dersine hoş geldin, Darcy!
> Başlamak için buraya tıkla.

Yazıya tıkladığımda boş bir sayfa açıldı. Atlas'ın yanında gelen kalemi alıp denemek için ekrana bir şeyler karaladım.

"Selam."

Başımı tabletten kaldırdığımda akademi üniforması içindeki Tory'yi yanımda buldum, uykusuzluktan gözlerinin altı morarmıştı. Her güne benden daha kötü uyanırdı ama bugün ben bile uykusuzluğun acısını çekiyordum.

Hemen arkasında duran Sofia kocaman bir gülümsemeyle sınıfı inceledi.

"Derse gelirken o ateş pisliğini atlatmayı başardın mı?" diye sordum ona yer tutmak için koyduğum çantamı alarak.

"Evet ama kasten değildi. O dallamadan kaçmayacağım."

"Ondan değilse bile başkasından kaçmamız gerek," deyip ona Geraldine'le olanları anlattım.

"Sana *majesteleri* mi dedi?" diye sordu Tory şaşkınlıkla. Onu başımla onayladım.

"Duyduğum kadarıyla okulda azımsanamayacak kadar çok destekçiniz varmış," diye araya girdi Sofia. Hepsinin Geraldine kadar hevesli olmadığını umdum.

"Que pasa, amigas?[1]"

Gelen erkek sesine doğru döndüğümde Aer'in yeni üyelerinden birinin öteki tarafımdaki sıraya oturduğunu gördüm. Onu dün geceden belli belirsiz anımsıyordum. Koyu renkli bukleleri kafasına geçirdiği beyaz haç işlemeli berenin altından dışarı fırlıyordu. Nazik bir yüzü vardı, teni esmer, gözleriyse maviydi.

Suratına bön bön baktığımı fark ettiğinde gür kaşlarından biri havalandı. "Ah, affedersiniz. Benimle aynı dili konuştuğunuzu düşünmüştüm." Elini gelişigüzel savurarak bizi işaret etti. Latinleri andıran dış görünüşümüz yüzünden bu yanlış anlaşılmayı defalarca kez yaşamıştık ama aynı şeyin bambaşka bir dünyada da başımıza gelmesi şaşırtıcıydı.

"Sen de dün... şey, fanilerin dünyasından mı geliyorsun?" diye sordum. Dünyaya böyle demek tuhafıma gitmişti.

Bir an öylece suratıma baktıktan sonra bir kahkaha koyuverdi. "Hayır, Solaria o dünyanın bir yansımasıdır. Hem aynısıdır hem de değildir, claro?[2] Güzel dilimizi bilmiyorsunuz demek?"

---

1 (İsp.) Ne haber, millet? –*ç.n.*

2 (İsp.) Anlarsın ya? –*ç.n.*

Sıcak bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. "Hayır, İspanyolca konuşan bir koruyucu ailemiz olmadığından hiç öğrenme fırsatımız olmadı."

"Ama Pete'e hijo de puta deyip duran bir komşumuz vardı," diye araya girdi Tory.

Çocuk kahkahayı bastı. "Bildiğiniz tek sözcük orospu çocuğu yani?"

"Anlamı o muymuş?" Tory kıkırdadı.

"Evet." Kendi Atlas'ını çıkarıp omuz çantasını yere koydu. "Ben Diego."

"Ben Darcy, bu da T–"

"Tory, biliyorum," dedi yamuk bir gülümsemeyle. "Siz Las Gemelas Veg– affedersin, Vega İkizleri'siniz. Dün Küre'de olanlardan beri herkes FaeBook'ta sizi konuşuyor."

"Nerede bizi konuşuyor?" Kaşlarımı çattım.

"Okulun sosyal medya sitesi. Bakın." Diego, Atlas'ımı alıp on iki burcu birbirine bağlayan daire şekilli, mor renkli uygulamaya dokundu. Bir sosyal medya sayfası açıldı.

FaeBook mu? Daha neler göreceğim?

Profilime tıkladığımda bilgilerimin çoktan doldurulduğunu gördüm. Sayfamın köşesinde duran pembe renkli İkizler burcu sembolüne bakılırsa burçlar varsayılan profil fotoğrafları olmalıydı. Haber akışı tuşuna dokunmamla en popüler gönderi ekranımın baş köşesine yerleştiğinde ağzım kurudu.

Max Rigel: Darcy ve Tory (bundan böyle onlara Dory deyip işimizi kolaylaştıralım) okulumuza hoş geldiniz. Vega İkizleri tahttaki hakları için bize meydan okumaya tam da zamanında geldi. Geliştirdiğim son Element kombomu birinin üzerinde denemek için sabırsızlanıyordum. #sutabancası #nekadarıslakokadariyi

Yorumlar:

Marguerite Helebor: Gülmekten altıma işedim #suyungücü #ıslatvekaç

Milton Hubert: Hahaha aynen onları sırılsıklam et! #suucubeleri

Gary Jones: BİRAZ İNSAF KANKA! Pitbol antrenmanında görüşürüz! #pitbolkankaları

Milly Badgerville: Çooook komiksin Max! #gülmektenşimdiöleceğim

Omzumun üzerinden yazılanları okuyan Tory bıkkın bir nefes verdi. "Ne güzel, bir tek üç saniye öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir sosyal medya sitesinde alay konusu olmamız eksikti."

Kaşlarımı çatarak uygulamayı kapattım. "Takma kafana."

"Ben o idiotas[3] gibi değilim," dedi Diego nazikçe. "Okuldaki kimseyi tanımıyorum, ailem Solaria'nın ücra bir köşesinde yaşıyor. Çoğu öğrenci birbiriyle sıkı fıkı, herkes çete gibi. Yani... olur da bir ara takılmak isterseniz..."

Sınıfın kapısı açıldı ve Orion içeri girdi, elindeki kahveyi yudumlayarak kapıyı ayağıyla kapattı. Duvardaki saate bir bakış attığımda on dakika geciktiğini fark ettim.

O, masanın arkasına geçerken öğrenciler birbirleriyle sohbet etmeye devam etti. Kylie'nin en arkadaki sıralardan birinin üzerinde bacak bacak üstüne atmış vaziyette oturmuş, sapsarı saçlarını parmaklarına dolayarak birkaç oğlanla konuştuğunu gördüm.

Orion'ın derse başlamasını beklerken elektronik kalemimin ucunu kemirerek konumuzun ne olacağını tahmin etmeye çalıştım. Merakımın kabardığını inkâr edemezdim. Tüm hayatımız yirmi dört saat içinde değişmişti ve şimdiye dek gördüğüm en çekici öğretmenin sınıfında oturuyordum.

Kendimi bildim bileli kendimden yaşça büyük erkeklere çekilmiştim ve buna Orion'ın bana göz kırpmayı dahi unutturan güzel yüzü eklendiğinde dikkatim bir hayli dağınıktı. Hangi öğretmen böyle görünürdü ki? Son okulumdaki erkek öğretmenlerin hepsi ya pala bıyıklı ya kel ya da her ikisi birdendi.

---

3 (İsp.) Aptallar –*ç.n.*

Orion kahve fincanını masaya bırakıp elektronik kalemini aldı ve tahtanın başına geçip büyük harflerle bir şey yazdı.

ZODYAK AKADEMİ'DE YERİNİZ YOK.

Tekrar sınıfa dönerken Tory'yle birbirimize baktık. Eli gömleğinin yakasına gittiğinde kravatını bağlamadığını fark ettim. Kumaşı hiç acele etmeden yavaş yavaş düğümlemesini izledim.

Ön sırada oturan bir oğlan, "Hep böyle sınıfta mı giyinirsiniz, efendim?" dedi saklamaya zahmet etmediği bir alaycılıkla.

Orion ona şöyle bir bakıp düğümü boğazına itti. "Adın ne?" diye sordu.

"Tyler Corbin."

"Pekâlâ, Corbin, yaptığım herhangi bir şeyi yargılamak sana düşmez. Aslına bakarsan bu benim işim. Yani canım dersin bitmesine beş dakika kala çırılçıplak gelmek isterse öyle gelirim."

Aralarında Kylie'nin de bulunduğu birkaç kız kıkır kıkır gülerken sözleri karşısında mideme bir sıcaklık yayıldı.

Orion parmağını Kylie'ye doğrulttu. "Hemen sırana oturmazsan dersin geri kalanını masanın tepesinde geçirirsin, Bayan?.."

"Kylie Major," deyip iç geçirerek yerine otururken saçlarını omzunun arkasına attı.

"Oku bakalım şunu, Major," dedi Orion tahtayı işaret ederek.

Kylie birkaç kez boğazını temizlerken yanındaki güzel esmer kız kıkırtısını bastırmaya çalıştı. "Zodyak Akademi'de yeriniz yok."

Sınıftan uğultular yükseldiğinde Orion kollarını göğsünde kavuşturarak gözleriyle sessizlik talep etti. İstediğini kısa sürede aldı, kimse buz gibi bakışlarına itaatsizlik etmeye cesaret edemedi.

Sessizlik kulaklarımda çınlayacak kadar yoğunlaştığında tekrar konuştu. "Önünüzde Zodyak Akademi'ye devam edip etmeye-

ceğinizi belirleyecek bir ara dönem sınavı var. Buna Hesaplaşma diyoruz çünkü hayatınızın geri kalanını bu sınav belirleyecek. Zodyak Akademi, Solaria'nın en prestijli okuludur ve değerini kanıtlamayan kimseyle vakit kaybetmeyiz. Sınavdan kalırsanız atılırsınız. İster bu dünyada ister bir diğerinde olsun" –Tory'yle bana sert bir bakış attı– "geldiğiniz deliğe geri dönersiniz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedik hep bir ağızdan. Gerginlikten midem kasıldı.

"Anlaşıldı ne?" dedi Orion.

"Anlaşıldı, efendim," diye düzelttik.

Orion tahtanın alt kısmındaki bir düğmeye bastığında yazı silindi. "Temel Büyüler dersinde sizlere kullanışlı büyüleri, basit kehanetleri ve astrolojiyi öğretmeye çalışacağım. Bugünün konusu Fae Zümreleri olacak. Sağlam bir temeliniz olmadan sınıfımda tek büyü yapmayacaksınız. Kulaklarınızı dört açmanızı tavsiye ederim."

Birkaç öğrenciden sitem dolu iniltiler yükseldi. Benim bundan bir şikâyetim yoktu, bu dünyaya dair elle tutulur hiçbir şey bilmediğimden önce temel bilgilerle başlayacak olmamızdan memnundum.

"Dönem sonunda hepiniz aşağı yukarı aynı seviyede olacaksınız. Bildiğinizi sandığınız her ne varsa yakında bilmediğiniz çok daha fazla şey olduğunu göreceksiniz."

Ceketini çıkardığında soluk mavi gömleğinin ardındaki kaslar ağzımı sulandırdı. Tahtaya dokunmasıyla bir şema belirdiğinde bakışlarımı üzerinden çekmeye bahanem oldu. Atlas'ımın ekranı aydınlandı ve görselin aynısı etrafında not almam için bırakılmış boşluklarla önümde belirdi.

FAE ZÜMRELERİ

TAENIA (Paraziter Zümreler)	MUTATIO (Şekildeğiştiren Zümreler)	DIVISUS (Karma Zümreler)
■ Vampir	■ Ejderha	■ Minator
■ Siren	■ Mantikor	■ Medusa
	■ Griffon	■ Kentaur
	■ Kerberos	■ Kiklop
	■ Pegasus	■ Sfenks
	■ Kurt Adam	■ Harpy
	■ Nemea Aslanı	
	■ Hydra	
	■ Kartal	
	■ Kimera	

Karşımdaki isimlere hayranlıkla baktım, tüm bu tuhaf yaratıkların gerçekten var olduğuna inanamıyordum.

Orion yüzünü tekrar sınıfa döndü. "Hepiniz bir Zümre'ye aitsiniz, çoğunuzunki çocukluğunuzda kendini göstermiştir. Hangi Zümre'den olduğunu hâlâ bilmeyenler ellerini kaldırsın."

Tory, ben ve Diego yavaşça söylediğini yaptık. Etrafıma bir bakış attığımda birkaç öğrencinin daha elinin havada olduğunu gördüm ve bir konuda daha yalnız olmadığımıza sevindim.

Orion sertçe başını salladı. "Dersten sonra bana bir e-posta gönderin." Yeterli açıklamayı yapmış gibi tahtaya döndü. "Taenia'nın yalnızca birkaç alt türü varken listeye her bir Mutatio alt türünü ekleseydim dersimiz önümüzdeki haftaya kadar sürerdi."

Beynim Kurt Adam, Ejderha, Medusa, Kiklop ve diğer onca mitolojik canlının varlığını kabullenmekte zorlanıyordu.

Orion orta sütunu işaret etti. "Mutatio Zümresi'ni diğerlerinden ayırt eden en önemli özellik insansı özelliklerini tamamen kaybedip ait oldukları alt türün yaratığına dönüşebilmeleridir. Divisus ile sık sık karıştırılsalar da aralarındaki fark Divisus Zümresi'nin büyülü formlarına büründüğünde insansı özelliklerini korumalarıdır. Öte yandan Taenia, diğer iki Zümre'den de farklı olarak, belli başlı bir özellikleri hariç Fae formlarını daima korur. Sirenler güçlerini kullandığında hangi özellikleri değişir bilen var mı?" Tekrar bize döndü, çoğu öğrencinin eli havadaydı.

Arkada oturan uzun saçlarını örmüş kıza söz verdi. "Pulları çıkar." Kız elini havada döndürdüğünde teninde mavi ve altın renkli pullar belirdi. "Son derece dayanıklılardır ve yüzmek için biçilmiş kaftandırlar."

"Doğru," dedi Orion. Hemen Atlas'ıma dönüp bunu Siren kısmına not ettim. "Peki ya Vampirler?"

"Dişleri uzar," diye tısladı Tory.

Öğrencilerin birkaçı kıkırdarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Çok doğru, Bayan Vega." Orion ellerini masanın üzerine koyup dişlerini gösterdi.

Azı dişleri uzayıp sivrilirken midem kasıldı. Kötücül bir sırıtışla dilini dişlerinin üzerinde gezdirdiğinde ikisi de normal boyutlarına döndü.

Kalbim tekledi. O da Caleb gibi Vampir miydi?

Yüzümü buruşturdum, ona yepyeni, pek de iyi sayılmayacak bir gözle bakıyordum.

"Peki Vampir dişleri ne işe yarar?" diye sordu.

"Diğer Zümrelerin büyüsünü emer!" diye bağırdı Kylie heyecanla.

"Doğru," dedi Orion gözlerinde açlık pırıltıları dans ederken. "Gönüllü olmak isteyen var mı?"

İçeriden gergin kahkahalar yükselirken gerildim.

"Yok mu?" diye üsteledi Orion sıraların arasında tembel tembel gezinerek. "Solaria'da Faeler istediklerini almak için karşılarındakilerden izin istemez, değil mi?"

Diego'nun başında duraksadığında oğlanın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Adın ne?" diye sordu profesör.

"Diego Polaris," diye yanıtladı. "Bir profesör olarak birinin kanını emmek için ondan izin almanız gerekmez mi?"

Orion ona cevap vermek yerine kolunu kapıp dişlerini tenine geçirdi. Diego acıyla tiz bir çığlık koyverdiğinde ne olduğunu anlamadan kendimi ayakta buldum.

"Kesin şunu!" diye bağırdığımda Orion, Diego'nun kolunu bırakıp ağzının köşesinden damlayan kanı sildi.

Kanlı bileğini göğsüne bastıran Diego her an bayılacakmış gibi duruyordu, göz kapakları ağırlaşmıştı.

"Bir sorun mu var, Bayan Vega?" dedi Orion kaldırdığı kaşlarıyla beni süzerek.

Omzumun üzerinden Tory'ye baktığımda başını iki yana sallayarak beni uyardı.

Kulaklarımda uğuldayan nabzımla gerisin geri sırama oturdum. Sorusunu cevapsız bırakıp tiksintiyle gözlerimi kaçırdım.

Pis domuz.

Orion masasının başına dönüp geniş deri koltuğuna oturdu. "Tahtadaki her Mutatio'nun dönüşümünü tarif etmek için on dakikanız var. Başlayın." Kahve fincanını alıp kafasına diktikten sonra arkasına yaslanıp Atlas'ıyla oynamaya koyuldu.

"On dakika boyunca boş boş oturacağız demek," diye fısıldadı Tory kollarını göğsünde kavuşturarak.

Dudaklarımı büzerek onu onayladım.

Denesek bile tek kelime yazamayacağımız alıştırmanın başlamasından birkaç dakika sonra Diego'ya döndüm. "İyi misin?"

Beni başıyla onayladı, Orion'ın beklenmedik saldırısını atlatmış gibi duruyordu. Dikkatini tekrar Atlas'ına çevirip yanıtlarını yazmaya devam etti.

Bakışlarım okuduğu bir şeye sırıtan Orion'a kaydı. Gözlerinin ardında için için yanan bir şeyler gizliydi ve kendime onun da tıpkı Caleb gibi güzel bir yüze bürünmüş bir canavar olduğunu hatırlattım.

"Orion feci ateşli," diye fısıldadı Kylie. Sesi kulağıma gelecek kadar yüksekti.

"Öyle ve bunun farkında," diye karşılık verdi yanındaki kız kıkırdayarak.

"Çünkü Vampir kulakları var." Orion başını Atlas'ından kaldırıp sert bakışlarını kızların üzerine dikti. "Gelecek hafta cezaya kalmak istemiyorsanız bana ya da diğer öğretim üyelerine dair saçma sapan düşüncelerinizi kendinize saklamanızı öneririm."

Kızların ağızları bir karış açık kalırken boğazımdan alaycı bir ses döküldü.

"Hadi ama, Profesör. Kızların ağzının suyunu akıtmak hoşunuza gitmiyormuş gibi davranmayın," dedi Tyler en öndeki yerinden. Elini uçları sarıya boyanmış saçlarının arasına daldırıp tutamları dağıttı.

Orion yerinden kalkıp sözlerini çok komik bulmuş gibi gülümseyerek ağır ağır oğlanın sırasına doğru yürüdü. Ağzı kulaklarına varan Tyler'a uzandı. Yüzündeki gülümseme aniden silindi ve çevik bir hareketle oğlanın kafasını sıraya çarptığında tüm sınıftan bir şaşkınlık nidası yükseldi.

Parmağını tüm sınıfın üzerinde gezdirdi. "Gözümde hepiniz bir çift kulaktan ibaretsiniz. Sadece ama sadece benim söylediklerimi dinleyen bir çift kulak. *Kankanızla* sohbet etmek istiyorsanız hiç çekinmeyin. Ama önümdeki şu zevzekle cezaya kalacağınızı da aklınızdan çıkarmayın. Ve inanın bana, benimle cezaya kalmak hiç eğlenceli bir tecrübe değildir."

"Ceza mı?" dedi Tyler alnını ovuşturarak.

Orion ona *Hâlâ konuşuyor musun sen?* dercesine gözlerini kıstığında Tyler hemen çenesini kapatıp onu başıyla onayladı.

Tuttuğumu bile fark etmediğim derin bir nefes verdim. Bu öğretmen müsveddesi öğrencilerinden birine fiziksel saldırıda mı bulunmuştu? Ne biçim bir okuldu burası?

Tory'yle birbirimize gergin bakışlar attık. Bu *hiç* normal değildi.

"Nereye düştük biz böyle?" diye fısıldadım.

"Herkes kafayı yemiş," diye karşılık verdi kardeşim.

Atlas'ımdan bir bildirim sesi yükseldiğinde Orion'ın öfkeli bakışlarının hedefi bu kez ben oldum. Ağzını açıp beni azarlamasına fırsat vermeden özür dilercesine elimi sallayıp cihazı sessize alacak düğmeyi bulmaya çalıştım. Gözüm ekrandaki bildirime takıldığında kaşlarım çatıldı.

FaeBook'tan özel bir mesaj aldın, Darcy!

Merakıma yenik düşüp ekrana tıklayarak uygulamaya girdim. Gelen kutumda "Kayan Yıldız" isimli, profil fotoğrafında hilal olan birinden gelmiş bir mesaj duruyordu.

Kayan Yıldız
Hikâyenin tamamını anlatmadı...

Tory'ye bir bakış attığımda kendi Atlas'ına gömüldüğünü fark ettim. Onun da gelen kutusu açıktı. Kafa karışıklığıyla bana döndüğünde kaşlarım çatıldı.

Ona bir cevap yazdı ve mesajı ekranımda belirdi.

Roxanya Vega
Kim?

İsmini acilen değiştirmesi gerekiyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp cihazını alarak bunu hızlıca aradan

çıkardım. Atlas'ı geri uzattığımda ağzını oynatarak bana teşekkür etti. Teknolojiye hep ondan daha yatkın olmuştum.

Atlas'ımdan yine keskin bir bildirim sesi yükseldi ve Orion'la göz göze geldiğimde omuzlarım gerildi. Gözler lazer fırlatabilseydi muhtemelen delik deşik olurdum.

"Sözlerimi algılamakta zorlanıyor musunuz, Bayan Vega?" diye tısladı.

"Hayır," dedim sesimi elimden geldiğince yüksek tutmaya çalışarak.

"O hâlde sizi Atlas bildirimlerini kapatmanız yönünde uyarmama rağmen neden hâlâ sınıfımı inletiyorlar?"

Boğazım düğümlense de gerildiğimi belli etmek istemiyordum. Ondan yüzde on (tamam, yüzde seksen) korkuyor olabilirdim ama bunu ölsem ona çaktırmayacaktım.

"Cihazı sessize almadığımın farkında değ–" Yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldığında sözüm yarım kaldı.

"Sakın bana yalan söylemeyin," diye hırladığında sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Eh, dersimi bölecek kadar acil mesajı okuyun da hepimiz öğrenelim madem."

Bakışlarım ekranımdaki sözcüklere kaydığında nefesim hızlandı, günüm aniden ters gitmeye başlamıştı. Bir lunapark trenine binmiştim de tam zirveye çıkmışken emniyet kemerimin takılı olmadığını fark etmiştim sanki.

"Mesajı oku dedim. Hemen," diye tekrarladı Orion otoriter bir sesle. Göz ucuyla Tory'nin başını iki yana salladığını fark ettim.

Eh, hayatım buraya kadarmış. Güzel bir yolculuk oldu.

Öğrencilerin birkaçı kıs kıs gülerken boğazımı temizledim. Diego'nun şefkatli bakışları altında mesajı her hecenin üzerine basa basa okumaya başladım, madem yolun sonuna geliyordum hiç değilse son anlarımın tadını çıkarabilirdim.

"Temel Büyüler dersini veren kas yığını Orion'ı nefesindeki burbon kokusundan" –öğrencilerden bir şaşkınlık nidası yükseldi– "sirke satan suratından ya da Solaria Pitbol Ligi'nde oynama

hayalleri suya düştüğünden beri herkesin hayallerini başına yıkmayı kendine görev edinmesinden tanıyabilirsiniz."

Kafamı ekrandan kaldırdığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Orion patlamaya hazır bir volkan gibi görünüyordu. Öğrencilerin giderek şiddetlenen kahkahalarının da yardımcı olduğu söylenemezdi.

"Bu güzel mesajı *say say bitmeyecek* arkadaşlarından hangisi göndermiş peki?" diye sordu ölümcül bir sakinlikle.

Atlas'ımı ona uzatıp, "Bilmiyorum. Hesap... sahteymiş gibi duruyor," dedim usulca.

Ekranıma hızlıca bir göz atıp sınıfa döndü. "Herkes az önce verdiğim alıştırmaya dönsün."

Orion koltuğuna dönerken dudağımı ısırdım, içimi kemiren gerginlik dayanılmaz hâle geliyordu.

Paçayı bu kadar kolay kurtarmam mümkün değil.

Orion yine kendi Atlas'ına gömülürken Tory'ye bir bakış attım, dilimin ucunda yüzlerce soru vardı.

"Şu Kayan Yıldız'a güvenebilir miyiz sence?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedim dalgın dalgın. "Burada kime güvenip güvenemeyeceğimizi kestirmek zor."

Orion birden elini yerimden kalkmamı istiyormuş gibi önünde salladı. Kaşlarımı çatıp etrafıma bakınarak onu doğru anlayıp anlamadığımdan emin olmaya çalıştım ama herkes alıştırmayı yapmakla meşguldü.

"Bayan Vega, üç saniye içinde ayağa kalkmazsan buna pişman olursun," diye çıkıştı Orion.

"Hangi Vega?" dedi Tory onu apaçık iğneleyerek.

Yürek mi yedin, Tor?

Orion ona sert bir bakış attı. "Kendini farklılaştırmaya çalışmak için nafile bir girişimle saçlarının uçlarını maviye boyamış olan Vega."

Aşağılayıcı sözleri karşısında dudaklarımı birbirine bastırıp yerimden kımıldamamaya karar verdim.

Beni tanımıyorsun, göt herif.

"Ayağa kalk," diye emretti.

"Kalkmazsam benim kafamı da sıraya mı çarpacaksınız?" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Blöfümü göreceğinden ödüm kopsa da beni gözüne kestirmesini istemiyordum. Görünüşe bakılırsa buradaki herkes toplumda kendine bir yer edinmek için mücadele etmek zorundaydı. Daha ilk günden zayıf halka yaftasını yemeyecektim. Buna karar vermek içimde kendimi bildim bileli var olan bir şeyi uyandırmış, yıllar önce ekilmiş tohum birden filizlenmişti sanki.

Şu işe bak, gerçekten bir Fae'im.

"Ben kalkarım." Tory ayağa kalktı ancak Orion eliyle onu durdurdu.

"Seninle konuşmuyorum," diye tısladı.

Tory dudaklarını büküp gözlerini devirerek gerisin geri sırasına oturdu. Kendini benim için kurşunun önüne atmasından hoşlanmıyordum, her daim arkamı kollamasına gerek yoktu.

Nihayet söylediğini yapıp kaşlarımı kaldırarak cezamı bekledim. Orion'ın ağzının köşeleri kıvrıldı ve gözlerinde vahşi parıltılar belirdi. İçimi bir korku sarsa da bakışlarımı kaçırmayı, duyduğum dehşeti ona göstermeyi reddettim. Ne var ki içimden bir ses bunun gayet farkında olduğunu söylüyordu.

"Nemea Aslanı'nın yeteneklerini ve özelliklerini say." Bunu çok eğlenceli buluyormuş gibi yüzüne yine o ürkütücü gülümseme yayıldı. Fakat ne yapmaya çalıştığını artık çözmüştüm. Karşısındakinin gözünü böyle korkutuyordu. Bir an dost canlısıymış gibi davranıp senden yana olduğunu gösteriyor, bir an sonra *BAM!* Suratını sıranın üzerine yapıştırıyordu.

Nemea Aslanı'nın ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve bunu bal gibi biliyordu. Tek derdi okuldaki her pislik gibi beni küçük düşürmekti.

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi alçak sesle. "Ama herkes çalışırken sen, en az senin kadar beş para etmez kardeşinle sohbet etmekten geri durmadın."

Öfkem iyice körüklendi. Tory hışımla yerinden kalktı. "Kime beş para etmez diyorsunuz siz?"

"Yeterince açık konuşmuyor muyum?"

Kardeşim dudaklarını büzüp sorusuna cevap vermedi.

Orion bir süre bizi inceledi ve aklına bir fikir gelmiş gibi yüzü aydınlandı. "*Sıralarınızın tepesine çıkın.*"

Sert sesi kulaklarımı doldururken ona boyun eğmekten başka çarem olmadığını hissettim. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle Tory'nin yanındaki sıraya çıktım. Sınıfta bir uğultu koptu.

Orion masasına yaslanarak ellerini ceplerine soktu. Başıyla Diego'yu işaret etti. "Polaris, solundaki iki cahile Telkin'in ne olduğunu açık ve net bir şekilde anlat lütfen."

Diego sandalyesini ayaklarını yere sürterek geriye itip ayağa kalktı. Beresini düzeltirken bize mahcup bir bakış attı.

"Telkin, istisnasız her Fea'e bahşedilmiş Temel Büyülerden biridir. İradesi zayıf kişileri kontrol etmeye yarar ve bilhassa faniler üzerinde etkilidir."

"Neden peki?" diye üsteledi Orion. Üzerimizdeki gözlerinde keyif pırıltıları dans ediyordu.

Duyduklarımı sindirdikçe nabzım hızlanıyordu. Telkin büyüsünü yapan herkes bizi *kontrol* edebilirdi.

Diego boğazını temizledi. "Çünkü hemen hemen her Fae küçük yaşta bu basit büyüyü engelleyecek zihinsel kalkanlar oluşturmayı öğrenir."

"Teşekkürler, oturabilirsin," dedi Orion. Kan yanaklarıma hücum etti.

Tory, "Kimse bize böyle bir şey öğretm–" diye çıkıştı ama Orion sözünü kesti.

"*Sessiz ol.*" Bakışları diğer öğrencilerin üzerinde gezindi. "Vega İkizleri'nin basit bir kalkan oluşturmayı öğrenmesi gerek.

Ödeviniz onları buna teşvik etmek için elinize geçen her fırsatta üzerlerinde Telkin büyüsünü kullanmak olacak."

Kylie keyifle ciyaklarken birkaç öğrenci kıs kıs güldü.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Şu âna dek hiç duymadığımız bir şeyi nasıl öğreneceğiz?"

Ona sessiz olmasını emrettiğinden Tory hâlâ ağzını açmakta zorlansa da tüm gücüyle Telkin'e karşı koymaya çalışıyordu.

Orion beni duymazdan gelip parmağını ön sıradaki Tyler'a doğrulttu. "Ayağa kalkıp onlara bir emir ver."

"Bu bir şaka mı?" diye çıkıştım. Sıramın tepesinden inmek için debelendim ama sözünü dinleme dürtüsünü aşmak imkânsızdı.

Kahretsin.

Tyler bize dönerken yüzünde güller açıyordu. "*Zıplayıp kollarınızı birer tavuk gibi çırpın.*"

Bacaklarım bir saniye bile kaybetmeden emrini yerine getirdi ve zıplamaya başladım. Kollarım da çok geçmeden onlara katılıp iki yanımda hiddetle çırpınmaya başladı. Tory de bir yandan zıplıyor, diğer yandan da çaresizce konuşmaya çalışıyordu.

Diğer öğrencilerin kahkahaları sınıfı inletirken yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Orion da pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Başka gönüllü var mı?" diye sorduğunda Kylie kolunu bir NASA roketine nal toplatacak hızla havaya kaldırdı.

Siktir!

"Sen." Orion başıyla onu işaret etti.

Kylie ayağa kalkarken öfkem her yanımı ele geçirdi, güzel yüzünde şeytani bir ifade vardı. Önceki Telkin'in etkisinin zayıfladığını hissedebiliyordum. Çok geçmeden Tory de ben de zıplamayı bıraktık.

"Sikerler böyle işi," diye patladı Tory, Atlas'ını tekmeleyerek.

Orion kolunu önüne uzattı ve Atlas havada asılı kaldı, görünmez bir rüzgâra kapılmış gibi gerisin geri süzülerek az önceki yerine döndü.

Tam onu azarlamak için ağzını açmıştı ki sınıfın kapısı açıldı ve Müdire Nova içeri girdi. Karşısındaki manzarayı büyük bir ilgiyle süzdükten sonra profesörüne gülümsedi. "İlk dersiniz nasıl gidiyor?"

"Berbat," diye mırıldandım ama beni duymuşa benzemiyordu.

Orion'ın gözleri parladığında *onun* beni duyduğundan emin oldum. Sıramın tepesinden inip kollarımı göğsümde kavuşturarak ona pis bir bakış attım. Caleb'ın Tory'yi ısırmasına göz yumduktan sonra Nova'nın kalkıp şimdi bir şey yapmasını beklemiyordum. Ama dikkatleri dağıtması bu maskaralığa bir son verebilirdi belki.

"İkizler çok geri kalmış," dedi Orion. "Zümrelere dair hiçbir şey bilmiyorlar. Onu geçtim, Telkin'e karşı kalkanları bile yok. Diğer büyüler için de durumun farklı olduğunu sanmıyorum. Dönem sonuna kadar muhtemelen ölmüş olacaklar."

Midem düğüm düğüm olurken ondan bir kez daha nefret ettim. Hiçbir şeyi bilmememiz *bizim* suçumuzmuş gibi konuşuyordu. Buraya geleli daha bir gün olmuştu ve tüm ömrümüzü Fae diye bir ırktan bile habersiz geçirmiştik. Daha yirmi dört saat önce edindiğimiz büyüyle nasıl kalkanlar oluşturabilirdik ki?

"Hımm." Nova bize bir bakış attı. "Böyle olmaz." Parmağıyla alt dudağına vurdu. "Haftada bir özel ders almaları gerek."

Orion onu başıyla onayladı. "En doğrusu bu olur."

"İşinin ehli Faelere ihtiyaçları var," dedi sesli düşünerek.

"Öyle." Orion aniden bu konuşmadan sıkılmış gibi çenesindeki kısa sakalı sıvazladı.

"O hâlde sen birine ders vereceksin, diğeri için de başka bir profesör seçeceğim."

Orion'ın yüzündeki bıkkınlık yerini öfkeye bıraktı. "Zaten derslerden sonra Pitbol takımına koçluk yapıyorum, buna ayıracak vaktim yok."

"Evet ama takım bir saatini alıyor. Akşamının geri kalanı bomboş," dedi Nova neşeyle.

"Çok haklısınız, boş vaktimi onlara heba etmeyi *çok isterim,*" dedi Orion dümdüz bir sesle. Nova iğnelemesini anlamamış gibi gülümsedi.

Ardından bana döndü. "Tory, sen Profesör Orion'dan ders alacak–"

"Ben Darcy'yim," diye düzelttim.

"Ah... şey, dilim sürçtü," diye kıvırdı Nova. "Sen Profesör Orion'dan ders alacaksın. Darcy, sana da bir hoca bul–"

"Tory," dedi kardeşim oflayarak.

"Doğru, şey..." dedi Nova ama Orion lafa atladı.

"Mavi, rehber öğretmenin ben olacağım," dedi parmağını üzerime doğrultarak. Bana taktığı lakap karşısında kaşlarımı çattım.

"Evet," dedi Nova. "Hemen bu akşam başlayın; en kısa sürede açıklarını kapatmalılar."

"Harika," dedi Orion sıktığı dişlerinin arasından. Midem kasıldı. Ben ve o? *Özel ders?* Lütfen ortada bir yanlış anlaşılma olsun.

"O hâlde sizi daha fazla tutmayayım." Müdire topuk sesleri eşliğinde sınıftan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Orion derin derin iç geçirip tahtanın başına döndü, duruşundaki gerginliği görmemek için kör olmak gerekirdi.

"*Efendim?*" diye sızlandı Kylie. "İkizleri Telkin etmiyor muyduk?"

"Hayır," diye hırladı Orion. "Yerine otur ve çeneni kapat. Hepiniz kendinize çekidüzen verin."

Tory'yle yerlerimize otururken huzursuzluğum daha da tırmandı. Akşamlarımı Seth ve arkadaşlarıyla Aer kulesinde geçirmek zaten yeterince kötüydü fakat görünüşe bakılırsa daha da beteri beni bekliyordu. Ben ve Profesör Öğrencilerimi Hart Diye Isırırım... aynı odada... Evren günümü mahvetmek için elinden geleni yapıyordu sanki. Sabah okuduğum yıldız falımı anımsadığımda Profesör Orion'ın Terazi burcu olup olmadığını merak ettim.

TORY

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Profesör Götlek'le iki saatlik Temel Büyü dersimiz sona erdiğinde öğle yemeği için Küre'ye doğru giden öğrenci kalabalığının peşine takıldık. Altın renkli pasparlak bina güneşin altında daha bir nefes kesici görünüyordu ve onu izlemeye o kadar dalmıştım ki girişte duran dört Vâris'i neredeyse fark etmeyecektim.

Darcy onları görünce alçak sesli bir küfür savurup beni uyarırcasına bileğimi kavradı.

Birbirimize manidar bakışlar attıktan sonra başlarımızı dik tutup onlara yaklaştık. Bir mucize eseri geldiğimizi fark etmeyip bizi büyük bir dertten kurtararak içeri girdiler.

Pitbol denen şeye dair hararetli bir tartışmaya tutuşmuş öğrencilerin arasına karıştık ve göze çarpmadan öğle yemeği kuyruğuna ilerledik. Vârislerden kaçmaya çalışmıyordum ama kasten dikkatlerini çekmek benim gözüme bile aptalca bir fikirmiş gibi geliyordu.

"Şu Kayan Yıldız'dan gelen mesajlar konusunda ne yapmalıyız sence?" dedi Darcy başparmağını dişleyerek.

"Bilmiyorum," dedim. "Okuldaki herkes ya bizden çekiniyor ya da bizden bir şey istiyor. Orion hakkındaki sözleri çok komik olsa da yazdıkları yüzünden başımız belaya girdi."

Darcy'nin genzinden alaycı bir ses çıktı. "Gerçekten de burbon kokuyor mu acaba?"

"Eh, cevabı bu akşamki özel dersinizde öğrenirsin," diye takıldığımda yüzünü buruşturdu.

Sıra bize geldi. Önümde o kadar çok çeşit yemek sıralanmıştı ki bir okul yemekhanesine değil, bir restorana geldiğimi sandım. Tezgâhın üzerindeki tabelada soğuklardan dilediğimiz kadar alabileceğimiz veya masamıza sıcak bir şeyler sipariş edebileceğimiz yazıyordu.

Ne yemek istediğime karar vermeye çalışırken tiz bir çığlık kulaklarımı doldurdu, hemen ardından da heyecanlı bir ses yükseldi. "Majesteleri! Size yer tuttum!"

Tam kafamı sesin kaynağına çevirecektim ki Darcy kolumu tutarak beni tekrar birinci sınıfların arasına çekti.

"Yine o çılgın K.İ.Ç kızı," diye tısladı. "Hızlıca yiyecek bir şeyler alıp Vârisler bunların bize kraliçe diye seslendiğini duymadan buradan çıkıp gidelim!"

Telaşla ikimiz için de birer büyük sandviç kaparken genzimden alaycı bir ses koptu. Beni kalabalığın arasından çıkışa doğru sürüklemesine müsaade ettim.

Devasa bir buz kütlesinden yapılmış gibi görünen buzdolabının önünden geçtiğimiz sırada duraksayıp birer içecek aldıktan sonra içeriye son bir bakış attım. Uzun boylu, kahverengi saçlı kız bize gayretle el sallıyordu. Dudağımı ısırarak kız kardeşimin arkasından yemekhaneden çıktım.

"Herkes mi ruh hastası olur," diye homurdandı Darcy. Rastgele seçtiğimiz yolda yürümeye başlayıp karnımızı huzur içinde doyurabileceğimiz bir yer aramaya koyulduk. "Ya yıllardır kayıp kraliçeleri döndüğü için mutluluktan havalara uçuyorlar ya da tahtları ellerinden gidecek diye ateş püskürüyorlar."

"Biliyorum. Aptal tahtlarını isteyip istemediğimizi sormak akıllarına bile gelmiyor. Peri masallarında bir prenses olduğunu öğrenmek dünyanın en güzel şeyiymiş gibi anlatılıyor ama bir imparatorluğu yönetmenin muhtemelen çok zor olduğundan bahseden yok. Bu dünyaya dair hâlâ hiçbir şey bilmediğimizden bahsetmiyorum bile."

"Evet. O aptal Vârisler tahtlarını alıp başlarına çalsın," dedi Darcy. "Ben sadece büyümü istiyorum."

"Mirasımızı da unutma," diye ekledim sırıtarak.

"Bir de mirasımızı. Darius tüm birikimimizi yaktıktan sonra özellikle de," dedi hüzünle. Ignis Evi'nin Başkanı'na bir posta daha sövmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Darcy dün gece bir saati aşkın süre boyunca ondan yakınmamı dinlemek zorunda kalmıştı ve o herife daha fazla hakaret etmek paramızı geri getirmeyecekti.

Yemekhaneden aldığı sandviçi bana uzattığında onu buzdolabından aldığım bir şişe pembe limonatayla takas ettim.

Bir yandan karnımızı doyurup diğer yandan yürürken damağımı şenlendiren lezzet kombinasyonu karşısında yüksek sesle inledim. Sandviçin içinde peynir, marul ve hem tatlı hem de tuzlu bir sos vardı. Evde çoğunlukla meteliğe kurşun attığımızdan öğünlerimiz gösterişsiz ve yarı besleyici olurdu. Son zamanlarda boğazımdan geçen en leziz şey Joey'nin barda bana ısmarladığı tuhaf akşam yemeğiydi. Yağlı vegan burgere ve yanındaki kızarmış patatese o an bayılmış olsam da elimdeki sandviçin yakınından bile geçemezlerdi.

"Vay canına, sırf yemekler için burada kalabilirim," diye inledim. Parmağıma bulaşan sosu yaladıktan sonra enfes limonatayı kafama diktim.

"Pete'in vegan sosis ve patates püresi solda sıfır kalır," dedi Darcy gülerek. Eski koruyucu ailemizin elinden tamı tamına üç çeşit yemek gelirdi ve içlerinden ikisi dondurulmuş pizzayı ısıtmaktan ibaretti. Ağzıma bir daha sosis koymamaya kararlıydım.

Yürüdüğümüz yol bizi kampüsün kuzeyine, haritalarımızda "Toprak Bölgesi" olarak belirtilmiş yere götürdü. Etrafımız yeşilin hayal edip edebileceğim her tonuyla, renk renk çiçeklerle çevriliydi. Harita kampüsün dört bölgeye ayrıldığını ve her bölgenin bir Element'le anıldığını gösteriyordu. Bu isimlerin sırf laf olsun diye konulmadığını anlamam uzun sürmedi. Her bir arazi adını taşıdığı Element'le şekillendirilmişti ve aralarında gezinmek kıtalar arası yolculuk yapmak gibiydi.

Solumuzda yabani çiçeklerle dolu, alabildiğine uzanan yemyeşil bir tepe vardı. Yumuşacık otların arasına gökyüzünden bir yaratık indiğini fark ettiğimde duraksadım.

Hızla Darcy'nin kolunu tuttum ama gördüğüm şey karşısında dilim tutulmuştu. Tek boynuzlu, kanatlı atlar tepeye inip otların arasında gezinmeye başladı, tüyleri gümüşten bronza, altın renginden pembeye hatta sarıdan yeşile kadar her renkle parlıyordu. Vücutları simlerle kaplı gibiydi ve uzun, altın renkli boynuzları metalden yapılmışçasına güneş ışığını yansıtıyordu.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi Darcy hayretle.

Küçük bir aygır kardeşimin sesini duyunca başını kaldırdı. Onu korkuttuğumuzdan endişelenip donakaldık ama gümüş renkli güzel yaratık bizi meraklı gözlerle süzmeye devam etti.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Kendimi bildim bileli erkek gibi kızlardan olmuştum ama karşımda kanlı canlı bir *tek boynuzlu at* duruyordu.

At tırıs tırıs yanımıza gelmeye başladığında boğazıma yükselen tiz çığlığı bastırmak için büyük mücadele verdim.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Darcy at önümüzde durduğunda.

Çekingen bir tavırla elimi ona uzattım, bu büyüleyici yaratığın pırıl pırıl tüylerine dokunmama izin verip vermeyeceğini merak ediyordum.

Tek boynuzlu at başını öne eğerek yumuşacık burnunu ve yelesini okşamama izin verdi, gözlerinden muzip parıltılar geçtiğine yemin edebilirdim.

Hayvanın sıcakkanlılığını gören Darcy de hiç vakit kaybeden elini uzatıp parmaklarını atın boynunda gezdirdi.

Tek boynuzlu at daha da yakınımıza sokulup başının yan tarafını göğsüme sürttüğünde kıkırdadım. Benim ardımdan yüzünü Darcy'ye bastırdığında kardeşim kollarını atın boynuna dolayarak otuz iki diş sırıttı.

Pembe renkli bir diğer tek boynuzlu at yanımıza geldi ve bir süre bizi izledikten sonra burnunu boynuma sokup gümüş renkli olana kişnedi. At kulağıma tuhaf bir şekilde alaycı gelen bir sesle homurdandığında pembe olan toynağını yere vurup solumuzdaki ağaçlara yöneldi.

"Kes şunu, Tyler!" Pembe tek boynuzlu atın az önce gözden kaybolduğu ağaçların arasından çıkan Sofia'nın sesini duyunca şaşkınlıkla irkildim. Nereden çıkmıştı o?

Gümüş at yüzünü tekrar göğsüme dayadığında parmaklarımı boynunda gezdirdim.

"Ne olduğunu bilmiyorlar!" Sofia ters giydiği eteği ve düğmeleri yarısına kadar iliklenmiş gömleğiyle ayaklarını yere vura vura yanımıza doğru gelmeye başladı. Ayakları çıplaktı ve düğmelerinin geri kalanını iliklerken gümüş renkli ata onu gücendirecek bir şey yapmış gibi öfkeli bakışlar atıyordu.

"Dikkatli ol, onu korkutacaksın," dedim. Yanı başımdaki at sinirle kişneyip aniden üzerime atıldı ve saçlarının uçları sarıya boyanmış, bana pis pis sırıtan bir adama dönüştü. Çırılçıplak olması zerre kadar umurunda değilmiş gibiydi. Az önce tek boynuzlu atın boynunda gezinen elim şimdi oğlanın çıplak göğsündeydi. Ben tiksinti dolu bir sesle elimi geri çekerken Darcy bir çığlık koyverdi. Geriye tökezleyip kıçının üzerine düştü.

"Aramızdaki buzları erittiğimize göre odama gelecek misiniz?" dedi Tyler bize göz kırparak.

"Sen tek boynuzlu bir attın!" diye çıkıştı Darcy. Zihnim hâlâ az önce olanları anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Pegasus'tum," diye düzeltti Tyler. "Beni okşamaya doyamıyordunuz." Sırıtışı her saniye biraz daha genişliyordu. Jeton birden düştü. Az önce sevdiğimiz o güzel yaratık *Tyler'dı.*

"Burnunu memelerime mi *sürttün* sen?" dedim tiksintiyle.

"Evet," diye yanıtladı Tyler bakışlarını memelerime indirerek.

İçgüdüsel bir tepkiyle savurduğum yumruğuma hazırlıksız yakalandı. Çenesine bir tane patlattığımda geriye sendeledi.

"Siktir!" diye küfretti yüzünü tutarak.

Yerden kalkan Darcy yanıma gelip Tyler'a, "Manyak mısın sen?" diye çıkıştı.

"Ne olduğumu anlamadığınızı nereden bilebilirdim?" dedi Tyler geri geri yürüyerek. "Sizin de keyfiniz benim kadar yerinde gibiydi."

"Vahşi bir hayvanı sevdiğimizi sanıyorduk çünkü, at suratlı bir ucubenin tacizine uğradığımızı değil," diye tısladım.

Sofia'nın genzinden alaycı bir ses döküldü. Darcy tehditkâr bir tavırla ellerini kaldırırken Tyler usul usul sıvışmaya devam etti.

"Tamam tamam. Özür dilerim," dedi bizi yatıştırmak istercesine. "Sizi rahat bırakacağım."

Düşecekmiş gibi öne atıldı ve elleri yere değmeden bir çift toynağa dönüştü. Hemen ardından vücudunun geri kalanı da az önceki gümüş renkli güzel Pegasus formuna büründü.

Sürüsünün kalanına katılmak üzere tırıs tırıs tepeyi tırmanırken ona bakmaktan kendimi alamadım. Sofia'ya döndüğümde özür dilercesine omuzlarını silkti.

"Onun adına özür dilerim," diye mırıldandı. "Zümre'nde kimin olacağını seçemiyor olmak can sıkıcı."

"Pembe Pegasus sen miydin?" diye sordum aniden üzerime çöken farkındalıkla. Mahcup bir tavırla başını sallayarak onayladı.

"Evet. Gücümüzü bulutların arasında süzülerek yeniliyoruz. Bir sonraki Ateş Elementi dersinden önce büyümü toplamak iste-

dim," diye açıkladı lanet bir tek boynuzlu ata dönüşmek dünyanın en olağan şeyiymiş gibi.

Buna karşılık söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Aslına bakarsanız gitsek iyi olacak," diye ekledi Sofia dumur olduğumuzun farkında değilmiş gibi yanımızdan geçip giderek. "Ders yirmi dakika içinde başlayacak ve Ateş Arenası kampüsün güney ucunda."

Darcy, Atlas'ından ders programına bakıp, "Benim sıradaki dersim Ateş değil," dedi. "Hava diyor. Yanılmıyorsam Diego da orada olacağına dair bir şeyler söylemişti."

"İyi bari, hiç değilse kendimize sohbet edebileceğimiz iki normal öğrenci bulduk," dedim. Bakışlarım çoraplarını, ayakkabılarını ve ceketini aramak üzere çalıların arasına dalan Sofia'ya kaydığında boş vakitlerini dört ayak üzerinde geçiren birinin ne kadar normal sayılacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Atlas'ından bir sonraki dersinin yerini gösteren haritayı açarken Darcy'nin yüzünde aklımdan geçenleri okumuş gibi manidar bir gülümseme belirdi. Ardından Sofia'yla bana veda ederek kampüsün doğusuna giden yolda yürümeye koyuldu.

İlk gerçek büyü dersimize birbirimizden ayrı girecek olmamız beni hayal kırıklığına uğratsa da bu, kendi başımızın çaresine bakacağımız birkaç dersten biriydi.

Sofia'yla birlikte Ignis Evi'nin ötesindeki Arena'ya yürümeye başladık. İlk Element büyüsü dersimiz orada yapılacaktı.

Toprak Bölgesi'ni geçip Ateş Bölgesi'ne ulaşmak biraz vaktimizi alsa da Sofia yol boyunca bana Zümre'si hakkında bilgiler verdiğinden canım hiç sıkılmadı. Sohbeti Tyler şokunu atlatmama da yardımcı oldu.

Öğle güneşinin altında yükselen Ignis Evi'ne vardığımızda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Dün gece etraf o kadar karanlıktı ki binanın girişini bile güç bela seçebilmiştim, sayamayacağım kadar çok sayıda yanan ateş gözlerimi kamaştırmış, geri

kalanını görmemi engellemişti. Birinci kattan yukarısının sarı, turuncu ve kırmızının tonlarındaki camdan yapıldığını ve hepsinin bir araya gelerek görkemli bir alev illüzyonu oluşturduğunu şu an fark ediyordum.

"Tepeden bakıldığında bir yıldızı andırıyor," dedi binayı pürdikkat incelediğimi fark eden Sofia.

"Böyle bir şeyi nasıl inşa etmişler?" diye sordum hayretle. Bunda büyünün büyük payı olduğundan emindim ama uğruna harcanan emeği hayal dahi edemiyordum. Sadece tasarımı bile aklımı başımdan almıştı.

"Ateş büyüsüyle elbette. Ejderha ateşinden de biraz yardım almışlardır muhtemelen. İkinci yılımızda büyülü yapılara dair daha fazla şey öğreneceğiz."

"Ne yani? Böyle şeyler mi yapacağız?" dedim gözlerimi büyülü binadan bir an bile ayırmadan heyecanla. Attığımız her adımla güneş ışınları camın farklı bir parçasından yansıyor, bina gerçekten de alevler içindeymiş gibi görünüyordu.

"Eh, *bunu* yapacağız demek biraz iddialı olur," diye yanıtladı Sofia gülerek. "Ama Element büyümüzü bir şeyler yaratmak için daha incelikli kullanmayı öğreneceğiz."

Bunun hayali bile yüzüme bir gülümseme kondurmaya yetti.

Ignis Evi'ni geçip kayalık ve çorak Ateş Bölgesi boyunca uzanan yolu takip ettik. Henüz Hava ve Su Bölgesi'ni keşfetmeye fırsatım olmamıştı ama sabah Temel Büyü dersimize giderken doğuda devasa bir orman, batıdaysa alabildiğine uzanan bir göl görmüştüm.

Sağımdaki siyah volkanik kaya duvarına üzeri kıpkırmızı çiçeklerle dolu bir sarmaşık dolanmıştı. Etraftaki tüm bitkiler bundan ibaret değildi. Ateş Bölgesi ilk bakışta çorak görünse de yürüdükçe gözüme daha bir hoş görünmeye başlamıştı.

Sarı ve altın renkli minerallerden oluşmuş iki kaya arasındaki yarık boyunca ilerledik.

"Bu kükürt," diye açıkladı Sofia. Merakımın yeniden kabardığını hissetmiş olmalıydı.

"Gerçekten de ayaklı bir ansiklopedi gibisin," diye takıldım. Bundan bir şikâyetim yoktu elbette. Bu dünyadan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ve bana sunduğu her bilgi paha biçilmezdi.

"Araştırmayı severim. Bunda Yay burcu olmamın da etkisi var tabii. Yeni şeyler öğrenmeye bayılırız ve çoğumuz oldukça zekidir," dedi sırıtarak.

Sesindeki ciddiyeti duymamla boğazıma yükselen alaycı sesi bastırdım. Buraya uyum sağlamak istiyorsam şu burç olayına duyduğum önyargıyı biraz kırmam gerekiyordu sanırım.

"Öyle mi?" dedim şüpheciliğimi gizlemeye çalışarak.

"Evet. Üstelik hafızam da çok iyidir. Bunun sınavları kolayca geçmeme ve güç yönünden eksikliğimi telafi etmeme yardımcı olacağını umuyorum."

"Güç yönünden eksik misin?" dedim temkinli bir sesle. Bunu sormam ne kadar doğruydu emin değildim ama konuyu o açmıştı.

"Evet. Ailem güç hiyerarşisinin alt sıralarında. Sen onsan ben... üç olurum sanırım." Omuzlarını silkti. "Dünyamızda güç her şeydir. Ben bir bakıma besin zincirinin en altında kalmaya mahkûmum ama bunu pek umursadığım yok. Hiç değilse hayatımın geri kalanını bir yere gelmek, geldiğimde de onu korumakla endişelenerek geçirmeme gerek yok. Anlarsın ya?"

"Pek anladığım söylenemez ama içimden bir ses istesem de istemesem de yakında anlayacağımı söylüyor."

"Eh, muhtemelen. Tüm hayatın mücadeleyle geçecek," dedi sırıtarak.

"Harika," diye iç geçirdim. "Ya hakkım olan gücü istemiyorum dersem? Kendi büyümü kendi amaçlarım uğruna kullanmak istiyorsam? Doğum haklarımla, tahtla ya da Vârislerle hiçbir ilgim olmas–"

Sofia bir kahkaha patlatıp sözümü kestiğinde tek kaşımı kaldırdım.

"Şaka yapmıyorum," dedim ciddi bir sesle.

"Yıldızlar aşkına, Tory," dedi kendini biraz toplayarak. "Dünyamıza dair gerçekten de hiçbir şey bilmiyorsun. Sana gün batımına doğru mutlu mesut koşabileceğini söylemeyi çok isterdim ama... bu *asla* olmayacak."

"Tüh," dedim yarım ağızla. Hâlâ benden beklenen hiçbir şeyi yapmaya niyetim yoktu ama hiç değilse kafamdaki bir soruya yanıt bulmuştum. Umduğumun aksine taht yarışından çekilip diğer Vârisleri başımdan savmam mümkün değildi. Belki onları karşıma alıp hiçbir şeylerinde gözüm olmadığını söyleyebilirdim. O kadar da insafsız olamazlardı.

Kükürt dolu yarıktan çıkmamızla sülfür kokusu suratıma çarptı.

Etrafıma bakındığımda sağ yanımızdan yükselen buhar bulutlarını ve uzaktaki suyun parıltısını fark ettim.

"Orası kaplıca mı?" dedim.

"Evet. Ateş Bölgesi'nin Su'yla buluştuğu yer. Duyduğuma göre biraz yüzüp gevşemek için harikaymış. Bir akşam dersten sonra gidip denemeliyiz!" diye yanıtladı Sofia heyecanla.

"Bikinim yok ki," dedim omuzlarımı silkerek. Oysa kaplıcalarda yüzmek ne de güzel olurdu. Su çok derin değilse elbette. Birkaç yıl önce başımdan travmatik bir kaza geçmişti ve o günden beri derin suları düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu.

"Evden getirmedin mi? Gerekli olabilecek şeyler listesinde mayo da olduğundan emin–"

"Evden sadece üzerimdeki kıyafetleri ve cebimdeki nakit parayı getirmiştim. Gerçi Darius dün gece ikisini de yok etti," dedim huysuzca.

"Ah, kendi kabul törenimi geçtiğimde kulağıma bir şeyler gelmişti. Anladığım kadarıyla üzerine biraz fazla gelmiş."

"Senin üzerindeki kıyafetleri küle çevirmedi mi?" diye sordum cevabı bildiğimden şüphelensem de. O son engel bilhassa benim için tasarlanmıştı.

"Şey.... Hayır. Ama dedim ya, ben pek güçlü değilim. Gözüne beni kestireceğini düşünmemiştim zaten." Sinirle ofladığımda Sofia bakışlarını ayaklarımızın altındaki yola dikti.

"Buraya gelmemin üzerinden yarım saat geçmeden gelmiş geçmiş en şımarık azmanın antipatisini kazanmak tam da benim yapacağım şey," diye homurdandım.

Sofia bir şaşkınlık nidası koyverdi ve birinin bizi duymadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti. "Kulağına bir şey gitmesini istemiyorsan fikirlerini kendine saklasan iyi olur. Vârislerin hayranı çoktur ve kimsenin sana iyilik olsun diye sessiz kalacağını sanmıyorum."

"Ne gerek var? Bence Darius ve kankaları haklarında ne düşündüğümü gayet iyi biliyor. Hem çok istiyorsa kendine başkalarına eziyet etmekten farklı bir hobi bulması gereken burnu beş karış havada bir göt olduğunu yüzüne de söylerim."

Sofia'nın ağzı açık kaldı, gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Nihayet kıkırdamaya başladığında sevindim.

Yolun sonuna geldiğimizde karşımıza devasa bir yapı çıktı. Antik Roma'da gladyatörlerin dövüştüğü Kolezyum'u andırıyordu ama tuğladan duvarları simsiyahtı.

Gözlerim duvarın üzerine tünemiş, bize tepeden bakan taştan Ejderhalar ve Gargoylelara takıldığında sohbetimiz kesildi.

Bir kemerin altından geçtiğimizde kısa kızıl saçlı, koyu kahverengi tenli bir kadın profesörü bizi beklerken bulduk.

"Gelin kızlar, üzerinizi değiştirip arenaya çıkıyorsunuz," dedi kendini tanıtmaya zahmet etmeden. Ders programım sağ olsun adının Profesör Pyro olduğunu öğrenmiştim gerçi. Oyalanmadan söylediğini yaparken ona hafifçe gülümsedim.

Sofia'yla soyunma odasına girdiğimizde karşımızda kancalara asılmış, üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu çantalar bulduk.

Roxanya Vega yazanı alırken kabullenmeyi reddettiğim bu isme yüzümü buruşturdum. İsmimi Tory olarak değiştirmeleri için konuşabileceğim biri olmalıydı. Başka çarem yoksa Vega soyadını kullanmaya devam edebilirdim ama Roxanya bu tuhaf Fae dünyasında büyümesi gereken kızdı. Ben o değildim. Kendimi bildim bileli Tory olmuş, beni bugün olduğum kişi yapan tüm olayların üstesinden Tory olarak gelmiştim; bu isimden ne şimdi ne de gelecekte vazgeçmeye niyetim yoktu.

Çantayı açtım ve içinden koyu kırmızı bir taytla uzun kollu bir tişört çıkardım. Kıyafetlerin kumaşı yumuşacık, bir o kadar da esnekti. Üniformamı çıkarıp üzerimi değiştirdim ve saçlarımı düzeltirken aynada kendime baktım.

Tayt ve tişört vücudumu sıkıca sarıyor, her yerimi örtmesine rağmen kıvrımlarımı bir şekilde daha dikkat çekici gösteriyordu. Gerçi daha dün gece neredeyse tüm Ignis Evi'nin önünde çırılçıplak kaldığım düşünüldüğünde bunun bir önemi yoktu.

Çantadan çıkan beyaz spor ayakkabıları da ayağıma geçirdikten sonra Sofia'nın işini bitirmesini bekledim.

İçeriye giren birkaç kızın beni düşmanca gözlerle süzmesi dikkatimden kaçmadı. Sınıf arkadaşlarımla daha fazla ağız dalaşına girmek istemediğimden Sofia'yla hızlıca soyunma odasından çıktım.

"Ders için çok heyecanlıyım," dedi kumla dolu, üzeri açık stadyuma giderken.

Bakışlarımı arenayı çevreleyen tribünlerde gezdirdiğimde binanın gerçekten de Kolezyum'a benzediğinden emin oldum. Üzerinde ateş yanan kaideler ve şırıl şırıl akan fıskiyeler duvarların arasına sıra sıra dizilmişti.

Bir adım daha atmamla ayaklarımın altındaki zemin sarsıldığında neredeyse yüzüstü kapaklanıyordum. Kollarımı havaya savurarak dengemi sağlamayı başarsam da etraf bir kez daha sarsıldı.

Ne olduğunu anlamaya çalışıp geriye bocalarken bir çift güçlü kol beni yakaladı.

"Teşekkür ederim, ben–" Kurtarıcımla göz göze geldiğimde sözüm yarım kaldı. Caleb Altair bana sırıtıyordu, öğle güneşinin altında parlayan dağınık sarı bukleleriyle bir meleği andırsa da aslında bir şeytan olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Bastığın yere dikkat et. Burada zeminin sağı solu hiç belli olmaz," dedi keyifle. Aniden onun toprağın yuvası Terra Evi'nin başı olduğunu hatırladım. Ayaklarımın altındaki zemini kimin titrettiğini tahmin etmek o kadar da zor değildi.

Sofia yanımızdan tüymüştü ve Terra Vârisi'nin dikkatini çekmek istemediği için onu suçlayamazdım.

"Peki. Aklıma tutarım." Kolumu sertçe çekerek elinden kurtulup yanından uzaklaşmaya başladım ama zemin tekrar sallandığında bu kez yeri boyladım.

Etrafımdan kıkırtılar yükseldi ve arenadaki diğer öğrenciler başıma toplanırken tekrar ayağa kalkmak için debelendim.

Ne var ki ben buna fırsat bulamadan Caleb üzerime atladı ve uzayan azı dişlerini gözler önüne seren kötücül bir sırıtışla üzerime oturdu.

"Tanrı aşkına," diye tıslayıp avuçlarımla göğsüne vurdum. "Tahmin ettiğim şeyi sakın yap–"

Bileklerimi insanüstü bir güçle kavrayıp yere mıhlayarak dişlerini boynuma geçirdi.

Ona aklıma gelen tüm küfürleri yağdırırken araya kendi hayal gücümle yarattığım özgün birkaçını da serpiştirmeyi ihmal etmedim. Kanımın ve gücümün vücudumu terk edip ona aktığını hissetmek midemi bulandırıyordu.

Etrafımdaki kahkahalar şiddetlenirken onu üzerimden itmeye çalıştım ama lanet herif beton bir duvar gibiydi. Pis sülük bana mısın demiyordu.

"Bu kadarı yeter, Altair," diye mırıldandı Profesör Pyro. Sesi kulağa onu azarlıyormuş gibi değil de bundan bıkmış gibi geliyordu. "*Biraz* enerjisi kalsın da dersime katılabilsin."

Caleb başını boynumdan çekti. Dişlerinin gözlerimin önünde normal boyutlarına dönmesini dehşet ve hayranlık karşımı bir ilgiyle izledim. Kanımın dudaklarında kalan son damlasını yalarken benimkilere diktiği gözleri keyifle parlıyordu.

"Ne kadar enfes olduğunu tahmin bile edemezsin," dedi tüm yüzsüzlüğüyle. Tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

"İstediğini aldığına göre üzerimden kalkar mısın?" diye tıslադım tutuşundan kurtulmak için bir kez daha çırpınarak.

Caleb başını hafifçe yana eğip beni süzdü, dudakları bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı. "Kanının emilmesinden bu kadar nefret eden biriyle ilk kez karşılaşıyorum," dedi. Benden ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Diğer Faeler türümü biliyor, bunun olağan sayıldığını ve güç zincirinin gerekliliği olduğunu kabulleniyor ama sen..."

"Evet, boynuma yapışmandan nefret ediyorum," diye hırladım. "Neden sapkınlıklarından zevk alan birine musallat olup beni rahat bırakmıyorsun?"

Caleb bileklerimi bırakıp üzerimden kalkarak beni kumda, ayaklarının dibinde debelenmeye bıraktı.

"Bundan böyle bu kız benim şahsi Kaynak'ım," dedi etrafımızı saran öğrencilere dönerek. Sayılarının en az elliyi bulduğu dikkatimden kaçmadı. "Ondan beslenmeye kalkışacak başka bir Vampir karşısında beni bulur. Duyduk duymadık demeyin."

Nihayet doğrulup hışımla ona döndüm.

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye çıkıştım.

"Hiç durma o hâlde, bana engel ol, tatlım," dedi alayla. "Hoşuna gitse de gitmese de bunu yapmayı öğrenene kadar şahsi kan torbam olacaksın."

Sol tarafımdan yükselen gür kahkaha dikkatimi çektiğinde Darius Acrux'un bizi büyük bir keyifle izlediğini fark ettim.

Neden buradaydı? Neden bir değil, iki değil, tam dört pislikle uğraşmak zorundaydım? Sadece kimsenin dikkatini çekmeden yaşayıp gitmek istiyordum ancak Vârislerin kardeşimle yakamızdan düşmeye hiç niyetleri olmadığını anlamaya başlıyordum.

"Tüm Vampirler güçlerini tazelediyse artık müsaadenizle dersime başlamak istiyorum," dedi Profesör Pyro kanım hakkındaki tartışmaya nokta koyarak.

Öfkem kaynasa da Caleb'la Darius'a sırtımı dönerek kendimi öğretmenime odaklanmaya zorladım. İçlerinden biri hırladığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Çok geçmeden dün onlara sırtımı dönmenin hakaret sayıldığını söylediklerini anımsadım ama umurumda bile değildi. Madem bana eziyet etmeyi kafalarına koymuşlardı benden en ufak bir saygı görmeyeceklerdi.

"Birinci sınıflar dersime ilk kez girdiğinden üst sınıfların ikişerli gruplar hâlinde geçen sene öğrendiğimiz teknikleri gözden geçirmesini istiyorum. Yaz boyunca boş durmadığınızı umuyorum. İşim bittiğinde kendinizi ne kadar geliştirdiğinizi kontrol etmeye geleceğim." Profesör Pyro üst sınıfları kışkışlasa da Caleb ve Darius oldukları yerde durup bana bön bön bakmaya devam etti.

"Ne oyalanıyorsunuz, beyler? Son baktığımda ikinci sınıftınız," dedi Pyro sert bakışlarını Vârislere dikerek.

"Yeni Mirasçı'nın numaralarını görmek istiyoruz," dedi Darius. İlk kez ateş büyüsü yapmaya kalkışmamı izlemeyi planladıklarını fark ettiğimde üzerime bir huzursuzluk çöktü.

"Şansınıza küsün, yeni kızı gözlerinizle yemek ne yazık ki ders programınıza dâhil değil," diye karşılık verdi Pyro umursamazca. Vârisler nihayet yanımızdan uzaklaşmaya başladığında omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun gevşedi.

Darius arenanın öteki ucuna ilerlerken bana son bir bakış atmayı ihmal etmedi. Bakışlarım tekrar öğretmenime dönmeden kaslı vücudunu saran dar kıyafetlerinde oyalandığında kendime bir küfür savurdum.

"Pekâlâ. Bugünkü alıştırmamız oldukça basit. Hepinizden avucunuzun içinde bir ateş yaratıp onu diri tutmanızı istiyorum. Bunu başarabilirseniz sonraki aşama alevi bir küre hâline getirmek olacak. Gücünüzü ne kadar yoğunlaştırırsanız ateşiniz o kadar ısınır. Sakın pervasızlık etmeyin. Kıyafetleriniz sizi yanmaktan koruyacak olsa da elleriniz ve yüzleriniz açıkta. Alevlerden zarar görmemek onu kontrol etmenize bakar. Aranızda büyüsünü çağırmakta zorlanan varsa kaidelerin üzerinde yanan alevleri kullanabilirsiniz. Bayan Vega, Bay Altair gücünü ufak bir ateş bile yakamayacak kadar tükettiyse sen de onları kullanacaksın."

Kan tekrar beynime sıçradı. Caleb büyümü dersteki performansımı etkileyecek kadar zayıflatmış mıydı?

Göt herif!

Avucumu hışımla önüme uzatıp bir ateş yaratmaya çalıştım. Elim öyle hiddetli kıvılcımlandı ki kaşlarım yanmasın diye geriye kaçmak zorunda kaldım. Kızıl renkli alevler gökyüzüne doğru yükselip alçaktaki bulutları turuncuya boyadı. Şaşkınlıkla avucumu kapatarak hepsini söndürdüm.

"Vay be," diye mırıldandı Sofia. Döndüğümde onu fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakarken buldum.

Profesör Pyro'nun genzinden alaycı bir ses döküldü. "Boşu boşuna endişelenmişiz demek," dedi takdirle. "Bir vampir büyünü emdikten sonra bile böylesi bir alev yaratabiliyorsan kontrolün üzerinde çalışman gerek."

Damarlarıma karışan güç sakinleşirken yüzüme memnun bir gülümseme yayıldı. Ödümün bokuma karıştığını inkâr edemezdim ama kendimle gurur duyuyordum. Vârislerin gözlerini üzerimde hissedebiliyor, güç gösterimin onları yakamdan düşürmeye yeteceğini umuyordum.

"Bir küre oluşturmayı dene," dedi Pyro. O öğrencilerin arasında dolaşmaya başlarken söylediğini yapmaya çalıştım.

Derin bir nefes alıp elimi tekrar önüme uzatarak bir ateş daha yaktım. Bu kez avucum labrador büyüklüğünde bir ateş topuyla

sarmalandığında tiz bir çığlık atarak onu zapt etmeye çalıştım. Ateş bir an için İspanyol cocker boyutuna küçülse de bir an sonra kabarıp bir bulmastif büyüklüğüne geldiğinde onu söndürmek zorunda kaldım.

Profesör Pyro turunu tamamlayıp yanıma dönmüştü ve denemelerimi pürdikkat izliyordu.

"Kendini biraz da olsa yorgun hissediyor musun? Güç kaynağının tükenmeye başladığını?"

"Hayır," diye yanıtladım. Aksine, ben pratik yaptıkça içimdeki büyü rezervi büyüyüp genişliyordu sanki.

"Peki. Bakalım gücünü yönlendirmene yardımcı olabilecek miyim." Yanıma yaklaşıp sol elimi tuttu. Şaşkınlıkla ona döndüğümde bana güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Başkasının büyüsünü yönlendirip kanalize edebilmek ten tene temas gerektirir. Sadece sana dokunduğum müddetçe büyüne tesir edebilirim."

"Peki," dedim. "Yine bir alev topu yaratmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Kendini ne zaman hazır hissedersen."

Profesörümle el ele tutuştuğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak önüme uzattığım diğer avucuma odaklandım.

Bir nefes alıp küçücük bir ateş kıvılcımlandırmaya çalıştım. Büyümü serbest bırakmamla avucum alevler içinde kaldı, ayaklarımın dibinde kumdan gökyüzüne doğru fırlayan bir mızrak oluştu. Profesör Pyro elimi sıkıca kavradı, benimkini kontrol altına almaya çalışan büyüsünün kıpırtısını hissedebiliyordum. Onun yaptığını taklit etmeye çalışarak irademi söz dinlemeyen Element'in etrafına sardım ve onu bir top hâline getirmeye odaklandım.

Vahşi bir canavarı andıran gücümü dize getirmek için profesörle birlikte çalışırken alevler nihayet yavaş yavaş küçülmeye başladı.

Sonunda avucumda bir beyzbol topu boyutunda alevler kaldığında yüzüme muzaffer bir gülümseme yayıldı. Koyu kırmızı küre için için yanıyordu ve bir volkana taş çıkaracak kadar sıcak olduğunu anlamak için ona dokunmama gerek yoktu.

Profesör Pyro elimi bırakıp geriye sendeledi. Şaşkınlıkla ona döndüğümde ateşin kontrolünü tekrar kaybettim ve harlayan alevleri güçlükle söndürdüm.

"Bir şeyim yok," dedi usulca benden uzaklaşarak.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle kaşlarımı çatarak.

Tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı ve elleri hafifçe titriyordu. "Biraz gün ışığının düzeltemeyeceği bir şey değil. Endişelenme, canım."

"Anlamıyorum." Kendini iyi hissetmediğinin farkındaydım ama konuyu geçiştirmeye çalışması buna benim neden olduğumu düşündürüyordu. "Sizi incittim mi?"

"Kibrimin bedelini ödedim," dedi omuzlarını silkerek. "Büyümün bir Vâris'inkini kontrol edebileceğini sandım. Başkasının büyüsüne müdahale etmek kendi büyünü de tüketir. Az önce yaptığım şeyi kocaman bir yatakta bir bebek yorganıyla yatmak gibi düşünebilirsin."

"Büyünüz tükendi mi yani?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı başıyla beni onaylayarak. "Bay Altair'le olanlardan sonra büyünün zapt edebileceğim kadar azaldığını sanmıştım. Aynı hataya tekrar düşmeyeceğim."

"Şimdi ne olacak peki?" dedim. Bana rehberlik edene dek bir arpa boyu yol katedememiştim ve böyle devam etmezsek gücüme hükmetmeyi zor yoldan öğrenmem gerekeceğinden endişeleniyordum.

"Bir düşünelim..." Seçeneklerini tartarken işaret parmağını dudaklarına vurdu. "İşe yarayabilecek iki fikrim var. Bay Altair'den yardım isteyip işini kolaylaştırmak için büyünü biraz daha tüketmesini isteyebilir—"

Ondan böyle bir şey isteme düşüncesi bile beni dehşete düşürdü. Hâlim yüzümden okunuyor olmalıydı ki Pyro gülümsedi.

"Tekrar düşündüm de bu sadece kısa vadede işe yarardı zaten," dediğinde rahat bir nefes verdim. "Güçlerini tam kapasitede kullanmaya alışman gerek. Bu da seninle başa çıkabilecek kadar güçlü bir özel öğretmene ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

Gözleri arkamda bir yere kaydığında nereye baktığını görebilmek için arkamı döndüm.

Darius ve Caleb arenanın öteki ucunda, filmlerden fırlamış gibi görünen bir büyü mücadelesine tutuşmuştu. Darius, Caleb'ın yarattığı yüzlerce ateşten yılana devasa bir ejderhayla karşılık veriyordu.

Ejderha yılanlardan çok daha büyük olsa da yılanlar sayıca o kadar üstünlerdi ki Darius karşılarında zorlanıyordu. Dövüşmüyorlar da bir oyun oynuyorlardı sanki. İkisinin de yüzünde bir gülümseme vardı ama gözlerindeki müthiş rekabet bana ikisinin de kazanmak için oynadığını söylüyordu.

Alevler gözlerimin önünde ikinci bir ejderha şekline bürünüp yakınlarındaki fıskiyeden duvara tırmanarak yılan sürüsünün arasına baş aşağı daldı. Yılanlar göz açıp kapayıncaya dek sönüp giderken Darius sevinçle haykırdı, iki ejderha ise arenanın çevresinde zafer turuna çıktı.

"Hep hile yapıyorsun," diye takıldı Caleb kollarını göğsünde kavuşturarak.

Darius bir kahkaha patlatırken Caleb insanüstü bir hızla üzerine atladı.

İkili yerde yuvarlanıp yumruklaşmaya başladı. Şaşkınlıkla profesöre döndüm, olaya el atıp onları ayırmasını bekliyordum. Ne var ki Payro'nun bakışları bana geri dönmüştü.

"Büyünü zapt edebilecek kadar güçlü Faelerin sayısı bir elin parmağını geçmez," diye mırıldandı dalgın dalgın. Konunun nereye varacağını anladığımda midem kasıldı. Ona bunu aklının ucundan bile geçirmemesini söylemek istiyordum ama dilinin

ucuna kadar gelmiş sözcüklerin dökülmesine nasıl mâni olabilirdim bilmiyordum. "Caleb da fena sayılmaz ama madem bir şey yapıyoruz en iyisini yapalım. Darius en iyi seçeneğimiz."

"Ama ben..." Ben ne? *Ne?* Profesör Pyro'nun karşısında onu bu fikirden vazgeçirecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çırpınırken bir Japon balığı gibi ağzımı açıp kapattım. İstediğim son şey Darius Acrux'a iyilik borçlu olmaktı. Fakat beynim yeterince hızlı çalışmıyordu ve aklıma gelen tek şey *ama o bana çok kaba davranıyor ve bundan hiç hoşlanmıyorum* demekti. Gerçek bu olsa da böyle söylemenin beni acınası biri gibi göstereceğinin farkındaydım. "Müdire Nova bana açığımı kapatmam için bir rehber öğretmen atayacaktı. Eminim başka bir öğrencidense bir profesör bana çok daha fayda–"

"Rehber öğretmenin daha pratik bir rolü olacak. Sana dünyamızı ve Faelerin beklentilerini nasıl karşılayacağını öğretecek. Tüm ömrünü fanilerin dünyasında geçirdikten sonra bunun kulağa tuhaf geleceğinden eminim ama sahip olduğumuz güç doğuştan gelir. Akademi'deki hiçbir öğretmen büyünü yönlendirecek kadar güçlü değil. Sadece diğer Vârisler sana denk olabilir. Gerçi bahse varım dört Element'in de gücünü taşıyan İkizler burcu iki kardeş olduğunuz düşünüldüğünde onları bile zorlayacaksınız." Dudakları belli belirsiz kıvrıldığında bu fikrin hoşuna gittiğini düşündüm.

Elimdeki tek argümanı da savuşturmasıyla başka bir bahane üretmeye çalıştım. "Ben... etrafımdaki her şeyi anlamakta bu kadar zorlanırken onlardan benimle pratik yapmalarını rica edip vakitlerini boşa harcamak istem–"

"Ne münasebet," Profesör Pyro elini havada sallayarak beni geçiştirip yerde yuvarlanmaya devam eden, kavgaları iyice kızışmış iki Vâris'in yanına giderken onu takip etmemi işaret etti. "Hem bu onun için de iyi olacak, başka bir Fae'yle gücünü birleştirmek ustalaşması zor bir meziyettir. O kasları işe yarar bir şey uğruna kullanması için bulunmaz bir fırsat. Bu müthiş bir

konsantrasyon ister ve büyülerinizin uyum içinde çalışabilmesi için hatırı sayılır bir güven bağı kurmanız gerektiğinden ikinizin de çaba göstermesi gerek. Kim bilir? Belki samimi bir ilişkiniz bile olur."

Samimi mi? İğrenç. *Hadi oradan.* Darius'la samimi olmak kendimi inandırmaya çalıştığım kadar iğrenç olmazdı. Öte yandan güven? O herife güveneceğimi sanıyorsa kafayı yemiş olmalıydı. Önüne yığınla muz bıraktığım bir maymunun hiçbirine el sürmeyeceğine daha çok güvenirdim.

Darius tam da Caleb'i yere mıhlayıp boğazına sarıldığı sırada tepelerine dikildik. Caleb çırpınıp elinden kurtulmaya çalışsa da boşa uğraşıyor gibi görünüyordu.

Darius hırladığında çıkan ses o kadar hayvaniydi ki neredeyse irkilecektim. Gözünü avına dikmiş bir avcı gibiydi ve kalkıp Caleb'i şuracıkta paramparça etse buna hiç şaşırmazdım.

Caleb'ın dudakları morarmaya başladığında bile Profesör Pyro'nun yüzündeki bıkkınlık geçmedi.

Ağzımı açıp ona bir dur demeye niyetlendim. Evet, Caleb şerefsizin önde gideniydi ama Darius ciddi ciddi onu öldürecekmiş gibi duruyordu ve bu kadarı muhtemelen biraz fazla kaçardı. Caleb elini yere üç kez vurduğunda Darius sırıtıp ben bir şey demeye fırsat bulamadan onu bıraktı.

Caleb gülmeye başlarken Darius doğrulup elini uzatarak onun da kalkmasına yardım etti.

"Bir dahaki sefere seni haklayacağım," dedi Caleb arkadaşının sırtına vurarak.

"Geçen sefer de öyle demiştin," diye takıldı Darius. Bir an için ikisi de... eh, *iyi* diyemezdim ama hiç değilse nefret edilesi değillerdi. Ta ki dikkatlerini üzerime çevirene dek.

Darius'un kaşları ânında çatıldı ve Caleb buklelerini geriye itip saklamaya bile tenezzül etmediği bir açlıkla boynuma baktı.

"Size yeni bir görevim var, Bay Acrux," dedi Profesör Pyro. Bundan kaçış olmadığını anladığımda kalbim sıkıştı.

"Buyurun, Profesör," dedi Darius bir anda tek isteği öğretmenini memnun etmekmiş gibi masum bir ifade takınarak.

"Tory'nin özel öğretmeni olup ona içinde kopan güç fırtınasını kontrol etmeyi öğretmenizi istiyorum. Ona kendi başıma rehberlik etmeye çalıştım ama benden çok daha güçlü birine ihtiyacı var ve bu görev için akademideki en başarılı ateş dokuyan olarak sizden daha iyi birini düşünemiyorum."

Darius gözlerini bana çevirdi, bakışları o kadar keskindi ki göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettim.

"Elbette, Profesör Pyro," dedi bozuntuya vermeden. "Ama şu sıralar ders programım çok yoğun, başka birini seçmeniz onun için daha iyi olabilir."

"Tamam," dedim bu fikrin benden çıkmadığını anlaması için gülümseyerek. "Hiç sorun değil." Tam arkamı dönüp gidecektim ki Profesör Pyro bana engel oldu.

"Evet, hiç sorun değil," dedi kararlılıkla. "Derslerinizi perşembe akşamları, yemekten sonra yapabilirsiniz. Gerekirse pazartesileri de buluşursunuz."

Darius'un gözleri karardı, akşamlarını benimle geçirme düşüncesine bayılmadığı ortadaydı. Başımı dik tutmaya çalıştım.

"Peki, Profesör," dedi en sonunda. Profesör memnuniyetle gülümseyip beni de alarak Vârislerin yanından uzaklaştı.

Ağzımdan çıkacak herhangi bir şeyin durumu daha da kötüleştireceğini düşündüğümden itiraz etmeye yeltenmedim.

Diğer birinci sınıfların yanına dönerken Vârislere son bir bakış atmaktan kendimi alamadım. İkisi de beni öyle müthiş bir nefretle izliyordu ki neredeyse irkilecektim.

Harika. Günüm giderek daha da güzelleşiyordu.

DARCY

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yatağıma uzanmış, Atlas'ıma aldığım ders notlarımı gözden geçiriyordum. İlk Element dersim harika geçmişti; Profesör Perseus bizi Hava Bölgesi'nin doğu ucundaki uçuruma götürmüş ve alabildiğine uzanan turkuaz renkli denize rüzgâr üflememizi istemişti. Biraz uğraştıktan sonra nihayet rüzgârı belirli dalgalara yönlendirmeyi başarmış, su damlacıklarının uçuruma yağmur gibi yağmasını sağlamıştım. Bu denli muazzam bir gücü hassasiyetle kontrol etmek zordu ama profesör varımızı yoğumuzu okyanusun üzerine salmamızdan memnun kalmış gibiydi.

Günün heyecanını hâlâ üzerimden atamamış olsam da saatin yediye yaklaşmasıyla giderek tırmanan gerginliğim her şeyi gölgede bıraktı. Bu akşam Profesör Orion'la ilk dersimizi yapacaktık. Tüm sınıfın gözü önünde Diego'yu pervasızca ısırmasının şokunu üzerimden hâlâ atlatamamıştım.

Ya beni de ısırmaya kalkarsa?

Parmaklarımı birbirlerine sürttüğümde hafif bir esinti tenimi okşadı. Büyümün tamamını okyanusa saldıktan sonra özgüvenim biraz daha artmıştı. Yine de henüz bir rakibin karşısına dikilebi-

leceğimi sanmıyordum. Özellikle de jilet gibi keskin dişleri olan bir kodamanın karşısına.

Gün içinde Küre'den aldığım muzu çıkarırken yemekhaneden daha doyucu bir şey almış olmayı diledim. Özel dersimin ardından Tory'yle buluşmayı planlamıştık. Bu muz karnımı doyurmasa da hiç değilse midemi biraz tutardı.

Meyvemi bitirdikten sonra sabahtan beri giydiğim üniformamı çıkarıp altıma bir tayt, üzerimeyse Aer Evi logolu beyaz bir tişört geçirdim. Giyecek başka bir şeyim yoktu ve Orion'ın bahsettiği şu harçlığı ne zaman almaya başlayacağımızı merak ediyordum. Evimize girdiğinde derdini doğru düzgün anlatsaydı yanıma birkaç parça kıyafet alabilirdim.

Saat altı kırk beş olduğunda Converselerimi giyip çantamı omzuma attım. Odamdan çıkıp kapıyı kilitleyerek merdivene yöneldiğimde kalbim endişeden son sürat atıyordu.

Kule sessizdi. Aer öğrencilerinin çoğunun üst kattaki ortak salonda takıldığını veya Küre'de yemeklerini yediklerini düşündüm.

Dönen merdivenin basamaklarını inerken Atlas'ımdan bir bildirim sesi yükseldi. Cihazı çantamdan çıkardığımda ekranda yanıp sönen bir yazı gördüm.

Bir FaeBook paylaşımına etiketlendin, Darcy!

Kaşlarımı çatıp bunu yaptığıma pişman olacağımı bile bile uygulamaya dokundum.

Kylie Major: Ne harika bir gündü, Zodyak Akademi'de olduğum için çok şanslıyım! @DarcyVega ve @ToryVega için her şey çok zor olmalı, kendilerini en basit Telkin büyüsünden bile koruyamıyorlar. Kampüste dikkatli olun kızlar. #siziseviyorum #dikkatliolun #kızdayanışması

Yorumlar:

Louis Hardnuts: Kalkanları bile yok mu??? Hahahaha #hemkalkansızhemezik

Jullian Minor: Ah, ne tatlı bir şeysin sen ☺ #bendeseniseviyorum

Yolande Rubbings: Seth Capella ile ciddi misiniz, Kylie? #kurtrüzgârı #öncesevgilisisonraeşi

Milton Hubert: FENAAAA!!! #onlarıinekgibimöölet

Yanağımın içini öyle sert ısırdım ki neredeyse ağzıma kan tadı geldi. Akademideki herkes bunu görecekti ve paylaşımı çoktan yüzü aşkın öğrenci beğenmişti! Bizi düpedüz hedef hâline getiriyordu. Amacının *tam* da bu olduğundan adım gibi emindim.

Kız dayanışmasıymış. Hadi oradan.

Omzumun üzerinden arkamı kolaçan ettim, biri üzerime atlayacak diye ödüm kopuyordu.

Orion'ın ofisine gidecek olmak aniden gözüme dünyanın en kötü şeyiymiş gibi görünmedi. Haritayı kontrol ettikten sonra kuleden çıkıp yola koyuldum. Havanın iyiden iyiye kararmasıyla etrafımdaki demir fenerler yanmaya başladı ve Ağlayan Orman'dan geçen kestirmede ilerlerken adımlarımı hızlandırdım.

Dolambaçlı yol beni ağaçların arasına götürdü ve patikaya ayak bastığımda serin bir esinti kollarımdaki tüm tüyleri diken diken etti. Ormanın derinliklerine ilerledikçe dünyanın geri kalanı sessizleşiyor gibiydi. Sonbaharın gelişiyle kimi kısmı çoktan sararmış yapraklar tepemde hışırdıyordu.

Ben yürüdükçe ağaçlar sıklaşıyor, başımın üzerinde bir kemer örerek sonunu göremediğim bir tünel oluşturuyordu.

Fenerler seyrekleşmişti ve bir sonrakinin yaydığı kehribar rengi titrek ışık uzakta küçücük görünüyordu.

Kestirmeyi boş verip uzun yoldan gitmeliydim. Burası çok ürkütücü.

Ayağım bir köke takıldığında tökezledim, dengemi son anda sağlamasam yüzüstü yere yapışacaktım. Kendime bir küfür savurup bir yerimi sakatlamadan buradan çıkmak için adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Hâlâ sakarın önde gideniydim, kazık kadar olmama rağmen normal bir insandan çok daha sık düşüp kalıyordum.

Doğru yolda olduğumdan emin olmak için Atlas'ımı çıkardığımda ekranımda yeni bir FaeBook mesajı bildirimi buldum.

Kayan Yıldız
Gölgeler peşinde, Darcy!
Aydınlıktan şaşma!

Sözcükleri tekrar okurken yüreğim ağzıma geldi. Bu Kayan Yıldız kimin nesiydi ve mesajından ne anlam çıkarmalıydım?

İçimi kemiren huzursuzluğu görmezden gelip haritayı kontrol ettim. Yol yer yer çatallanıyordu ama bir mucize eseri doğru olanları seçmeyi başarmıştım. Kayan Yıldız'ın ürkütücü mesajını zihnimden kovup yürümeye devam ettim.

Bir sonraki fenerin ışığına ulaştığımda haritayı eğdim, yanıp sönen minik yıldız bana gür ormanın neresinde olduğumu gösterdi.

Patikanın sonuna ulaştığımı fark ettiğimde rahat bir nefes aldım. Geriye sadece Orion'ın ofisinin bulunduğu Jüpiter Binası'na uzanan düz yol kalmıştı.

Arkamdan kırılan bir dalın çıtırtısı duyulduğunda gerilip dönerek fener ışığının ötesinde uzanan karanlığa baktım.

Ağaçların arasındaki gölgelere gözlerimi kıstım, kalbim son sürat göğsümü dövüyordu.

Kuruntu yapıyorsun. Yürümeye devam et.

Fenerin güvenli ışığından ayrılmak istemesem de kendimi hareket etmeye zorlayıp koşar adımlarla patikanın sonuna ilerlemeye başladım.

İçim ürperirken izlendiğim hissi her yanımı sardı. Arkamdan sanki biri çaktırmadan bana yaklaşmaya çalışıyormuş gibi hızlı ve sessiz ayak sesleri geliyordu.

Korkuyla arkama döndüm.

Muhtemelen başka bir öğrenci daha kestirmeyi kullanıyordu. Neden birkaç gölge ve çıtırtı ödümü bu kadar koparıyordu ki? Kayan Yıldız'ın mesajı sinirimi bozmuştu. Muhtemelen o da benimle uğraşmaya çalışan bir öğrenciydi. Yazdıklarını kafama bu kadar takmamalıydım.

Mavi bir ışık parıltısı her yanımın korkudan kaskatı kesilmesine neden oldu, vücudumdaki her kas gerildi. Göz açıp kapayıncaya dek sönüp gitmişti ama bir an için ağaçların arasında kocaman bir silüet gördüğüme yemin edebilirdim. O şey... bir yaratık mıydı yoksa?

Okuldaki her şey birer yaratık, Darcy. Alt tarafı bir öğrenciydi. Zümre'si artık her neyse onun formuna bürünmüştü muhtemelen.

Abarttığımı söyleyip kendimi yatıştırmaya çalışarak son sürat atan kalbimi sakinleştirmeyi denedim. Fakat içimden bir ses bana korkmakta haklı olduğumu söylüyordu.

Bir enerji dalgası sırtıma çarptığında tiz bir çığlık koyverip yere düştüm. Yuvarlanıp kendimi korumak için ellerimi önüme kaldırdım.

"Git buradan!" diye bağırdım giderek yaklaşan karanlık silüete.

Avucunda bir ateş kıvılcımlandığında ışık Darius'un sırıtan yüzünü aydınlattı.

"Affedersin, seni görmedim, Vega." Kıkırdayarak elini uzattı. Gönülsüzce de olsa hâlâ titreyen elimle onunkini tuttum.

"Orada gezinip beni korkutmaya çalışan sen miydin?" dedim elinden destek alıp ayağa kalkmaya çalışırken.

"Nerede gezinen?" diye karşılık verdi tembelce. Elimi bırakıp parmaklarını koyu renkli saçlarının arasından geçirdi.

"Orada işte." Ağaçları işaret ederken onun güvenliğine sığınmaktan kendimi alamayıp istemsizce yanına sokuldum. Gerçi Tory'ye yaptıklarından sonra ona ne kadar güvenebilirdim bilmiyordum.

"Ne diyorsun anlamıyorum," dedi umursamazca. "Görüşürüz." Tam gidecekken kaslı koluna sarıldım, gururumu ayaklar altına alıyor olmam umurumda bile değildi.

"Şey, acil bir işin yoksa bana... ormandan çıkana kadar eşlik etmek ister misin?" Utançtan yerin dibine girecektim ama bu patikadan *zerre* kadar hazzetmemiştim ve devasa bir canavarın ağaçların arasında gezindiğini gördükten sonra burada kaybolma fikri gözüme hiç cazip görünmüyordu. Kız gücüne ihanet ediyor olmak bile umurumda değildi.

Darius'un genzinden alaycı bir ses döküldü. "Tırstın mı, Vega?"

"*Hayır,*" dedim aslında deli gibi korktuğumu açık ederek. Boğazımı temizledim. "Sadece ormanda kaybolmak istemiyorum. Beş dakika içinde Profesör Orion'ın ofisinde olmam gerek."

"O zaten geç kalacak, dünya kadar vaktin var." Beni başından savmaya çalışsa da kolunu bırakmadım.

Gururumun üzerinde biraz daha tepinerek, "Lütfen," dedim.

Darius derin bir iç geçirip arkasını döndü ve geniş adımlarla yürümeye başladı. Beni peşinden sürüklüyor olmasını bile umursamadım. Sadece bu ormandan çıkıp hayatıma devam etmek istiyordum. Karanlıktan ve avlanıyormuşum hissinden asla kurtulamayacakmışım gibi geliyordu. Darius pisliğin teki olsa da olmasa da bu zor zamanımda onu kullanmaktan şikâyet edecek değildim.

"Kardeşim!" diye bir ses duyuldu ve bir an sonra Seth çamur lekeli beyaz spor kıyafetleriyle karanlığın arasından dışarı fırladı. Yırtık pırtık tişörtünün göğsünde Aer'in sembolü vardı. "Yine kiminle kaçamak peşindesin?" Yaklaşıp Darius'un yanında beni görünce yüzünü buruşturdu. "Sakın bana bir Vega'yla takıldığını söyleme."

Dişlerimi sıktım, bir bu eksikti. Seth'in üzerinde altın renkli bir ışık küresi belirdi ve tepemizde süzülerek etrafımızı aydınlattı.

Darius dümdüz bir sesle, "Tırsmış," dediğinde içimi sil baştan bir utanç dalgası sardı.

"Hiç de bile," diye direttim ama sesim kulağa aklı başında bir yetişkinden çok bir çocuk gibi geliyordu. *Kahretsin.*

Seth'in gözleri parladı ve elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Noel sabahına uyanmış bir çocuk kadar keyifliydi.

Bize doğru gelip Darius'un koluna vurdu. Ardından üzerime eğilip yüzünü saçlarıma sürttüğünde yana kaçtım.

Hayvan herif.

"Ben sana eşlik ederim, bebeğim." Kolumu kavrayıp beni Darius'tan uzaklaştırmaya çalıştı. Ignis Vârisi'nin bakışlarında bir merhamet kırıntısı aradım ama soğukluktan başka bir şey bulamadım.

"Bekle," dedi ürkütücü bir gülümsemeyle, Seth kolunu omzuma atıp yürümeye başladığında. "Önce bana doğru düzgün bir veda etmeli."

Arkadaşı beni gülerek Darius'a itti. "*Diz çök,*" dedi. Emri her bir zerremi ele geçirdiğinde üzerimde Telkin kullandığını fark edip kaşlarımı çattım.

Söylediğini yaparken sıktığım dişlerimin arasından ona bir küfür savurdum.

"*Ayaklarımı öp.*" Öne eğildiğimde bir kahkaha patlattı. Kendime hâkim olmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Ağzım pahalı ayakkabısına değdiğinde bu sapkın şerefsizden yardım istediğime bin pişman oldum.

Neden Tory gibi sarsılmaz bir irademyok?

Seth yüksek sesli bir kahkaha attı. "Bizim için dans etsin," dedi hevesle. "Max'le Caleb'ın da eli kulağındadır. Onu kıvırtırken gördüklerinde krize girecekler."

Kan beynime sıçradı. "Sakın."

Darius kolumu tutup acımasız bir gülümsemeyle beni ayağa kaldırdı. "Daha iyi bir fikrim var."

"Çek elini üzerimden," diye çıkıştım kolumu kurtarmaya çalışarak.

Gözlerindeki müthiş heyecan kalbimin teklemesine neden oldu.

Beni bıraktığında bakışlarım Seth'le arasında gidip geldi, parlayan kürenin altındaki güzel yüzlerinde gölgeler dans ediyordu.

Kayan Yıldız'ın mesajı zihnimde dönüp duruyordu. *Gölgeler yaklaşıyor.* Bu bir tesadüf olmalıydı.

Seth dudaklarını yaladı. Bu ufak hareketi o kadar çekiciydi ki bakışlarım bir an istemsizce ağzında oyalandı.

"Kaç," diye emretti Darius. Bacaklarım ben daha ne olduğunu anlamadan harekete geçti.

Ben arayı açarken Seth arkamdan heyecanla uludu. Kollarımdan güç alarak elimden geldiğince hızlı koştum. Darius'un bana kaçmamı emretmesine içten içe seviniyordum, daima hızlı bir koşucu olmuştum. Bana avantaj sağladığının farkında bile değildi.

Patikayı döven ayak sesleri duyulduğunda midem kasıldı, belki de karşılarında sandığım kadar avantajlı değildim.

Beni yakalarlarsa ne yapacaklar?

Ağaçların arasından parlayan ışıklar, bu sonu gelmeyen patikanın sonunda kampüs olduğunu vadediyordu.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, sırtımdan ter damlaları süzülüyordu. Ellerim aniden güçle ısınmaya başladı, rüzgâr parmaklarımın arasında dolandı. Profesör Perseus'un sabahki dersimde öğrettiklerini hatırlayıp onu arkama doğru yönlendirdim. Hava en büyük müttefikim olup beni müthiş bir hızla ileri itti.

Yolun sonu görüş alanıma girdiğinde heyecanla haykırdım.

Neredeyse varmıştım. Kazanacaktım.

Altı metre.

Üç.

İki.

Önüme iki silüet fırladığında hızımı alamayıp onlara tosladım. Caleb kollarını etrafıma sarıp beni tuttuğunda keskin ve ölümcül bir koku burun deliklerimi doldurdu.

"Sakin ol, şampiyon." Saçımı geriye itip boynumu açığa çıkardığında gözleri açlıkla parladı.

Hasiktir.

Geri çekilip Max'e çarptığımda midem bulandı. Suratına bakmak için başımı geriye atmam gerekiyordu, mohawk kesimli saçı zaten yeterince uzun değilmiş gibi onu birkaç santim daha uzun gösteriyordu.

"Ay ışığında yürüyüşe mi çıktın?" dedi benden samimi bir sır koparmaya çalışıyormuş gibi alçak ve meraklı bir sesle.

Darius ve Seth'in de bize katılmasıyla etrafım birden sarıldı. Dört avcının silahının ucundaki bir geyikten farksızdım.

Yumruklarımı sıkarak etrafımdaki esintiyi kontrol etmeye çalıştım. Onları uzak tutmaya yeteceğini umsam da içten içe boku yediğimin farkındaydım.

Önümde bir kaya gibi duran Caleb'a doğru bir adım atarak, "Geçmeme izin verin," dedim en güçlü sesimle.

Beni geri itmesiyle bir çift el arkamdan vücudumu kavradı. Seth kolunu bana sarılır gibi omzuma attı. Ağzını kulağıma bastırdığında göğsüme yayılan sıcaklık korkuma karıştı.

Kirli sakallı çenesini şakağıma sürtünce başımı yana eğip dokunuşundan kaçmaya çalıştım.

"Gitmem gerek," diye hırladım. "Profesör Orion beni bekliyor."

"Orion mı?" diye tısladı Caleb. Kolumdan tutup beni tekrar kendine çekti. "Senden besleniyor mu? Gizli kapaklı buluşuyorsunuz demek. Sen ve dişleri, ha?"

Ağzını açıp sivri azı dişlerini gözler önüne serdiğinde dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı. Rüzgârı avuçlarımda toplayıp

onu ittim. Sert bir rüzgâr göğsüne çarptığında homurdanarak beni bıraktı.

Omzumun üzerinden arkasına bakıp etrafıma ördükleri bu cehennem çemberinden kaçmaya hazırlandım.

Caleb kaşlarını çattı. "Dua et karnımı kız kardeşinle doyurdum."

Daha fazla oyalanmadan Caleb'la Max'in arasında açılan boşluğa doğru atıldım. Vârisler aynı anda üzerime çullanıp beni kaslı vücutlarından oluşan sımsıkı bir çemberin arasına aldı.

"Güçlerimizi birleştirsek mi?" dedi Max sırıtarak. Üzerime doğru eğildiğinde kalbim tekledi.

"Harika fikir. Orion'ın ondan beslenmesine de engel oluruz," dedi Caleb heyecanla.

"Ne zırval–" Ben cümlemi bitiremeden Max ellerini kaldırdı ve üzerime yağmur gibi yağan su tepeden tırnağa her yerimi sırılsıklam etti.

Şoktan nefesim kesildi. Islanan beyaz tişörtüm transparan hâle geldiğinden ellerimle memelerimi örttüm. Caleb ayaklarımın altındaki zemini sarstığında üzerime çamur sıçradı. Saniyeler içinde her tarafım buz kesip leş gibi oldu. İçim öfke ve utançla doldu.

Nabzım kulaklarımda uğuldarken elimin tersiyle gözlerime bulaşan çamuru temizledim.

Etrafımı tekrar görmeye başladığımda Darius'la Seth'i önümde yan yana dururken buldum. Seth, Darius'un avucunda yanan ateşi sert bir rüzgârla harladı. Güçlerinin birleşimi karşısında kendimi bir fırına atılmış gibi hissettim, üzerimi kaplayan yapışkan çamur sertleşip ikinci bir deri gibi katılaşırken dudaklarımdan dehşet dolu bir şaşkınlık nidası kaçtı.

Hayır, hayır, hayır!

Tırnaklarımı sertleşmiş çamura geçirsem de bana mısın demedi. Saçlarım birbirine yapışmış ve yüzüm gelmiş geçmiş en kalın çamur maskesiyle kaplanmıştı.

Hiddetle haykırdım. "Hemen temizleyin şu şeyi!"

Parlak bir ışık yanıp söndüğünde fotoğrafımı çektiklerini anladım. Ardından hep bir ağızdan kahkahalara boğuldular. Birkaç saniye sonra beni öylece bırakıp ormana doğru koştular, histerik kahkahaları hâlâ ağaçların arasında yankılanıyordu.

Olduğum yerde zangır zangır titredim, öfkeden gözüm dönmüştü.

Koluma yapışmış sert çamuru kazımaya çalıştım ama nafileydi. Başka çarem olmadığını anladığımda utançtan gözlerim yaşardı.

Bir bataklık canavarı gibi patikanın sonuna yürüdüm ve Küre'yi çevreleyen binalara uzanan yola çıktım.

Bir grup kız bana doğru geliyordu, hâlimi gördüklerinde sohbetleri bıçak gibi kesildi. Utanç sözcüğü şu an hissettiğim şeyin yanında hafif kalırdı.

"Bu bir tür Zümre falan mı?" diye mırıldandı içlerinden biri.

"Hayır, yanılmıyorsam Vegalardan biri," dedi öteki keyifle. Telaşla Atlas'ını çıkarıp fotoğrafımı çekti.

"*Eşek gibi anır,*" diye emretti üçüncü kız gözlerinde dans eden muzip pırıltılarla. Telkin büyüsü her yanımı ele geçirirken boğazıma yükselen sesi bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Ne var ki çabam nafileydi. Utanç verici, ortalığı inletecek kadar kuvvetli, "*AAHH-İİ!*" sesi dudaklarımdan kaçıverdi.

Kızların kahkahaları kulaklarımı doldururken koşarak yanlarından kaçtım. Daha fazla fotoğraflanmamak için ellerimi yüzüme siper ederek doğruca Jüpiter Salonu'na yöneldim.

Koşmaya devam et. Sakın durma.

Küre'den çıkan bir oğlan, "Çamur canavarı!" diye bağırdığında etrafındaki kızlar bir çığlık koparıp kıkırdayarak kaçışmaya başladı.

Utançtan gözlerim doldu. Üstelik en kötüsü henüz gelmemişti. Bir bataklık canavarı gibi görünmem yetmiyormuş gibi bir de Profesör Orion'dan yardım istemek zorundaydım.

Kendimi Jüpiter Salonu'na atıp uzun bir koridoru aşarak ofisine vardım. Kapı koluna sarılsam da bir süre tereddüt ettim.

Yer yarılsın da içine gireyim. Lütfen. Bu şu an başıma gelebilecek en harika şey olurdu.

Kolu çevirdiğimde kapının kilitli olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatıp saate bakmak için Atlas'ımı çıkardım. Beş dakika gecikmiştim. Neredeydi? Beklemekten sıkılıp gitmiş miydi?

"Umarım moda uğruna bu hâllere düşmemişsindir, Bayan Vega." Profesör Orion kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle arkamda belirdi, saçları duştan yeni çıkmış gibi nemliydi. *Şu an bir duş için neler vermezdim.*

Obsidiyen rengi gözleriyle beni şöyle bir süzdü ve dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldığında sağ yanağında bir gamze belirdi.

"Tabii, akşamları çamurda yuvarlanmadan yapamam," dedim düz bir sesle. Umursamaz görünmek için elimden geleni yapsam da neredeyse tüm görüş alanım çamurla doluyken bunu başarmak güçtü.

Yanıma sokulup anahtarını kilide soktu. İçeri girip kapıyı benim için açık bıraktı. Peşinden odasına girdim ve şaşaalı ofisini incelerken kendimi balo salonundaki bir trol gibi hissettim.

Odanın ortasında kiraz ağacından yapılmış hilal şekilli bir masa, ardındaysa deri ciltlerle dolu bir kitaplık yer alıyordu. Duvardaki kemerin hemen altındaki kapalı kapı ardında saklananları gizlediğinden dikkatimi ofisin geri kalanın verdim. Solumda, en uçtaki pencere Küre'ye bakıyordu ve hafif aralık bırakılmış pencereden içeri kahkaha ve konuşma sesleri süzülüyordu. Birinin adımı ve domuz boku sözcüğünü aynı cümle içinde kullandığını duyduğuma yemin edebilirdim. Atlas'ımdan yükselen bildirim sesiyle haklı olduğumu anladım. Fotoğraflarım FaeBook'a düşmüştü ve tüm okul rezilliğimi görecekti.

İçimde bir şeyler öldü.

Orion geniş koltuğuna oturup çekmecesinden bir şeyler çıkarırken kırmızı halısının üzerinde öylece dikildim. Masaya kristal

bir bardak ve koca bir şişe burbon koydu. *Kayan Yıldız'ın hakkında söyledikleri doğruymuş demek.*

Ben yokmuşum gibi yapmaya devam ederek kendine bir kadeh koyup arkasına yaslandı ve içkisini bir dikişte bitirdi. Dilini şaklatarak bardağını masaya geri bırakıp tekrar şişeye uzandı.

"Affedersiniz?" diye varlığımı hatırlattım.

Orion bakışlarını bana çevirdi. "Ne vardı?"

"Eh, ofisinizin ortasında bir çamur canavarı gibi durmuş sarhoş olmanızı izliyorum."

"Evet, öyle görünüyor. Harika bir gözlemcisin, Mavi. Gerçi hâline bir bakıyorum da belki artık sana Kahverengi demeliyim." Kendi şakasına gülmekten helak oldu.

Tanrım, ne çekilmez bir adam.

Ellerimi belime koydum. Sakinleşip gülmeyi kesmeye çalışsa da bunu *başaramadı.*

"Peki madem, sikerler böyle eğitimi." Gerisin geri kapıya döndüm, bugünden de karşıma çıkan bir dünya pislikten de bıkmıştım. Orion'ın bana yardım edeceğini ciddi ciddi düşünmüş müydüm gerçekten? Zodyak'ın öğretmenlerinin de öğrencileri kadar kalpsiz olduğunu kafama sokmam gerekiyordu.

Kapı kolunu tutmamla tenimi kaplayan çamur canımı yakacak kadar ısındı. Üzerimden parça parça dökülüp tenimi sıkıca sarmış su akıntısına karışırken yüzümü buruşturdum. İki büyünün birleşimi katılaşmış çamuru temizleyip camdan dışarı fırlattı.

"Ahh!" diye bağırdı biri aşağıdan. Muhtemelen üzerimdeki tüm çamur başından aşağı dökülmüştü. Benimle alay eden pisliklerden biri olduğunu umdum.

Vücudumun çamurdan arınması ve birbirine yapışmış mavi siyah tutamlarımın temizlenip omuzlarıma dökülmesiyle içimi bir rahatlık kapladı.

Ona teşekkür etmek için arkamı döndüğümde sert bir rüzgâr beni kapıya itti. Şiddeti yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda

kaldım ve kımıldayamadığımı fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Rüzgâr nihayet durulduğunda gözlerimi kırpıştırarak açtım ve Orion'ı hemen önümde buldum. Burbon kokusu burun deliklerimi doldurdu. Ürkütücü derecede uzun boyluydu ve güçlü kolları beni dizlerimin bağını çözmekle tehdit ediyordu ama o da sadece güzel yüzlü bir başka pislikten ibaretti.

"Teşekkür ederim," dedim sertçe.

"Teşekkürünü istemiyorum." Tek hamlede kolumu kavradığında ne yapacağını anladım. Zihnimde düşünceler dört dönmeye başladı, vücudum panik moduna geçti. Ne olduğunu bile anlamadan elim suratına indi ve içeride bir *çat* sesi yankılandı.

Siktir, az önce bir öğretmeni tokatladım.

İçinde bulunduğumuz an uzadıkça uzadı. Orion bana baktı, ben de ona. Yanağında elimin şeklinde bir kızarıklık vardı. Parmaklarını yüzüne götürüp sanki bunun gerçekten olup olmadığından emin değilmiş gibi ize dokundu.

Dilim kurumuş bir et parçasından farksızdı, dudaklarımdan boğuk bir ses döküldüğünde konuşabilmeme şaşırdım. "Beni sakın ısırmayın."

Yüzünü burnu neredeyse benimkine değecek kadar eğdi. Teninden yayılan enfes tarçın kokusu, burbonun keskin aromasına karışıyordu.

Dudaklarını büzdü ve ifadesi ciddileşti. "Bana nasıl engel olacaksın?" diye sordu benden gerçekten bir cevap bekliyormuş gibi.

Birden kendimi bir sınavın ortasındaymışım gibi hissettim.

Yavaş bir nefes aldım, yakınlığı kafamı allak bullak ediyordu. "Havanın gücünü kullanabiliyorum. Sizi geri itebilirim."

"Öyle mi dersin?" Biraz daha yakınıma sokulup ağzını açarak sivri azı dişlerini gösterdi.

Başımı iki yana salladım. "Dürüst olmam gerekirse, hayır. Ama beni ısırmanızı istemiyorum ve buna kalkışırsanız size karşı koymaya çalışacağımı bilmenizi istiyorum." Sesim neredeyse hiç

titrememişti ve geçirdiğim gece düşünüldüğünde bunu başarabildiğim için kendimi tebrik ettim. Küçük zaferler dediğin böyle bir şeydi işte.

Orion düşünceli bir tavırla geri çekildi. Etrafından dolanmaya çalıştığımda kolumu yakalayıp dişlerini tenime geçirdi. Dehşet dolu bir şaşkınlık nidasıyla öteki elimi kaldırıp büyümü parmaklarıma yönlendirmeye çalıştım. Fakat dikkatimi yeterince toplayamadım. Orion fırsatı değerlendirip bana yaklaşarak öteki kolumu arkamdaki kapıya bastırdı. Güçlü göğsü beni kapıya mıhladı ve ısırığı derinleştiğinde yüzümü buruşturdum.

İçim çekildi ve gücüm akın akın bileğime hücum etti. Büyümün benden alınması, karşımdaki acımasız yaratığa akması beni dehşete düşürdü.

Üzerimdeki elleri sertti ve odaklanmak için elimden geleni yapsam da ufacık bir esinti bile yaratamadım. Dişlerini tenime geçirmesiyle gücümü avucuna almış gibiydi, varım yoğum ona akıyor, içimdeki kuyu boşalıyordu.

Nihayet geri çekildiğinde başım döndü, bir an için gözlerim kararadı. Bildiğim en edepsiz küfürler dilimin ucuna hücum ederken bileğimdeki kanlı iki deliği tuttum.

Orion'ın sert bakışları bana kenetlenmişti. "Solaria'da güç her şeydir, Bayan Vega. Bunu sakın aklından çıkarma. Herkes istediğini alır. Burada işler böyle yürür. Bunu bir an önce kabullenip ayak uydurmaya başlamazsan Hesaplaşma'ya kalmadan başarısız olacaksın."

Sözlerini idrak ederken kalbim tekledi.

Ben bir Fae'im ve burada hayatta kalmak istiyorsam ruhumun en karanlık kısmına kucak açmam gerek.

Orion masasına dönüp memnun memnun iç geçirerek koltuğuna oturdu. "Otur." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Ne denli sarsıldığımı göstermeyi reddederek söylediğini yaparken içim hayal kırıklığıyla doldu. Bir yanım doğruca odama

koşup battaniyenin altına saklanmak istiyordu fakat bu, pek de yapıcı ya da... onurlu bir davranış olmazdı.

Gözlerim saçlarıma kaydı, Orion beni hava ve su Elementi'yle bir araba gibi yıkadığından mavi uçlarım ipeksi ve pürüzsüzdü. Hiç değilse bana bir faydası dokunmuştu. Gerçi bunun karşılığını fazlasıyla almıştı.

Kendine bir kadeh burbon daha koyduğunda kaşlarım çatıldı. "Bunun bir özel ders olması gerekmiyor muydu?"

"Hayır. Sadece sana rehberlik edeceğim. Mesai saatlerimin dışındayız ve mesai saatlerimin dışında içki içmeyi severim."

"Peki," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Siz keyfinize bakarken ben tam olarak ne öğreneceğim?"

"İnan bana, keyfime bakmıyorum." Bardağını masaya koyup bana pis bir bakış attı. "Elini uzat," dediğinde yumruklarımı sıktım.

Orion hafifçe gözlerini devirdi. "İlla üzerinde Telkin kullanmamı mı istiyorsun? Bu nispeten gücümü tüketen bir büyü ve az önce doldurduğum rezervimi harcamak istemiyorum."

"Kanımı bir sivrisinek gibi emmenizi mi kastediyorsunuz?"

"Nasıl istersen öyle de." Omuzlarını silkti. "İçini ne rahatlatacaksa." Sırıtarak bardağını dudağına götürdü, bu kez burbonunu bitirmekte aceleci değil gibiydi. "Ver şu elini hadi, daha seninle boşa harcamam gereken kırk dakikam var."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sağ elimi önüne uzattım.

"Avucun yukarı bakacak şekilde masama koy," dedi. Söylediğini yaptım. "Sağlak mısın?"

Başımla onayladım.

"Güzel, ufak bir değerlendirme yapacağım."

"Neyi değerlendireceksiniz?" diye sordum.

"Gücünü."

"Peki..."

"Kıpırdama ve sakın kıkırdama. Güneş aşkına, kıkırdak öğrencilerden nefret ederim." Elimi tutup parmak uçlarını avu-

cumda gezdirdiğinde damarlarıma bir sıcaklık yayıldı. Fena gıdıklanıyordum ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Benim de o nefret ettiği öğrencilerden biri olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi beni şöyle bir süzdüğünde boğazıma yükselen kıkırtıyı bastırıp yüzümü ifadesiz tuttum.

Başparmağıyla avucumun ortasından geçen çizgiyi takip ettiğinde tenim karıncalandı. İçimde birikip arzumu körükleyen sıcaklığı her şeyimle görmezden gelmeye çalıştım.

Neden tüm pislikler çok çekici olmak zorunda?

"Fanilerin avucunda genellikle dört çizgi olur." Orion hepsini bir bir işaret etti. "Kalp, baş, hayat ve kader. Fakat Faelerde fazladan bir tane olur. Güç çizgisi." Başparmağını tekrar avucumun ortasına bastırdığında yerimde huzursuzca kıpırdandım, vücudum Hıyar Profesör'e haddinden fazla tepki veriyordu.

Ne var ki merakıma yenik düşüp işaret ettiği çizgiyi görebilmek için biraz daha yakınına eğildim. Çizgi avucumun ortası boyunca uzanıyor, minik çatallara ayrılıyordu.

"Çoğu Fae'in buradaki çizgileri daha kısadır." Kendi elini uzatıp avucunu bana gösterdiğinde bileğindeki üçgen şekilli hava sembolü dövmesini fark ettim. "Benimki avucumun üçte ikisi boyunca uzanıyor. Seninkiyse boylu boyunca." Bakışları yüzüme kaydığında nedenine anlam veremesem de bunun için bana kızgın olduğu izlenimine kapıldım.

"Her Element'in gücü kesişen çizgilerle ölçülür." Masasından küçük bir cetvel alıp tenime yasladı.

Avucumdaki tüm çizgilerin uzunluğunu ölçmeye koyuldu. Tenimde gezinen pürüzlü parmakları ve rutin hareketleri başımı döndürdü; odasına, dokunuşu dışındaki herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım.

Nihayet elimi bıraktığında rahat bir nefes aldım. Not defterine sayılar yazıp hepsini topladı ve birkaç karmaşık hesaplama yaptı. En sonunda sayfanın sonuna dört sayı yazıp altlarını çizdi: yedi, sekiz, dokuz ve on.

"Bunlar gücünün ölçümleri." Defteri önüme iterken kararmış gözleri tekrar yüzüme döndü. "On, bir Element'in sahip olabileceği en güçlü sayıdır. Daha kolay anlaman için şöyle açıklayayım, Bayan Vega, yedi bile son derece yüksek bir sayıdır."

Şaşkınlıkla önümdeki sayılara baktım, duyduklarıma, varlığından daha birkaç gün önce haberdar olduğum bu dünyada böylesine güçlü sayıldığıma inanamıyordum. "En zayıf –gerçi buna *zayıf* demek ne kadar doğru olur bilemiyorum ama– Element'in ateş. Toprakta sekiz, suda dokuz ve havada onsun."

Duyduklarımı idrak etmeye çalışırken nefesim kesildi. Başımı defterden kaldırıp ona baktım. "Peki... ebeveynlerimiz bu dünyanın kral ve kraliçesi olduğu için mi bu kadar güçlüyüz?" Sözlerim kendi kulağıma bile deli saçması gibi geldi. Fakat herkes bize bunu söylüyordu. Bir nevi bu dünyanın prensesleri olduğumuzu iddia ediyorlardı.

"Evet. Baban, Solaria'nın en kudretli Fae'iydi. Ateşin, suyun ve havanın gücünü taşıyordu. Annense sadece havayla kutsanmıştı. O da senin gibi İkizler burcuydu, herkes Solaria'nın en güzel kadını olduğu konusunda hemfikirdi. Tabii bu, baban ordusuyla işgal ettiği uzak bir ülkeden onunla döndükten sonra oldu. Kral Vega gelenekleri hiçe sayarak onunla evlendi. Güçlü aileler genelde kendilerine denk biriyle hayatlarını birleştirir. Bu, soylarının saf kalmasını ve genellikle aynı Zümre'den çocuklar doğurmalarını sağlar. Soy ne kadar safsa büyü o kadar güçlü olur."

"Yani... başka biriyle evlenmesi kötü bir şey mi?" diye sordum ne kastettiğini anlamaya çalışarak.

"Hayır, sadece aptalca. Böylesi çocukların zayıf doğma ihtimallerini yükseltir fakat... bunun sen ve kardeşin için geçerli olmadığı ortada. Anne baban bu dünyaya ayak basmış en güçlü iki Fae'i dünyaya getirmiş." Arkasına yaslanarak bardağındaki kehribar renkli sıvıyı yudumladı.

"Onlar neydi?" dedim. Bu konuşmayı güvendiğim biriyle yapmayı tercih ederdim ancak tek seçeneğim oydu. "Hangi Zümre'deydiler?"

Bir an için gözlerinde belli belirsiz bir acıma gördüğüme yemin edebilirdim ama geldiği hızla kayboldu. "Annen bir Harpy, baban ise bir Hydra'ydı."

Hydra demesiyle tüylerim diken diken oldu. Yunan mitolojisine dair hemen hemen tüm bildiklerimi Disney'in Herkül filminden öğrenmiştim ama bir yılanı andıran o yaratık aklımda kalmıştı.

"Hydra mı?" diye fısıldadım omurgamdan bir ürperti geçerken. "Şu birden fazla başı olan yaratık gibi mi?"

Tanrım, ben de öyle bir şey olmamayım lütfen.

"Evet," dedi usulca. "En nadir görülen Zümrelerden biridir."

Öğrendiğim onca şeyi sindirmeye çalışırken yavaş bir nefes aldım. "Peki, sizce ben ve Tory neyiz?" diye sordum alacağım cevaptan korkarak.

Parmaklarıyla masasında ritim tutup içkisinin kalanını kafasına dikti. "Baş belası," diye mırıldandığında gerildim.

"Haksızlık ediyorsunuz. Bunların hiçbirini biz istemedik."

"Asıl haksızlık, Bayan Vega, kardeşinle tüm hayatları Solaria'ya hükmetmek üzere eğitim almakla geçmiş dört Semavi Vâris'ten daha güçlü bir taht iddiasıyla elinizi kolunuzu sallaya sallaya buraya gelmeniz." Boş bardağını masaya sertçe vurduğunda irkildim. "Ebeveynlerin öldüğünde Semavi Konsey topraklarımızı güç birliğiyle yönetme hakkını talep etti. Fakat şimdi geri döndünüz ve başa geçecek kadar güçlü olduğunuzu kanıtlayabilirseniz kanunlarımız gereği taht size devredilecek. Ne şanslıyız ama." Keskin bakışları içime işlerken sözleri karşısında nabzım hızlandı. "Ne denli tehlikeli zamanlardan geçtiğimizin farkında mısın, *Mavi?*" deyip saçlarıma küçümseyici bir bakış attığında kan yüzüme hücum etti.

"Hayır ama söylersen–"

"Neyi söyleyeyim? Sana burada Solaria'nın tüm tarihini anlatsam yeterli olur mu sanıyorsun?" İçi boş bir kahkaha attı. "Dünyanın dengesi zaten bozulmuştu, kardeşinle çıkıp gelmeniz her şeyi daha da beter etti. Aileler ölüp gidiyor. En kudretli olanlar bile. Anne baban ilk kurbanlardı ama iş onlarla bitmedi, çok geçmed–" Sözünü yarım bıraktı, birden ne söylemek üzere olduğunu fark etmiş gibiydi.

"Ebeveynlerimizin öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz?" dedim dehşetle. Bu bilgi kanımı dondurdu.

"Hiçbir şey söylemiyorum." Boğazını temizleyip kendine bir kadeh burbon daha doldurdu.

Henüz günlerden pazartesiydi ancak alkol çenesini düşürüyorsa bunu ona hatırlatmaya hiç niyetim yoktu.

"Neyse ne," diye homurdandı. "Zümre'n er ya da geç ortaya çıkacaktır. Gücünün kaynağı bu gizemi çözmekte en büyük yardımcın olacak. Her Zümre büyüsü farklı şekilde yeniler. Kurt Adamlar gücünü aydan, Medusalar aynalardan, Vampirlerse başkalarının kanından alır. Hâlâ anlamadıysan diye söylüyorum." Dişlerini gösterdiğinde ürperdim.

"Eh, sizin gibi olmadığım kesin," dedim buz gibi bir sesle. Orion'ın kaşları çatıldı.

Atlas'ına bir bakış attığında yüzü düştü ve ekranındaki birkaç şeye dokundu. "Büyün kabardığında etrafında güç çekebileceğin neler olduğuna bir bak. Güneş, gölge hatta lanet bir gökkuşağı bile buna neden olabilir, gözlerini dört aç. Bu esnada seni Zümre Gelişimi dersime alacağım. Senin gibi geç gelişenler kendilerini Zümreleri arasında gösterme eğilimindedir."

Kendi Atlas'ımdan bir bildirim sesi geldiğinde cihazı çıkardım ve programıma birkaç yeni ders eklendiğini gördüm. Yarın Kurt Adamlara katılacaktım. Seth ve bir türlü üzerimden çekemediği ellerini düşününce midem kasıldı. Kendimi onlar gibi hissetmiyordum. Bir Kurt Kadın olmam mümkün değildi.

Tam Orion'a bunu söylemek üzere kafamı kaldırmıştım ki yüzündeki buz gibi ifade beni durdurdu.

"Sen de kardeşin de Hesaplaşma'yı geçemeyeceksiniz," dedi bu kesin bir gerçekmiş gibi. "Bu dünyanın ihtiyacı olan son şey tahta iki cahil kızın geçmesi. Semavi Vârislerin çoğu tepemin tasını attırsa da hiç değilse Nemf nüfusuyla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlar."

"Nemf mi?" dedim sesindeki aşağılamadan ziyade önüme koyduğu bilgi kırıntısına odaklanarak.

Bir küfür savurarak burbon bardağını önünden uzaklaştırdı. "Başka bir ırk işte, boş ver gitsin. Onlar hayatının önemli bir parçası hâline gelmeden çok önce gitmiş olacaksın."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, beni tersleyip durması sinirimi bozmaya başlıyordu. "Büyü ya da Faeler hakkında hiçbir şey bilmiyorum diye beş para etmez olduğumu düşündüğünüzün farkındayım ama aptal değilim. Hepsini öğrenebilirim. Burada olmamın nedeni de bu değil mi? Bana rehberlik etmeniz, açığımı kapatmama yardım etmeniz gerekmiyor mu?" Bu kararlılık nereden çıkmıştı emin değildim ama beni bir kalemde silip atması sinirime dokunmuştu. Ben de iki gün öncesine kadar adını bile duymadığım bir krallığın başına geçmeye yetkin olduğumu düşünmüyordum ama hiç değilse herkesin doğduğum andan beri hakkım olduğunu söylediği şeyi öğrenme fırsatım olsun istiyordum.

Orion'ın kaşları kalktı ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Adil olan bu sanırım, Bayan Vega. Bir Terazi olarak adalete çok düşkünümdür," dediğinde ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

Sabahki yıldız falımın bahsettiği Terazi cidden oydu demek. Adil olmanın nezaketle aynı şey olmadığını da öğrenmiş oldum.

Duvarındaki büyük pirinç saate bir bakış attı. "Vaktimiz neredeyse doldu, halletmem gereken başka işlerim var." Koltuğundan kalktı. "Telkin hakkındaki okuma ödevini Atlas'ına göndereceğim. Her pazartesi akşamı ofisimde olacaksın. Bir sonraki

dersimizde kalkanlar hakkında temel bilgileri öğrenmiş olmanı bekliyorum. Belki küçük bir *sınav* bile yapabilirim." Sırıttığında bu küçük, habersiz sınavları seven öğretmenlerden biri olduğunu düşündüm.

Meydan okumasını kabul ederek yerimden kalkıp çenemi kaldırdım. "Tam not alacağımdan emin olabilirsiniz."

Kapıya yöneldiğimde göz açıp kapayıncaya dek odanın öteki ucunda belirdi.

Aniden sergilediği güçleri karşısında yüreğim ağzıma geldi.

Kapıyı açtı. "Sınavlarımda not vermem. Benim dersimden ya geçersin ya da kalırsın." Atlas'ımı elimden kapıp bir şeylere dokunduktan sonra elektronik kalemle bir şeye imza attı. Cihazı bana geri verip kapıyı sonuna kadar açtığında bu centilmenliğine şaşırdım.

Hızlıca yanımdan geçip giderek kapıyı suratıma kapattı.

Ah.

Ayışığı Kitaplığı

TORY

ONUNCU BÖLÜM

Sinir bozucu bir çınlama sesiyle uykumdan uyandım ve doğrulup içinde bulunduğum yabancı odayı çatık kaşlarla inceledim. Yine Darcy'yle konuşmaya dalıp çok geç yatmıştım. Orion'ın ona çektiği boktan aile tarihi nutkunu anlatmıştı ve tüm bunlar hakkında ne hissetmem gerektiğini kestiremiyordum.

Üzerimdeki kırmızı yorganı bir tekmeyle savurup gözlerimi ovuşturarak yatak odama şöyle bir baktım. Burayı evim olarak görmem zaman alacaktı, her güne Darcy'nin gülen yüzüyle başlamayı beklemekten vazgeçmemse daha da uzun sürecekti.

Hiç değilse afyonum bile patlamadan bir sabah insanının neşesine katlanmak zorunda değilim.

Her şeye rağmen sabahları düşen çenesini ve kendi kendine ıslık çalmasını özlediğimi fark ettim. Tamam, ıslık çalmasını özlememiştim belki ama beni yataktan çıkmaya ikna etmek için hazırladığı bir fincan kahvenin eksikliğini fena hâlde hissediyordum.

Çınlama sesini tekrar duyduğumda Atlas'ımı bulup ekranına dokunarak alarmı kapattım. Gürültüsüne bir saniye daha katla-

nacak mecalim yoktu. Daha yumuşak bir melodiyle uyanmaya ihtiyacım vardı, özellikle sabahın –saate bir bakış attım– *altı buçuğunda* kalkacaksam.

"Hayatımı *sikeyim,*" diye homurdandım. Normal şartlarda bu saatlerde uyanık olmak için sabahlamam gerekirdi. Sekizden önce yataktan çıkamazdım. Kimi kandırıyordum? Dokuzda kalkmak daha benlikti. Tercihim ondan yanaydı. On bir ise sadece hafta sonları kendime tanıdığım bir lükstü.

Uzun bir gün beni bekliyor.

Dün alarm sesiyle kalktığımda yorgunluktan gözüm hiçbir şey görmemişti ve nedenini şimdi anlıyordum.

Kısa süre içinde epey rahat olduğunu keşfettiğim tek kişilik yatağımdan doğruldum ve parmaklarımla uzun saçlarımı tarayarak düğüm düğüm olmuş tutamları çözdüm.

Çıplak ayaklarımı alttan ısıtmalı muhteşem fayansların üzerine koydum. Ignis Evi'ndeki her şey adının hakkını verecek kadar sıcaktı ve bundan en ufak bir şikâyetim yoktu. Şikago'nun en boktan kesimlerinde bıraktığımız dairemizin ısıtması yoktu ve doğramalar soğuk havayı dışarıda tutma namına hiçbir işe yaramıyordu. Kışı orada geçirmeye pek hevesli olduğum söylenemezdi ve sadece bu yatak odası bile şu büyülü akademi olayına katlanmaya değerdi.

Üzerimdeki ekoseli pijamalar hiç tarzım değildi, pazen kumaşı çekiştirirken aklıma yazdığım, gittikçe uzayan alışveriş listeme bir madde daha ekledim. Bikini, pijama, bir çift bot ve dolabıma doldurdukları Bridget Jones'tan fırlamış gibi görünen külotlar ve anladığım kadarıyla hem sütyen görevi gören hem de memelerimi düzleştirmeye yarayan üstler dışında herhangi bir iç çamaşırı. Tasarımları yeterince iğrenç değilmiş gibi bir de hepsini ten rengi almışlardı. Teni gerçekten de şeftalinin hastalıklıymış gibi görünen o soluk tonunda olan bir kadın var mıydı çok merak ediyordum. Benim esmer tenime hiç yakışmıyorlardı ve üzerimde tek kelimeyle mide bulandırıcı görünüyorlardı.

Bir an önce sözünü ettikleri harçlığımızı ne zaman alacağımızı birine sorup en yakındaki alışveriş merkezinin yerini öğrenmem gerekiyordu. İç çamaşırlarımı yakın zamanda birine göstermeye hiç niyetim olmasa da yakışıklı bir erkeğin karşıma ne zaman çıkacağı belli olmazdı. Kendilerini bir bok sanan, kibirli, sadist, canımı yakacak derecede yakışıklı Vârislerden biri olmadığı müddetçe buna hayır demezdim.

Neyse ki banyo malzemelerimi seçen kişinin zevki, iç çamaşırlardan sorumlu olanınki –muhtemelen yetmişli yaşlarında bakire bir rahibeydi– kadar rezil değildi. Banyomda buraya gelmeden önce asla alamayacağım bir dünya kozmetik ürünle dolu bir makyaj çantası bile bulmuştum. Gerçi hakkımı yiyemezdim, kendi koleksiyonum da bir hayli etkileyiciydi. Ne de olsa makyaj malzemeleri yerel dükkânlardan yürütülmesi en kolay şeylerdendi. Yine de parası gerçekten ödenmiş ürünler kullanmanın yeri ayrıydı.

Bolca eyeliner ve mürdüm renkli rujdan oluşan savaş boyalarımı hızlıca sürdüm, gün içinde karşıma çıkacak her şeye hazırdım.

Atlas'ım tekrar çınladı ve ekranda bir mesaj belirdi.

Günlük yıldız falın seni bekliyor, Tory!

Bir sen eksiktin. Gün boyunca yaşayacağım her şeye uydurulacak kadar açık uçlu, belirsiz cümleler.

Günaydın, İkizler!
Yıldızlardan seni bekleyen günle ilgili havadisler var.

Bugün Yay burcundan biriyle anlaşmazlığa düşebilirsin.
Bu zıtlaşma bir süreliğine içini rahatlatacak olsa da
yolunda duran gerçek engelleri unutmamaya çalış.

Günün seni birbirinden çok farklı yönlere sürükleyebilir,
verdiğin her kararın arkasında durmaya özen göster.
Tutumun ne olursa olsun dizginler elinden kayıp gidecek.

Gözlerimi devirip Atlas'ı bir kenara atmamla o sinir bozucu melodi tekrar başladı. Cihazı geri alıp çenesini kökten kapatma niyetiyle ekrana kırarcasına dokundum. *Daha afyonum patlamamışken bir de seni çekemem.* Çabalarım karşılığını verdi ve sesi kesildi ama bir şekilde kendimi FaeBook'ta buldum.

Diego ne olduğundan bahsettiğinde uygulamaya şöyle bir göz atmış ama pek detaylı incelememiştim. Sosyal medya kullanmak kişinin bir sosyal hayatı olduğunu ima ediyordu ve henüz Zodyak Akademi'de arkadaş edindiğim söylenemezdi. Darcy dışında sadece birkaç kişiyle elle tutulur sohbetim olmuştu ama ilişkimiz daha bir kameranın karşısına geçip dudaklarımızı büzerek selfie çekme aşamasına ulaşmamıştı. Gerçi hiçbir zaman öyle bir tip olmamıştım.

Haber akışına hızlıca göz gezdirdim ve Darius'un kabul töreni şakasının ardından Ev'in ortak salonunda dikilirken çekilmiş çıplak kıçımın fotoğrafını görünce yüreğim ağzıma geldi. Kimsenin bu ânı ölümsüzleştirmeyeceğini ummak saflık olurdu sanırım ama o günden beri her saniyemi bu olay hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışarak geçirmiştim ve bununla tekrar yüzleşmek bastırdığım tüm utancı gün yüzüne çıkarmıştı.

Henüz yarım saat önce yayımlanmış olmasına rağmen fotoğrafın altında üç yüz on dört tepki ve doksan beş yorum vardı. Paylaşımı yapan öğrencinin adına baktım. Milton Hubert. Kulağıma tanıdık gelmiyordu. Parmağımı yorumlar kısmına götürüp duraksadım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Yazılanları okumamak daha iyi olurdu.

Uygulamayı kapat ve olanları unut.

Yorumlara tıkladım.

Ahmak kız.

Milton Hubert: Ignis'in kabul töreni yine alev alev! #sizcedeöyledeğilmi

Yorumlar:

Marguerite Helebor: Görünüşe göre istenmeyen Vârisler hiyerarşinin en altında yer aldıklarını çoktan öğrenmeye başlamış. #kılsızsürtükler

Damien Evergile: Sen de kılsız sürtüklerden biri misin yoksa o pileli eteğinin altında gür bir orman mı saklı, Marguerite?

Marguerite Helebor: Cevabı asla öğrenemeyecek olman ne acı, Göt Damien.

Damien Evergile: Sürtük değilsin o zaman. Sadece bacaklarının arasında bir orman büyütüyorsun. #kıllısürtük

Marguerite Helebor: Kapa çeneni, Damian! #piçkurusu

Terrance Bonnerville: Vegaların ikisi de çıplakken böyle nefis görünüyorsa kendime yepyeni bir üçlü fantezisi buldum.

Barry Gurra: Helal sana Damien!

Tyler Corbin: Bir dahaki sefere onu dizlerinin üzerine çöktürsün. #öğürenekadar

Benden bir cinsel objeymişim gibi bahseden yorumları okudukça içim tiksinti ve öfkeyle doldu. Paylaşımın altı kızlardan gelmiş kırıcı ve kaba yorumların yanı sıra çoğunluğu erkekler tarafından yazılmış çok sayıda müstehcen sözle doluydu. Darcy ve benimle üçlü yapma hayalleri kuran bu kadar çok kişi olması midemi bulandırdı. Erkekler bunu neden bu kadar seksi buluyordu? Onlardan kardeşlerini öpmelerini istesem bundan iğrenirlerdi ama sırf biz ikiziz diye fantezileri kabul edilebilir mi oluyordu?

Onca kişi arasında Vârisleri göremediğime biraz şaşırdığımı itiraf etmeliydim. Gerçi Darius'un beni dizlerimin üzerine çöktürmesini öneren yoruma gülerek tepki verdiği dikkatimden kaçmamıştı. Burunları başkalarının gönderilerine yorum yapmayacak kadar havadaydı herhâlde.

Bir şey söyleyip söylememem gerektiğine karar vermeye çalışırken parmaklarım yorum çubuğunun üzerinde asılı kaldı. Bir yanım yazacağım en ufak bir sözcüğün bile ateşi körükleyeceğini biliyordu ama bu saçmalığa kulak tıkamak hiç benlik değildi.

Kararımı vermeme fırsat kalmadan paylaşım ve altındaki tüm yorumlar birden kayboldu. Ekranımda bir mesaj yanıp sönmeye başladığında içimi bir rahatlık sardı.

> **FaeBook Yöneticisi:** Bu sosyal medya sitesinin pornografik görüntüler paylaşmak için olmadığını tüm öğrencilere hatırlatmak isterim.
>
> Milton Hubert, yaptıkların Ignis Evi'nin on puan kaybetmesine neden oldu. Bir dahaki sefere birinin çıplak fotoğraflarını paylaşacaksan bunu herkese açık profilinde değil, arkadaşlarınla aranda yap.

Gözlerimi kırpıştırarak ekrana bakakaldım. Ignis Evi'nin on puan kaybetmesine mi neden olmuştu? Öğretmenlerin çıplak fotoğraflarımı tüm okula ifşa eden çocuğa layık gördükleri ceza bu kadarcık mıydı? Üstelik Darius'un kabul töreni ayağına bana yaptığı eşek şakasına dair bir ceza alıp almayacağından bahsedilmiyordu bile. Bu muydu yani? Hayır, mesajı tekrar okuduğumda o pisliğe fotoğrafımı paylaşmamasını bile söylemediklerini, bunu özel mesaj aracılığıyla yapmasını tavsiye ettiklerini fark ettim.

Sikeyim böyle okulu.

Dolaptan üniformamı çıkarıp hızlıca giyinerek kitaplarımı çantama tıkıştırdım. Atlas'ımı tekrar elime alıp Milton Hubert'ın neye benzediğini görebilmek için profiline tıkladım. Yapılı vücuduna bakılırsa sporcu olmalıydı, kaşları neredeyse ortada buluşacak kadar gürdü.

Cihazı da çantama attıktan sonra odamdan çıkıp doğruca alt kattaki ortak salona yöneldim.

Kimse içeri girdiğimi fark etmedi. Gözlerim odanın ortasındaki kalabalık gruba takıldı. Darius ateşi hiç sönmüyormuş gibi görünen şöminenin yanındaki berjere kurulmuştu. Yataktan

az önce kalkmış izlenimi yaratacak biçimde özenle dağıtılmış saçları çoğu kişi gibi onu da berbat göstermeliydi ama çok çekici görünüyordu. Götün önde gideni olmasaydı gözlerimi açar açmaz onun dağınık saçlarını görmeye hayır demezdim. Fakat bu hâli sinirimi iyice tepeme çıkardı. Ruhunun çirkinliği dış görünüşüne de yansımalıydı.

Kıpkırmızı saçları ve boyum kadar bacakları olan bir kız kendini Darius'un kucağına atıp tüm odanın gözü önünde kasıklarını ona sürterek son derece rahatsız edici ve uygunsuz kaçan bir öpücükle Vâris'in dikkatini kendine çekti.

Iyy.

Hâlâ içeride olduğumu fark etmemiş olmalarını fırsat bilip hızlıca kalabalığı taradım. Grubun solunda kalan Milton Hubert'ı görmemle yüzüme vahşi bir gülümseme yayıldı.

İçerideki kimseye bir kavgada kafa tutamayacağımın farkındaydım ama gözümü öfke bürümüştü ve gücümün saldırmaya hazırlanan bir canavar kadar yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Sürpriz unsuru ve büyümün vahşiliğiyle o hıyara iyi bir ders vereceğimi umuyordum.

Şans bu ya, Atlas'ı da yanı başındaki sehpanın üzerinde duruyordu. Fotoğraf elinin altındaydı.

Salona adım atmamla büyüm kabardı ve Darius'un çetesinin bakışları bana döndü. Fakat onlara aldırış etmedim, gözlerim Milton Hubert'a kenetlenmişti. Bunu fark etmesiyle gür kaşı havaya kalktı.

"Selam, adın Tory'ydi, değil mi?" dedi ancak çıplak fotoğraflarımı internete koyduktan sonra kalkıp da ona kendimi tanıtacak değildim.

Gücüm parmak uçlarıma hücum etti ve su büyüsünü çağırdığımı fark ettiğimde sırıttım. Ateş pisliğini cezalandırmanın buz gibi bir duştan daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Elimi önüme kaldırmamla avuçlarımdan fışkıran su onu sandalyesinden uçurup yere düşürdü. Suyun basıncını artırıp pisliği ahşap zeminde yuvarlayarak duvara yapıştırdım.

Vâris'in yancıları şaşkınlıkla ayağa fırladı. Darius da yerinden kalktığında kucağındaki kızıl saçlı kız yere düşmekten son anda kurtuldu. Ne var ki şaşırtıcı bir şekilde kimse Milton'a yardım etmeye kalkışmadı. Çarpık dünyalarında böyle anlaşmazlıkların iki kişi arasında halledildiğini varsaydım ve bunun içimi ne denli rahatlattığını kimseye çaktırmamaya çalıştım.

Milton güç bela aldığı nefeslerin arasında bir şeyler bağırıyordu. Suyun akışını hafifçe azaltarak göğsüne yönlendirdim ve bana kendi büyüsüyle karşılık veremeyeceğinden emin olmak için kollarını hareketsiz bıraktım.

Boştaki elimle Atlas'ını sehpanın üzerinden alıp ona uzattım. "Fotoğrafı sileceksin," diye tısladım.

İçimde kaynayan güç memnuniyetle mırıldandı, kendimi savunmaktan duyduğum gururu inkâr edemezdim.

"Siktir git," diye çıkıştı Milton.

Küçük bir parmak hareketiyle suyu havayla değiştirdim ve beni bile şaşırtacak kadar hiddetli bir rüzgârla Milton'ın ayaklarını yerden kesip onu duvara çarptım. Kalın kaşları bile esintiden bir o yana bir yana savruluyordu. Büyüm incelikten yoksundu, onu hareketsiz bırakmak için her şeyimi kullanıyordum ama umurumda değildi. İşimi görmesi yeter de artardı.

Ona doğru yürüyüp başparmağını cihaza bastırarak Atlas'ının kilidini açtım ve galerisine girip fotoğraflarımı buldum. Sayıları yirmiyi aşıyordu ama FaeBook'ta paylaşmak için en net olanını seçmişti. Görünüşe bakılırsa o gece arkamda bir yerde duruyordu ki hepsinde sadece kıçım çıkmıştı. Hepsini sildim ve çöp kutusunu kontrol ettikten sonra cihazı ayaklarının dibine attım.

Üzerine hücum eden rüzgârı kestiğimde Milton ileri doğru sendeleyip elini öne uzattı. Kendini bana saldıracak kadar toparlamasına fırsat vermeden tekrar harekete geçtim, bu kez istemsizce

toprağın gücünü çağırdım. Öfkem sarmaşıklara bürünüp sıkıca etrafına dolandı. Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim olmasa da büyüm dizginleri devralmış gibiydi. Sarmaşıklar kollarını iki yanına mıhlayıp ağzına dolanarak konuşmasına engel oldu. Milton sertçe yere çakıldığında elimi indirdim. İçimdeki güç kuyusunun hafifçe kapandığını hissetsem de hâlâ fazlasıyla etkindi.

"Kadınlara saygı duymayı öğreneceksin," dedim ayaklarımın dibine serilmiş vücuduna tekme atma dürtümü bastırarak.

Arkamı dönüp kapıya yöneldim ama Darius'un sesini duymamla duraksadım.

"O fotoğrafların bir kopyasını bana da gönderdi," dedi sakince.

Kafamı çevirdim, dişlerimi sıkarak kendimi karanlık bakışlarına bakmaya zorladım.

Bana karşı bir hamle yapmadı, ben de ona çatacak kadar aptal değildim. Milton'ın hakkından gelmiş olabilirdim ama onu gafil avlamamış olsam bunu başaramayacağımın bilincindeydim. Darius bambaşka bir canavardı. Zil zurna sarhoş vaziyette sızmışken bile onu alt etme şansımın sıfır olduğunun farkındaydım.

"Ona bir ders ver, bebeğim," diye şakıdı kızıl saçlı kız. Bakışlarımı ona çevirdim. FaeBook'ta bana en çok nefret kusan öğrencinin profilinde gezinirken gözüme ilişen fotoğrafında dudaklarını büzen kız olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Adın Marguerite, değil mi?" dedim. Sivri hatları ve büktüğü dudaklarıyla beni korkutamayacağını anlar diye umduğum sert bir ifade takındım. "Yoksa artık sana kıllı sürtük dememizi mi istersin?"

Etraftaki birkaç kişi kıkırdadı, Darius'un bile gülümsemesini bastırmaya çalıştığına yemin edebilirdim. Ne var ki bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde gözlerimin bana oyun oynadığından emin oldum. Yüzünde sadece bıkkınlık ve nefret vardı.

Marguerite'in gözleri öfkeyle parladı. Bana doğru bir adım attı ama Darius ufak bir el hareketiyle ona uslu bir köpek yavrusu

gibi dizinin dibinde kalmasını işaret etti. Ne acınasıydı ama. Benimle oynamak için onun iznine ihtiyaç duyuyordu.

"Ee, benden de fotoğrafları silmemi isteyecek misin?" dedi Darius. Atlas'ını bana sunuyormuş gibi önüne uzattı.

"Kalsın," dedim umursamazca. "Madem mastürbasyon yaparken bakacak bir şeye bu kadar çok ihtiyacın var sana kıyağım olsun."

"Senin kara kuru kıçından tahrik olacakmış gibi!" diye çıkıştı Marguerite tükürürcesine. Darius ise hevesini kursağında bırakmış olmama sinirlenmiş gibi kaşlarını çattı. Fotoğraflarım muhtemelen çoktan tüm okula yayılmıştı. Herkes bir kopyasını galerisine kaydetmiş olabilirdi ve tek tek peşlerinde koşmanın anlamı olmazdı. Bundan sorumlu pisliğe haddini bildirmiştim zaten.

"İçin rahat olsun, Marguerite," dedim sakinliğimden ödün vermeden. "Motorunu çalıştırmak için onlara ihtiyaç duyması senin suçun değil. Eminim kucağına çıktığında özenle büyüttüğün ormanın da aynı işlevi görüyordur."

Marguerite üzerime atlayıp gözlerimi oymamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu ama Darius tasmasını hâlâ bırakmamıştı. "Üç kuruşluk bir fahişe için götün amma havada!" diye bağırdı Marguerite ama Darius sözünü keserek histerik hakaretlerinin devamını getirmesine fırsat vermedi.

Böyle devam et, Tory. Çok güzel arkadaş ediniyorsun.

"Canımın istediği her kızı elde edebilirim. *Sana* neden bakacakmışım ki?" diye hırladı Darius. Sesi içimin ürpermesine neden oldu.

Alaycı bir tavırla ellerimi teslim oluyormuş gibi önümde kaldırdım. "Çıplak fotoğraflarımı telefonuna kaydeden ***sensin***, ben değil. Ayrıca istediğin *her* kızı elde edemezsin. Sana tırnağımın ucunu bile sürmem. Kıçıma doya doya bakıp kafanda kurduğun fantezilerin tadını çıkar çünkü seni temin ederim ki gerçeğinin yakınından bile geçemeyeceksin."

Birkaç kişi kıkırdasa da hızlıca kendilerine çekidüzen verdiler.

Darius'un dudakları sert bir çizgi hâline geldiğinde yine kıyafetlerimi yakmaya kalkışmasına ya da beni başka şekillerde küçük düşürmesine fırsat vermeden odadan çıktım.

O son sözü gerçekten söyledim mi?

Yüzümde bir gülümsemeyle koşar adım merdivenden indim ve güneşin altına çıktım. Kahvaltı için Darcy'yle buluşmak üzere Küre'ye doğru yürümeye başladım.

Devasa bronz kubbeli binaya vardığımda etrafıma bakındım ve çok geçmeden salonun ortasındaki bir masada oturan kardeşimi buldum. Masa geniş ateş çukurunun solunda, Vârislerin bayıldığı kırmızı kanepeninse sağındaydı. Bir an için neden oraya oturduğunu merak etsem de sonra yanında oturan uzun boylu K.İ.Ç. kızını fark ettim.

Beni görür görmez Darcy'nin yüzüne manidar bir gülümseme yayıldı ve her zamanki sabah neşesi bana birlikte ettiğimiz kahvaltıları anımsattı. Eliyle gelmemi işaret ettiğinde dairesel alana yayılmış kanepelerin ve masaların arasından dolanarak yanına ilerledim.

Sofia ve Diego da masadaydı. Diego'nun beresi her zamanki gibi kafasındaydı, okulun üniformasının üzerine onu takmasına nasıl izin verdiğini merak etmekten kendimi alamadım.

K.İ.Ç. kızı yanlarına yaklaştığımı görür görmez yüzünde güller açtı. Etrafımdaki bir grup öğrenci birden sandalyelerini yere sürterek ayaklandı.

Kız kardeşimin karşısındaki sandalyenin arkasında durakladım ve öylece dikilip bana bakan otuz kadar kişiye kaşlarımı çattım.

Bir şey yapmaya niyetleri olmadığını anladığımda yavaşça yerime oturup bir açıklama yapması umuduyla Darcy'ye döndüm.

Kıçım sandalyeyi bulur bulmaz ayaktaki öğrencilerin hepsi yerlerine tekrar oturdu.

"Ne oluy–"

"Adım Geraldine Grus," dedi uzun boylu kız. Başını eğip masasının üzerine uzanarak elimi tutmaya çalıştı. "Sizinle tanışmak büyük onur, Kraliçe Roxanya!"

Ondan önce davranıp elimi geriye çektim. "Yok art–" Kız yine sözümü kesti.

"Kraliçelere İtaat Çemberi olarak Fae dünyasına dönüşünüzün hak ettiği saygı ve nezaketle karşılandığından emin olmak istiyoruz," diye açıkladı. Yapılı cüssesine rağmen sesi kibar ve ölçülüydü. "Bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli."

"Peki." Ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verip Darcy'ye dönerek kaşımı kaldırdım.

Kardeşim manidar bir sırıtışla benim için hazırladığı kahvaltımı önüme itti. Tabağım kruvasan ve meyvelerle doluydu. Özlemle inleyerek içlerinden birine uzandım. Masamızdaki hevesli misafiri görmezden gelip karnımı doyurmaya odaklanmaya karar verdim.

"Seni ne kadar sevdiğimi yeterince sık söylüyor muyum bilmiyorum, Darcy," dedim.

Kahvemi de tabağımın yanına kaydırırken kardeşimin gülümsemesi genişledi. Mutlu mutlu iç geçirerek bardağımdan bir yudum aldım.

"Seks yapıyormuş gibi sesler çıkardığının farkındasın, değil mi?" diye takıldı Sofia.

"Sen öyle san," diye karşılık verdim kahvemi bırakıp ağzıma bir parça kruvasan tıkarak. "Yatakta çok daha gürültücüyümdür."

Diego kahvesini püskürtüp öksürürken Darcy bir kahkaha patlattı. Geraldine bir an şok olmuş gibi görünse de çok geçmeden kıkırdayarak hanesine bir sayı yazdırdı.

Diego kendini topladığında tiksintiyle, "Bunu bilmemize gerek yoktu, Tory," dediğinde güldüm.

"İstersen bu iddianın altını doldurmana yardımcı olabilirim," dedi arkamdan gelen bir ses. Sofia'nın omzumun üzerine kayan gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ben arkamı dönemeden Caleb elini omzuma koyup parmak uçlarını boynumda gezdirdi.

Hışımla dokunuşundan uzaklaşıp kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Dur tahmin edeyim, sülük de kahvaltısını etmeye mi geldi?" diye homurdandım dokunuşunun içimde uyandırdığı korkuyu çaktırmamaya çalışarak. Etrafımdaki K.İ.Ç. üyeleri gerildi ama bir Vâris'le dalaşmaya çekiniyormuş gibilerdi.

"Cazip bir teklif." Saçlarımı omzumun önüne atıp parmak uçlarıyla tekrar tenimi okşadı, ardında bıraktığı karıncalanma hissini görmezden geldim.

Eğilip bu kez dudaklarını boynuma sürterek derin bir nefes aldığında geri çekilmeyi reddettim. Bunu yapmayı ne kadar istesem de ona engel olmaya çalışmak nafileydi. Yine herkesin önünde beni yere mıhlayacaktı. Dün gece bunu uzun uzadıya düşünmüş ve benden beslenme girişimlerini elimden geldiğince onurlu bir şekilde karşılamaya karar vermiştim. Onu durdurmanın bir yolunu bulana kadar dişlerine katlanacaktım. O vakit gelene dek kaçmak ya da ona karşı koymaya çalışmak beni aptal göstermekten başka işe yaramazdı.

"Ama dünden beri tıka basa doluyum," deyip boynuma bir öpücük kondurdu. Bu tuhaf ve samimi hareketi karşısında yüzümü buruşturup birkaç santim ötemdeki suratına pis pis baktım.

Bakışlarımı masmavi gözlerine dikip, "Kanımı istemiyorsan burada ne işin var?" diye sordum buz gibi bir sesle.

"Seni unuttuğumu sanmanı istemedim," diye şakıdı uslu bir evcil havyanmışım gibi boynuma vurarak. "Yemeğimi benim için sıcak tutmaya devam et. Siz eziklere afiyet olsun."

Doğrulup yanımızdan ayrıldığında hepimiz rahat bir nefes aldık.

"Bir yanım masamızı dağıtmasını falan bekliyordu," diye mırıldandı Darcy, Caleb'ın kalabalığın arasında ilerlemesini izlerken. Herkes önünden çekiliyor, bazıları saygılıyla başını bile eğiyordu. Neyin nesiydi bu böyle?

"Böyle bir şey tarzı değil bence," dedim. "Sadece gözümüzü korkutmaya, onun insafında olduğumuzu hatırlatmaya çalışıyor."

"Eh, umarım onun diş fırçasına da Pete muamelesi çekme fırsatımız olur," dedi kardeşim. Genzimden alaycı bir ses döküldü.

"O ne demek şimdi?" diye sordu Diego. Terra Vârisi geldiğinde gözüne batmamak için yerlerine sinmişlerdi ama bunun için onları suçlayamazdım. Seçim şansım olsaydı ben de aynısını yapardım.

"Tuvalet suyuna şöyle bir batırıp çıkaracağız işte," diye yanıtladı Darcy masumca omuzlarını silkerek.

Sofia gülüp gülmemeye karar vermeye çalışırken Diego bir kahkaha patlatıp hemen susarak kimsenin konuşmamızı duymadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti.

Kıtlıktan çıkmış gibi kahvaltımızı silip süpürdük. Buranın yemeklerine doymak mümkün değildi. Aylarca temel ihtiyaçlar ve geçiştirilmiş öğünlerle yaşadığımızdan her şeye hasret kalmıştık ve Küre'nin yemekhanesi tek kelimeyle enfesti. Dikkat etmezsem kısa süre içinde kilo alacağımdan emindim.

Günün ilk dersinin vaktinin geldiğini belirten zil çaldığında Darcy'yle yeni arkadaşlarımıza ve K.İ.Ç.'a veda edip Su Elementi dersine doğru yola koyulduk.

Geraldine de programında aynı dersin olduğunu söylemişti ama şans eseri odasında bir şey unuttuğundan onunla yürümekten kurtulmuştuk.

Dün akşam Vârislerle yaşadığı olaydan sonra Darcy'nin derste onlarla karşılaşmak istememesini anlıyordum ama bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Hiç değilse bu kez onlarla birlikte yüzleşecektik.

Darcy'nin Atlas'ının gösterdiği rotayı takip ederek kampüsün batısına doğru ilerledik. Kıvrımlı bir nehri takip edip taş bir köprüyü aşarak şırıldayan dereler, göletler ve bir o yana bir bu yana sallanan sazlarla dolu araziye geçtik. Yol çeşitli su kütlelerinin arasından geçiyordu. Yürüdükçe şırıltılar kulaklarımı doldurdu, etrafa saçılan minik damlacıklar tenimi ıslattı.

Bir gölün ortasındaki Aqua Evi'nin önünden geçerken yüzeyde süzülen camdan adacıkları merakla inceledim. Girişin üzerinde suyun gücünü taşımayanların içeri girmesine mâni olan bir sembol yer alıyordu ama bu bizi durduramazdı. İçim binayı köşe bucak keşfe çıkma dürtüsüyle dolsa da şimdi sırası değildi.

Karşımıza daha fazla demir korkuluklu, yosunlarla kaplı taş köprüler çıktı.

Hepsini aşıp nihayet yolun sonuna geldiğimizde kendimizi kayaların üzerinden dökülen bir şelalenin önünde bulduk. Yolun geri kalanı suyun ardında saklıydı. Darcy'ye şaşkın bir bakış attım.

"Bir hata mı var?" diye mırıldanarak Atlas'ındaki haritayı bir kez daha kontrol etti. Ekranda yanıp sönen yıldız sınıfın hemen önünde durduğumuzu gösteriyordu ama görünürde şelaleden başka bir şey yoktu.

"Hadi kızlar, lak lak yapmaya vakit yok. Sınıfın geri kalanı çoktan içeri girdi," dedi arkamızdan gelen tok bir ses. Kafamı çevirdiğimde karşımda bize doğru gelen bir adam buldum. Gerçi ona "adam" demek ne kadar doğru olurdu emin değildim. Sadece aletini örtmek için giydiği minicik şortu saymazsak çırılçıplaktı ve teninin her santimi yanardönerli mavi pullarla kaplıydı.

Ellerini omuzlarımıza koyup tepemizden bize baktı. "Ben Profesör Washer," dedi nazik bir sesle. "Sizi bekleyen ders için endişeleniyor musunuz?"

"Biraz," diye itiraf ettim. Sözcük dudaklarımdan dökülür dökülmez neden bir yabancıya açık sözlü davrandığımı merak et-

tim. Omzuma dokunduğu yere yayılan hoş sıcaklık rahatlatıcıydı ve tenim itirafımın ardından hafifçe karıncalanmaya başlamıştı.

"Okula alışabildiniz mi peki? Duyduğuma göre diğer Vârisler size zorluk çıkarıyormuş," dedi ufak bir endişeyle.

Öğretmenlerden birinin diğer öğrencilerin berbat tavırlarını fark etmesine o kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemedim. Neyse ki Darcy hemen söze daldı.

"Hepsi birbirinden beter," dedi hafifçe titreyen sesiyle. "Sindirmemiz gereken çok şey var, bu yaşımıza dek bildiğimiz hayattan koparılıp buraya getirildik ve hâlâ bu dünyayı anlamaya ve uyum sağlamaya çalışıyoruz. Bu yetmezmiş gibi bir de *o* dördüyle uğraşmak..." Sözlerini yarım bıraktı, ağlayacakmış gibi duruyordu. Benim de gözlerim doldu.

"Çok haklısınız," dedi Profesör Washer bize sarılarak.

Vücudu pullarla kaplı daracık bir slip mayo giyen bir öğretmen tarafından kucaklanmak tuhaf olmalıydı ama ilginç bir şekilde rahatlatıcıydı.

Yanağımı çıplak göğsüne bastırıp derin bir nefes aldım ve buraya geldiğimizden beri içime attığım tüm acıyı özgür bıraktım.

Göğsümü sanki güç rezervimi kullanıyormuşum gibi acayip bir çekilme hissi sardı. Ne tuhaftı, büyü yapmıyordum.

Yüzü yaşlarla ıslanmış Darcy, Profesör Washer'a sıkıca sarılıp bana döndüğünde ona gülümsedim.

Kulaklarımı dolduran kahkaha sesiyle kendime geldim. Profesör Washer mahcup bir gülümsemeyle bizi bıraktı.

Biraz ötemizde duran Max Rigel büyük bir keyifle bizi izliyordu ve neredeyse çıplak hocamıza sarıldığımızı gördüğü kafama dank ettiğinde kan yanaklarıma hücum etti.

İçimize ne kaçtı az önce?

Bu da yetmezmiş gibi Darius Acrux ağır adımlarla arkadaşının arkasından şelaleye yaklaştı, bizi gördüğünde yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı.

"Teşekkür ederim, kızlar," dedi Profesör Washer alaycı bir sesle. "Ne zaman ağlayacak bir omza ihtiyacınız olursa bana gelebilirsiniz."

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım, az önce kollarının arasındayken hissettiğim güvenlik ve sıcaklık buhar olup uçmuştu ve yolun ortasında yarı çıplak bir yabancıya sarıldığım gerçeği birden kafama dank etmişti.

"Neyin nesiydi bu?" diye sordum. Yine bir şeye kurban gittiğimizden adım gibi emindim ama ne olduğunu kestiremiyordum.

Profesör kıs kıs güldü, büyüsüyle şelalenin suyunu ayırıp kayaların altına doğru yürüyerek bizi Max ve Darius'la yalnız bıraktı.

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi?" diye mırıldandı Darius, sesindeki tiksintiyi duymamak imkânsızdı. "Bir de kalkıp bihaber olduğunuz dünyanın başına mı geçeceksiniz?"

Kaşlarım daha da çatıldı. Herkes Vârisler olduğumuzdan, doğuştan gelen haklarımızdan ve tahta geçmemizden bahsediyor ama kimse kalkıp *bizim* ne istediğimizi sormuyordu.

"Profesör benim gibi bir Siren," diye açıkladı Max, karşısında iki çocuk varmış gibi tane tane konuşarak. "Kurbanlarımızın duygularıyla besleniriz. Sizi önemsediği falan yok. Sen kollarının arasında zırlarken gücünü bol bol emdi."

"İnsanların acısını emerek enerjinizi mi tazeliyorsunuz?" diye sordu Darcy.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, az önce yaşadığımız olay gözüme artık ufak bir istismar gibi görünüyordu.

"Fiziksel temas kurduğumuz müddetçe her duygu işimizi görür." Bize doğru bir adım yaklaşıp Darcy'nin koluna uzandığında gerildim. Kardeşim geri çekilmeye çalışsa da buna izin vermedi. "Şahsen *ben* korkunun tadına bayılırım," dedi Max ürkütücü bir sesle. Darcy'nin tereddüdü yüzünden okunuyordu.

"Çek elini üzerinden," dedim ama beni duymazdan gelip eliyle kardeşimin yanağını okşadı.

"Şehvete de hayır demem," diye ekledi sırıtarak.

"Rüyanda görürsün," diye çıkıştı Darcy, Max'in elini yüzünden iterek.

İki Vâris pis pis gülerek yanımızdan geçip büyüleriyle suyu yararak şelalenin ardında gözden kayboldu.

"Kendimi berbat hissediyorum," diye homurdandı Darcy profesörün bize sarılmasının ardında bıraktığı hissi üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi ellerini kollarına sürterek.

Şelalenin karşısına geçtiğimizde umutla suya yarılmasını emrettim. Bir an hiçbir şey olmasa da sonra aniden üzerimize su sıçradı. Tiz bir çığlıkla büyü yapmayı bıraktım.

Şelale tekrar gürül gürül akmaya dönerken Darcy'ye baktım ve donuna kadar ıslandığını fark dip gülmeye başladım.

"Islanmaya da iyi alıştım," diye mırıldandı hüzünle. "Belki de bunu benimseyip yeni tarzım yapmalıyım."

"Bir değişiklik olacağı kesin," diye onayladım ıslak saçlarımı yüzümden çekerek.

"Zaten sırılsıklam olduğumuza göre direkt suyun içinden geçsek mi?" diye önerdi kardeşim.

"Neden olmasın?" diyerek ona elimi uzattım.

Darcy gülümseyerek parmaklarımızı birbirine kenetledi ve birlikte şelalenin altından geçtik, buz gibi su üzerimize hücum ettiğinde bir çığlık koyverdik. Öteki taraftaki mağaraya ulaştığımızda kardeşimin elini bıraktım ve birlikte uzaktaki ışığa doğru yürümeye koyulduk.

Sırılsıklam olmuş üniformalarımızla mağaradan çıktığımızda Profesör Washer'ı bizi beklerken bulduk. "Şelaleyi kontrol edemedikleri için Ignis ve Aer'e eksi beş puan. Kuru vaziyette gelmediğiniz her dersim için puan kaybetmeye devam edeceksiniz. Gerçi sudan transparanlaşan gömlekleriniz sınıfın gözlerine bayram ettirecek ama..."

Sözleri karşısında kaşımı kaldırdım. Pislikler listesine yeni biri daha katılmıştı. Bizden istediğini aldıktan sonra doğruca

sapığa bağlamıştı. Aklım beni yatağa atmaya çalışırken tadından yenmeyen ancak ertesi gün güneş doğduğunda götün tekine dönüşen birkaç erkek arkadaşıma kaydı. *Kendime not: Sik kafalı Siren'e duygularını açmak yok.*

"Neden bön bön suratıma bakıyorsun?" dedi profesör. "Tekrar kucaklaşmak istiyorsan ben dünden razıyım."

"Kalsın," dedim tiksintimi gizlemeye uğraşmadan. Darcy de yanımda yüzünü buruşturdu.

Washer dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ, üç dakika içinde üzerinizi değiştirip havuzda olmazsanız Evlerinizden beş puan daha düşeceğim."

Oyalanmadan yanından geçip solundaki soyunma odasına girdik. Biz kapıdan geçerken birkaç kız dışarı çıktı ve sona kaldığımızı fark edince elimi çabuk tuttum.

Yine kancalara çantalar asılmıştı, içinde antrenman kıyafetlerimiz vardı. Islak üniformamı hızlıca çıkarıp karın kısmında Aqua sembolü olan koyu mavi mayoyu üzerime geçirdim. Derin yakası göğüs çatalımı bir ders için uygunsuz kaçacak kadar belli ediyor, alt kısmı kıçımın büyük kısmını açıkta bırakıyordu.

Saçlarıyla memelerini örtmeye çalışan Darcy yüzünü buruşturarak, "Sence bu mayoları profesör mü seçmiştir?" dedi.

"Daha çok yerimi örten bikiniler giydiğime eminim," diye karşılık verdim.

"Otuz saniye!" Washer'ın uyarısını duyduğumuzda Evlerimizden daha fazla puan kırmadan kapıya koştuk.

Soyunma odasından çıktığımızda duraksadım. "Havuz" dediği şey mağaralar, adacıklar, köprüler hatta kaydıraklarla dolu, masmavi suyun hâkim olduğu devasa bir alandı. Yemyeşil bitkilerle kaplı kıyıları ve usul usul sallanan ağaçlarıyla lüks bir tatil köyünün broşüründen fırlamış gibi görünüyordu.

Profesör Washer suyun içinde dururken bacaklarına vuran dalgalar mavi pullarını ıslatıyordu. Birinci sınıflar kumsal bo-

yunca sıralanmıştı. Konuşmaya başladığı sırada aceleyle yanlarına katıldık.

Üst sınıflar havuzun öteki ucunda pratik yapıyordu. Birbirlerine saldırmalarını ve suyun yüzeyinde dans eden şekiller oluşturmalarını izledim. Geraldine bizi fark ettiğinde öyle abartılı bir reverans yaptı ki yüzü suyun altına daldı. Gülsem mi utançtan yerin dibine mi girsem bilemediğimden dikkatimi hızlıca profesöre çevirdim.

"İlk dersimizi Elementimizi derinlemesine anlamanıza ayıracağız," dedi Washer. "Su birçok açıdan Elementlerin en öngörülemez ve değişken olanıdır. Isıya maruz kaldığında katıdan sıvıya ve gaza dönüşebilir ve her bir formu sayısız şekilde kullanılabilir." Bu formların kullanımlarına dair örnekler vermeye başladı ama dikkatim havuzun ilerisindeki bir uçuruma tırmanan iki kişiye kaymıştı.

Kayalar dik ve kaygandı, taşlara nasıl tutunduklarına akıl sır erdiremedim. Onun da görmesi için kardeşimi dürttüm ve Max'le Darius'un zirveye ulaşmalarını izlerken hafifçe kaşları çatıldı. Aramızdaki mesafeye rağmen onların mayolarının da bizimki gibi hayal gücüne yer bırakmadığını seçebiliyordum. Vücutlarını müstehcen bir şekilde saran dar şortları aklıma türlü türlü fanteziler getiriyordu. *Pisliğin önde gideni değil, doğru düzgün adamlar oldukları fanteziler.*

Uçurumun başına dikilip güreşe tutuştular. Altlarında uzanan boşluğa bu kadar yakın olmaları yüreğimi hoplatsa da olacakları beklerken gözlerimi üzerlerinden alamadım.

"Düşecekler," diye fısıldadı Darcy.

"Belki bize bir iyilik yapıp yaralanarak akademiyi bırakmak zorunda kalırlar," diye takıldım.

Max, Darius'un karnına omuz atarak üstünlüğü ele geçirdi. Ignis Vârisi geriye sendeledi. Kayaların tepesinden kayıp düşmeye başladı. Kollarını hışımla etrafa savururken bir kahkaha patlattı.

Bir şekilde havada dönmeyi başarıp havuza çivilemesine çakıldı, etrafına sular saçarak yüzeyin altında kayboldu.

Birkaç saniye sonra Max de gerilip aşağı atladı. Olimpik bir dalgıç misali ustalıkla suya daldı. Etrafına neredeyse hiç su sıçratmamış olmasından biraz etkilenmedim desem yalan olurdu.

Göz ucuyla birinci sınıfların sığ suya girmeye başladığını fark ettiğimde hızlıca onları takip ettik.

Havuz şaşırtıcı derecede sıcaktı. Biraz açılıp parmak uçlarımı suyun yüzeyinde gezdirdim, etrafımdaki sıvıya tepki veren büyüm yüzümü gülümsetti.

Vârisleri izlemekle meşgulken profesörün anlattıklarını dinlemediğimden ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama büyü yapmaya hazırdım.

Ayışığı Kitaplığı

DARCY

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rüzgâr çanlarının sesi kulaklarımı doldurdu.

Ağzım ayrılırcasına esneyip uykulu bir gülümsemeyle Atlas'ıma uzandım. Yatağım vücudumun her yanını sarmalıyor, pencerenin dışında kuşlar neşeyle ötüyor, yepyeni bir gün beni çağırıyordu.

Heyecanla yıldız falıma tıkladım. Son ikisi neredeyse kelimesi kelimesine tutmuştu ve bu sefer uyarılarını dikkate almaya kararlıydım. Vârislerle bir kez daha ters düşmemi önleyecekse satır aralarını okumaya çalışmam gerekiyordu.

> Günaydın, İkizler!
> Yıldızlardan seni bekleyen günle ilgili havadisler var.
>
> Etrafındaki dünya kaosa sürüklenirken tedbiri elden bırakmamalı ve güneşin doğru yolundan ayrılmayıp ayaklarını yere sağlam basmalısın. Bazen bunaldığını hissediyor olabilirsin ama sandığından çok daha iyi gidiyorsun.

> En yakınındakilere dikkat et. En dost canlısı köpekler bile yeri geldiğinde ısırabilir.

Falımı birkaç kez daha okuyup ders programıma göz attım. Bugün Kurt Adamlarla Zümre Gelişimi dersine katılacaktım. Kimin beni ısıracağını az çok tahmin edebiliyordum.

Yataktan çıktım ve duşumu alıp üniformamı giydim. Yatak odama döndüğümde kuleden gelen gürültüleri ve ayak seslerini duydum.

Çantamı omzuma atıp kapıya yönelirken gözüme masamın üzerindeki dün gece yaptığım eskizler ilişti. Alt tarafı kampüsteki arazileri ve binaları karalamıştım ama sanatım konusunda daima çok özgüvensiz olmuştum. Çizimlerime bakmak *beni* bile rahatsız ediyordu. Hepsini çekmeceme tıkıştırıp odamdan çıktım, kapımı hızlıca kilitledikten sonra merdivene doğru yürümeye başladım.

Öğrenciler bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu. Bir kısmı gergin gibiyken kalanlar hararetle bir şeyler konuşuyordu. Ortak salonda önemli bir şey olmuştu da benim haberim yoktu sanki. Merakıma yenik düşüp Aer'e geldiğimden beri bundan titizlikle kaçınmama rağmen üst kata çıktım. Kanalizasyonla bir kavgaya tutuşmuşum gibi görünen fotoğrafım FaeBook'ta viral olduğundan beri okula hükmeden ayaklı dört karın kasından olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. Fakat sonsuza dek onlardan saklanmak istemiyordum.

Krem rengi kanepelerle dolu, gri taştan yapılmış daire şekilli odaya vardığımda büyük ekran hemen dikkatimi çekti. Uzun siyah saçlı bir haber muhabiri dün akşam Tucana isimli bir kasabada meydana gelen olayı anlatıyordu.

"Şahsın cansız bedeni adı açıklanmayan bir Zodyak Akademisi öğrencisi tarafından bulundu. Fae Soruşturma Bürosu başkanı bu sabah failin hâlâ yakalanamamış bir Nemf olduğunu doğruladı. Tucana sakinlerinden bilhassa hava karardığında dik-

katli olmaları ve yaratığı gördükleri yerde FSB'ye ihbar etmeleri istendi. Öldürülen Ferris Pike isimli Fae, ateş ve toprak olmak üzere iki Element'in gücünü taşıy–"

Ekran kardığında kaşlarım çatıldı. Önüne dizilmiş sandalyelerden birinde oturan Seth ayağa kalkarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kylie yanında biterken elindeki kumandayı yerine fırlattı.

Suratı asıktı ve elini tutmaya çalışan Kylie'ye yüz vermedi. Kararlı adımlarla odayı aştı, yanımdan geçip sarmal merdivende gözden kaybolurken bana bir kez bile bakmadı.

Kylie güneş kadar sarı saçlarını omzunun arkasına savurup birkaç kızın yanına ilerledi.

"Moruğun tekinin ölmesi kimin umurunda ki?" diye sızlandı arkadaşlarına. Makyaj aynasını açarak porselen bebekleri andıran yüzünü inceledi.

Biri koluma dokunduğunda irkilerek kendime geldim. Döndüğümde karşımda Diego'yu buldum. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı.

"Duydun mu?" dedi.

"Evet ama..." Mahcup bir tavırla dudağımı ısırdım. "Nemf ne?"

Alaycı bir nefes verip omzumun üzerinden Kylie ve kasım kasım kasılan Barbie çetesine bir bakış attıktan sonra beni kapıya doğru sürükledi.

Merdivenden aşağı inip meraklı kulaklardan uzaklaştığımızdan emin olana dek soruma cevap vermedi. "Nemfler bu dünyada yaşayan bir diğer ırktır. Bizim düşmanımızdır."

"Neden?" diye fısıldadım bu konuşmanın elimden geldiğince sessiz olmamı gerektirdiğini düşünerek.

"Çünkü..." Omzunun üzerinden etrafı kolaçan edip koluma girerek beni kendine çekti. "Nemfler Elemental güçlerle doğmazlar. Ancak bir Fae'i öldürürlerse tüm büyülerini emebilirler.

Son damlasına kadar. Sonra da bu gücü üzerimizde kullanırlar." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu..." Ne diyeceğimi bilemediğimden başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Aynen öyle." Beni başıyla onayladı. "Mide bulandırıcı. Nemfler bu yüzden tehlikelidir. Büyüye duydukları açlık Vampirlerinkinden bile beterdir. Bir Fae'in güçlerini nasıl emerler biliyor musun?"

Başımı iki yana sallarken dilim damağım kurudu.

"Gölgelere hükmedebiliyorlar. Büyümüzü de böyle emiyorlar. Bir tür sondaj gibi düşün. Dönüştüklerinde parmakları keskin ve uzun pençelere evriliyor ve onları doğruca Fae'in kalbine saplayıp neyi var neyi yoksa alıyorlar." Diego bunu çarpık bir hayranlıkla anlatsa da duyduklarım midemi ağzıma getirdi.

"Muhabir kadın cesedi bir öğrencinin bulduğunu söyledi," dedim dehşetle.

Diego başını ağır ağır sallayarak beni onayladı. "Evet ama kimliğini saklıyorlar. Tahminimce şu an hafızasını siliyorlardır. Kim böyle bir manzarayı unutabilir ki? Tüm hayatını altüst eder."

"Birinin hafızasını silebiliyorlar mı?" diye tısladım. Bu düşünce göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Diego bir kez daha etrafı yoklayıp sesini biraz daha alçalttı. "Tam olarak değil. Bu daha üstün bir Telkin büyüsü. Karşındakini bir şeyi unutmaya zorluyor. Yasalara aykırı ama birçok kişi FSB'nin gizliden gizliye bunu yaptığına inanıyor."

"Sen de onlardan biri misin?" dedim.

Sırıttı. "Kolluk kuvvetlerinde dönen şaibeli işleri bilseydin sen de inanırdın. Sadece FSB değil, bu okul da sandığın kadar tekin bir yer değil. Kampüste bazı öğretmenlerin gizli saklı kara büyü yaptığına dair söylentiler dolanıyor."

Kuleden çıkıp güneşe adım atarken zihnimde hâlâ düşünceler dört dönüyordu. Hava serin, gökyüzü açıktı.

"İlk dersin Tarot mu?" diye sordu Diego kahvaltı için Küre'ye giderken. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

Onu başımla onaylarken gözüme biraz ilerimizdeki Seth takıldı. Müritleri etrafına toplanmış, ellerini sırtında gezdirip yüzlerini ona sürtüyorlardı –*bu ne biçim bir fantezi böyle?*– ama Aer Vârisi onları pek umursamıyor gibiydi.

Küre'ye vardığımızda onları bırakıp her zamanki gibi kanepelerine kurulmuş Darius, Max ve Caleb'a katıldı. Çevreleri yine yemek tezgâhıyla aralarında mekik dokuyup onlara yiyecek ve kahve getiren hayranlarıyla doluydu. Vârislerse onlara neredeyse hiç aldırış etmiyordu, Seth yanlarına gelir gelmez gergin bir sohbete dalmışlardı.

"Darcy?" Diego beni dürttüğünde daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Geliyor musun?" Yemekhanenin göbeğindeki yeni masamızı işaret etti.

Geraldine, Kral Arthur ve şövalyelerine yaraşır yuvarlak masayı koca bir ziyafetle doldurmuştu. Kraliçelere İtaat Çemberi'nin yine orada toplandığını fark ettiğimde boğazıma yükselen iniltiyi güç bela bastırdım. Tory, Sofia'yla sohbet ediyor, konuyu uzattıkça uzatarak onlarla muhatap olmaktan kaçınıyordu.

Diego'yu başımla onaylayıp peşine takıldım. Yanlarına vardığımızda Tory'nin yanında oturan oğlan yerinden fırlayıp abartılı bir reverans yaptı. "Yerinizi sizin için ısıttım, Majesteleri."

"Ah... teşekkürler," dedim tavırlarından duyduğum rahatsızlığı gizlediğini umduğum bir gülümsemeyle.

Kıçım sandalyeyle buluşamadan Geraldine tepeme dikildi. "Kruvasanlar soğumaya başladığından mutfaktan yenilerini istedim." Bir yığın hamur işini önüme uzattı, tatlı kokularının ağız sulandırıcı olduğunu ben bile inkâr edemezdim.

Ona teşekkür ederek içlerinden birini aldığımda Geraldine, kardeşimle karşımızdaki yerine döndü. Diego bir sandalye çekip Sofia'nın yanına sıkışmıştı, omzu iri yarı bir K.İ.Ç. üyesini deliyormuş gibi görünse de kızın yerinden vazgeçmeye hiç niyeti yok

gibiydi. Geraldine'in yanındaki kızla fısıldaşmasını fırsat bilip bizim için sakladığı kruvasanlardan bir tane yürüttü.

Sofia gözlerini fal taşı gibi açıp masanın üzerine doğru eğilerek, "Nemf saldırısını duydun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim Tory'ye bir bakış atarak. "Vârislerin bu sabah ne kadar tuhaf davrandığının farkında mısınız?"

"*Herkes* çok üzgün," dedi Sofia.

Tory kaşlarını çatıp omzunun üzerinden dört oğlana bir bakış attı. "Hayır, Darcy haklı. Hepsinde bir tuhaflık var."

"Vâris olmak böyle bir şey," dedi Diego ağzına tıktığı kruvasanın arasından. "Nemf cinayetleriyle yakından ilgilenmek zorundalar, işleri bu. Daha doğrusu başa geçtiklerinde işleri bu olacak."

Sofia onu onaylayan bir ses çıkarırken başımla onayladım, kulağa mantıklı geliyordu. Peki bu, Tory'yle benim de bu cinayetlerle ilgilenmemizi bekledikleri anlamına mı geliyordu?

Konu cesedi bulan gizemli öğrenciye geldiğinde içeriye yadsınamaz bir gerginlik çöktü.

Geraldine'in konuştuğu kızın canı saldırıya fena sıkılmış gibiydi. "Yine aynı şey oluyor, sanki yine–"

"Şşş!" diye tısladı Geraldine bize kaçamak bir bakış atarak. Göz göze geldiğimizde yüzüne zoraki bir gülümseme kondurup arkadaşının kolunu tutarak onu masadan kaldırdı.

"Neydi bu şimdi?" dedi Tory. Başımı şaşkın şaşkın iki yana sallayarak ona karşılık verdim.

"Hey, Vega İkizleri!"

İkimizde kafamızı kaldırdık ve tek kaşlı ateş pisliği Milton Hubert'ın, onu heyecanla izleyen öğrenci grubunun ortasındaki masanın tepesinde durduğunu gördük. "*Birbirinizi öpün.*"

Telkin'in gücü her zerremi ele geçirdi, Tory'yle birbirimize doğru eğilmeye başladığımızda dehşet dolu bir çığlık attım. Diego sandalyesinden fırlayıp o şerefsizin mide bulandırıcı emrini yerine getiremeden kendini aramıza attı.

"Kraliçelerimiz için!" Geraldine kalabalığın arasından sıyrılıp bir sandalyenin tepesine çıkarak Milton'a hiddetle su püskürttü. Tek kaşlı pislik gafil avlandı, odanın yarısına kadar uçup bir grup birinci sınıfa çarparak içlerinden birkaçının yere kapaklanmasına neden oldu.

Yemekhaneden kahkaha sesleri yükselirken Telkin etkisini yitirdi ve ürpererek Diego'dan uzaklaştım.

"Buna bir dur dememiz gerek," diye inledim.

Tory sırılsıklam vaziyette somurtarak arkadaşlarının yanına dönen Milton'a pis bir bakış attı. Vârisler öyle hararetli bir tartışmaya dalmıştı ki içeride çıkan kaosa neredeyse hiç aldırmadılar.

"Size kendinizi korumayı öğretebilirim," dedi Sofia parıldayan gözleriyle. "Bu gece başlarız ve bir kalkan oluşturmayı öğrenene kadar devam ederiz."

"Teşekkür ederiz," dedi Tory iç geçirerek. Ona minnetle gülümsedim. Hiç değilse dertlerimizden biri çözülecekti.

Merkür Odası'ndaki Tarot dersimize giderken sabahın hararetini hâlâ üzerimden atamamıştım. Sınıf, Küre'den kısa bir yürüyüş mesafesi kadar uzaktı ve çok geçmeden milattan öncesinden kalmış gibi görünen, yüksek duvarları tuhaf resimlerle süslenmiş binaya vardık. İçlerinden birinde adam bir ağaçtan baş aşağı sarkıyordu, diğerindeyse bir soytarı vardı. Soluk taş duvarlı, kasvetli salona girdik, loş ışık içeriye ürkütücü bir hava katıyordu. Koyu renkli bir merdiven alt katlara uzanıyor, gümüş bir tabela bize Tarot'un yerini işaret ediyordu.

"Büyükannem bir Tarot okuyucusuydu," dedi Sofia diğer birinci sınıflarla birlikte basamakları inerken. "Kartları bana öğretmişti ama mesajlarını ustalıkla okumayı hiç beceremedim."

"Neyi *becerebiliyorsun* ki?" diye lafa atladı Kylie. Omzuna çarparak Sofia'nın yanından geçip saçlarını kızın yüzüne doğru savurdu.

Tory'nin kaşları çatılırken Sofia başını yere eğdi, yanakları kızardı. Diego elini sırtına koyduğunda ona ufak bir tebessümle karşılık verdi.

Bense Kylie'yi gözlerimle öldürmeye çalıştım.

Pis sürtük.

"İçeri geçin," dedi ileriden gelen boğuk bir ses.

Puslu mor ışığı takip ederek çok geçmeden mahzeni andıran geniş bir odaya geldik. Daire şekilli, göbeği oyuk bir ahşap masa neredeyse tüm alanı kaplıyordu. Çemberin içinde gri bıyıkları çenesine kadar sarkan uzun boylu bir adam duruyordu. Bakışları hemen üzerimize kenetlendi, gözlerinden geçen heyecan pırıltıları bana kim olduğumuzu gayet iyi bildiğini söylüyordu. Gerçi bunda şaşıracak ne vardı ki? Namımızı duymayan kalmamıştı.

"Oturun," dedi. Dördümüz de masaya yaklaşıp yan yana oturduk.

"Ben Profesör Astrum. Bugün hep birlikte Tarot'un dünyasına, yıldızların gizemli kartlarıyla kaderi anlatma sanatına ilk adımı atacağız. Tüvit ceketinin cebine uzanıp bir deste çıkardı ve kartları ustalıkla bir yelpaze gibi açtı.

Hepsini havaya atıp bir el hareketiyle büyülü bir rüzgâr çağırarak üzerindeki resimler yukarıda kalacak şekilde dairesel masanın üzerine yayılmalarını sağladı. Kartlar ağır ağır dönmeye başladığında bakışlarımı hayranlıkla üzerlerinde gezdirdim.

Dersin ilk yarısı profesörün yirmi bir kartın isimlerini söyleyip anlamlarını açıklamasıyla geçti. Atlas'ım önümdeydi ve ekranım kart görsellerinin etrafına iliştirilmiş notlarla doluydu. Öğrendiğim her şey beni büyülemişti.

Sofia kartların tamamını biliyordu ve Astrum anlamlarını açıklaması için ona kaç kez söz vermişti. Tarot konusunda beceriksiz olduğunu düşünse de buradan bakıldığında son derece

usta görünüyordu. Profesör nihayet bir kehanette bulunmamızı istediğinde kafam allak bullak oldu. Birkaç tanesi dışında hangi kartın ne anlama geldiğini hatırlayamıyordum.

Astrum bizi ikişerli gruplara ayırıp hepimize birer deste verdi. Tory kartları karıştırırken ona döndüm, hepsini profesörün söylediği şekilde yelpaze gibi açıp aramıza koydu.

"Pekâlâ, şimdi biriniz kart çekip notlarınızdan faydalanarak anlamını yorumlayacaksınız," dedi Astrum bıyığının ucunu parmağına dolayarak.

"Sen başlamak ister misin?" diye sordu Tory. Omuzlarımı silkip elimi profesörün öğrettiği gibi ağır ağır kartların üzerinde gezdirdim.

Parmaklarımda ufak bir karıncalanma hissettiğimde elimin altındaki kartı aldım.

Yüzünü çevirdim ve Tory ne olduğunu görmek için öne eğildi. Azize çıkmıştı. Mavi cübbesi ve yüzünü örten peçesiyle altından tahtında oturuyordu.

"Anlamı neydi?" dedim Atlas'ımdaki notlara göz gezdirerek.

"I... anlamı..." Tory de kaşlarını çatarak kendi notlarına döndü.

Sofia omzuma yaslanıp çıkan karta bakmak için eğildi. Bir şaşkınlık nidası koyverdiğinde endişeyle ona döndüm.

"Ne oldu?" dedim.

Özür dilercesine başının iki yana sallayıp kartı elimden aldı. "Azize birinin sana karşı dürüst davranmadığı, senden bir şeyler sakladığı anlamına gelir." Kartın arkasını çevirip elimi tutarak avucumu üzerine bastırdı. "Ne hissediyorsun?" diye fısıldadı. Sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Ah..." Bakışlarım gülmemek için kendini zor tutan Tory'ye kaydı.

"Ne demek istiyorsun, Sofia?" diye tısladım. Elimi çekmeye çalıştım ama ufak tefek biri için tuhaf bir şekilde güçlüydü. Birkaç öğrencinin dikkatini çektiğimizde yanaklarım al al oldu.

Bana yardım edeceğini umarak Diego'ya bir bakış attım ama genç adam asık yüzüyle kendi kartına bakmakla meşguldü. Ölüm kartına.

"Gözlerini kapat ve hisset," diye üsteledi Sofia. "Bazen kartlar sana kimi kastettiklerine dair ipuçları verebilir."

Tory alaycı bir tavırla dilini şaklatırken Sofia'nın söylediğini yaptım. Önyargıyı bir kenara bırakmam gerekiyordu. Yıldız fallarım her geçen gün ne kadar isabetli olduklarını biraz daha kanıtlarken bunun mümkün olduğunu nasıl inkâr edebilirdim ki?

Avucumun altındaki serin karta odaklandım.

Görüş alanım ışıklarla doldu ve sınıfın gürültüsü bıçak gibi kesildi. Öğrencilerin uğultusu yerini tuhaf fısıltılara bıraktı ama ne söylediklerini çıkaramadım.

Üzerime izlendiğime dair tuhaf bir his çöktüğünde kanım dondu. Dün akşama, Ağlayan Orman'a geri dönmüştüm sanki. Dikkatler üzerimdeydi. Karanlık etrafımı sarıyordu. Birden ayaklarımın etrafında bir ateş kıvılcımlandı ve hiddetlenerek etrafımı sardı.

"Darcy!" Tory beni sarstığında gözlerim ardına kadar açıldı. Panik dolu gözlerle bana bakıyordu. Ağzım kurumuş, alnım boncuk boncuk terle kaplanmıştı.

Sınıfa sessizlik çökmüştü ve herkes bana bakıyordu.

Profesör Astrum yanıma geldi. "Kart size bir şey mi gösterdi, Bayan Vega?" Gözleri umutla dolup taşıyordu.

Onu başımla onayladım, ardından kafamı iki yana salladım. Cevap hem evet hem de hayırdı.

"Daha çok bir şey hissettirdi." Ürperdim, parmaklarımı birbirine sürttüğümde aralarında sıcak bir esinti dans etti.

"Ne hissettirdi?" diye sordu Sofia merakla.

"Sanki biri... beni izliyordu. Sonra da alevler etrafımı sardı." İlgi odağı olmaktan huzursuzdum. Kylie'nin yanındaki koyu saçlı arkadaşı Jillian'a eğilip eliyle ağzını kapatarak ona bir şeyler

fısıldadığını gördüm. Kıs kıs gülmeye başladıklarında kan beynime hücum etti.

Astrum kaşlarını çatarak diğerlerine alıştırmalarına dönmelerini işaret etti. Herkes fısıldaşmayı kesip kartlarına döndüğünde rahat bir nefes aldım. Profesör yaklaşıp kartıma baktı.

"Elinizi tutabilir miyim, Bayan Vega?" Elini önüne uzattı, parmakları ince uzundu. Elimi tereddütle avucuna bıraktığımda adamın gözleri odağını kaybetti ve omuzları çöktü.

Soğuk parmakları bir mengene gibi elime sarılmıştı, denesem bile tutuşundan kurtulabileceğimi sanmıyordum.

Astrum derin bir nefes alarak elimi bıraktı ve dehşet dolu bir ifadeyle geriye doğru sendeledi.

"Ne oldu?" diye sordum, kireç kesilmiş yüzü hiç hoşuma gitmemişti.

Profesör boğazını temizleyip ceketini düzeltti. Üzerime doğru eğildi, konuştuğunda sesi ürkütücü bir fısıltıdan ibaretti. "Düşmanlarına dikkat et, kızım. Hepsi alev ve gölgeden yapılmış." Ben uyarısını sindirmeye çalışırken sırtını dönüp başka bir gruba yardım etmeye gitti.

"Hepsi safsata," dedi Tory beni hafifçe dirsekleyerek. "Yok yere endişelenme, Darcy."

"Yalan sandığımız her şeyin doğru olduğunu öğrendikten sonra bunu nasıl söylersin?" İç geçirdim.

Tory'yi çok seviyordum ancak bazen hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. Fae dünyasındaki bir okulda büyü derslerine giriyorduk. Daha dün büyüsüyle Darius'un yancılarından birinin hakkından gelmişti. Fakat hepsine rağmen burçların, tarotun ve sezgisel büyünün gerçekten var olabileceği ihtimalini inatla reddediyordu.

"Hepsi hikâye," dedi ancak bu kez o da buna pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Elimde yanan ateşi gözlerimle görebiliyorum ama bu kart herkesin kafasına göre yorumlayabileceği bir kâğıt parçası sadece."

"Peki ya az önceki görüm? Onu da mı inkâr ediyorsun?" Kaşımı kaldırdığımda özür dilercesine başını eğdi.

"Tabii ki hayır. İyisin, değil mi?" dedi daha nazik bir sesle. Onu başımla onayladım.

"Sadece biraz ürktüm," diye mırıldandım kendime gelmeye çalışarak. Sırıtarak desteyi kardeşimin önüne yaydım. "Pekâlâ, sıra sende. Bakalım aynı şeyi bizzat yaşarsan kartlara inanacak mısın?"

Astrum'un öğrettiği gibi elini destenin üzerinde gezdirdi ve birkaç saniye içinde kartlardan birini seçip yüzünü çevirdi.

Bir kez daha Azize'yle göz göze geldiğimde kalbim tekledi.

"Tekrar çekeceğim." Tory kartı hemen geri bıraktı ve desteyi birkaç kez karıştırıp tekrar önüne yaydı. Ellerini üzerinde gezdirip en soldaki kartı çekmesini izlerken nefesimi tuttum.

Önünü çevirdiğinde Azize bir kez daha örtülü gözlerini üzerimize dikti. Tory ürpererek kartı elinden atıp desteyi öne itti.

"Demek biri sahiden bize yalan söylüyor," diye fısıldadım. Tory beni başıyla onayladı, Tarot sanatına artık inanmaya başladığı gözlerinden okunuyordu.

Tory'yle Atlas'ımın rehberliğinde Kurt Adam Zümre Geliştirme dersine katılmak üzere Uğultulu Çayırlar'a doğru yola çıktık. Sofia, Pegasus grubuna katılmak için yanımızdan ayrılmış, Diego da kendi Zümre'sini ortaya çıkarma umuduyla Griffonlara gönderilmişti.

Hava Bölgesi'ndeki yolu takip ederken denizin kokusu her yanımızı sardı, doğu uçurumunu döven dalgaların sesi gerginliğimizi yatıştırdı. Tarot dersi beni fena ürkütmüş olsa da o buz gibi odadan çıkıp güneşi tenimde hissetmemle yaşadıklarım gözüme o kadar da korkutucu görünmemeye başlamıştı. Zodyak'daki

öğrencilerin yarısından fazlası muhtemelen bizden bir şeyler saklıyordu. Bilhassa da değerli tahtlarına el sürmemizi istemeyen Vârisler.

Ağlayan Orman'ın bir ucundan girip Uyanış töreninin yapıldığı geniş çayıra çıktık. Sarı ve mor renkli çiçekler hafif bir esintiyle usul usul sallanıyordu. Yüz elli öğrencinin toplandığı yere doğru yürürken arasında ilerlediğimiz otlar neredeyse dizlerime geliyordu.

Öğrencilerin bir çoğu uluyor, topuklarının üzerinde zıplıyor, bazıları yerde boğuşuyordu.

"Neden buradayız anlamıyorum," dedi Tory dudaklarını büzerek. "Bir köpek olmadığıma eminim."

Onu başımla onayladım.

Al benden de o kadar. Seth gibi değilim.

"Pekâlâ!" dedi profesör grubun ortasından. Kadının etrafında daire oluşturmuş öğrencilerden bazıları içi içine sığmıyormuş gibi yerinde duramıyordu.

Hızlıca aralarına katıldığımızda profesör bize yaklaşmamızı işaret etti. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı, teni kahverenginin sıcak bir tonundaydı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Yolun yarısında kollarımızı tutup bizi kendine doğru çekti ve ellerini doğruca saçlarımızın arasına kaydırdı. "Bunlar yeni yavrularımız, onlara göz kulak olun. Hangi Zümre'ye ait olduklarını bulmaya çalışıyorlar, bu yüzden yakınlarında dönüşmeyin. Onları ısırmaya ya da tırmalamaya kalkışmayın. Götlük etmek yok, anlaşıldı mı?"

Sınıf sözlerine karşılık hep bir ağızdan ulurken gözüm Seth'e takıldı. İçimi ürperten kötücül bir ifadeyle bizi süzüyordu.

"Adım Profesör Canis." Tory'ye doğru eğilip derin bir nefes aldı. "Utanmana hiç gerek yok," dedi Tory geri kaçtığında.

"Utandığım falan yok, sadece görmezden geldiğiniz kişisel sınırlarımı korumaya çalışıyorum." Profesör yüksek sesli bir kahkaha patlatıp yerlerimize dönebilmemiz için kollarımızı bıraktı.

"Bir tür... ders planımız var mı?" diye sordum. Soruma gömleğini çıkararak karşılık verdi.

Nereye düştüm ben böyle?

"Plan falan yok," dedi keyifle. Bir an için gözlerim neon pembe sütyenine kilitlendi. "Sadece özgürce koşun."

"Hasiktir," dedi Tory şaşkınlıkla. Etrafımızdaki herkes soyunmaya başlamıştı.

"Ne oluyor?" Bakışlarım tişörtünü başının üzerinden çıkarmaya çalışan Seth'e kaydı. Güneşin vurduğu güçlü vücudu, kaslı karnı ve kasıklarına doğru inen V şeklindeki keskin çizgiyle baştan çıkarıcı görünüyordu.

Yüzden fazla öğrenci pantolonunu indirirken kan yanaklarıma hücum etti; sınıf arkadaşlarım ve profesörümle bu kadar samimi olmamam gerektiğine karar verip ellerimle gözlerimi kapattım.

Seth ellerini ağzına götürüp gökyüzüne uluduğunda düğmesini açtığı pantolonu belinden düşecek gibi oldu. Tory'yle ben hariç çayırdaki herkes ona katıldı ve yarattıkları kakafoni kulaklarımı çınlattı.

Seth pantolonunu ve baksırını çıkarıp son saniyede arkasını dönerek bizi istenmedik bir manzaraya şahit olmaktan kurtardı. Tory bir kahkaha patlatırken ben kıkırdayıp başımı iki yana salladım.

Peşinde yüz elli çıplak öğrenciyle koşmaya başladı. Havanın Vârisi aniden öne atıldı ve vücudu havada süzülürken şekil değiştirdi. Teni beyaz tüylerle kaplandı, kulakları sivrilip kuyruğu çıktı ve ayaklarının değil, dört büyük patisinin üzerine indi. Bu şaşırtıcı manzara karşısında ağzım açık kaldı, kalbim daha bir hızlı atmaya başladı.

Ardındaki diğer öğrenciler de bir bir şekil değiştirmeye başladı, hepsi normal bir kurdun en az iki katı büyüklüğünde devasa yaratıklara dönüştü.

İçimi bir korku ve heyecan sardı, gözlerime inanamıyordum.

Kalabalık sürülere ayrılıp çayıra dağıldı ve ilerimizdeki ağaçlara doğru koşmaya başladı. Aralarından sadece birkaç tanesi beyazdı ve Seth içlerinde en büyüğüydü. Gözümün ona kayıp durması işten bile sayılmazdı.

Kulakları başına yaslanmış vaziyette peşindeki dokuz kurtla Ağlayan Orman'ın sınırında son sürat koştu. Dönüp bembeyaz kurdun liderliğinde üzerimize gelmeye başladıklarında devasa cüsseleri yeri sarstı.

Tory'yle geri çekildik. İçgüdüsel bir hareketle elimi önüme kaldırıp büyümü avucuma yönlendirdim ama Seth bir şey yapmama gerek kalmadan duraksadı.

Usulca inleyerek yakınımıza sokuldu, başını eğerek gözlerimin içine baktı. Islak burnunu önce benim, ardından da Tory'nin yanağına sürttü. Kardeşim temkinli bir tavırla elini başına uzatıp parmaklarıyla kulaklarını okşadı. Seth buna karşılık başını ona öyle sertçe sürttü ki Tory kıçının üzerine düştü. Kalkmasına yardım ederken güldü. Bir an için Vâris olduğu gerçeğini bir kenara bıraktım, büyüleyici dönüşümünü ve kurt gözlerindeki davetkâr bakış aklımı başımdan almıştı. Kendi Zümre'mi öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Seth birden yere çöküp başıyla sırtını işaret etti.

"Sanırım üzerine binmemizi istiyor," dedim panikle.

Tory sırıttığında içim heyecanla doldu.

Hiç değilse Seth bu formdayken o koca çenesini açamıyor. Sırtına binsek ne olur ki?

Elimi kadife gibi boynunda gezdirip bacağımı omuzlarına attım, istediği şeyin bu olduğundan emin olana dek ağırlığımı üzerine vermekten kaçındım. Bizi tepesinden atmaya yeltenmediğinde sırtına yerleşip düşmemek için tüylerini kavradım.

Tory arkama binmek için harekete geçtiğinde siyah renkli bir diğer kurt Seth'in yanına çöküp kardeşime hırladı. Tory dudaklarını ısırarak çabucak onun yanına geçip sırtına tırmandı.

"Bu delilik," diye mırıldanıp güldüm. Seth ayağa kalktığında içim bir hoş oldu.

Koca burnunu çayırın ötesindeki ağaçlara çevirdiğinde ona hayatım pahasına tutundum. Başını geriye atıp irkilmeme neden olacak kadar yüksek sesle uluduktan sonra hışımla öne atıldı.

Rüzgâr saçlarımı savururken ipeksi tüylerinin parmaklarımın arasından kaydığını hissedince korkuyla bir çığlık koyverdim. Dizlerimi gövdesine yaslayıp üzerinde kalmaya çalışsam da birkaç santim geriye kaydım.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve adrenalin kanıma karışırken heyecanla bağırdım. Seth Ağlayan Orman'a doğru atılıp uzun patikaya çıktı. Çok geçmeden yoldan çıkıp ağaçların arasına daldığında alçak dallara çarpmamak için başımı son anda eğdim. Arkamdan orman zeminini döven ağır patilerin sesi geliyordu. Omzumun üzerinden arkama baktığımda altındaki siyah kurda sımsıkı sarılmış Tory'nin ağzının kulaklarında olduğunu gördüm.

Ormanın dört bir yanına dağılmış sürülerin uluduğunu duydum. İçlerinden biri karşımıza çıktığında yüreğim ağzıma gelse de Seth sertçe sola saptı. Ağaçlar yeşil bir bulanıklık hâlinde iki yanımızdan geçip gidiyordu. Kısa sürede ormanın öyle derinlerine dalmıştık ki kurtlar olmasa burada mahsur kalacağımı düşündüm.

Seth nihayet yavaşladı ve ağır adımlarla pasparlak bir göletin yer aldığı açıklığa girdi. Suyun etrafı uzun sazlıklarla çevriliydi ve üzerinde dalları sarkan bir söğüt ağacı yükseliyordu. Hüzmeler hâlinde otların üzerine düşen güneş ışığı, havada uçuşan toz ve polen zerrecikerini altın rengine boyuyordu.

Seth doğruca göletin kıyısına gitti, buz gibi suya daldığında dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. Hızlıca üzerinden indim ve yüzeyin altına dalıp gözden kaybolmasını izledim. Birkaç saniye sonra Fae formuna dönmüş vaziyette sudan çıktı.

"Üzerimde olmak hoşuna gitti mi?" diye sordu imalı bir sesle.

"Kurtken daha iyiydin." Üzerine su sıçratsam da dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına engel olamadım.

Kalan kurtlar açıklığa çıkıp göletin etrafına uzandı, bazısı otların arasında yuvarlanırken diğerleri gölgede dinlenmeye çekildi. Birkaçı suda bize katılıp Fae formlarına dönüşerek çıplak vücutlarını herkesin gözü önüne serdi. Seth'in gözleri göletin öteki ucuna yüzen güzel, kıvrımlı bir kızın üzerindeydi.

Tory kendi kurdunun sırtından indi. Oğlan gözü önünde dönüşüp fazla yakınına girdiğinde kardeşim gerildi. Göleti endişeli gözlerle süzüp temkinli bir adımla sudan uzaklaştığında kalbim onun için sızladı. Derin sulardan hiç hazzetmezdi ve ellerini üzerimizden çekemeyen bir grup çıplak erkek bile onu göle girmeye ikna edemezdi.

Kıyıya doğru yüzmeye başladım ama Seth kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Elinden kaçıp kaçmamaya karar vermeye çalışırken keskin hatlı yüzünden akan su damlacıklarını izledim, gözlerimi çıkık elmacık kemiklerinden alamadım. Islak kahverengi saçları bukle bukle olmuştu ve kararmış gözleri içime işliyordu. Onu itmek istesem de hayvani cazibesi buna engel oldu. Beni kendine çekiyor, içinde bulunduğumuz an bana kendimi bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyordu. Sürü mantığı böyle bir şeydi belki de. Aynı anda hem benimle bir bağ kurmaya çalışıyor hem de beni baskı altında tutuyordu. Belki yanılıyordum ve gerçekten de bir Kurt Kadın'dım.

Sabahki stresi biraz olsun azalmış gibi görünse de keyfinin hâlâ kaçık olduğu ortadaydı. Sözcükler dilimin ucuna dizildi, yüzündeki nazik ifadenin hemen kaybolup gitmeyeceğini umarak dudaklarımdan dökülmelerine izin verdim.

"Bu sabah canın sıkkın gibiydi," dedim kaşımı kaldırarak. Seth'in gözleri kısıldı.

"Beni mi izliyordun, bebeğim?" Kaslı kolunu etrafıma daha sıkı dolayıp beni kalçasına yasladı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Fark etmemek imkânsızdı." Dizim uyluğuna sürtündüğünde boğazından boğuk bir ses döküldü.

Derin bir nefes verdi. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Vega." Beni bırakıp üzerime su sıçrattı.

Göt herif!

O göletin ortasından dışarı fırlayan büyük kayaya doğru yüzerken yuttuğum suyu tükürdüm. Kıyıya döndüm, Tory'nin yanına giderken onunla konuşmaya çalıştığım için kendime kızdım.

"İyi misin?" diye mırıldandım. Tory'nin derin sulardan hoşlanmadığını kimseye çaktırmak istemiyordum. Kurt çocuğun eline ona karşı kullanabileceği bir koz vermeye hiç niyetim yoktu.

Kardeşim beni başıyla onayladı, yüzünde sahte olduğunu sadece benim anlayabileceğim bir tebessüm vardı.

"Bir Kurt olup olmadığınızı anlamanın tek bir yolu var!" Seth'in sert sesi içimi titretti.

Göletin öteki ucunda dikiliyordu, beline gelen suyu da aletini tüm ormana göstermesine ramak kalmış olmasını da umursamıyor gibiydi.

"Neymiş o?" diye bağırdı Tory kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ulumanız gerek," dedi gökyüzünü işaret ederek.

Kardeşimle birbirimize bakıp sessiz kaldık.

"Gözlerinizi kapatıp tüm gücünüzle uluyun," diye üsteledi Seth. Ne var ki ikimiz de kendimizi rezil etmeye gönüllü değildik.

Bir delik kazıp birbirimizin kıçını da koklayalım mı?

Bizden bir hareket göremeyince omuzlarını silkti. "Peki mademe, keyfiniz bilir. Ama ulumak dönüşümüzü tetikleyebilir."

Arkasını dönüp sudan çıkarak çıplak kıçını gözümüze soktu. Tory iç geçirdi. "*Bir* kereliğine."

Kardeşim elini ağzına götürdüğünde ben de aynısını yapıp başımı tepemizdeki alabildiğine uzanan mavi gökyüzüne kaldırdım.

"*A-uuuuuu!*" diye haykırdık birlikte.

Kurtlardan birkaçı da bize katıldı ve hâlimizin gülünç olduğunun farkında olsam da ulumaya devam ettik. Kendimi az öncekinden farklı hissetmiyordum. Bakışlarımı açıklığın öteki ucuna ulaşmış Seth'e diktim.

"Kurt değilsiniz," diye hırladı. "Sürümle koşamazsınız."

Ağaçların arasına atlayıp bir kez daha o güzel bembeyaz yaratığının formuna büründü. Fae hâllerine dönmüş olanlar da hızlıca şekil değiştirip onu takip ettiğinde kalbim tekledi. Gürültülü ayak sesleri kulaklarımı doldurdu.

Bizi Ağlayan Orman'ın ortasındaki bir açıklıkta, çayırın kim bilir ne kadar uzağında bir başımıza bıraktıklarını fark ettiğimde ağzım şaşkınlıkla aralandı.

"Adi herif!" diye bağırdı Tory arkasından.

Çantamı alıp içinden Atlas'ımı çıkardım ve haritadan nerede olduğumuzu kontrol ettim. "Neredeyse kampüsten çıkmışız," diye inledim.

"Harika," diye karşılık verdi Tory iç geçirerek. "Tek kelimeyle harika."

Ayışığı Kitaplığı

TORY

ON İKİNCİ BÖLÜM

Manikürlü tırnaklarıyla klavyesine basıp bir şeyler yazan Profesör Prestos'un karşısında oturuyordum. Müdire Nova rehber öğretmenim olarak onu seçmişti. Aramızda bu süreci e-postayla devam ettirmek istediğini belirttiği otuz beş saniyelik bir konuşma geçmişti. Haftada birkaç akşamını bana ayırmak istemediği ortadaydı ve açığımı bana göndereceği alıştırmalar ve çevrimiçi iletişimle kapatabileceğime yürekten inanıyordu.

Benimle gerektiğinden bir saniye bile daha fazla zaman geçirmek istemese de işini biliyor gibiydi, tüm sorularıma kısa da olsa dürüst cevaplar vermişti.

Şu an bana Değiştirilmiş Çocuklar tarihçesinden biyolojik anne babamıza dair haberlere, Telkin büyüsüne karşı koymaktan büyüyü bizzat yapmak üzerine en az elli e-posta göndermekle meşguldü. Bu, Telkin büyüsünü öğrenip Darcy'yle bana işkence eden pisliklerden intikam alabileceğim anlamına geliyorsa hepsini pürdikkat okuyacaktım. Prestos'un da onlara aynı şekilde karşılık vermemi destekliyor oluşu hoşuma gitmişti.

O bilgisayarıyla meşgulken incelemem için bana uzattığı örnek alıştırma bunun ikimizin de yararına olacağını düşündürtmüştü. Benimle mesai saatlerinin dışında ilgilenmeye ölüp bitmediğini açıkça belli etse de bir sorum olması hâlinde çekinmeden ona ulaşabileceğimi –sadece e-postayla– üzerine basa basa söylemişti. Verdiği bilgilerin kapsamlı ve anlaşılması kolay olması da cabasıydı. Tek yapmam gererek ara sıra ofisine uğrayıp dersleri yüz yüze yapmışız gibi imzasını almaktı. Kulağa gayet kolay geliyordu.

Bana hatırı sayılır miktardaki harçlığımı çekebileceğim bir banka kartı vermiş, e-postalarının arasına yakınlardaki şehrin haritasını ve otobüs saatlerini gösteren bir zaman çizelgesi iliştirmişti. Çevredeki birkaç mağazaya uğramamı bile tavsiye etmişti. Kıyafetlerine bakılırsa bu tavsiyeleri kulak vermeye değerdi.

İçimden bir ses çok iyi anlaşacağımızı söylüyordu.

"Pekâlâ, Tory," dedi abartılı bir hareketle gönder tuşuna basarak. "Hesaplaşma'yı geçip akademide kalmaya hak kazandıktan sonra bir toplantı yapıp programına eklenecek yeni dersleri tartışabiliriz. Her şey tamamsa çıkmam gerek, şehirde bir randevum var ve şimdiden geç kaldım."

Yerlerimizden kalkıp kapıya yöneldik.

"Umarım kendinizi ağırdan satarsınız," dedim, üzerindeki dar siyah elbiseyi süzüp sırıtarak.

"Hiç merak etme, daima öyle yaparım," diye karşılık verdi gülümseyerek. Kapısını kilitleyip topuk sesleriyle yanımdan uzaklaştı.

Eh, bu beklediğimden çok daha az acı vericiydi. Akşamımın geri kalanını nasıl geçirsem?

Öğleden sonramın yarısını Darcy'yle sırılsıklam olmuş vaziyette ormandan çıkış yolunu bulmakla geçirip dersimizin büyük bir kısmını kaçırdıktan sonra akşam yemeği yüzünden tıklım tıklım dolu Küre'ye gidip tüm Vârislerin Seth'in eşek şakasına katıla katıla gülmesini dinlemek istemiyordum.

Prestos'un ofisinin bulunduğu Neptün Kulesi'nin merdivenini indim ve dışarı çıkıp güneşin batmaya yüz tuttuğu gökyüzüne baktım. Saat daha sekiz buçuktu. Bir an Darcy'yi aramayı düşündüm. Derslerimiz bittikten sonra Sofia'yla Telkin pratiği yapmıştık ve artık büyüye karşı koyma konusunda kendime biraz daha güveniyordum.

Bir başıma ne yapsam bilemedim. Kampüs kocamandı ve henüz keşfetmediğim bir çok köşesi vardı. Çantamı açıp Atlas'ımı aradım. Ne var ki çok geçmeden cihazı odamda unuttuğumu fark edip iç geçirdim.

Akşam havası ılıktı, yaz aylarını anımsatan hoş bir esinti vardı.

Küre'ye giden yola çıkıp aksi yöne doğru yürümeye başladım, tepenin kıvrımını takip ederek Ağlayan Orman'ın sınırına ulaştım.

Bir an tereddüt ettim, günümün azımsanamayacak kadar büyük bir kısmını o ağaçların arasında geçirdikten sonra tekrar oraya dönmeye pek hevesli değildim ama elimdeki diğer seçenek Küre'ye gitmek ve içerideki dost canlısı öğrencilere katılmaktı. Büyüdüğümüz yerde orman ya da herhangi bir yeşillik yoktu. Her şey taş ve çeliktendi, beşerî ve sıkıcıydı. Ağaçların sessizliğine gömülüp akşamımı okul arkadaşlarımdan uzakta geçirme fikri oldukça çekiciydi.

Vârislerin ya da diğer öğrencilerin etrafta olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ettim ama ardımda uzanan yol bomboştu.

Ağaçların arasına girdim ve attığım her adımla dikleşen dolambaçlı yolda ilerlemeye koyuldum. Şimdiden kullanmak için sabırsızlandığım kredi kartımla kendime birkaç spor kıyafeti alır almaz burada koşuya çıkabilirdim. Koşmak daima kafamı boşaltmama yardımcı olmuştu ve bugünlerde buna hiç olmadığı kadar çok ihtiyacım vardı. Küre'nin yanında onu çevreleyen, gümüş renkli metalden yapılmış hilal şekilli kocaman bir eğlence merkezi

vardı. İçinde akla gelebilecek her türlü spor aleti bulunuyordu ama birkaç gün önce içeriye göz atmak için uğradığımda Vârislerin ağırlık kaldırdığını görüp gerisin geri dışarı çıkmıştım. Temiz havada koşmayı kapalı alanlara yeğlerdim zaten.

Tepenin zirvesine ulaştığımda gözüme ormanın derinliklerine uzanan bir patika ilişti.

Koruyucu ailelerle kaldığım onca yıl boyunca hiç doğada uzun uzun vakit geçirme fırsatım olmamıştı. Bir şehir kızı olsam da yuvalarına dönen kuşların cıvıltıları içimi öyle huzurla doldururdu ki bir süre oturup onları izlemek istedim. Saat odama çekilmek için çok erkendi ve bunun düşüncesi bile gözüme acınası görünüyordu.

Yoldan çıktım ve kampüse tepeden bakan bir uçurumdaki açıklığa varana dek patikayı takip ettim.

Ayaklarımın altındaki toprağın iyice ezilmiş olması bana diğer öğrencilerin de burayı sık sık ziyaret ettiğini söylüyordu. Açıklığın en geniş kısmında oturma alanı vazifesi görmesi için bir araya getirilmiş birkaç kütük dursa da onları boş verip daha gözlerden uzak bir yer seçtim. Görünürde kimse olmadığından arkama yaslanıp dünyadan biraz saklanabileceğimi umarak oturma alanından uzakta, arazinin en solunda, gövdesinden kesilmiş bir ağacın önüne çöktüm.

Aşağımda uzanan arazi göz alıcıydı. Sayamayacağım kadar çok kuş alabildiğine uzanan yeşil ağaç denizinin üzerinde süzülüyordu. Ben manzaraya dalmışken ağaçların arasından dev bir kartal fırlayıp bir zafer çığlığıyla gökyüzüne yükseldi. Sıradan bir kartal olmadığını fark ettiğimde kalbim tekledi. Onu giderek yükseklere taşıyan güçlü kanatlarının yanı sıra bir aslanı andıran ayakları vardı.

Griffon'un ormanın üzerinde daireler çizmesini izlerken dudaklarım aralandı, beynim gördüklerimi idrak etmekte zorlanıyordu. Muhtemelen Zümre'sinin formuna dönüşmüş bir öğrenci olduğunun farkındaydım ama bir tahtada isimlerini okumakla

onları kanlı canlı görmek arasında dağlar kadar fark vardı. Yaratık doğa kanunlarını hiçe sayıyordu fakat güçlü vücudunun hareketlerini izlerken güzelliğine hayran kalmamak imkânsızdı.

Aşağı yukarı yarım saat sonra Griffon ağaçların üzerinde dönüp durmaktan yorgun düştü ve alçalarak gözden kayboldu. Güneşin son ışıkları uzaktaki Küre'nin kubbesinde dans ediyor, hava serinlemeye başlıyordu.

Güneş ağır ağır gökyüzünden kayboldu ve karanlıkta ormanda yürümek istemediğimden ışığı tamamen solmadan yola koyulmam gerektiğini düşündüm.

Avuçlarımı iki yanımdaki soğuk zemine bastırıp doğrulduğum sırada kulağıma bir kahkaha sesi geldi.

Alaycı bir uluma kahkahayı bastırdığında omurgamdan bir ürperti geçti. İçimden bir ses gelenlerin kim olduğunu bildiğimi söylüyordu. Ormanda bir başımayken karşılaşmak isteyeceğim son kişiler burnumun dibinde bitmişti. Darcy'yle dördüne denk gelmemizin kötü bir tesadüf olduğunu varsaymıştım ama belki de öyle değildi. Belki onlar da burada, diğer öğrencilerden uzakta takılmayı seviyorlardı.

Açıklığı şöyle bir tarayıp devrilmiş ağacın arkasına biraz daha sokuldum. Gövdenin etrafından dolaşmadıkları müddetçe beni göremezlerdi. Bir grup zorbadan saklanmayı kendime yediremesem de tek başımayken değil hepsinin, bir tanesinin bile karşısında şansımın olmadığının farkındaydım.

Köklerin arasından etrafı görebilmek için hafifçe kıpırdandım.

"Bugün kulağıma çok ilginç bir şey geldi," dedi Seth ağaçların arasından çıkarken. Bir araya toplanmış kütüklerden birine oturdu. Uzun saçlarını ensesinde topuz yapmıştı ve bu, keskin yüz hatlarını daha belirgin hâle getiriyordu.

"Dur bir saniye," dedi Max, Darius'la açıklığa çıkarken. "Madem duygusala bağlayacaksın acının bana bir faydası olsun."

"İyi, tamam," dedi Darius gönülsüzmüş gibi davranarak. İki kütük çekip yan yana oturduklarında Max kolunu arkadaşının omzuna attı.

Sirenler hakkında öğrendiklerimden sonra Darius'un duygularından beslenmeyi planladığını anlamıştım ama Ignis Vârisi'nin bunu öylece kabul etmesine şaşırdığımı inkâr edemezdim.

"Pekâlâ," dedi Seth dramatik etki yaratmak için duraksayarak. "Duyduğuma göre Marguerite'e bir söz vermişsin, ziyarete geldiğinde onu ailenle tanıştıracakmışsın."

Darius'un genzinden alaycı bir ses döküldü, dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildiğinde Max aralarındaki teması sürdürebilmek için ona uymak zorunda kaldı. "Yatak odasında hayal gücü bir patatesle eş olsa da konu hikâye yazmaya geldiğinde bir duayenmiş demek."

Seth havlamayı andıran bir kahkaha patlatırken Max sırıttı.

"İlla kuzeninle evleneceksin yani?" diye sataştı Caleb. Ağaçlarından arasından çıkarken elinin fermuarında olması bana ağaçların arasına işediğini düşündürdü. *Ne hoş.*

Darius hırıltıya benzer bir ses çıkarırken diğerleri kıs kıs güldü.

"Lanet kuzenimle evlenmiyorum. Ayrıca dolaylı yoldan kuzenim sayılır," diye mırıldandı. Görünüşe bakılırsa bu tartışmayı daha önce de defalarca kez yapmışlardı.

"Peki o zaman, illa *dolaylı yoldan* kuzeninle mi evleneceksin? Konusu açılmışken, suratındaki o iğrenç şeyden kurtulabildi mi?" dedi Caleb onunla alay etmeyi sürdürerek.

"Suratındaki o iğrenç şey mi?" diye sordu Darius. Dudakları hafifçe seğirdi.

Max, "Hayır, Caleb. O iğrenç şey yüzünün *ta kendisi.* Unuttun mu?" diye araya girdiğinde üç Vâris gülmekten iki büklüm oldu. Darius bir süre sinirliymiş gibi davranmayı sürdürse de çok geçmeden o da arkadaşlarına katıldı.

"Ah, neşen öfkenden çok daha leziz," dedi Max, Darius'u kendine çekip onu kafakola alarak.

"Yıldızlar üzerine yemin ederim ki hayatımda ondan daha çirkin bir kız görmedim," dedi Darius kıkırdayıp Max'i iterek. Siren kafasını bıraksa da kolunu üzerinden çekmedi, belli ki henüz doymamıştı. "Onunla *evlenmeyeceğim.* Tahttaki haklarımdan feragat etmeyi yeğlerim."

"Abarttığını söylerdim ama onu gördüm. İnan bana ben de seni o evlilikten kurtarmak için kendi haklarımdan feragat ederdim," dedi Seth yüzünü buruşturarak. "Ee, Marguerite'i ailene bir alternatif olarak *sunacaksın* o hâlde?"

Darius gözlerini devirdi. "Mümkün değil. Babam gelininin bir Sfenks olmasını kabul eder mi sence? Bence para etmez bir Zümre, dövüşte doğru düzgün hiçbir işe yaramıyorlar. Ayrıca ateşte puanı sadece altı. İkinci bir Element'ten de yoksun. Hem kadınımın bana biraz zorluk çıkarmasını tercih ederim. O uzun vadeli bir şeyi aklımdan bile geçirmeyeceğim kadar... sıradan."

Ateşi bilmem ama bana kalırsa Marguerite kaltaklıkta on üzerinden ondu. Yine de Darius'un bir yandan onu becerip diğer yandan da onu arkadaşlarına kötülemesi hiç hoş değildi.

"Kıçımın sol lobunu hissetmiyorum," diye sızlandı Max. "Böyle oturmaya devam edeceksek şu kütükleri daha rahat hâle getiremez misiniz?"

"Bana hiç bakma," dedi Seth. "Ay görünene kadar benden iş çıkmaz." Umutla gökyüzüne baktı ama aydan ufacık bir iz yoktu. Kurt Adamlar büyülerini ay ışığıyla tazeliyordu herhâlde.

Max umutlu bakışlarını Caleb'a çevirdi ama Terra Vârisi başını iki yana salladı. "Kusura bakma, akşam antrenmanı bütün enerjimi tüketti. İçinizden biri ufak bir bağışta bulunmak isterse başka tabii."

"Kalsın," dedi Max. "Daha kendi büyümü tazeleyemedim."

Seth omuzlarını silkerek az önce söylediklerini yinelediğinde Caleb bir umut Darius'a döndü. Bu konuyu açık açık tartışmaları

tuhafıma gitmişti. Caleb şimdiye dek benden istediğini almaktan hiç çekinmemişti ama belli ki arkadaşlarına aynı muameleyi göstermiyordu. Sanırım nedeni kanlarını zorla içememesiydi. Dört Vâris de güç bakımından birbirine aşağı yukarı denk gibiydi ve istese en azından birinin boynuna yapışabileceğinden emindim. Hayır. Bu saygı meselesiydi. Dostlarını önemsiyordu ve onlar teklif etmedikçe büyülerini emmeye kalkışmıyordu.

"Zaten parazitin tekini besliyorum, ciddi ciddi ikincisini de doyurmamı istemeyeceksin herhâlde?" diye karşılık verdi Darius. Onu kesin bir dille geri çevirmemişti. Caleb ısrar ederse buna razı olacağını hissettim. Gerçekten istemese de. Ne tuhaftı, Darius Acrux'un birine boyun eğeceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Caleb dramatik bir tavırla iç geçirip nihayet bir kütüğe oturdu. "Akşam yemeğinde Kaynak'ımdan bir fırt alırım diye düşünmüştüm ama Vega, Küre'ye hiç gelmedi."

Kendi kendime gülümsedim, rehber öğretmenimle görüşmemden önce hızlıca bir şeyler atıştırıp onunla karşılaşmaktan kurtulduğuma memnundum.

"Kampüsteki herhangi bir ahmağı ısırabilirdin," dedi Darius gözlerini devirerek. "Neden büyünü başkasından tazelemedin?"

"Kurban tercihim de tıpkı içki tercihim gibidir," diye yanıtladı Caleb küstah bir tavırla. "Ya en iyisi ya da hiç. Tory'nin tadını seviyorum; kanında siz dallamalarınkinden bile daha fazla büyü akıyor."

Sözleri üzerine diğer üç Vâris yerlerinde huzursuzca kıpırdandığında Caleb omuzlarını silkerek elini sarı buklelerinin arasından geçirdi.

"İnkârın alemi yok," dedi. "Hepimiz potansiyellerinin farkındayız."

"Tam da bu yüzden Hesaplaşma'dan kaldıklarına emin olmamız gerek," diye homurdandı Max.

Sesindeki kötülük tüylerimi diken diken etti. Aptal tahtlarını bu kadar çok istediğimizi mi düşünüyorlardı gerçekten? Darcy

ve benimle konuşup her şeyi açıklığa kavuşturabilirlerken neden körü körüne bizi ortadan kaldırmaya odaklanıyorlardı?

"Her şey kontrol altında," dedi Seth omuzlarını silkerek. "Kral Kovuğu'na döndüğümüzde beyin fırtınası yaparız. Yarın ikizler için büyük bir gün olacak. Gece yarısı benimle koşuya çıkarsan benden beslenmene izin veririm," diye ekledi Caleb'a dönerek.

"Ya da sabah Ignis Evi'ne gelip Roxy'nin odasının önünde pusuya yatabilirsin," diye önerdi Darius sırıtarak. Öfkeyle dişlerimi sıktım. "Belki şansımız yaver gider ve onu çıplak görürüz."

"Görmedin mi zaten?" dedi Max imalı bir sesle. Darius'un dudakları yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldığında hem sinirlerim tepeme sıçradı hem de içimi bir sıcaklık sardı.

"Eh... kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi Caleb geniş bir gülümsemeyle.

"Neden hepimiz kapısına dayanmıyoruz?" diye önerdi Seth heyecanla. "Ona bir ömür unutamayacağı bir sabah yaşatırız."

Avucunuzu yalarsınız, şerefsizler. Beni odamda bok bulursunuz.

"Bana uyar," dedi Darius. Ayağa kalktığında Max'in kolu omuzlarından düştü. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Kovuk'a gelmiyor musun?" diye sordu Max hayal kırıklığıyla.

"Hayır, çok yorgunum. Sabah görüşüyoruz o hâlde? Altı diyelim mi? O saatlerde kafası kalkmak bilmiyor."

Sapık herif. Beni bu kadar yakından mı takip ediyor?

"Olur, biricik Vega'mıza özel mi özel bir sürpriz hazırlayalım," dedi Seth.

Öne doğru eğilip Darius'u kucakladı ve ağaçların arasına dönmeden önce parmaklarını koyu renkli saçlarının arasına geçirdi. Darius bu tür samimiyetlerden hoşlanmıyormuş gibi görünse de Kurt Adam'ın samimi tavırlarını anlayışla karşılamıştı. Dostları için kendinden ikinci kez ödün vermesine şaşırmadan

edemedim. Görünüşe göre bu doğalarını değiştirmek anlamına gelse bile birbirlerini her şeyin üzerinde tutuyorlardı. Aralarındaki bağı Vâris olmalarına yormuştum ama bu, sorumluluk ve beklentinin ötesinde bir şeydi. Neredeyse bir aile gibiydiler.

Max ve Caleb da Ignis Vârisi'nin koluna hafifçe vurarak açıklığı terk etti. Darius bir süre daha oyalandı, gözden kaybolmalarını beklerken Atlas'ını çıkardı.

Birkaç dakika boyunca çıt çıkarmadan onun da ormana dönmesini bekledim ama o kulaklığını takıp cihazın ekranında bir yere dokundu.

Birini aradığını tahmin ettim. Hattın düşmesini beklerken kaşlarını çatıp çenesini sıvazladı.

"Nihayet," diye homurdandı karşı taraf aramasını yanıtladığında. "Yüz yüze konuşmamız gerek... Hayır, yarın olmaz. *Hemen.* Bu iş çok uzadı, onların icabına çoktan bakmış olmamız gerekirdi. Planımızı bir sonraki adıma taşımamız gerektiğini düşünüyorum... Yeter. Ben sana geliyorum."

Aramayı sonlandırıp ayaklandı, nihayet ortaya çıkmış ay asık suratına gölge düşürüyordu. Kimden bahsettiğini, planının ne olduğunu çözmeye çalışırken omurgamdan bir ürperti geçti. *Onların* icabına bakmaları gerektiğini söylemişti. Darcy'yle benden mi bahsediyordu yoksa?

Ağaçların arasına yöneldiğinde saklandığım yerden çıkıp gidişini izledim. Sola dönüp Ignis Evi'ne gitmek yerine sağa dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Sessizce patikaya çıkıp silüetinin ormanda kaybolmasını izledim. Neden arkadaşlarına yatacağını söylemişti? Konuştuğu kişi diğer Vârislerden biri değilse kimdi? Sahiden benimle kız kardeşime karşı bir komplo kuruyorsa neyin peşinde olduğunu öğrenmeliydim. Ancak onu takip ettiğimi fark ederse bana ne yapacağını Tanrı bilirdi.

Ben ne yapacağıma karar vermeye çalışırken Darius bir köşeyi dönüp gözden kayboldu. Buna pişman olmayacağımı umarak peşine takıldım.

On beş yaşından beri motosiklet çalmak, beni çıt çıkarmadan hareket etmek ve gölgelerin arasında saklanmak konusunda uzman yapmıştı.

Ona yetişmek için az önce geçtiği yolda dikkatlice koşmaya başladım. Uzun ve kararlı adımlarına ayak uydurmak zordu ama takip edilip edilmediğini kontrol etmek için bir kez bile etrafına bakınmamıştı. Acemi hatası. Geldiğim yerde birinci kural daima peşine kimsenin takılmadığından emin olmaktı. İster polis ister alın terinle çaldığın şeyin parasına konmak isteyen bir hırsız olsun arkanı kollamaktan asla zarar gelmezdi.

Aramızda birkaç metre kaldığında tekrar ağaçların arasına gizlendim. Yoldayken kabak gibi ortadaydım ve arkasına dönecek olursa beni kolayca görebilirdi. Darius Acrux'un gazabıyla yüzleşmeyi hiç istemiyordum.

Kampüsün bu tarafına hiç gelmemiştim, nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim yoktu. Toprak Bölgesi'nin derinliklerindeydik ama etrafımdaki sık ağaçlardan başka bir şey göremiyordum. Birden kafama Atlas'ımın yanımda olmadığı dank etti, bu ıssız ormanda aynı gün içinde ikinci kez kaybolmam işten bile değildi.

Bu düşünceyi zihnimden kovdum.

İş işten geçti, Tory.

Ağlayan Orman'ın sınırına geldiğinde Darius geniş açıklığa çıkmakta tereddüt etti. Ağaçların arasından sıyrılıp orada ne olduğunu görmeye çalıştım. Darius aniden gerildi, arkasını dönüp ağaçlara baktı. Gözleri saklandığım yerin üzerinde gezindiğinde kocaman bir ağacın gövdesine yapıştım.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atsa da nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. Sakinliğimi korumak zorundaydım. Biri sizi enselediğinde vücudunuz içgüdüsel olarak harekete geçmek isterdi

ama içinde bulunduğum durumdan kurtulmamın tek yolu kılımı kıpırdatmamaktı.

O karanlığı tararken donakaldım, büyüm canlı bir varlık gibi içimde kıvranıyordu. Dikkatimin üzerinde olduğunu hissetmişti belki ama peşine düştüğümden emin olması mümkün değildi. On insandan dokuzu bu huzursuzluğu paranoyaya addeder ve yoluna devam ederdi. Beni korkutansa o onuncu kişiydi. Güçlü sezgileri olan biri beni kolayca enseleyebilirdi. Ne var ki içimden bir ses Darius'un kimsenin onu takip etmeye cesaret edemeyeceğine inanacak kadar kibirli olduğunu söylüyordu.

Korkumun beni yönetmesine hiçbir zaman müsaade etmemiştim. Korkuyor muydum? Hem de nasıl. Arkamı dönüp gidecek miydim? Asla.

Darius etrafı kolaçan etmeyi bırakıp yürümeye kaldığı yerden devam etti. Usulca yaklaşıp bir ağaç gövdesinden ötekine atlayarak gölgelerin arasına gizlendim.

Açıklığı aşıp önünde geniş bir yüzme havuzu olan binalara doğru ilerledi. Orman sınırının birkaç metre ötesinde, otların arasına dikilmiş bir tabela duruyordu. Ayın loş ışığı yüzünden üzerinde yazanları okumak için gözlerimi kısmam gerekti.

Asteroit Yerleşkesi
Yalnızca öğretim kadrosunun konaklaması içindir.
Öğrencilerin girmesi yasaktır.
Bu kurala uymamak ciddi sonuçlar doğuracaktır.

Darius ferforje çitin sağ tarafına yönelirken merakım iyice kabardı. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama şaibeli işlere kalkıştığı ve öğretmenlerden birinin de planına dâhil olduğu ortadaydı.

Aklıma Profesör Prestos ve ofisinden çıkmadan önce söyledikleri düşünce bunca yolu yasak ilişkilerini gözetlemek için gelip gelmediğimi merak ettim. Çekici bir kadın olduğu yadsınamazdı

ve gözüne bir öğrenci kestirdiyse bunun vücudu bana dokun diye yalvaran kaslardan ibaret Darius Acrux olması işten bile değildi. Benim hiç öyle bir isteğim yoktu tabii.

Fakat kulak misafiri olduğum konuşma kulağa hiç de gizli kapaklı bir kaçamak içinmiş gibi gelmemişti. Buraya buluşmaya geldiği kişi onu görmek istemiyordu. Darius'un konuşurkenki gerginliği de cabasıydı.

Bakışlarımı bulutsuz gökyüzündeki aya dikip bir süreliğine ortadan kaybolmasını diledikten sonra açıklığa koştum. Darius'u takip ederek doğruca çite yöneldim, altımdaki yumuşak otlar ayak seslerimi yutuyordu.

Yerleşkeye nasıl gireceğini merak ediyordum. Çok geçmeden eritilerek benden çok daha iri cüsseli birinin girebileceği büyüklükte delik açılmış kısma geldiğimde cevabımı aldım.

Dikkat çekmemek nedir hiç bilmiyorsun, Darius.

Hâlâ kırmızı renkte parıldayan erimiş demire değmemeye özen göstererek içeri süzüldüm.

Bir an duraksadım, nereye gitmem gerektiğini bilemedim. Çok geçmeden sağımdaki binaların arasından öfkeli sesler yükseldiğinde tekrar harekete geçtim.

Kendimi yavaşlamaya zorlayıp sırtımı soğuk taş duvara yaslayarak dar bir ara sokağa girdim ve alçak bir çalı çitin ardına saklandım.

"Sana buraya gelme demedim mi?" diye çıkıştı Orion. Darius'a yaklaşıp gri tişörtünü kavradı, pahalı kumaşı yumruğunun arasına sıkıştırdı. "Biri seni görür–"

"Kiminle konuştuğunuzu unutuyor gibisiniz, *efendim*," diye tısladı Darius. Orion'ın göğsünü öyle sertçe itti ki adam geriye sendeleyip tişörtünü bırakmak zorunda kaldı.

Soğuk esinti şiddet vaadiyle dolup taşarken bir süre birbirlerine pis pis baktılar.

"Bunu ne kadar önemsediğimi biliyorsun," dedi Orion sıktığı dişlerinin arasından. "Bu kadar yaklaşmışken her şeyi sıçıp batırmak istemiyorum."

"O hâlde neden oyalanıyoruz? Yerlerini biliyoruz. Doğruca oraya gidip hâlâ uyuyorlarken icaplarına bakabiliriz, her şeye bir son verebiliriz," diye üsteledi Darius. Sesi her an patlamaya hazır bir volkan gibiydi.

"Henüz olmaz. Yanılıyorsak masum hayatları tehlikeye atabiliriz," diye karşılık verdi Orion. "Elimizdeki bilgiler kesin bir karara ulaşmamıza yetmez. Dişini birkaç gün daha sık. Onunla tekrar görüşeceğim. Şüphelerimizi doğrulayacağım."

"Birkaç gün içinde daha da güçlenebilirler. Dönemin başından beri olanları gözlerinle gördün. Güçlerine alışmaları için onlara ne kadar çok zaman tanırsak onu nasıl kullanacaklarını, *bize* karşı nasıl kullanacaklarını öğrenme ihtimalleri o kadar artar. Bu işin altından kalkamayacağından korkuyorsan diğerlerinden yardım isteyeyim. Onları gebertmeyi ne kadar çok istediklerini biliyorsun."

Orion yüzünü ovuşturarak başını iki yana salladı. "Çok riskli. Seth çenesini kapalı tutmayı bilmiyor, gün doğmadan tüm sürüsü planımızı öğrenmiş olur. Max de olmaz. Her ne kadar bunu inkâr etse de güçleri onu diğerlerine karşı yumuşak başlı hâle getiriyor."

"Caleb peki? Karşı karşıya olduğumuz tehdide rağmen aranızdaki küçük sidik yarışını mı düşüyorsun yoksa?" dedi Darius. Volta atmaya başladığında yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle iyice çalıların arasına sindim. Bizden mi bahsediyorlardı? Kulağa öyle geliyordu ama henüz güçlerini kullanmayı bilmeyen iki kızdan bu kadar korkacak ne vardı ki?

"Konu sidik yarışı değil," dedi Orion tükürürcesine. "Güç. Onu benden daha iyi tanıyorsun ama bana kalırsa fevri biri. Vakit gelmeden harekete geçerse bu noktaya gelmek için harcadığımız tüm çaba boşa gider. Onları *şimdi* öldürmeye kalkışırsak da ay-

nısı olur. Hâlâ hiçbir şeyden emin değiliz. Ya başarısız olursak ve elimizden kaçarlarsa? Ya başarılı olursak ama önemli bir şeyi gözden kaçırdığımız ortaya çıkar ve her şey daha beter ol–"

"Yine o lanet kemiklere danışmışsın," diye homurdandı Darius.

"Danıştım," diye karşılık verdi Orion kasvetli bir sesle. "Çoğu sorumu cevapsız bıraksalar da kesin olan bir şey var. Vakit henüz *gelmedi.*"

Darius volta atmayı kesti, burnundan uzun bir nefes vererek öfkesini kontrol altında tutmaya çabaladı. "Bazen her şeyin bizim kontrolümüz dışında geliştiği, üzerinde en ufak bir söz hakkımızın olmadığı, lanet bir yapbozun parçalarından farksız olduğumuz bir dünyada yaşamamayı diliyorum."

Orion iç geçirerek Darius'a yaklaşıp elini omzuna koydu. "Konu babanla mı ilgili? Sana hâlâ baskı yapıyorsa–"

"Tabii ki yapıyor. Başka bir şey düşündüğü yok. İçinde bulunduğumuz dünyanın kaosun eşiğinde olduğundan bihaber sanki." Darius başını iki yana sallayıp Orion'ın elini itti. "Babamı kafana takma, her zamanki gibi hıncını benden çıkaracak. Zaten diğer Vârislerle bu işi çözdüğümüzde yakamdan düşecek. Sen sadece şüphelerimizi doğrulamaya odaklan, bir an önce harekete geçmek istiyorum."

"Birkaç gün sonra onunla tekrar görüşeceğim. Falına bakacağım. Kafamızda hiçbir soru işareti bırakmayacağım," dedi Orion kararlı bir sesle.

"Ya sonra?" diye üsteledi Darius kafasına koyduğu şeyden vazgeçmek için bundan daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi.

"Sonra... eh, kimseye çaktırmadan yapmamız gerekeni yapacağız."

"Güzel," diye karşılık verdi Darius yüzüne yayılan kötücül gülümsemeyle.

Orion'a bir veda bile etmeden arkasını dönüp yürümeye başladı. Yüreğim ağzıma geldi, gölgelerin arasına biraz daha sindim ama neyse ki Darius başka bir ara sokaktan gitmeyi seçti.

Orion, Vâris'in gözden kaybolmasından çok sonra bile ay ışığının altında öylece durmaya devam etti, gözleri Darius'un gittiği yöne kilitlenmişti.

En sonunda alçak sesli bir küfür savurup arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı.

Birkaç dakika boyunca saklanmaya devam ettim. Buradan Akademi'ye giden tek bir yol vardı ve Darius'la karşılaşma riskini göze alamazdım. Onu takip ettiğimi öğrenirse muhtemelen beni oracıkta küle çevirirdi.

Çalıların arasından çıkıp ormana döndüğümde Darius çoktan ortalıktan kaybolmuştu.

Odama ve Atlas'ıma dönüp bir an önce Darcy'yi arayabilmek için kıvrımlı yolu koşar adım yürüdüm. Az önce dinlediğim tartışma ne hakkındaydı bilmiyordum ama emin olduğum bir şey vardı: Darius ve Orion bir şeyler saklıyordu. İşin ucunun kardeşimle bana dokunacağına dair en ufak bir ihtimal dahi varsa neyin peşinde olduklarını bulacaktım.

DARCY

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tam uykuya dalacağım sırada Atlas'ım çalmaya başladı. Komodine uzanıp cihazı aldığımda arayanın Tory olduğunu gördüm.

Ekrana dokunup aramayı kabul ederken nabzım hızlandı, başına bir şey geldiğinden endişelendim.

"Tory, iyi misin?" dedim.

"Evet, iyiyim. Bu gece seninle kalabilir miyim? Vârislerin sabah odama baskın yapacaklarını duydum. Bir de... şey, konuşmamız gereken şeyler var."

Esneyerek oturur pozisyona geçip, "Olur, Aer Kulesi'nin önünde buluşuruz," dedim.

"Kulenin önündeyim zaten," dedi muzip bir sesle.

Sırıttım ve aramayı sonlandırıp yatağımdan kalktım. Spor dersinde giydiğimiz ceketi alıp üzerime geçirdim ve sessizce koridora çıktım. Taş zemin ayaklarımın buz kesmesine neden olduğunda hiç değilse topuklarımı sıcak tutmak için parmak uçlarıma yükseldim.

Merdivenin başına geçip basamakları hızlıca inmeye başladım, kule ürkütücü derecede sessizdi. Sadece yataklarına giden birkaç öğrencinin pis bakışlarına maruz kalarak zemin kata ulaştım. *Zafer benim!*

Demir kapıyı açıp serin gece havasına çıkarak Tory'yi aradım.

"Buradayım," dedi kardeşim duvarın dibindeki bir çalının arasından çıkarak. Çatık kaşları bir sıkıntısı olduğunu ele veriyordu. "Seth'e yakalanırsam başımız derde girer."

"Bir şey olmaz. Gel hadi." Elimi kaldırıp çağırdığım rüzgârla girişin üzerindeki Aer sembolünü aydınlatarak kapıyı tekrar açtım.

Birlikte içeri girip sarmal merdiveni aceleyle tırmandık.

Katıma gelirken bir basamakta tökezleyip düşmenin eşiğinden döndüm, kendime söverek koridora yöneldim. Anahtarımı deliğe soktum ve saniyeler içinde kendimizi odamın güvenli duvarları arasına attık.

Muzaffer bir sırıtışla Tory'ye döndüm ama karşılığını alamadım.

"Ortada tuhaf bir şey dönüyor, Darcy," dedi yatağımın ucuna ilişip çantasını ayaklarının dibine bırakarak.

"Nasıl yani?" Çalışma masamın başındaki sandalyeyi ona doğru çevirerek karşısına oturdum.

Saçlarını omzunun üzerine toplayıp parmaklarını tutamların arasından geçirdi. "Bu akşam Darius'u takip ettim. Diğer Vârislerle saklandığım yere geldi ve onları uğurladıktan sonra şaibeli bir telefon görüşmesi yaptı. Ben de peşine takıldım. Beni doğruca Orion'a götürdü."

"Orion mı?" Şaşkın bir nefes verdim. "Neden ki?"

"Bir şey saklıyorlar." Tory duyduğu her şeyi anlattığında aklıma kötü kötü senaryolar geldi. El birliğiyle bizi öldürmek istiyorlar gibiydi.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmek için dudağımı ısırdım.

"Belki her şeyi yanlış anlamışsındır?" dedim.

"Belki... ama öyle olmadığından emin gibiyim."

"Ne yapacağız o hâlde?" diye sordum.

"Kayan Yıldız'a mı danışsak?" diye önerdi. "Orion hakkında çok şey biliyor gibi. Bize her şeyi anlatmadığını da söylemişti. Belki cevaplar onda saklıdır."

Kaşlarım çatıldı, midem kasıldı. "Kim olduğunu bilmiyoruz. Vârislerden birinin bizimle dalga geçmek için bu oyuna kalkışmadığı ne malum?" Adını bile bilmediğimiz birine güvenme fikri hiç hoşuma gitmemişti. "Ya ona cevap vererek Vârislerin istediğini yapmış olursak?"

"Öyleyse bile bu tuhaf olurdu," diye karşı çıktı. "Hem bizi incitecek hiçbir şey söylemedi. Sadece... kafamızı allak bullak etti."

Sessiz kalıp saçımın bir tutamını parmağıma doladım.

Tory'nin kaşları çatıldı ve yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Yazdığı her şeye inanmak zorunda değiliz, Darcy. Sadece ne diyeceğini görelim."

Pes edip başımla onayladım ve Atlas'ımı aldım. Yatakta ona katılıp bağdaş kurarak cihazı bacaklarımın üzerine koydum.

Sohbet penceresini açıp göğüs kafesimi hiddetle döven kalbimle Kayan Yıldız'a sorumuzu sordum.

Darcy Vega
Orion hakkında bilmediğimiz şeyler olduğunu söylemiştin. Biraz açar mısın?

Gergin bir sessizlik içinde cevabını bekledik. Çoktan uyuyup uyumadığını merak etmekten kendimi alamadım. Saat gece yarısını geçmiş, çoğu öğrenci çoktan yatağına girmişti.

Fakat birkaç dakika sonra ekranın alt köşesinde üç nokta belirdi.

Tory'yle birbirimize endişeli bir bakış atıp cevabını yazmasını bekledik. Mesajı nihayet ekranımızda belirdi.

Kayan Yıldız
Dirsek temasında olduğu kişiden
hiç hazzetmiyorum.

Darcy Vega
Darius'u mu kastediyorsun?

Kalbim duracak gibiydi.

Kayan Yıldız
Evet.

"Hasiktir," dedi Tory usulca, iyice yanıma sokulmuş hâlde. Dişlerimi sıkarak bir sonraki sorumuzu sordum.

Darcy Vega
Neyin peşinde olduklarını biliyor musun?

Kayan Yıldız
Hayır.

Tam hayal kırıklığıyla Atlas'ımı bırakmıştım ki yeni bir mesaj geldi.

Kayan Yıldız
Ama başka bir şey biliyorum...

Acrux ailesiyle iş birliği içinde
olan kimseye güven olmaz.

Ağızlarından çıkan hiçbir söze inanma.

Darcy Vega
İyi de neden?

Tory omzunu benimkine yaslayarak ekrana biraz daha yaklaştı, ikimiz de nefesimizi tutmuş gelecek cevabı bekliyorduk. Kayan Yıldız'ın Vârislerden biri olmadığından artık emindim.

Ekranın köşesinde titreşen üç nokta bizimle alay ediyor gibiydi.

Kayan Yıldız
Acrux Hanesi'nin öz ailenizin ölümünde
parmağı olduğuna inanıyorum.

Diğer Vârislerin ailelerinin de işin
içinde olduğuna dair şüphelerim var.

Panikle Tory'ye döndüm. "Buna inanacak mıyız?"

Kardeşim sessiz kalıp fal taşı gibi açılmış gözleriyle cevabını düşündü. "Bilmiyorum. Kayan Yıldız kimin nesi onu bile bilmiyoruz."

"Peki ya haklıysa ve Darius'la Orion bizim peşimizdeyse. O zaman..." Göğsüm korkuyla sıkıştı.

"O zaman boku yedik," diye fısıldadı.

Atlas'ımdan bir bildirim sesi daha yükseldi.

Kayan Yıldız
Beni bunu düşünmeye iten her şeyi
FaeBook üzerinden açıklayamam.

Bu hiç güvenli değil. Şimdilik bunu okuyun,
yakında tekrar iletişime geçeceğim.

Mesajının altına iliştirilmiş bağlantıya tıkladığımda biyolojik ailemizin ölümünün ertesi günü yayımlamış bir haber açıldı. Yazılanları okumaya başladığımda içimi bir sıcaklık sardı.

Kral Hail Vega, eşi Merissa ve iki kızları Roxanya ve Gwendalina dün sabah saat 07.08'de saraylarında ölü bulundu. Saltanatı süresince Vahşi Kral olarak anılan Kral Hail ve iki evladı, Solaria tahtının yaşayan son vârisleriydi. Yetkililer bunun bir cinayet olduğunu duyurdu ve kanıtlar

iki veya daha fazla Nemf'in dâhil olduğu planlı bir suikastı işaret ediyor.

Semavi Konsey'in dört hanesi (Acrux, Rigel, Altair ve Capella) krallığın hâlihazırda olduğundan daha büyük kargaşaya sürüklenmemesi için Kral Vega'nın görevlerini üstlenmek üzere harekete geçti.

Lord Lionel Acrux aldığı yardım çağırısı üzerine eski dostu Kral Vega'ya yardım etmek için olay yerine gelen ilk kişi oldu. Ne yazık ki saraya intikal ettiğinde iş işten geçmiş ve Nemf zanlılar kaçmıştı. Saldırıdan sorumlu Nemflerin kraliyet soyunun büyüsünü taşıması, onları türlerinin gelmiş geçmiş en güçlü ve tehlikeli üyeleri hâline getiriyor. Yaratıkların elde ettikleri gücü kullanmalarına fırsat vermeden yakalanıp infaz edilmeleri için organize bir operasyon başlatıldı.

Kral Vega'nın saltanatı zorluk ve kargaşayla dolu geçtiğinden halk bu haberi hüzünle olduğu kadar sevinçle de karşıladı. Zodyak Akademi'den Profesör Astrum'un Kral'ın tahta çıkışından önce yıldız haritaları aracılığıyla öngördüğü "kanlı on yıl" kehanetinde haklı çıkması Faeler arasında büyük ses getirdi. Başlarda dikkate alınmayan sözleri çok geçmeden Vahşi Kral'ın saltanatına ismini vermişti ve şimdi Lunar Şehri'nin dört bir yanındaki protestocular tarafından Kral yanlılarının düzenlediği cenaze törenine harcanan milyonlarca auraya tepki olarak pankartları süslüyor.

Kral Vega ve ailesinin en büyük destekçilerinden olan Hamish Grus, tahtın derhâl kraliyet ailesinin ikinci derece akrabalarına devredilmesini talep etti. Fakat Vega ailesinin yaşayan tek fertleri uzak kuzenler olduğundan Semavi Konsey bu talebe karşı çıkıyor. Kraliyet ailesinden olsun ya da olmasın haklı bir hükümdar bulunana dek tahta naiplik etmek için teklif hazırlıyorlar. O zamana dek dört

hane olarak birlikte hüküm sürmeyi öneriyorlar. Önerileri Solaria'da bir çok kişi tarafından memnuniyetle karşılandı.

Ben derin bir nefes verip bakışlarımı ekrandan ayırırken Tory kendini yatağıma bıraktı.

"Kayan Yıldız haklı olabilir," dediğinde onu başımla onayladım.

"Semavi Konsey'in onları öldürmek için nedenleri vardı," dedim. Sözcükler ağzımda acı bir tat bıraktı. "Ama haber saldırıdan Nemflerin sorumlu olduğunu söylüyor. Diego bana Faelerin kalplerini deşip pençeleriyle büyülerini emdiklerine dair tuhaf bir şey anlatmıştı."

"Iyy," dedi Tory. "Öyle bir şey olsa kanıt bulurlardı."

"O da doğru..." Vârislerin ailelerinin bu işte bir parmağı olduğu, şimdi de bizim peşimize düştükleri, Profesör Orion'ın onlara yardım ettiği ihtimalini umutsuzca çürütmek istiyordum. Çünkü eğer bunlar doğruysa canımızı nasıl kurtarabilirdik bilmiyordum.

İçimdeki sıkıntıyla Temel Büyü sınıfında oturuyordum. Orion geç kalmıştı. Habire kapıya bakıp duruyordum. Bir yanım elinde makineli tüfekle içeri dalıp Tory'yle beni kurşundan geçirmesini bekliyordu.

Abartma, Darcy.

Hem bizi öldürmek için makineli tüfeğe ihtiyacı yok, keskin elmacık kemikleriyle de birini kesebilir. Dişlerinden bahsetmiyorum bile.

Dün öğrendiklerimizden sonra gözüme uyku girmemişti. Tüm sabah Orion'ın dersini korkuyla beklemiştim.

Diego'nun bakışları kardeşimle aramda gidip geldi, mavi gözleri endişeli bakıyordu. "Her şey bien[4] mi? Bugün ikiniz de ortalıkta zombi gibi geziyorsunuz."

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondursam da inandırıcı görünmediğinin farkındaydım.

"Dün gece gözlerim seni aradı," diye fısıldadı Sofia kardeşime. "Ignis sensiz hiç çekilmiyor."

Tory ona mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Vârisler benim için hain planlar kuruyordu. Saklanmam gerekti."

Sofia iç geçirip parmağıyla sırasına bir daire çizdi. "Keşke yakandan düşseler."

Kylie sıraların arasında fırıl fırıl dönerek herkese pespembe broşürler dağıtıyordu.

"Önümüzdeki cuma Küre'de yeni öğrenci partisi var!" diye haykırdı önümüze geldiğinde neşeyle.

Broşürlerini sımsıkı kavrayıp Tory'yle beni şöyle bir süzdü, kehribar rengi gözleriyle saldırmaya hazırlanan bir engereği andırıyordu. "Ah, siz gelmeyeceksiniz sanırım." Yüzüne alaycı bir ifade kondurup broşürleri suratımıza doğru salladı.

"Nedenmiş o?" diye sordu Sofia yemi yutarak.

"Çünkü sizi istemiyor," diye yanıtladı pis bakışlarını üzerimize dikerek. İçimi bir huzursuzluk kapladı.

Kapı açıldı ve Orion içeri girdi. Kalbim bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibi hissettim. Bakışları sınıfın üzerinde gezinip Kylie'nin elindeki broşürlerde duraksadı.

"*Hayır,*" diye homurdanıp elini savurdu. Yarattığı şiddetli rüzgâr dağıttığı tüm kâğıtların ona doğru uçuşmasına neden oldu ve hepsini masasının yanındaki çöp kovasına tıktı.

Kylie fal taşı gibi açılmış gözleriyle donakaldı, beti benzi attı. "Efendim, ben–"

---

4 (İsp.) İyi, güzel, yolunda anlamlarına gelir. –*ç.n.*

"Bayan Major, sınıfımda bir daha çöp dağıtırsan yılın geri kalanı boyunca düzenlenecek hiçbir resmî etkinliğe katılamazsın."

Kylie'nin ağzı bir karış açık kaldığında yediği azara sevinmekten kendimi alamadım. Söz konusu azar potansiyel bir psikopattan gelmiş olsa bile.

"Ama efendim!" dedi panikle.

Orion bir kez daha elini savurdu. Bu kez Kylie'nin elinde kalan broşürler havaya fırlayıp paramparça oldu ve pembe bir konfeti misali üzerine yağdı.

Tanrım, canı isterse aynısını bana da yapabilir muhtemelen.

O hâlde neden hâlâ yapmadı?

Kıpkırmızı kesilen Kylie sınıftan yükselen kahkahalar eşliğinde telaşla sırasına dönerken genzime yükselen alaycı sese engel olamadım.

Orion kahve fincanını sertçe masasına çarptığında şamata bıçak gibi kesildi. Pis bakışları karşısındaki sayısız yüzün üzerinde gezindi. Gözleri bir an benimkilerde oyalandığında çenemi kaldırdım.

Beni korkutmuyorsun.

Kahretsin, kimi kandırıyorum? Bal gibi de korkutuyorsun.

Profesör tahtaya dönüp elektronik kalemiyle üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

EŞSİZ DEĞİLSİNİZ.

Bir nefes verdim. Tanrım, öğrencilerine moral vermek sahiden ondan sorulurdu...

Hışımla arkasını döndü, bugün heyheylerinin daha bir üzerinde olması dikkatimden kaçmamıştı.

"Zodyak'ın her burcunun iyi kötü kendine has özellikleri vardır. Kişiliğinize olan etkileri yadsınamaz. Fakat sizi farklı ya da özel kılmazlar. Bir Fae yaparlar."

Tahtaya hafifçe vurduğunda Atlas'ımda bir görsel belirdi: Tüm burçların birbiri ardına sıralandığı güzel bir Zodyak çarkı.

"Tüm Faeler bu çarkın bir parçasıdır," diye devam etti Orion daha yumuşak bir sesle. "Hepimiz iki belirleyici gök cismini paylaşırız." Çarkın ortasını işaret etti. "Güneş ve ay. Bizi birbirimize bağlarlar. Ait olduğunuz Zümre, çektiğiniz eyeliner, maviye boyadığınız saçlarınız" –bana imalı bir bakış atarak sıraların arasına yürüdüğünde dudaklarımı büzdüm– "ya da kafanızdan eksik etmediğiniz bere" –Diego'nun beresini kafasından kapmaya yeltendi ama oğlan ondan önce davranıp kumaşı tutarak gözleriyle Orion'a meydan okudu– "sizi eşsiz yapmaz."

Sınıfın öbür ucuna doğru ilerlerken gözlerimi tahtadan ayırmadım.

"Zodyak on iki burçtan oluşur. Biricik Vega Vârislerimizin bile bunları bildiğini umuyorum. Bakalım haklı mıyım?" Ansızın arkamızda bitip ellerini omuzlarımıza koydu.

Avucu tenimin karıncalanmasına neden olsa da kafamı çevirip ona bakmayı reddettim.

"Söz sende, Bayan Vega," dedi.

"Hangimizi kastediyorsunuz?" diye sorduk Tory'yle aynı anda.

"Mavi olan." Hafifçe omzumu dürttü. "İki numaralı Vega, sen benimle gel."

Bu kez Tory'yi dürttü ve kardeşim kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Orion'ın onu masasına götürüp koltuğuna oturtmasını anlayışlı bakışlarla izledim.

"Avucunu uzat," dedi Orion. Tory tereddütle söylediğini yaptı. El falına bakmaya başladığında geçen gece bana yaptığı gibi gücünü ölçüp ölçmeyeceğini merak ettim. "Burçları saydığını duyamıyorum," dedi bana.

Kaba sesi ve Kylie'nin arkadaşlarıyla kıs kıs gülmesi karşısında dişlerimi sıktım.

Düz bir sesle on iki burcu saymaya koyuldum. "Kova, Balık, Koç, Boğa, İkizler, Yengeç, Aslan, Başak, Terazi, Akrep, Yay, Oğlak."

"Güzel, Aer Evi'ne beş puan," dediğinde ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

Göz boyamaya çalışıyor belki de. Parçalanmış cesedimi bulduklarında Kylie çıkıp, "Profesör Orion onu öldürmüş olamaz, Müdire Nova, daha birkaç saat önceki dersinde Ev'ine beş puan verdi!" desin istiyor herhâlde.

Orion kardeşimin avucundaki çizgileri inceleyip notlar alırken Tory dokunuşundan huzursuzmuş gibi kıpırdandı. Gergin duruşu bile ondan ne kadar nefret ettiğini ele veriyordu.

Profesör nihayet elini bırakıp üzerine bir şeyler karaladığı kâğıt parçasını önüne kaydırdı. "Bunlar Element ölçümlerin. Sayı ne kadar yüksekse gücün o kadar kudretli demektir. Ana büyün ateş."

"Ah... peki." Onu başıyla onaylayarak yerine dönmek üzere ayağa kalktı fakat Orion bileğini kavrayıp ona engel oldu.

Dişlerini Tory'nin bileğine geçirdiğinde içim korkuyla doldu.

Orion gücünü emip onu büyüyle defetmesine engel olurken kardeşim dişlerini sıkarak öne yalpaladı.

"Yıldızlar aşkına, efendim!" dedi Kylie şaşkınlıkla. Ne var ki Orion onu duymazdan gelip ziyafetine devam etti.

"Kesin şunu!" diye bağırdım. Düşünmeden elimi kaldırdım, yüzüne bir hava patlaması fırlatıp onu itmeye hazırdım.

Tory bana bir bakış atıp başını iki yana sallayınca gergince homurdandım.

Orion nihayet geri çekildiğinde Tory yüzündeki öfkeli ifadeyle tökezleyerek yanından uzaklaştı. Profesör doğrulup hiçbir şey olmamış gibi burçlardan bahsetmeye devam etti, keyfi yerine gelmiş gibiydi.

Tory sırasına dönerken göz ucuyla Atlas'ının ekranında yanıp sönen bildirimi gördüm.

Bir FaeBook paylaşımına etiketlendin, Tory!

Kendi Atlas'ımdan uygulamayı açıp paylaşımı ararken yüreğim ağzımdaydı. Fotoğrafı bulduğum sırada Tory yanıma oturdu.

Kylie Major: Görünüşe bakılırsa Profesör Orion başkasının Kaynak'ına göz dikmiş. #paylaşmakgüzeldir #vârislerbunabayılacak

Tory'nin bileği Orion'ın ağzındayken çekilmiş fotoğraf da hemen altındaydı. Kardeşim Kylie'nin kamerasına onu gözleriyle öldürmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Yorumlar:

Caleb Altair: Bu bir şaka mı??????????????

Ranesh Shar: @Caleb Altair bu sana büyük ayıp kanka... #kaynağınasahipçık #kaynakdüşmanı

Tyler Corbin: Her şeyi ön sıradan izledim. #Orionkızıfenasömürdü

İçerideki herkes kıkırdamaya başladı ve Orion herkesin Atlas'ıyla meşgul olduğunu fark edince sözünü yarım bıraktı.

Kapı hışımla açılınca hepimizi öldürecekmiş bakan gözleri girişe döndü. Caleb içeri dalıp Orion'ın masasının üzerinden atlayarak onu tahtaya yapıştırdı. Etrafımdan şaşkınlık nidaları yükseldi. Profesör onu bir hava patlamasıyla geri itti, Caleb'ın kafası masaya çarpıp ahşabı çatlattığında kalbim tekledi.

Vâris bir hayvan gibi hırlayıp ateşle sarmaladığı elini Orion'ın yüzüne doğru savurdu.

"Yeter!" diye bağırdı Caleb büyüsünü özgür bırakmadan. Sınıftaki herkes kaskatı kesilmiş vaziyette Terra Vârisi'nin duraksamasını izledi.

Caleb boğazından yükselen hırıltıya rağmen alevlerini söndürdüğünde içerideki gerginlik tavan yaptı.

"O benim Kaynak'ım. Ona bir daha el sürersen seni gebertirim. Profesör olman umurumda bile değil."

Orion oğlanın tişörtünü kavrayıp yüzünü kendininkine yaklaştırdı. "Sınıfımdan defol git."

"Yemin ettiğini duyana kadar şuradan şuraya gitmiyorum," diye karşılık verdi Caleb tükürürcesine. Parmağını Tory'ye doğrulttu. "O benim. Dişlerini ondan uzak tut."

"Ben kimsenin değilim!" diye çıkıştı kardeşim.

Orion sessiz kaldığında Caleb onu öyle sertçe itti ki sırtı tahtaya çarptı.

İçerisi gergin uğultularla doldu. Sıramın kenarını eklemlerim bembeyaz kesilecek kadar sıkı tuttuğumun farkında bile değildim.

"İyi," dedi Orion ölümcül bir sesle. "Ama öteki Vega benim."

"Pardon?" diye araya girdim fakat bizi duymazdan gelmeye devam ettiler.

Caleb bir şeyler homurdandıktan sonra kafese kapatılmış bir aslan gibi profesörün önünde birkaç tur volta attı.

"*Anlaştık,*" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Sınıfı geçip dışarı çıkarak kapıyı arkasından çarptı.

Orion üzerine çekidüzen verip tahtaya döndü. "Koç burcunun yönetici gezegeni Mars'tır, hâliyle fevri ve zaman zaman saldırgan olabilirler. Bilhassa da..." O hiçbir şey olmamış gibi dersine devam ederken şok içinde Tory'ye döndüm.

"Bizim en ufak bir söz hakkımız yok mu?" diye fısıldadım.

"Onlara kafa tutabilecek hâle gelene kadar yok," diye yanıtladı Tory öfkeyle.

"Ki dersime kulak asmazsanız bunu yapamazsınız!" Sıramıza bir kitap çarptığında Tory'le irkilip geri kaçtık. Orion bir yırtıcıyı andıran gözleriyle bizi süzdü. "Çenenizi bir daha açarsanız yıl sonuna dek cezaya kalırsınız."

Öfkem kabarırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bizimle dalga mı geçiyor bu herif?

Ona bir karşılık vermemizi bekleyip istediğini alamadığında dersine döndü.

"Uyanış yaşadığınızda burcunuzun ait olduğu Element'in gücünü açığa çıkarırsınız. Örneğin su grubundan olan Balık burçları su Element'iyle kutsanmıştır. Birden fazla Element'in gücünü taşıyanlar genellikle birden fazla takımyıldızının etkisindedir." Tahtaya dokunduğunda ekranda gökyüzündeki tüm takımyıldızları gösteren bir tablo belirdi. "Gördüğünüz üzere yüzlerce kombinasyon var. Yıldızların bize bahşettiği güçler belirsizdir. Bazı Faelerin neden ve nasıl birden fazla Element'in gücüyle doğduğu hakkında çok az şey bilinir. Bildiğimiz az sayıdaki şeylerden biri de takımyıldızları kadar genetik faktörlerin de bunda büyük rol oynadığı." Bize imalı bir bakış attığında buz gibi gözlerimle ona karşılık verdim.

Az önce beni kan torban ilan ettin, göt herif! Nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebiliyorsun!?

İçimi ürperten bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "Burçlarla ilgisi olmayan takımyıldızlardan bazılarını sayar mısın, Bayan Vega?"

Neden bize takmıştı? Sınıf iki yüz öğrenciyle doluydu. Diğerlerine kıyasla daha az şey bildiğimizin bal gibi farkındaydı.

Küçüklüğümüzü, Tory'yle yıldızların altında uzandığımız geceleri düşündüm. O zamanki koruyucu annemiz de yanımıza kıvrılıp bize bildiği birkaç takımyıldızını göstermişti. Nazik bir kadın olsa da kocası bizi başından beri hiç istememişti. Kadın da en sonunda onu seçmiş ve bizden vazgeçmişti. *Hayatımdan gelip geçmiş diğer herkes gibi.*

Gösterdiği yıldızlardan biri aradan geçen onca zamana dek aklımda kalmıştı. "Şey..." Boğazımı temizledim. "Büyük Ayı?"

"Doğru." Yanımda oturan Diego'yu işaret etti. "Diğer adıyla?"

"Küçük Kepçe, efendim," diye yanıtladı oğlan.

"Kesin Diego'nun kepçesi de küçüktür," diye mırıldandı Tyler ön sıradaki yerinden.

"Terra'ya eksi beş puan," diye azarladı Orion. Tyler ofladı.

"Ya Latincesi?" Parmağı bu kez Sofia'ya döndü.

"Ursa Minor?" diye yanıtladı kız al al olmuş yanaklarıyla.

"Ignis Evi'ne artı on puan." Nihayet yanımızdan uzaklaşırken Sofia'nın ağzı kulaklarına vardı. Neden bu kadar özgüvensiz olduğuna akıl sır erdiremiyordum. Tory, Diego ve benim bildiğimiz her şeyin toplamından daha çok şey biliyordu.

Profesör tekrar tahtaya bir şeyler yazmaya başladı. "Diyelim ki Kova burcusunuz ama aynı zamanda toprağın gücüne sahip Ursa Minor'un etkisindesiniz, iki Element'in de gücünü taşıma ihtimaliniz çok yüksek olur."

"İhtimal mi?" dedi ikinci sırada oturan uzun siyah saçlarını örgüyle toplamış kız.

"Yıldızlar öngörülemezdir," diye açıkladı Orion. "Doğalarının bizimkini uyum içinde tamamlaması gerekir." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, burcunuz kişi bazında ne anlama gelir? Bilen var mı?"

Birkaç el havaya kalktı ve profesör arka sıramızdaki çocuğa söz verdi. "Kişiliğimizi belirler."

"Yanlış," dedi Orion. "Tekrar dene."

"Şey..." Yardım için etrafına bakınsa da kimseden tık yoktu. Boğazını temizleyip omuzlarını silkti.

"Başka fikri olan yok mu?" dedi Orion bıkkınca.

"Doğamıza etki mi eder, efendim?" dedi Sofia.

"Doğru," dedi keyifle. Masasının başına dönüp ucuna ilişti. Kylie'nin kıçının dibinden ayrılmayan Jillian isimli koyu saçlı, güzel kızı işaret etti. "Bayan Minor, bir Fae'in doğasını etkileyen diğer üç şey nedir?"

Suratı domates gibi kızaran kız arkadaşına döndü. Kylie dramatik bir tavırla iç geçirdi.

"Zümre," diye yanıtladı onun yerine.

"İkincisi?"

"I... genetiği?" diye tahmin yürüttü.

"Doğru. Üçüncüsü?"

Kylie sessiz kalırken kafamda bir tahmin belirdi, sözcükler dilimin ucuna kadar geldi.

"Bilen yok mu?" dedi Orion hayal kırıklığıyla.

Söyle gitsin, Darcy.

"Hayat tecrübesi mi, efendim?" Başımdan bir dünya şey geçmişti ve hepsinin beni bugün olduğum kişi hâline getirdiğinin farkındaydım. Yaşadıklarımızın bizi etkilemediğini düşünüyorsa bile onunla tartışmaya hazırdım. Saçım bunun kanıtıydı.

Çoğu kişi maviyi soğuk bulur, hüzünle, denizle veya gökyüzüyle özdeşleştirirdi. Benim içinse anlamı bambaşkaydı. Bu yüzden uçlarımı bu renge boyamıştım. Benim için ne anlama geldiğini hiç unutmamak için. *Sakın. Unutma.*

"Doğru," dedi Orion belli belirsiz bir şaşkınlıkla. Yeniden sıraların arasına dönüp tepeme dikildiğinde delici bakışlarımla güçlü vücudunu süzdüm. "Diğer bir deyişle?"

"Yetiştirilme tarzı," dedim, ağzımın içi kese kâğıdına dönmüştü.

"Güzel. Dersten sonra yanıma gel." Bombayı kucağıma bırakıp yanımdan uzaklaştı.

Tory bana endişeli gözlerle bakarken sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi.

Kahretsin.

Tory, son kişi sınıftan çıkana dek yanımda kalsa da daha fazla oyalanamadı.

"Dışarıda bekleyeceğim," diye fısıldadığında ona endişesini yatıştıracak bir tebessümle karşılık verdim. Onu bilmiyordum ama benim endişelerimi yatıştırmadığı kesindi.

Kardeşim kapıyı arkasından kapatırken Orion koltuğuna kurulmuş, Atlas'ında bir şeyler bakıyordu.

Çantamın askısını düzeltip ayakta dikilmeye devam ettim, benimle neden görüşmek istediğini açıklamasını bekliyordum.

"Telkin kalkanı nasıl gidiyor?" diye sordu bakışlarını ekranından ayırmadan.

"Daha iyi. Arkadaşlarımla pratik yapıyorum."

Beni başıyla onayladı, cevabımdan memnun kalmış gibiydi. "Tüm boş vaktini buna ayırmalısın." Sandalyesinde dönerek oniks rengi gözlerini üzerime dikti. "Temel Telkin'den korunman çok önemli. Bunun eksikliğinin seni ne kadar savunmasız duruma düşürdüğünün farkında mısın?"

Son birkaç gündür yaşadığım onca utanç verici anı düşünerek başımı evet anlamında salladım. Bana yaptırdıkları küçük düşürücü şeyleri düşünmek bile yerin dibine girmek istememe neden oluyordu.

"Evet, efendim." Onu şöyle bir süzdüm. Beni ve Tory'yi öldürmeyi planlıyorsa neden Telkin'den korunmayı öğrenmemi bu kadar çok istiyordu?

Yoksa... yine birinin gözünü mü boyamaya çalışıyor? İyi de sınıfta benden başka kimse yok.

"Güzel." Yüzünün sert hatları bir tebessümle yumuşadığında neye uğradığımı şaşırdım. "Aslında sana Kaynak'ım olmanın ne anlama geldiğini açıklamak istiyordum."

"Kaynak'ınız olmak istemiyorum," dedim bir çırpıda. Bunun düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"Korkarım bana engel olmayı öğrenene dek bu karar sana düşmüyor." Kaşlarımı çattım, suratına, *Sadece büyümü mü istiyorsun yoksa canımı da alacak mısın?* diye bağırmak istiyordum.

Koltuğundan kalkıp masasının etrafından dolaşarak önüme dikildi. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak ona korktuğumu göstermeyi reddettim.

"Başka bir Vampir seni ısırırsa derhâl bana haber vereceksin. Bu tartışmaya açık bir konu değil, Bayan Vega. Tüm akademiye benim olduğunu duyuracağım, böylece bugünkü gibi olayların

tekrar etmesini önleyeceğiz. Caleb'tan başka kimse bana meydan okuyamaz ama bunu aradan çıkardığımızda başka sorun yaşamayız. Fakat dediğim gibi, başka bir Vampir sana yaklaşırsa bana *söyleyeceksin.*"

Üzerimde Telkin kullanmıyordu, nedenini merak etmekten kendimi alamadım. Belki de bunu hür irademle kabul etmemi istiyordu. Talebini düşünürken içimde bir ikilem patlak verdi. Hiç değilse diğer Vampirlerin beni ısırmasından endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Fakat bu anlaşmanın aklıma gelen tek artısı buydu.

"Benden ne sıklıkla besleneceksiniz?" Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda kaşları havalandı.

"Haftada bir veya iki kez." Omuzlarını silkti. "Ama gücümü tüketirsem istisnalar olabilir."

Başka seçeneğim olmadığını bile bile onu başımla onayladım. Bu anlaşmanın getirdiği küçük avantajı kabul edecek, bu esnada büyümü kontrol etmeyi öğrenmek için dişimi tırnağıma takacaktım.

Çenemi ona kafa tutarcasına kaldırdığımda aramızdaki atmosfer gerildi. "Günün birinde, Profesör, size karşı koyacak kadar güçleneceğim."

Derin bir nefes aldığında vücudumdan asla geri dönüşü olmayacağını düşündüğüm hayati bir şeyi emdiğini hissettim.

"Biliyorum," dedi parıldayan gözleriyle. "Ama o gün gelip çatana dek benimsin, Mavi."

TORY

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Günün başından beri Vârislerle karşılaşmadığımdan keyfime diyecek yoktu. Planladıkları korkunç günaydın baskınını tekrarlama ihtimallerine karşı sabahın beş buçuğunda yataktan sürünerek kalkmış olsam da kendimi fazlasıyla iyi hissediyordum. Her güzel şeyin bir sonu vardı elbette. Bugün ilk Toprak Elementi dersime girecek, Seth ve Caleb'a katlanmak zorunda kalacaktım.

Dün Temel Büyü dersimize dalıp öğretmenimize saldırmasından ve oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi ortalığı ayağa kaldırıp onun olduğumu iddia etmesinden beri Caleb'la konuşmamıştım. Orion'ın benden beslenmesine fena öfkelenmişti ve ders bitene kadar yakınlarında olmaya mahkûm kaldığımda bana nasıl yaklaşacağı konusunda geriliyordum.

Birinci sınıf olduğumuzdan profesörlerin bizleri onlardan ayırması içime biraz olsun su serpse de her hâlükârda ısırılacağımı kabullenmeye başlamıştım.

Halletmem gereken bir sürü işim vardı ve tüm öğrencilerin kahvaltı için doluştuğu Küre'ye uğramamak kaçınılmaz sonu biraz daha erteleyebileceğim anlamına geliyordu.

Güne her zamanki gibi saçma sapan yıldız falımla başlamıştım. Boğa ve Kova burcundan iki kişinin tepesini attıracağıma dair zırvalıkları hızlıca bir kenara bırakıp Atlas'ımdaki çok daha heyecan verici bir diğer bildirime odaklanmıştım. İnternetten aldığım kıyafetler gelmişti. Tekrar kendim gibi giyinmeye başlayıp biraz olsun özüme dönebileceğim için çok heyecanlıydım. Tüm günümü okul üniforması ya da spor kıyafetleriyle geçirmekten bıkmıştım ve beni yansıtan kıyafetlere fena hâlde ihtiyacım vardı.

İdari personele ayrılmış Plüton Ofisleri'ne gittim. Tek boynuzlu at osurukları ya da bir postacının buradaki dengi her neyse onunla gelen öğrenci kargoları oraya teslim ediliyordu.

Mektuplar ve kutularla dolu raflar yerden üç katlı bir binaya ait olabilecekmiş kadar yüksek görünen tavana kadar uzanıyordu. Kafamı geriye atıp kendi paketimi nasıl bulacağımı merak ettim. Ofis herhangi bir etiket sistemi kullanmıyordu ve danışmadaki adamın kendine hayrı yoktu. Bana bir günaydın demeye bile tenezzül etmeden parmağıyla odayı işaret etmişti.

"...gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsan tamam. Ama seni temin ederim ki her şey kontrolüm altında."

Sesi duymamla talihime küfredip arkamı döndüm. Kapı açıldı ve içeri giren Darius'un yüzünde ufak bir şaşkınlık belirdi. Ormanda onu takip ettiğim geceden beri hiç karşılaşmamıştık ve bir yanım potansiyel katilimle yüz yüze olup olmadığımı merak ediyordu. Bu düşünce nabzımı hızlandırdı ve kaçıp kaçmamayı düşünürken bakışlarım doğruca kapıya kaydı.

"Nasıl istersen," dedi. Kulağı konuştuğu kişide olsa da gözleri üzerime kilitlenmişti. Bir an meşgul olmasını fırsat bilip odadan çıkmaya niyetlendim ama paketimi almamıştım ve onunla ya da arkadaşlarıyla her karşılaşmamda kaçmayı reddediyordum.

"Halledeceğim. Xavier orada mı? Alo?" Darius, Atlas'ına bir bakış atıp sinirli bir nefes verdi. Ardından kulaklığını arka cebine tıkıştırdı. Telefonu yüzüne kapatacak kadar cesur kişinin kim olduğunu merak etmekten kendimi alamadım, asılan sura-

tına bakarken içimden onu alkışladım. Ne var ki sert bakışlarını üzerime diktiğinde neşem uçup gitti.

"Ne yapacaksan yap hadi," dedim iç geçirerek. Kaçmaya çalışmak anlamsızdı ve büyü konusunda yeni yeni ilerleme katettiğim düşünüldüğünde onunla bir kavgaya tutuşmam da mümkün değildi.

"Demek burada saklanıyordun, ha?" dedi. Sözlerimi duymazdan gelerek Atlas'ının ekranında bir şeylere dokundu.

"Saklanmak mı?" dedim tüm masumluğumla. Onlardan köşe bucak kaçtığım için kendimden nefret etsem de vaktimi boşa harcamamış olmamla avunuyordum. Profesör Prestos'un gönderdiği Telkin ve Korunma Kalkanları hakkındaki tüm metinleri okumuş, boş vakitlerimi savunmamı güçlendirmeye çalışarak geçirmiştim. Darius'la Orion gerçekten Darcy'yle peşimizdeyse onlarla yüzleşmeye elimden geldiğince hazır olmayı kafama koymuştum. Ne var ki cinayetimi planladığından şüphelendiğim oğlanla yüz yüze gelmek içime şüphe tohumları ekmişti. İçeride bir başımaydım ve tamamen merhametine kalmıştım ama Darius sadece benimle dalga geçmekle yetinmişti. Bu gözüme hiç de bir seri katilin yapacağı şeymiş gibi görünmüyordu. Gerçi beni gündüz vakti, ortalık yerde öldürmesi pek akıllıca bir hareket sayılmazdı.

"Salı gününden beri seni ne Ev'de ne de Küre'de gördüm," dedi beni şüpheci gözlerle şöyle bir süzüp tekrar Atlas'ına dönerek.

"Kafayı benimle bozduğundan haberim yoktu," dedim alayla. "Her hareketimi sana bildirmem mi gerekiyor? Yoksa dün sabah arkadaşlarınla planladığınız baskın suya düştü diye hayal kırıklığına mı uğradın?"

Darius hızla başını kaldırıp bana şaşkın bir bakış attığında ona küstahça gülümsedim. "Planımızı nereden öğrendin?" diye sordu. İnkâr etmeye kalkışmadım.

"Arkamı kollamaya alışkınım. Hepimiz babamızın paracıklarıyla, güvenli ve sıcacık evlerde büyüm–"

"Babamı da nasıl bir evde büyüdüğümü de bilmiyorsun," diye tısladı Darius bana doğru bir adım atarak.

Kalbim tekledi, bacaklarım beni ondan olabildiğince uzağa götürmek için yanıp tutuşuyordu. Yine de kendimi karşısında sinmemeye zorlayıp çenemi kaldırarak öfkeli bakışlarına karşılık verdim.

"Sen de *benim* hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdim. "Dördünüzden daha beter heriflerin hakkından geldim ben. Sizin gibi basmakalıp şerefsizleri iyi bilirim. Hepiniz aynısınız, hiçbiriniz gözümü korkutamazsınız," dedim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atsa da bir mucize eseri sesimi sakin tutmayı başarmıştım. Yalan söylüyordum ve ikimiz de bunu bal gibi biliyorduk. Evet, hatırı sayılır miktarda burnu havada pislik ve motorcuyla uğraşmıştım ama hiçbirinin Vârislerin gücü ve acımasızlığına denk olabileceğini sanmıyordum.

Darius gözlerime bir süre daha bakıp bir kahkaha patlattı.

"Hakkını yiyemem, taşaklı kızsın," diye mırıldanıp tekrar Atlas'ına dönerek ekrana dokundu.

Önümüzdeki raflar aniden hareket etmeye başladı. Rafların sağa sola, yukarı aşağı kayarak tavana yakın duran bölmeye yol açmasını şaşkınlıkla izledim. Bölme zemine indiğinde Darius içinde duran paketlerini aldı.

Birkaç zarfa hızlıca göz atıp hepsini ceketinin cebine sıkıştırdı.

Başka bir şey söylemeden kapıya yöneldiğinde bana eziyet edemeyecek kadar acelesi olmasına şükrettim.

Onu boş verip tekrar önüme dönerek kaşlarımı çattım. Çantamdan kendi Atlas'ımı çıkarıp paketlerini nasıl ayağına getirdiğini bulmaya çalıştım.

Darius derin derin iç geçirip cihazımı elimden kaptı. Şok içinde ona dönüp Atlas'ımı geri almaya çalışsam da beni umursamadan hızlıca üçüncü sayfamdaki bir uygulamayı açıp seçenekler

listesinden "Paket Teslimi" kısmına dokundu. Havadaki elimi kaptı, sıcacık teni ve nazik dokunuşu karşısında şaşkına döndüm.

Teması karşısında hain kalbim tekledi, gözlerimin sivri çenesi ve dudaklarında gezinmesine engel olmaya çalışsam da nafileydi. Yakışıklı yüzüne bakmamak mümkün değildi.

"Parmak izin gerek," diye açıkladı elimi geri çekmeye çalıştığımda. Biraz olsun gevşeyip başparmağımı ekrana bastırmasına müsaade ettim. Raflar tekrar hareket etmeye başladı.

Darius beni bırakıp Atlas'ımı bana fırlattığında telaşla cihazı yeri boylamadan yakalamaya çalıştım.

İçi Darcy'yle kendime aldığım kıyafetlerle dolu torbaların ve kutuların olduğu geniş bir bölme önümüzde duraksadı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Atlas'ımı çantama attıktan sonra ganimetlerimi almak için bölmeye yaklaştım.

Darius benden önce davranıp üzerinde bir iç çamaşırı markasının sloganı yazan kutuyu yığının tepesinden kaptı.

"Yakılacak daha fazla giysi mi arıyorsun?" dedim. Bir yanım aldığım güzelim kıyafetlerimin bir kez bile üzerime giyemeden alevler içinde kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

"Bana iyi bir neden verirsen belki yakmam," diye yanıtladı. Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldığında kalbim tekledi. Benden ne isteyeceğini bilmiyordum ama cevabım hazırdı. Zevzek oyunlarına alet olmayacaktım.

"Canın ne istiyorsa yap. Sana engel olamam." Kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim. Ayaklarına kapanacağımı sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Tüm eğlencemi kaçırdığının farkındasın, değil mi?" dedi. "Şöyle yapalım, bu kutunun içindekileri giyip bana bir defile yaparsan kıyafetlerine el sürmem. Ne dersin?"

Gözlerimi devirip odadan çıkmak üzere arkamı döndüm. Yeni kıyafetlerim küle dönebilirdi, hepsini yeniden sipariş etmeye razıydım. Hiç değilse harçlığımız absürt derecede yüklüydü; paramın yakın zamanda bitmeyeceği kesindi.

Ben kapıya varamadan Darius bileğimi tutup beni gerisin geri yanına çekti. Kalbim korku mu yoksa heyecan mı kestiremediğim bir duyguyla yerinden çıkacakmış gibi atarken teninin değdiği nokta karıncalandı. Kolumu sertçe çekerek elinden kurtulduğumda sırıttı.

"Hepsini tepe tepe kullan, Roxy," dedi canını sıkan *benmişim* gibi. "Kıyafetlerini yakmak geçen haftanın eğlencesiydi. Bir dahaki sefere daha iyi bir şey bulacağım."

İç çamaşırı kargomu bana doğru atıp tüm okul onunmuş gibi yaylana yaylana odadan çıktı.

"Yine karşıma çıkıp günümü güzelleştirdin, göt herif!" diye bağırdım arkasından.

Bölmenin başına geçip torbaları ve kutuları kucaklayarak hepsini odama götürdüm. Darcy'ye hızlıca bir mesaj yazıp derse beni beklemeden gitmesini söyledim. Darius sağ olsun ilk Toprak Elementi dersime geç kalıyordum ve sınıfa zamanında ulaşmak için kampüs boyunca koşmam gerekecekti. Bir yandan Atlas'ımdaki haritayı takip ederken diğer yandan da takılıp düşmemek için önümü kolaçan ediyordum.

Ağlayan Orman sınırı boyunca uzanan patikada koşup sağa döndüm, sarmaşıklar ve yosunlarla kaplı yüksek bir uçuruma doğru ilerledim.

Kendimi yerin altına inen geniş bir mağara ağzının önünde buldum ve kısa bir tereddüdün ardından içeri girdim. Taştan kabaca oyulmuş basamakları inip tüneli takip ederek mağaranın kalbine ulaştım. Sağımdaki soyunma odasına girdiğimde üzerini değiştiren birkaç kız öğrenci ve yine üzerinde ismim yazan bir çantayla karşılaştım. Adımı inatla Roxanya olarak yazmaya devam etmeleri sinirimi bozuyor, aklıma Darius'un bana taktığı aptal lakabı getiriyordu. Bir ara kayıtlardaki ismimi değiştirmesi için Profesör Prestos'a bir e-posta yazmayı aklımın bir köşesine yazdım.

Çoktan giyinmiş vaziyette bir banka oturmuş beni bekleyen Darcy'ye hızlıca selam verdim. Tüm yolu koşarak geldiğimden hâlâ nefes nefeseydim.

Toprak dersinin forması koyu yeşil renkli vücudu saran bir şortla üzerine Toprak sembolü işlenmiş atletten oluşuyordu. Mağaranın basık havası yüzünden kasten ince bir şeyler seçtikleri ortadaydı. Beni neyin beklediğini merak ederek üzerimi değiştirdim.

"Birinci sınıflar, toplanın!" dedi yumuşak bir ses. Odanın öteki ucundaki kızlara sokulup profesörü görebilmek için başımı uzattım. Kısacık kesilmiş kahverengi saçları, iri gözleri ve minyon vücuduyla bir çocuk kadar kırılgan görünüyordu. "Adım Profesör Rockford, Toprak Elementi'ni kullanmayı size ben öğreteceğim. Bugünkü dersimiz için size belirli bir alıştırma yaptırmayacağım. Hepinizden mağarayı gezmenizi, büyünüzün kendiliğinden harekete geçmesine izin vermenizi istiyorum. Gözümü üzerinizden ayırmayıp performansınızı değerlendireceğim elbette fakat Toprak'ın gücünün doğrusu ya da yanlışı yoktur. Büyümüz doğası gereği filizlenen bir bitki gibi büyüyüp gelişir, hâliyle ona hükmetmeyi öğrenmenin en iyi yolu akışına bırakmaktır. Hazır olduğunuzda gelin ve bana marifetlerinizi gösterin." Cesaret verici bir gülümsemeyle kapıyı açtı ve diğer kızların arkasından dışarı çıktım.

Üzerimde yükselen kocaman alanın tonozlu tavanına hayran hayran bakmaktan kendimi alamadım. Taşın her santimine karmaşık desenler oyulmuştu ve yeşille sarı tonlarında usul usul parlayan kürecikler dört bir yanımda süzülüyordu.

Devasa açıklık sayısız mağara ve tünele açılıyordu ve hepsinin pürüzlü yüzeyleri değeli metal ve mücevher damarlarıyla parıldıyordu.

"Vay canına," dedi Darcy hayretle. Ona dönüp sırıttım.

"Karşılaştığımız herkes kafayı sıyırmış olsa da okulu nasıl ilgi çekici hâle getireceklerini iyi biliyorlar," dedim yeşil ışığın altında açıklığın öteki ucuna doğru yürürken.

"Yıldızlar aşkına! Majesteleri!" Geraldine'in sesi kulağımı doldurduğunda iç geçirme isteğimi bastırıp kafamı çevirdim. Yanında her seferinde bize ardına kadar açtıkları gözleriyle bakan altı K.İ.Ç. üyesi daha vardı.

Hep birlikte başlarını eğdiklerinde Darcy'yle birbirimize huzursuz bir bakış attık.

"Bunu yapmamanı söylemiştik," diye mırıldandı kardeşim.

"İki gerçek Vâris'e saygımızı göstermek istiyoruz sadece," diye karşılık verdi Geraldine gururla göğsünü şişirerek. Gözlerini benimkilere şüphe uyandıracak kadar çok benzeyen koyu renkli göz kalemiyle çerçevelemiş ama dozunu biraz kaçırmıştı. Dudaklarına da göz makyajıyla hiç uymayan, tam Darcy'nin bayıldığı türden açık pembe bir ruj sürmüş olması dikkatimden kaçmadı.

"Gerçek kraliçeleriniz ya da her ne dediysen o olarak şunu kesmenizi istiyoruz," dedim sertçe. Etrafıma bakınıp kaç kişinin bu küçük sadakat gösterilerine şahit olduğunu kontrol ettim.

Mağaranın öbür ucundaki birkaç kız aralarında fısıldaşıp bize kaçamak bakışlar atsa da diğer kimsenin umurunda değil gibiydik.

"Sizi rahatsız ettiysek özür dileriz, Majest–"

"Bize öyle seslenme," diye çıkıştım sözünü keserek. Şehrin tekinsiz bölgelerinde büyümüş, bir koruyucu aileden ötekine gezip durmuş kimsesiz bir çocuktum. Yerel alışveriş merkezlerinde Külkedisi elbiseleri ve plastik taçlarıyla etrafta süzülen diğer kızların aksine prenses olmayı hiç istememiştim. Hayallerim daima benzin ve motor yağıyla, beni özgürlüğüme götürecek araçlarla dolu olmuştu. Ufak bir kızken bile Disney çizgi filmlerinden çok motosiklet yarışlarıyla ilgilenmiştim.

"Peki, tamam. Özür dileriz... Tory," dedi suratına bir tane patlatmışım gibi başını yere eğerek. Nazik olmaya çalıştığının farkındaydım ama bir hayran kulübüm olsun istemiyordum.

Yardımıma koşacağını umarak Darcy'ye döndüm. Diplomatik olanımız hep o olmuştu. Benim dilimin kemiği yoktu.

Önce konuşup sonra düşünmek gibi bir alışkanlığım vardı ve hayranlarımızı böyle azarlamanın pek de hoş olmadığı kafama yeni dank ediyordu.

"Sizden farklı olmak istemiyoruz," diye açıkladı Darcy kıçımı kurtararak. "Takipçi aramıyoruz."

"Ah." Geraldine'in yüzü düştü, bir an hüngür hüngür ağlayacağından korktum. Darcy kızın terk edilmiş köpek yavrusunu andıran bakışlarına dayanamayıp ona bir zeytin dalı uzattı

"Arkadaş olmayı deneyebiliriz belki?" dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Bir çocuk Noel sabahına gözlerini açıp Noel Baba'nın ona konuşan tavşanlarla dolu şahsi Disney World'ü getirdiğini görse yüzü Geraldine'inki kadar aydınlanmazdı.

"Benimle arkadaş olmayı düşünmeniz bile benim için büyük bir onurdur!" diye haykırıp yanımıza koşarak kardeşime sarıldı. Darcy tuhaf tuhaf kızın sırtını sıvazladığında gülmekten kendimi alamadım.

"Harika," dedim yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan. "Madem artık arkadaşız, ben mağarayı keşfe çıkıyorum."

Geraldine'in diğer arkadaşları sarılma maratonuna dâhil olmak için etrafımıza toplanırken yanlarından sıvışıp ortalarında mahsur kalan Darcy'ye sırıttım. Kardeşim gözlerini devirse de bana cidden bozulmadığını, onu hayranlarımızın gönlünü tek başına eğlemeye terk ettiğim için beni affedeceğini biliyordum.

Mağara boyunca yürürken büyümüzün kabarmasına müsaade ettim. Profesör Rockford'un söylediği gibi ona ne olmak istediğini seçme fırsatı tanıdım.

Açıklıktan uzanan tünellerden birinden yayılan sıcaklık beni kendine çektiğinde doğruca içine girdim.

Etraf karanlıktı, dışarıyı aydınlatan parlak küreler yüksek tavana yayılmış, ara sıra parlayan mavi noktacıklara dönüşmüştü. Mağarayı takip ettim, attığım her adımla sıcaklık biraz daha

yükseldi, büyüm sanki onu emiyormuş gibi göğsümde biraz daha kabardı.

Omzumda bir el hissettim. Seth Capella yüzünü saçlarımın arasına gömüp kokumu derin derin içine çektiğinde yerimden sıçradım.

"Yüzünü gören cennetlik, minik Vega," dedi. Onu itmeye çalıştığımda omzumu daha sıkı kavradı.

"Senin Zümre'nden olmadığım konusunda hemfikir olduk sanıyordum," diye homurdanarak onu üzerimden daha sertçe ittim. "Şu samimiyete bir son verir misin artık?"

"Güceneceğim ama," diyerek onu itmeye çalıştığım elimi yakalayıp parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Birinin Zümre'sini kötülemek hiç hoş değildir."

Parmaklarımızı çözüp elinden kurtulmayı başardım ve loş ışıkta ona pis bir bakış attım. "Zümre'ni kötülemiyorum. Sadece *ben* istemedikçe orama burama dokunmandan hoşlanmıyorum."

"Bu bir teklif mi?" diye sordu arkamda beliren Caleb. Soğuk parmaklarını kolumda gezdirdiğinde istemsizce ürperdim.

"Hayır, değil," diye karşılık verdim aralarında kapana kısılmamak için kenara çekilerek.

İkisi de tekrar tepeme dikildi, Seth'in kolu Caleb'inkine sürttü.

"Ne istiyorsunuz?" dedim temkinle bir adım gerileyerek.

"Seni arıyorduk," dedi Seth. "Zavallı Caleb küçük kan torbasını kaybetti diye açlıktan ölecekti. Orion'ın kanını emmesine izin verdikten sonra seni affetmesi için etrafında dört dönmen gerekiyordu."

Genzimden yükselen alaycı sesle, "Beni affetmen için mi?" dedim umutla özrümü bekleyen Vampir'e dönerek. Ciddi ciddi bunu yapacağımı mı düşünmüştü? "İnan bana, senin ya da *herhangi* bir Vampir'in benden beslenmesini istemiyorum ancak olur da birinin beni *emmesini* isteyecek olursam bunun için *senden* izin istemeyeceğim. Sana ait değilim."

"Sen öyle san," dedi Caleb kötücül bir sesle. "Seni herkesin gözü önünde sahiplendim. Bu da seni benim yapar. Birbirimize bağlıyız. Dişlerini sana geçirmeye çalışan *aşağılık* vampirin tekine bunu hatırlatman senin sorumluluğun. Bunu kabullenmemekte ısrarcıyım diyorsan eski yöntemleri deneyebiliriz."

Kafa karışıklığıyla kaşlarım çatılırken Seth kıs kıs güldü. "Neymiş o eski yöntemler?"

"Yıllar önce Vampirler, Kaynaklarını alınlarının çatına yapılan bir dövmeyle işaretlerlermiş." Uzanıp kaşlarımın arasına dokunduğunda yüzümü buruşturdum. "Orion'la yaşadığın türden küçük kazaların önüne böyle geçerlermiş. Diğer Vampirlere benim olduğunu söyleyeceğine söz vermezsen başka çarem kalmayacak," dedi dalgın dalgın.

"Elinde bir iğneyle çıkıp gelirsen onu gözüne saplarım," diye tısladım.

"Sana yaklaşan tüm Vampirlere benim Kaynak'ım olduğunu söyleyeceksin o hâlde?" dedi gözlerinde dans eden heyecan pırıltılarıyla.

"İyi, tamam. Vücuduma kalıcı izler bırakma fikrinden temelli vazgeçersen tüm dostlarına kanımın bir sahibi olduğunu söylerim." *Seni başımdan defetmenin bir yolunu bulana kadar.*

"Yerinde olmak için her şeyi yapacak bir dünya öğrenci olduğunun farkındasın, değil mi?" diye araya girdi Seth içinde bulunduğum durumdan ne kadar tiksindiğimi hissetmiş gibi. "Caleb Altair'in Kaynak'ı olmak bir onurdur."

"Eh, hiçbir şey yapmalarına gerek yok. Buyursunlar yerimi alsınlar. Emecek başka bir kız ya da erkek bulmak istersen hiç çekinme, bana büyük bir iyilik yapmış olursun." Yanlarından geçip gitmeye yeltendiğimde birbirlerine sokularak bana engel oldular.

"Benimsin. Bunu senin ağzından duymak istiyorum, Tory," dedi Caleb çatallı bir sesle. "Kime aitsin?"

"Siktir git başımdan, senin falan değilim." Gözleri kararddığında bir an durup mevzuyu daha fazla uzatmaması için bir nebze

olsun gönlünü eğlemeye karar verdim. "Ama Tory Kan Bankası senden başka tüm ziyaretçilere kapalı ve karşıma çıkan her sülüğe bunu söyleyeceğim."

Caleb sırıttığında niyetini anlayıp iç geçirdim.

"Off. Isır da rahatla," dedim bileğimi önüne uzatarak. Boynum yerime bununla yetineceğini umdum.

"Ama kendi isteğinle kabul edersen hiçbir eğlencesi kalmıyor," diye sızlandı Caleb.

"Korkudan zevk alıyorsan neden gidip başka birinin üzerine atlamıyorsun? Bunu *istemiyorum,* inan bana. Sadece işimi kolaylaştırıyorum. Seni durduramayacağımdan katlanıyorum."

"Bütün hevesimi kaçırdın," diye homurdandı. "Ama bir konuda haklısın. Beni *durduramazsın.*"

"Şimdilik," diye karşılık verdim buz gibi bir sesle. Sözcük bir an için mağaranın sessizliğinde, üçümüzün arasında asılı kaldı.

"Kendine çok güveniyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Seth bana doğru bir adım atarak.

Her bir zerrem bana kaçıp gitmemi söylese de olduğum yerde durmaya devam ettim. Geniş açıklıktan süzülen yeşil pırıltıyı arkalarında görebiliyordum ve sınıfın geri kalanına yeterince hızlı dönüp dönemeyeceğimi tartarken bakışlarım istemsizce o tarafa kaydı.

"Bana kalırsa minik Vega'ya kiminle konuştuğunu hatırlatmamız gerek," dedi Seth keyifle, elini Caleb'ın sırtında gezdirerek.

Caleb'ın koyu mavi gözleri heyecanla parladığında avazım çıktığı kadar bağırıp yardım çağırmayı düşündüm. Geraldine ve diğerleri hâlâ Darcy'nin yanındaydı, Vârisler beni kapana kıstırmak için onlardan yeterince uzaklaşmamı beklemiş olmalıydı. Belki K.İ.Ç. paçamı onlardan kurtarmama yardım edebilirdi ama tam ağzımı açmaya yeltendiğim sırada duraksadım. Yardıma muhtaç, çaresiz bir kız gibi yardım çağırmak hiç benlik değildi. Bu iki pislikle yüzleşmek ve onlara hadlerini bildirmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Gururumu ne kadar önemsediğime karar veremeden Caleb öne atılıp ayaklarımı yerden kesti. Beni bir patates çuvalı misali omzunun üzerine attı ve tüy kadar hafifmişim gibi tünelin derinliklerine koşmaya başladı.

Zümre'sine has doğaüstü hızıyla koşarken ona küfürler yağdırıp sırtına vurarak beni indirmesini sağlamaya çalıştım.

Mavi ve gümüş ışıkla aydınlanan geniş bir alana vardığımızda Caleb durdu. Seth'in geride bıraktığımız tünelde heyecanla uluduğunu duyabiliyordum ama Vampir'in hızı yüzünden çok geride kalmıştı.

Beni yere indirirken yüzünde öyle çocuksu bir gülümseme vardı ki bir an neredeyse şerefsizin önde gideni olmadığını düşünecektim. *Gamzelerini görmezden gel, Tory, sik kafalılıkta bir dünya markası olduğunu unutma.*

"İnanılmaz derecede güçlüsün," diye homurdandım. Kollarının arasından çıkıp beni getirdiği yeni mağaraya bir bakış attım. Pasparlak dikitlerle dolu zeminin üzerindeki bir çıkıntıda duruyorduk. Dikitler on beş metre aşağıda bahtsız herkesi delip geçecek kadar keskin görünüyordu. Tedirgin adımlarla çıkıntının kenarından uzaklaştım.

"Öyleyimdir," dedi Caleb ona iltifat etmişim gibi sırıtarak. "Ama bundan daha iyi bir özelliğim de var."

"Neymiş o?" diye sordum boş bulunup. Neden onunla sohbet etmeye zahmet ettiğimi ben de bilmiyordum.

"Göstermem için kıyafetlerimizi çıkarmamız gerek," dedi sesini imali biçimde alçaltarak. Hain vücudum buna karşılık bir an için sıcakladı.

Bakışlarımı kısa bir süre geniş omuzlarında ve muzip bakışlarında gezdirip yüzüne diktim, bu güzel kabuğun iğrenç doğasını gölgede bırakmasına izin veremezdim. *Erkek zevkim neden bu kadar berbat?*

"Eh, sözüne inanmakla yetineceğim o zaman," dedim umursamazca. "Beni neden buraya getirdin?"

"Manzara hoşuna gider diye düşündüm," dedi tekinsiz bakışlarla üzerime yürümeye başlayarak.

Altımdaki tüyler ürpertici uçuruma bir bakış atıp kenardan biraz daha uzaklaştım. "Evet, çok güzelmiş. Sağ ol. Ama derse dönmem gerek."

"Yakından bakmak istemiyor musun?" diye üsteledi aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatarak.

"Buradan her şey gayet güzel görünüyor," diye direttim sesimi sakin tutmaya çalışarak.

Koşan ayakların sesi giderek yakınlaştı ve Seth mağarada yankılanan bir ulumayla arkamızdaki tünelden dışarı fırladı. Ses öyle yüksekti ki başımı endişeyle tepemizdeki sarkıtlara kaldırdım.

"Manzarayı beğendin mi, minik Vega?" diye sordu Seth uzun saçlarını üzerindeki suyu silkelemek için çırpınan bir köpek gibi savurarak.

Düşündüğüm şeyi yapıp yapmayacaklarını anlamak için bakışlarımı aralarında gezdirdim ama saklayamadıkları heyecanları bana aradığım cevabı veriyordu.

"Bence daha yakından bakması lazım," dedi Seth öne doğru bir adım atarak.

"Evet, buradan pek iyi görülmüyor," diye onayladı Caleb.

Hay sikeyim.

Zihnim bir çıkış yolu bulmak için dört dönse de ben bir şey düşünemeden Caleb üzerime atlayıp göğsümü iterek beni uçurumdan aşağı düşürdü.

Geriye yalpaladım ve jilet gibi keskin dikitler beni ölümüme çağırırken bir çığlık kopardım.

Sonuma yuvarlanamadan iki el beni tuttu, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle debelenip ufalanan kayaların arasında spor ayakkabımın ucunu sokabileceğim bir oyuntu aradım. Beni yukarı çekmediler. Onların merhametine kalmış vaziyette sallanmama keyifle güldüler.

"Yukarı çekin beni," dedim ama her yanımı ele geçiren korku yüzünden sesim bir yakarıştan farksızdı.

Melek yüzlü şeytanların suratlarına birer sırıtış yayıldı. Belirsizlik içinde sallanmaya devam ederken tüm gücümle ellerine tutundum.

"Semavi Konsey tahtı Vegalardan devraldığından beri Solaria gün yüzü gördü," diye hırladı Seth. "Ebeveynlerimiz dünyamızı çok daha iyi bir yer hâline getirdi. Kimse sizden dönüp mirasınızı talep etmenizi istemedi."

"Biz de istemedik," dedim nefes nefese. Altımdaki uçurumu düşündükçe yüreğim ağzıma geliyordu. "Hiçbir şeyde gözümüz yok. Aptal tahtınız da dünyanız da sizin olsun!"

"Güzel teklif, tatlım ama bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Caleb. Sesi, kimse ölümle burun buruna değilmiş de havadan sudan konuşuyormuşuz gibi çıkıyordu. "Doğuştan hakkın gereği kendini kanıtladığın müddetçe taht senin olacak. Senden yana olup bu uğurda bir iç savaşın fitilini ateşleyecek bir sürü Fae var."

"İyi de biz hiçbir şey istemiyoruz!" dedim bir çırpıda. Sakinliğimi korumak buraya kadardı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir ulusu yönetmemizi nasıl bekliyorlar ki? Bu delilik!"

İçeriyi aydınlatan loş ışık yüzünden miydi bilmiyordum ama Caleb'ın yüz ifadesinin birazcık yumuşadığına yemin edebilirdim. Bana kulak verdiğini umut ederek konuşmaya devam ettim.

"Bak, tek derdimiz büyümüzü kontrol etmeyi öğrenip mirasımızı almak. Hepsi bu kadar. Yapayalnız, yokluk içinde büyüdük. Buraya gelmeden önce kış boyu başımızın üzerinde bir çatı olup olmayacağından bile emin değildik! Yemin ederim ne tahtınıza ne de yerinize konmakla ilgileniyoruz."

Seth ve Caleb birbirlerine bir bakış attı ama yüz ifadeleri kafalarından geçen hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Bırakalım düşsün bence," dedi Seth omzunu silkerek. Hareketi boşlukta sallanmama neden oldu.

Panikle ellerini daha sıkı kavradım, büyüm içimde bir fırtına gibi dört dönüyordu. Ama onu kullanmak için ellerini bırakmak zorundaydım ve böyle bir riski hayatta alamazdım.

Caleb'ın dudakları hafifçe seğirdiğinde içim panikle doldu, beni gerçekten bırakacaklardı. Buraya geldiğimizi kimse görmemişti. Ellerini kollarını sallaya sallaya geri dönüp benimle hiç karşılaşmamış gibi davranabilirler, delik deşik olmuş bedenimi başkasının bulması için terk edebilirlerdi.

Hayır. Kaderime hükmetmelerine müsaade etmeyecektim. Kendimi bildim bileli her şey için dişimle tırnağımla mücadele etmiştim ve bu uçurumdan kurtulmak için ufacık bir şansım varsa bile bunu başaracaktım.

Darcy ve Sofia'yla yaptığım Telkin alıştırmaları sırasında öğrendiğim şeyleri düşündüm. Evet, verdiğim birkaç basit komutu yerine getirmişlerdi ama Vârislerin muhtemelen bir hayli güçlendirdikleri zihinsel savunmalarını aşmayı hiç denememiştim. Fakat başka çarem yoktu. Onları gafil avlayacağımı umuyordum. Korkumu, çaresizliğimi ve yaşama arzumu bir araya topladım. Dilimin ucuna gelen sözcükler özgür kalmak için can atan büyüyle dolup yaşıyordu.

"*Beni yukarı çekin,*" dedim, sesim sert ve güç doluydu.

Caleb ve Seth söylediğimi yapıp beni çıkıntının güvenliğine çektiğinde şaşkına döndüm.

Her bir zerrem adrenalinin etkisi altındaydı. Onlar yaptığım şey karşısındaki şoklarını atlatamadan onlardan uzaklaştım.

"Kahretsin," diye homurdandı Seth. Üzerime mi atlasa yoksa kaçsa mı bilemiyormuş gibi beni süzdü.

"Ne kadar güçlü olduklarını söylemiştim," dedi Caleb. Koyu mavi gözleri yepyeni bir meydan okumayla doluydu.

"*Benden uzak durun,*" dedim sertçe.

İkisi de tereddüt etti, birbirlerine bir bakış attıktan sonra Caleb'ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"İyi deneme, tatlım ama o bir kere olur." Ona karşılık vermeme fırsat bırakmadan üzerime çullanıp dişlerini boynuma geçirdi, vücudumu kendininkine yasladı.

Onu savuşturmak için tekrar büyüme uzandım ama kanımı emmeye başlamasıyla ona ulaşamadım. Yine merhametine kalmış olsam da hiç değilse bir kez olsun onlara direnmeyi başarmıştım.

Seth yakınıma girip parmaklarını usulca kolumda gezdirdi. Teni tenime değdiği an Caleb'ın boğazından derin bir hırıltı yükseldi ve beni daha sıkı kavradı.

Bir elini saçlarımın arasına geçirip ötekini belime sararak beni güçlü vücuduna bastırdığında nabzım hızlandı. Avuçlarımın altındaki gergin pazularını hissedebiliyordum. Boğazıma sapladığı dişlerini görmezden gelebilsem bu sımsıkı bir kucaklaşmadan farksız olurdu. Ama öylesi imkânsızdı.

"Affedersin," dedi Seth kışkırtıcı bir gülümsemeyle bir adım gerileyerek.

Caleb biraz gevşedi ve başını boynumdan kaldırıp geri çekildi.

Seth'e pis bir bakış atıp, "Ben beslenirken Kaynak'ıma elini sürme," diye homurdandı sinirle.

Seth sesindeki meydan okumaya sırıtarak karşılık verdi. Kendimi iki köpeğin paylaşamadığı bir kemik gibi hissettim. Bu düşünce karşısında öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Hâlâ buradayım, göt herifler," diye çıkıştım. Dikkatlerini tekrar üzerime çekmenin iyi bir fikir olduğunu nereden çıkardığımı ben de bilmiyordum.

Beni duymazdan geldiler. "Onu ısırmayacağımı biliyorsun, biraz dokunsam ne olur ki?" diye karşılık verdi Seth tüm masumluğuyla.

Caleb'ın kasları gerildiğinde doğalarına tüm çıplaklığıyla şahit olduğumu düşündüm. Birbirlerini aile gibi benimsemiş olsalar da Zümreleri arasındaki farklar zaman zaman çatışmaya neden oluyordu. Bunu onlara karşı kullanmanın bir yolunu dü-

şünmeye çalıştım ama elle tutulur bir şey bulamadan Caleb dostuna gülümsedi.

"Patilerini yemeğime sürmeni istemiyorum," dedi alayla, omzuyla Seth'inkine vurarak. Ona takılıyormuş gibi görünse de Kurt Adam geriye doğru sendeledi.

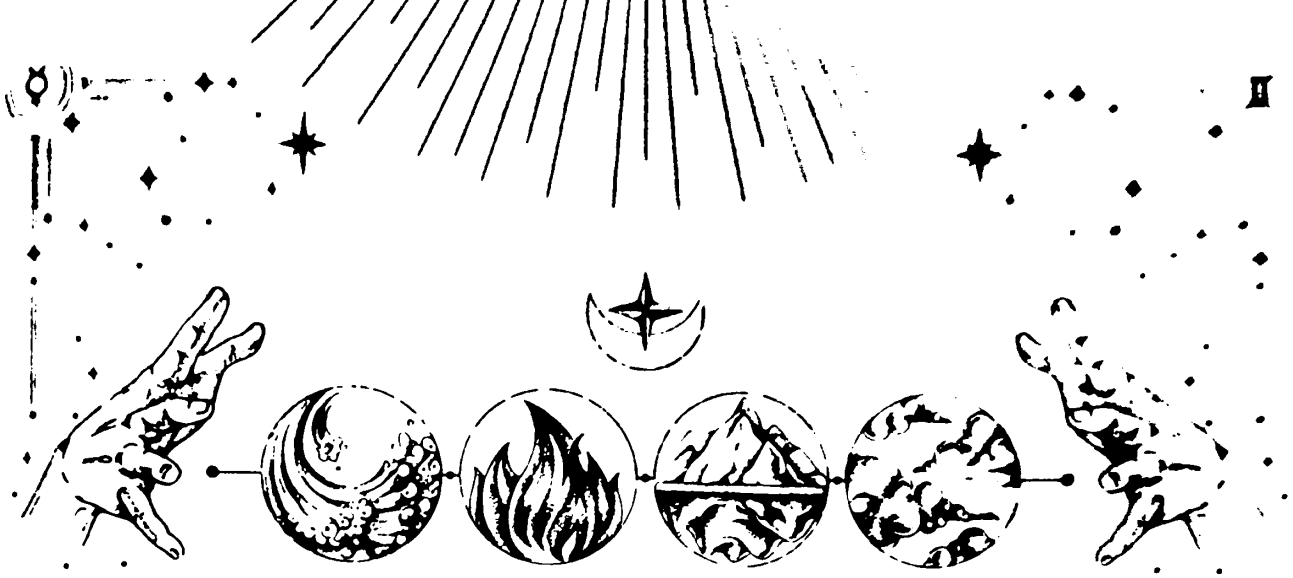
"Derse dönerken ufak bir yarışa var mısın?" diye sordu Seth gözlerinde beliren heyecan parıltılarıyla.

"Kıçının tekmelenmesini bu kadar çok istiyorsan," diye karşılık verdi Caleb.

Varlığımı tamamen unutmuş gibi bana son bir bakış atmaya bile zahmet etmeden koşarak tünele daldılar. Seth'in ulumaları içeride yankılanırken arkalarından öylece bakakaldım.

Bir mucize eseri ellerinden fazla zarar görmeden kurtulmayı başarmıştım. Bir sonraki karşılaşmamızdan sonra da aynı şeyi söyleyebileceğimi umdum.

Ayışığı Kitaplığı

DARCY

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Zodyak Akademi'deki ilk cuma akşamımızdı ve sanki tüm okul felekten bir gece çalmak üzere planlar yapmıştı. Aer Kulesi'ndeki odamın yerden tavana kadar uzanan dar penceresinin ardından yollara düşen, sohbet edip gülüşerek kim bilir nereye –muhtemelen kampüsten daha eğlenceli bir yere– giden öğrencileri izledim.

Sofia masamda oturmuş, ders notlarının üzerinden geçerken Diego duvarın dibine yerleşmiş, Atlas'ından kasvetli şarkılar çalıyordu.

"Keşke biz de dışarı çıksak," diye sızlandım. "Vârislerden köşe bucak kaçmaktan başka bir şey yapmıyoruz."

"Al benden de o kadar," dedi Tory iç geçirip doğrularak. "Hem cuma akşamlarını başımıza bela olmaktan daha iyi bir şey yaparak geçirmek istemezler mi? Saklanmamıza gerek yok bence."

"Nereye gidelim o zaman?" dedim heyecanla topuklarım üzerinde sallanarak.

"Küre'ye?" diye önerdi Sofia başını Atlas'ından kaldırarak.

Tory buna karşılık dramatik bir iniltiyle kendini yatağa geri attı.

"Kampüs dışına çıkabiliriz," dedi Diego. İçimde kendimi pencereden aşağı atma isteği uyandıran iç bayıcı şarkıyı nihayet durdurdu.

"Nasıl çıkacağız?" diye sordu Tory heyecanla.

"Arabam var," diye yanıtladı Diego omuzlarını silkerek.

"Yaşasın! Kalkın hadi!" Doğruca oğlanın başına koşup elini tutarak tüm gücümle onu yerden kaldırmaya çalıştım.

Diego sırıtarak ayaklandı ve elini bıraktığımda beresini düzeltti. Mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Anahtarlarımı alayım."

"Bize... yarım saat müsaade eder misin?" dedi Tory yataktan kalkıp Sofia'nın yanına giderek. Kızın kısa saçlarını avucuna toplayıp pis pis sırıttı. "Madem bir şey yapıyoruz tam yapalım."

"Ne?" diye ciyakladı Sofia.

Sırıtarak Tory'nin aldığı birbirinden güzel kıyafetleri astığım gardıroba doğru ilerledim.

Yatağıma birkaç kot pantolon ve bluz atarken Diego başını bıkkınlıkla iki yana sallayarak kapıyı açtı. "O yarım saat uzayıp iki saate dönmese iyi olur."

Dışarı çıkacağımız için o kadar heyecanlıydık ki yirmi dakika içinde Diego'nun kapısına dayandık. Tory de ben de kot pantolon ve topuklu ayakkabı giymiştik, onunkinin topukları benimkilerden çok daha yüksekti. Çoğu zaman düz yolda yürümeyi bile beceremesem de bu özel akşama bir çift topuklu yaraşırdı. Hem yaz yerini sonbahara bırakmadan son bir kez kendini göstermek istemişti ve bunu heba etmek istemiyordum. Bir hafta boyunca üniformayla gezdikten sonra siyah uçuş uçuş bluzum ve altına giydiğim dantelli braletle kendimi harika hissediyordum.

Tory ise koyu mavi, vücudunu saran derin dekolteli bir üst tercih etmişti. Yüzünden silemediği sırıtışından parti havasında olduğunu anlayabiliyordum. Sofia'nın da ağzı kulaklarındaydı, minyon vücudu ona ödünç verdiğim lacivert uzun elbisenin içinde enfes görünüyordu. Ayak numaralarımız aynı olmadığından altına okul ayakkabılarını giymek zorunda kalmış ve saçını yapmamıza müsaade etmişti. Zaten iri gözleri çektiğimiz eyeliner yüzünden daha da iri görünüyordu.

Diego mavi oduncu gömleği, kot pantolonu ve asla çıkarmadığı beresiyle kapıyı açtı. Mavi gözleri Tory'yle beni es geçip Sofia'ya takıldı. Ağzının köşesi yukarı kıvrıldığında kızın yanakları al al oldu.

Tory'yle birbirimize imalı bakışlar attık ve Diego boğazını temizleyip koridora çıktığında kıkırdaştık. "Gidelim o hâlde, chicas[5]," diyerek önden yürümeye başladı.

Kampüs boyunca yürürken ufkun ardında kaybolan, gökyüzünü kehribar tonlarına boyayan güneşin son ışıklarının tadını çıkardım.

Birisi arkamızdan ıslık çaldı. Kafamı çevirdiğimde bir grup erkeğin pişmiş kelle gibi sırıtarak kıçımıza baktığını gördüm. "Gelip tahtıma oturmak ister misiniz, kızlar?" dedi içlerinden biri.

Tory ona orta parmağını gösterirken bir kahkaha patlatıp önüme döndüm.

"Okuldaki herkes mi dallama olur?" diye mırıldandı Diego omzunun üzerinden onlara pis bir bakış atarak.

"Biz ne oluyoruz o zaman?" diye takıldım.

"Ezik?" dediğinde bir kahkaha daha patlattım.

"Eh, ezik olmayı dallamanın teki olmaya tercih ederim." Omuzlarımı silktim.

Okulda arkadaş edinememeye alışkındım. Küçüklüğümüz bir aileden ötekine sürüklenerek geçmişti ve bir süre sonra kimseyle

5 (İsp.) Kızlar. –*ç.n.*

yakınlaşmamayı, bunun yok yere canımı yakmak anlamına geldiğini öğrenmiştim. Koruyucu ailemiz bizden vazgeçer, görevliler bizi okuldan alır ve bambaşka bir kasabaya, bambaşka insanların yanına bırakıverirdi. Tory bununla benden daha iyi başa çıkmıştı. Kalbime uzun zamandır kilit vurmuştum. Er ya da geç koparılıp alınacağımı bile bile bir yere fazla alışmak istemiyordum.

Küre'ye giden yolda ilerlemeye devam ederken tiz bir çığlık duydum. Sesin sahibinin Geraldine olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu.

"Eyvah," diye fısıldadım.

"Sakın ona dışarı çıkacağımızı söyleme," diye tısladı Tory.

"Bu gözler ne görüyor böyle!" Yanımıza koşarken saçları yüzünün etrafında uçuştu. *Bir saniye, saçlarının uçlarını maviye mi boyamış o???*

"Varlığınızla biraz da kampüsün dışını mı onurlandıracaksınız?" diye sordu heyecanla. "Ben de tam durağa gidiyordum. Cümleten gezelim!"

"Ah... biz, şey, aslında Küre'ye gidiyorduk," diye yalan söyledim ufak bir vicdan azabıyla.

Geraldine'in bakışları kıyafetlerimiz ve topuklu ayakkabılarımızda gezindi. "Ah, yıldızlı bir geceye doğan güneş kadar güzel olmuşsunuz. Belki yarın görüşürüz? Saat yedi buçukta şahane hamur işleriyle size bir ziyafet takdim edeyim."

"Şey–" diye söze girdi Tory ama Geraldine elini sallayarak ona müsaade etmedi. "Güzel canınızı sıkmayın. Bir kaya midyesi için iskarmoz balığına yapışmak ne kadar zahmetse size hizmet etmek de benim için o kadar zahmet. Yarın görüşmek dileğiyle, Majesteleri!" Koşarak yanımızdan uzaklaşırken iç geçirdim.

"Cumartesi sabahı yedi buçuk mu?" diye homurdandı Tory. "Rüyasında görür."

"Oyalanmayın hadi, yalan söylediğimizi fark etmeden gidelim." Diego'nun rehberliğinde sola dönüp Jüpiter Salonu'nu geçerek Toprak Bölgesi'ne ayak bastık.

Ağlayan Orman'a girip kampüsün sınırına kadar uzanan patikayı takip ettik. Gözüme ağaçların arasında parlayan minik bir ışık ilişti. Diego bizi doğruca ışığın kaynağına götürerek bir açıklığa çıkardı.

Karşımıza birkaç katlı, spiral şekilli, camdan duvarlarıyla günbatımının binbir tonunu yansıtan bir otopark çıktı. Şeffaf duvarların ardında parlayan arabalara bakarken içimi bir heyecan sardı.

Diego, Atlas'ını çıkarıp ekranında bir şeylere dokunarak cam kapıyı açtı.

İçerisi gıcır gıcır deri ve egzoz kokuyordu. Döne döne yükselen otoparkta yürümeye başladık ve çok geçmeden camları koyu renkli filmle kaplanmış devasa bir cipin önüne vardık.

"Vay canına, araban bu mu?" diye sordum.

"Şey... hayır," diye yanıtladı Diego. Cipin etrafından dolanıp ileride bir yeri işaret etti.

Onu takip ettik ve karşıma pas rengi eski bir hatchback çıkınca dudağımı ısırdım.

"Ah, bu da çok güzelmiş," dedim durumu kurtarmaya çalışarak.

Aferin sana, ahmak.

"En azından biri arabanı çalacak diye endişelenmene gerek yok." Gülmemek için kendini zor tutan Tory'ye dirsek attım.

"Ayaklarımızı yerden kesecek işte." Diego umursamaz bir tavırla omuzlarını silkse de alnındaki gergin çizgiler utancını ele veriyordu.

"Önemli olan tek şey de bu," diye şakıdım. Sofia hararetle başını sallayıp beni onaylayarak Diego'nun kolunu sıvazladı.

O kendi kendine bir şeyler mırıldanarak direksiyona geçerken ben de yolcu koltuğuna yerleştim.

Sofia ve Tory de arka koltuğa oturduğunda Diego'nun motoru çalıştırma girişimlerini acıyla izledik.

"İstersen bir ara motoruna bakabilirim," dedi Tory. "Motosikletlerin dilinden daha iyi anlarım ama–"

"Gerek yok," dedi Diego sıktığı dişlerinin arasından. Tam da bu sırada araba sahibinin müthiş utancından güç almış gibi gürledi.

Daireler çizerek otoparktan çıkıp alacakaranlığa doğru yükselen büyük bir tepenin etrafından dolanarak kampüsün dışına çıkan yola girdik. Tepenin yan tarafına dikilmiş, üzerinde toprak sembolü bulunan devasa demir kapı gözüme ilişiğinde nabzım hızlandı. Terra Evi'nin önü öğrenci doluydu ve arabanın çıkardığı tangırtıları duyan bazıları parmaklarını üzerimize doğrultarak güldü.

Sinirle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hiç değilse bizim bir arabamız *var*," diye mırıldandım ama bu Diego'nun keyfini yerine getirmeye yetmemiş gibiydi.

Gaza bastığında motordan yükselen sitem dolu gürültüye rağmen araba az da olsa hızlandı. Güneş uzaktaki ağaçların ardında kaybolup bize veda ederken camımı açarak akşam esintisini içeri aldım.

Kampüsün en uzak noktasına sürdük ve en sonunda iki yanında kilometrelerce parmaklıklar uzanan devasa bir kapıya ulaştık. Bir görevli oturduğu taş kulübeden bize başıyla selam verdi ve bir el hareketiyle kapıyı açtı.

Yola çıkıp Zodyak Akademi'den gittikçe uzaklaşırken göğsümden bir yük kalktı.

Gönlümce eğlenebileceğim bir gece beni bekliyordu. Vârislerden, tüm pisliklerden uzaktaki vaktimin tadını doyasıya çıkarmaya niyetliydim.

Sonu yokmuş gibi görünen yolda ilerleyerek iki yanımızda yükselen gür çam ormanından geçtik. Ağaçların tepesinde asılı duran parlak hilal yıldızlardan oluşan bir denizin ortasındaki inci gibiydi.

Çok geçmeden zemin alçalarak bir vadiye dönüştü, ortasında yer alan kasabanın parlak ışıkları görüş alanımıza girdi.

"Burası Tucana," dedi Sofia başını ön tarafa uzatarak. "Çocukluğum şuradaki tepede geçti." Vadinin öbür ucunu işaret etti.

"Çok güzelmiş." Kasabaya yaklaştıkça yüzüme bir gülümseme yayıldı. Sokaklar tıklım tıklımdı. Faeler barların önünde, kehribar renkli sokak lambalarının altında oturmuş, bir şeyler yiyip içiyordu.

Eski zamanlardan kalmış gibi görünen yıpranmış taş binalar, kafeler, barlar, restoranlar. Hepsi büyüleyiciydi. Şikago'ya hiç benzemiyordu. Aklıma bir zamanlar gördüğüm İtalya tatili broşürü geldi. Kafamı çevirdiğim her yer tarih kokuyordu. Parke taşlı ara sokaklar ve kemerlerle dolu ana cadde büyüleyiciydi. Bu kasabanın her yerini keşfetme isteğiyle dolup taştım. Açık camımdan içeri dolan gürültünün, hareketli atmosferin tadına doyamadım.

Bakışlarımı akşamlarının tadını çıkaran Faelerin üzerinde gezdirdim. Kaldırımda yürüyen birkaç kişiyi Zodyak'ta görmüştüm ama kasaba o kadar büyüktü ki muhtemelen onlarla karşılaşmayacaktık bile. İstediğim son şey yolumuzun akademideki sayısız düşmanlarımızdan biriyle kesişmesiydi.

"Buraya yanaş," dedi kaldırımı işaret ederek.

Diego arabayı kaldırımın köşesindeki restoran ve bar karışımı mekânın önüne park etti. Pencere pervazları kırmızıya boyanmıştı ve kapının etrafına asılmış sepetlerden rengârenk çiçekler sarkıyordu.

"Buranın yemekleri lezizdir," dedi Sofia arabadan inerken.

Peşinden kaldırıma çıkarken kapının üzerindeki yıpranmış tabelaya baktım. Andromeda'nın Yeri yazıyordu.

İçeriye girdiğimizde güler yüzlü bir garson bize yardımcı olmak üzere aceleyle yanımıza geldi. Mekân çok kalabalıktı. Etraf loştu, masalar alçakta sallanan ampullerle aydınlatılıyordu. Bir yanımızda üzeri gümüş renkli Zodyak sembolleriyle süslenmiş ahşaptan uzun bir bar yer alıyordu.

"Şu Profesör Orion değil mi?" dedi Sofia. Sorusunu idrak etmemle yüreğim ağzıma geldi.

Bakışlarım bir saniyeden kısa sürede onu buldu.

Barın diğer ucunda esmer, uzun mu uzun bacaklı güzel bir kadınla diz dize oturuyordu.

"Bilmem." Omuz silkip kendimi vücudumun ona verdiği tuhaf tepkiyi görmezden gelmeye zorlayarak kafamı çevirdim. Göğsümdeki öfke fırtınasının, karşısında oturan Victoria's Secret modeli kılıklı kadınla hiç ama hiç ilgisi yoktu.

"Bu taraftan," dedi garson neşeyle. Sanki bütün gece ona bakmamı *istiyormuş* gibi bizi Orion'ı çok net görebileceğimiz bir masaya götürdü. Herkesin sandalyeleri kapmasıyla ona sırtım dönük oturma fırsatını kaçırdım ve diğerleri soru sorar diye korkumdan sesimi çıkaramadım.

Diego'nun yanına yerleşip derin bir nefes aldım.

O sadece bir öğretmen. Burada olması kimin umurunda?

Senin umurunda belli ki.

Menüyü alıp kendimi meşrubat listesine bakmaya zorladım.

"Rom ve kola," dedi Diego. Garson kız ortada hiçbir sorun yokmuş gibi onu başıyla onayladı.

Birinci sınıf olduğumuzun farkında değil miydi?

"Bana da aynısından," dedi Sofia cesurca bir şeye kalkışıyormuş gibi. Aramızda en genç gösteren oydu. Yaptığımız makyaja rağmen on altısına yeni basmış gibi duruyordu.

"Ya siz kızlar?"

Tory hevesle bana baktı. "Tekila sunrise[6]?" dedi soru sorarcasına. Garsonun onu geri çevirmesini bekliyor gibiydi ancak kız tek kelime etmeden siparişini not alıp bana döndü.

Heyecanlanmadan edemedim. Tory de ben de ara sıra Şikago'da sahte kimliklerimizle dışarı çıkardım ama onlar bile zaman zaman bizi yüzüstü bırakmıştı. "Viski kola?"

Kız gülümseyerek masamızdan ayrılıp bara yöneldi.

Diğerlerine döndüm. "Nasıl bu kadar kolay oldu?"

---

6 Tekila, portakal suyu ve nar şurubuyla yapılan bir kokteyl. *–ç.n.*

"Ne kolay oldu?" diye karşılık verdi Sofia başını menüden kaldırmadan.

"Az önce alkol sipariş etmedik mi?" dedi Tory. "Daha on sekiz yaşındayız."

"Yani?" dedi Diego kafa karışıklığıyla.

"Ne... Solaria'da alkol içmek için yaş sınırı yok mu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Yok tabii," dedi Diego gülerek. Elini başına götürüp beresinin bir kenarını çekiştirdi. "Paran olsun yeter. Zaten çocukların tek kuruşu olmuyor ya."

"Ne tuhaf," diye mırıldandım garson içkilerimizle dönerken.

"Tam benim tarzım bir tuhaflık," dedi Tory neşeyle kadehine uzanarak.

Viski kolamdan bir yudum alırken izlendiğim hissine kapıldım. Bakışlarım Orion'a kaydı ve tam da tahmin ettiğim gibi onu bana bakarken buldum. Bir namlunun ucundaymışım gibi hissetmekten kendimi alamadım. Boğazım düğümlendi ve içkimi yutamadım, kadehimi masaya bırakıp öksürüğümü bastırlamaya çalıştım. Bir süre debelendikten sonra ölen bir keçiyi andıran bir sesle nefes almayı başardım. Tory hâlime gülümseyerek başını iki yana salladı.

Ah, bir bu eksikti.

Diego sırtıma vurdu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim umursamaz bir sesle. Tekrar Orion'a bir bakış attığımda karşısındaki kadınla sohbetine geri döndüğünü gördüm. Ölümün eşiğinden döndüğümü fark etmediğini umdum.

Bu sabahki yıldız falım ne demişti? Ah, doğru ya. *Evren bugün seninle uyumlu değil. Fırtınaya hazır ol.*

Haftanın başından beri bir fırtınanın ortasındaydım zaten. Daha kötü ne olabilirdi ki?

Garsonumuz yemek siparişlerimizi almak için tekrar yanımıza uğradığında dikkatimi dağıtma fırsatına balıklama atlayıp pizza sipariş ettim.

Kız yanımızdan uzaklaşırken içkimden küçük bir yudum aldım ve Profesör Bok Yiyen'in varlığını kasten görmezden gelmeye karar verdim. Tory'yle bizi öldürmek istediğine ikna olduğumuzdan bunu yapmak o kadar kolay değildi tabii.

Bir grup profesör kapıdan içeri girdiğinde Diego'nun kaşları çatıldı. "Burası öğretmenlerin uğrak yeri falan mı, Sofia?"

"Ah... bilmem. Haberim yoktu," dedi kızaran yüzüyle.

Su Elementi öğretmenimiz Profesör Washer'in üzerinde pek çok düğmesini açık bıraktığı çiçek desenli dar bir gömlek, yüzündeyse serseri bir gülümseme vardı. Bakışları masamıza kaydığında bize göz kırptı. Kırklı yaşlarında olduğunu tahmin etsem de güneşin altında çok fazla kalmış gibi göründüğünden yaşını kestirmek zordu.

"İğrenç," diye tısladı Tory ben ürperirken.

Tarot öğretmenimiz Profesör Astrum dudaklarını hayal kırıklığına uğramış gibi büzüp Washer'ın kolunu sıkıca kavrayarak onu uzağa sürükledi.

Sofia, "Washer sapığın önde gidenidir," diye fısıldayıp bize büyük bir sır vermiş gibi kıs kıs güldü.

"Bu yüzden mi dersinde kıçımızı güç bela örten mayolar giyiyoruz?" dedim yüzümü buruşturarak.

Diego gülüp kaburgalarıma dirsek atarak, "Bahse varım ondandır, chica," diye araya girdi.

Yemeklerimiz kısa süre içinde geldi ve içkilerimizi tekrar tekrar tazeleterek hepsini mideye indirdik. Garsonumuz boş tabaklarımızı almaya geldiğinde başım usul usul dönüyordu ve Orion aklımdan tamamen uçup gitmişti. Elinin yemeğe çıkardığı kanının dizinde olduğunun hiç farkında değildim.

"Shot vakti!" diye haykırdı Diego yerinden kalkarak.

"Evet!" diye ona katıldı Sofia. Sandalyesinde sallandıkça saçları bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Diego bara giderken Tory'yle güldük.

Tory birden kendini toplayıp yerine sinerek, "Eyvah," dedi.

"Ne oldu?" Bakışlarını takip ederek arkamdaki pencereye döndüm.

Geraldine elinde kâğıt bir torbayla karşıya geçiyordu.

"Saklan," dedi Tory yüzünü kaptığı menüye gömerek.

Mavi uçlarımın beni ele vereceğini bilsem de saçlarımla yüzümü gizlemeye çalıştım. Pencereden gelen *tık tık* sesi çok geç kaldığımın kanıtıydı.

"Duymazdan gelelim," diye fısıldadı Tory ben arkamı dönme dürtüsüyle mücadele ederken.

Sofia elini kaldırıp Geraldine'e selam verdiğinde Tory menüyle ona bir tane patlattı.

"Olmaz" dedim içimde kabaran sempati duygusuyla.

Daha fazla dayanamayıp pencereye döndüğümde Geraldine'i pencereye yapışmış, içeriyi daha net görebilmek için ellerini gözlerine siper etmiş vaziyette buldum.

Bakışlarımı hızla kaçırırken Tory menüsünün üzerinden ona kaçamak bir bakış attı. "Kahretsin."

"Ne?" diye fısıldadım gözlerimi önümden bir an bile ayırmadan.

"İçeri geliyor," diye yanıtladı kardeşim sıktığı dişlerinin arasından.

Geraldine görüş alanıma girdiğinde boğazıma yükselen iniltiyi güç bela bastırdım. Hoplaya zıplaya restoranı aşıp masamıza gelirken ağzı kulaklarındaydı. "Tuzlu krakerler aşkına! Küre'de olduğunuzu sanıyordum?" Sofia'yı tamamen görmezden gelerek bakışlarını kardeşimle aramızda gezdirdi, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu.

"Fikrimizi değiştirdik," dedim tüm masumiyetimle.

"Ah." Kocaman gülümsemesi hızla geri döndü. "Neden bana haber vermediniz?" Diego'nun yerine kurulup kâğıt torbasını masanın üzerine koydu. "Aldıklarıma ***bayılacaksınız***; daha az önce yaptırdım."

Torbayı eğerek üzerine siyah harflerle K.İ.Ç. yazılmış bir yığın gümüş renkli parlak rozeti masanın üzerine döktü. *Yok artık... Daha neler? Uydurduğu ismin kısaltmasını göremeyecek kadar kör mü? Ciddi ciddi bunlardan birini takıp kampüste mi dolaşacak?*

"Kraliçelere İtaat Çemberi için yaptırdım. Çok cici değiller mi?" Masanın üzerine uzanıp içlerinden birini Sofia'nın elbisesine iliştiriverdi. Sofia dehşetle rozete bakarken hâline gülmemek için içkimden bir yudum aldım.

"Hem de nasıl," dedi Tory dümdüz bir sesle. Ne var ki Geraldine alaycılığını fark ettiyse bile bunu belli etmedi.

Bir diğerini alıp üzerindeki kot cekete iğneleyerek sandalyesinde dans etmeye başladığında içim çekildi.

Vârisler bunu görecek olursa onu çiğ çiğ yer.

"Şey, Geraldine," dedim nazik bir sesle. Onu tüm akademinin diline düşmekten kurtarmak benim sorumluluğummuş gibi geliyordu.

"Efendim?" dedi keyifle. Rozetin loş ışıkta parlaması için omuzlarını ileri geri salladı.

"O kısaltmanın... *kıç* gibi okunduğunun farkındasın, değil mi?"

Tory bardağına alaycı bir nefes verdi.

Geraldine bir süre öylece suratıma baktığında ters bir şey yapacağından endişelendim. Ne var ki bir kahkaha patlatıp hafifçe koluma vurdu. "Saçmalama! Bunu bir *sen* fark ederdin zaten, Darcy." Çok komik bir espri yapmışım gibi başını iki yana salladığında midem kasıldı.

Eh, ben elimden geleni yaptım.

Diego yeşilin en parlak tonundaki dört shotla geri döndü ve yerini Geraldine'in kaptığını fark edince kaşlarını çattı. Geraldine içkilerden birini almak istercesine elini uzattığında Diego bardakları ondan uzaklaştırdı.

"Şu geçenler senin çeten değil mi?" diye sordu başıyla pencereyi işaret ederek.

Geraldine başını cama doğru çevirdi ve caddede yürüyen kraliçe destekçilerini görünce bir şaşkınlık nidası koyverdi.

"Üzüm kepeği aşkına!" Rozetleri torbasına geri doldurup hışımla yerinden kalktı. Bize reverans yapmayı da ihmal etmedi. "Bağışlayın, Majesteleri ama gitmem gerek."

"Hiç durma," dedi Tory keyifle.

Geraldine saatine bir bakış attı. "Bir saat içinde dönerim! Sonra dans etmeye gider hep birlikte salınır, kurtlarımızı dökeriz." Hiçbirimiz ona cevap veremeden restorandan dışarı fırlayıp elindeki torbayı heyecanla sallayarak arkadaşlarına gösterdi. Hepsinin rozetleri göğüslerine iliştirmelerini dehşet içinde izledim.

"Şu rozetler," diye mırıldandım kendi kendime. "Herkesin onları topa tutacağının farkında bile değiller."

"Tanrım, Vârislerin bunu görmesi için sabırsızlanıyorum," dedi Tory bir kahkaha patlatarak.

"*Tory,*" diye uyardım onu. Ne var ki genzimden dökülen alaycı sese engel olamadım. "Öyle deme."

"Hiç değilse dikkatlerini biraz olsun bizden uzaklaştıracaklar." Kahkahasının iyice şiddetlenmesiyle katılmaya başladığında kendimi tutmak için elimle ağzımı kapattım.

Sofia rozetini çıkarıp kıkırdayarak masanın üzerine bıraktı. "Üzgünüm, kızlar. Sizi ne kadar sevsem de bir *kız* olmayacağım."

Diego yerine oturup iç geçirdi. "Kim içki ister?"

"Ben." Sofia masanın üzerin eğilip shot bardaklarından birini alarak kafasına dikti. Biz diğerlerini almaya fırsat bulamadan delirmiş gibi gülerek hepsini peş peşe içti.

"Sofia!" dedi Diego hayretle.

Şaşkınlıkla ona döndüm. Tanıdığım ağzı var dili yok kızın içine ne kaçmıştı böyle?

"Sofia'nın içinde bir parti kızı saklıymış meğer," diye takıldı Tory. Sofia omuzlarını silkerek yüzüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Parti kızıyım diyemem ama öyle hemen sarhoş olmam," dedi utangaç bir gülümsemeyle. Diego kaşlarını çatarak ona baktı.

Sırıtarak yerimden kalktım. "Eh, yenilerini alalım o zaman."

Hepsi hevesle başlarını sallarken bara yöneldim. Ne yazık ki sıkışabileceğim tek boşluk Orion ve yemeğe çıkardığı kadının masasının arkasındaydı. Ne konuştuklarını *azıcık* merak ettiğimden kadın ona bir şey söylemek için öne eğildiğinde kulaklarımı dört açtım.

"Her şey çok hızlı gelişiyor. Bu akşamı heba edemeyiz."

Kolunu sıktığında kabaran nefretimi bastırmaya çalıştım.

Yakışıklı bir adamla yemeğe çıkmış. Üzerine atlamak istemesinden daha doğal ne olabilir?

Orion başını eğdi. "Hayır. Daha çok erken. Beklememiz gerek."

Kaşlarım kalktı. Pislik herif centilmenlikten az da olsa nasibini almış mıydı?

"Her şey daha beter olacak, Orion. Bu gece olmalı. Daha fazla dayanamıyorum," dedi kadın yalvarırcasına.

Vay canına, o kadar mı fena durumdasın?

"Böyle anlaşmadık," diye tısladı Orion. "Onları şimdi öldürmeye kalkışırsak dikkatleri üzerimize çekeriz."

Kalbim tekledi. Konu seks falan *değildi.* Kadın doğruldu ve arkalarında durduğumu fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Tam konuşmalarını duymamışım gibi dönüp gitmeye niyetlendiğim sırada barmen siparişimi almak için parmağını üzerime doğrulttu. Ben ne olduğunu bile anlamadan Orion yanımda bitip kolumu kavradı. Tutuşu canımı yakacak kadar sertti. Beni kendine doğru çekti. Tepeden tırnağa her yanıma şiddetli ve bir o kadar da korkutucu bir sıcaklık yayıldı. Burnumu dolduran tarçın ve erkeksi koku o kadar enfesti ki kaynağının o olmasını umursamadım.

"Ne duydun?" diye hırladı. Şaşkın bir nefes verip kolumu elinden kurtarmaya çalıştım.

Yanındaki kadın onu, "*Orion*," diye uyardığında beni bıraktı.

"Hiçbir şey duymadım," dedim. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle yanından kaçıp kadınlar tuvaletine sığındım.

Lavaboya tutunarak titrek bir nefes aldım. Fena hâlde sarsılmıştım.

O kadın da bizi öldürme planlarına dâhil miydi? İşin içinde başka kimler vardı? Kaç kişi Tory'yle ölmemizi istiyordu?

İçtiğim kokteyller duyduğum şeyleri sindirmeye, ne yapacağımızı bulmaya çalışırken soğukkanlılığımı korumama yardımcı oluyordu.

Tuvaletin kapısı açıldığında korkunç bir hata yaptığım kafama dank etti. Orion içeri girip kapıyı arkasından kilitledi. Çıkan ses içeride yankılandı.

Kulaklarımda uğuldayan nabzımla geri çekildim.

Kaç.

Çığlık at.

Bir şey yap!

Avazım çıktığı kadar bağırmak üzere ağzımı açtığımda Orion elini önünde sallayarak nefesimi boğazıma geri tıktı. En ufak bir ses çıkarmama engel oldu.

Kalbim göğsümü şiddetle dövmeye başladı. Sırtım duvara yaslanana kadar ondan uzaklaşmaya devam ettim. Ellerimi kaldırıp onu durdurmak için tüm büyümü avuçlarıma yönlendirmeye hazırlandım. Ne pahasına olursa olsun burada, bir tuvalette ölmeyecektim.

"Geri çekil," diye tısladım. Çıkarabildiğim tek ses de bir fısıltıdan farksızdı. Ciğerlerimdeki lanet havayı kontrol ediyordu.

"Ne duydun?" diye tekrarladı. "*Bana her şeyi anlat.*"

Telkin'i güçlüydü. Tory ve Sofia'yla ne kadar pratik yapmış olursam olayım kendimi büyüsüne direnecek kadar geliştirememiştim. Dilimin bağı çözülüverdi ve sözcükler dudaklarımdan bir bir dökülmeye başladı. "Birini öldürmeyi planladığınızı. Bizi kastettiğinizi biliyorum. Bizi ortadan kaldırmak istiyorsun. Kar-

deşimle Solaria'nın başına geçmemizi istemiyorsun ama bunu bir restoran köşesinde yapıp paçayı sıyabileceğini ciddi ciddi düşünüyor olamazsın, değil mi?" Sesim bir fısıltıdan farksızdı ve beni bu kadar aciz duruma düşürdüğü için ona içimden bir küfür savurdum. Korku her yanımı ele geçirmiş olsa da kanım alkol ve adrenalinle doluydu.

Belki elinden kaçabilirim. Beklemediği bir anda kapıya koşarım. Bunun imkânsız olduğunu bal gibi biliyordum. Ben kapıya doğru bir adım bile atamadan bana engel olurdu.

Ona saldır o hâlde!

Ellerimi biraz daha havaya kaldırdım, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Büyümü avucuma yönlendirdim ve parmaklarım ölümcül bir sıcaklıkla karıncalanmaya başladı. Yardımıma ateş koşmuştu. Bana zarar vermeye yönelik en ufak bir girişimde bulunursa onu cayır cayır yakacaktım.

Orion elini tembel tembel önünde savurdu, etrafımdaki hava ağırlaşıp birden kollarımı iki yanıma mıhladı.

Siktir.

"Hepsi bu kadar mı?" Sesi ölümümü planlaması dünyanın en olağan şeyiymiş gibi düzdü.

"Evet," dedim tükürürcesine. "Yetmez mi?"

Usulca gülüp geçmek bilmeyen bir süre boyunca öylece bana baktı, gözleri varlığımı tek lokmada yutmaya çalışan iki kara delik gibiydi.

"Kampüse dön, Mavi." Kapının kilidini açıp tuvaletten çıkarak beni içimi kemiren öfkemle baş başa bıraktı.

Arkasından uzunca bir süre pis pis baktıktan sonra restorana döndüm. Hâlâ son sürat atmaya devam eden kalbimle masamıza gidip yerime otururken ona bakmadım.

"İçkilerimiz nerede?" diye geveledi Sofia dudaklarını bükerek. Tory onu susturup bana şöyle bir baktı.

"Ne oldu?"

Nedeni ikiz olmamız mıydı bilmiyordum ama birbirimizin huzursuzluğunu sezebiliyorduk. Bunu saklamak için elimizden geleni yapsak da nafileydi. Gerçi şu an ona bir şey çaktırmamaya çalıştığım söylenemezdi.

"Orion," deyip hepsine hızlıca olanları anlattım. Dizlerimin zangır zangır titrediği gerçeğini kendime sakladım elbette.

Sofia güldü. "Hadi amaaaaa, o bir öğretmen. Komple teorilerine *çoook* fazla kapılıyorsunuz."

Diego ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Haklı olabilirler. Oklar onu işaret ediyor." Orion'a sert bir bakış attığında yanındaki kadınla restorandan çıktıklarını fark ettim. Belki de bu bir randevu bile değildi.

Gidişini görmek içimi rahatlattı. Bakışlarım restoranın öbür ucundaki diğer profesörlere kaydı. Kalabalık bir restoran tuvaletinde üzerime saldıramazdı elbette. Bunu nasıl düşünmüştüm ki? *Gözleri deli deli bakıyordu çünkü. O yüzden öyle düşündüm.*

Orion'ı tanımıyordum. Kadınları düzenli olarak tuvalette kıstırıp onları doğrayıp doğramadığını kim bilirdi?

"Kampüse dönmek ister misin?" diye sordu sordu Tory. Kaşları endişeyle çatılmıştı.

Dişlerimi sıkıp başımı iki yana salladım. "O da bunu yapmamı istiyor."

Sırıtarak, "Kalıyoruz o zaman," dediğinde keyfim yerine geldi.

"Çekip gitti zaten," dedi Sofia. Yerinden kalkıp barda çalan fon müziği eşliğinde dans etmeye başladı. Sandalyesini kullanarak kışkırtıcı hareketler yaptığında ağzım bir karış aç kaldı.

"Sofia!" dedi Diego şaşkınlıkla. Tory ise kahkahayı patlattı.

Sofia yalpalayıp masaya çarparak ortasında duran küçük vazoyu devirdi. Diego eliyle ufak bir hava akımı yaratarak suyun üzerimize dökülmesine engel oldu.

Tory kızın dengesini sağlamasına yardım etti. "Alkole dayanıklıyım demem miydi?" diye takıldı.

"Öyleyim zaateeennn," diye geveledi Sofia tekrar düşmemek için Tory'ye tutunarak.

"Alt tarafı birkaç shot attık," dedim.

"Belki çok sık içmediğindendir," dedi Diego yerinden kalkarak. "Onu kampüse götürsem iyi olacak."

"Hayır." Sofia elini beline koyu. "Bir şeyim yookkk."

Diego bize baktı. "Caddenin sonunda akademiye giden araçların uğradığı bir durak var. Kampüse öyle dönseniz sorun olur mu?"

"Olmaz tabii," dedim. Diego onu kapıya götürürken Sofia, Tory'nin koluna tutunmaya çalıştı. Ne var ki bunu hızlıca boş verip Diego'ya sarılarak ona hayran hayran baktı. "Beren... Beren çok güzel. Takabilir miyim?" Diego kızın kafasına doğru uzattığı elini tutup kıkırdayarak onu restorandan çıkardı.

Garson elinde içi pembe bir kokteylle dolu iki bardakla masamıza geldi. "Şuradaki arkadaşınızın ikramı," dedi profesörlerin masasını işaret ederek. Washer bize sırıtıp dudaklarını yalayarak hızlıca parmaklarını kıpırdattı. Yanında oturan Astrum'un yüzündeyseyse bizden özür diliyormuş gibi mahcup bir tebessüm belirdi.

Tiksintimin yüzümden okunduğunu hissedebiliyordum.

Tory dilini şaklattı.

"Tanrım, Washer domuzun önde gideni," diye mırıldansa da kendi kadehini alıp bana uzatmaktan geri durmadı. "Gecemizin geri kalanı eğlencemize limon sıkacak sapıklar olmadan geçecek."

Sırıtarak kendi kadehimi alıp onunkine vurdum. "Sapıklar olmadan eğlenmeye."

"Sapıklar olmadan eğlenmeye!" diye tekrarladı.

TORY

ON ALTINCI BÖLÜM

El çantamdaki Atlas titrediğinde Diego'nun Sofia'yı kampüse sağ salim bıraktığını haber verdiğini düşünerek cihazı çıkardım.

Kayan Yıldız
Yeni bilgiler edindim.

Buluşabilir miyiz?

Şaşkınlıkla tek kaşımı kaldırıp barmenin dikkatini çekmeye çalışan Darcy'yi dürttüm.

"Neden ansızın bizimle buluşmak istiyor?" dedi kardeşim merakla.

"Eh, öğrenmenin tek bir yolu var," diye karşılık verdim Kayan Yıldız'a cevap yazarken.

Tory Vega
Ne zaman?

Kayan Yıldız
On dakika sonra.

Barın arkasında bir ara sokak var.

Orada görüşürüz.

Mesajlarını okurken içimden bir ürperti geçti. Başımı kaldırıp Atlas'ıyla meşgul olanları görmek için içeriyi taradım. Kayan Yıldız her kimse nerede olduğumuzu biliyor, bu da yakınlarda bir yerde olduğu anlamına geliyordu. Restoran hıncahınç doluydu ve aralarında sayamayacağım kadar çok Zodyak öğrencisi vardı.

Bu bir tesadüf müydü? Yoksa Kayan Yıldız bizi takip mi ediyordu? Bu düşünce içimi huzursuz etti.

"Sapığımıza güvenecek miyiz gerçekten?" diye mırıldanıp kıstığım gözlerimi arkamızdaki masadan kahkahalarıyla içeriyi inleten bir grup ikinci sınıfın üzerine diktim.

Darcy de etrafına şöyle bir bakış attı. "Bilmiyorum. Ama bu tuhaf dünyada bize gerçekten yardım etmeye çalışan az kişiden biriymiş gibi geliyor. Mesajları sinirimi bozacak kadar gizemli olsa da."

Dilimi ısırarak mesaja tekrar baktım. Gecenin bir vakti bizimle karanlık bir ara sokakta buluşmak isteyen isimsiz bir yabancıya güvenmek düpedüz delilik miydi? Evet, muhtemelen. Peki, merakım bu riski göze alacak kadar kabarmış mıydı? Görünüşe göre öyleydi.

"Bu ruh hastası her kimse ağzından birkaç cevap istiyorum ve onunla buluşmayı kabul etmedikçe buna yanaşacağını sanmıyorum. Bu yüzden yapalım diyorum," dedim kararlılıkla.

"İyi de bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu Darcy tereddütle.

"Dürüst olmam gerekirse hayır. Ama yine de teklifini kabul etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Peki," diye karşılık verdi kardeşim, dudağını dişleyerek. "Önce cesaret için birkaç kadeh yuvarlayalım."

Nihayet barmenin dikkatini çekmeyi başarıp siparişimizi verdiğinde sırıttım.

Kararlaştırdığımız buluşma saati yaklaşırken masasından kalkan herkesi büyük bir dikkatle inceledim ama bir tahminde bulunmak mümkün değildi. Yemeğini bitiren pek çok öğrenci

caddenin ilerisindeki diğer barlara geçiyordu. Eh, biraz daha dişimizi sıkmamız gerekecekti, merakımız çok yakında dinecekti.

"Hazır mısın?" dedim boş kadehimi bara bırakarak.

Zaten birazdan başka bir bara geçmeyi planlıyorduk, ikimiz de Geraldine'in bizimle buluşmak için buraya geleceğinden söz etmedik. Onu kasten ektiğimiz için biraz suçluluk duysam da o lanet kış rozetleri gözümün önüne geldikçe bize başka çare bırakmadığını hatırlıyordum. Bu utanç verici damgayı büyük bir gururla taşıyan kişilerle vakit geçiremezdim.

"Bakalım bize ne anlatacak," dedi Darcy taburesini geri itip ayağa kalkarak.

O önde, ben de arkasında kapıya ilerledik. Yaklaşan serin akşamın habercisi esinti tenimi ürpertti. Üzerime bir ceket almalıydım ama güneşin son demlerinin sıcaklığı beni aldatmıştı. İnce bluzum beni soğuktan korumak namına bir işe yaramadığından kollarımı etrafıma sararken neden daima şık görünmek uğruna rahatlığımdan ödün verdiğimi merak ettim.

Kaldırımda biraz yürüyüp çıktığımız restoranla yanındaki karanlık dükkân arasındaki sokağa vardığımızda ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Güven verici bir gülümsemeyle kardeşime bakıp ara sokağa girdim.

Karanlık sokağın derinliklerine ilerledikçe restorandan gelen müzik sesi boğuklaştı ve tüylerim diken diken oldu. Bir seri katilin şehvetli rüyası olma yolunda emin adımlarla yürüyorduk ve hâlâ gerisin geri caddeye dönmüyor oluşumuz beni akıl sağlığımızı sorgulamaya itiyordu.

Ara sokak bizi restoranın arkasındaki açıklığa çıkardı. Etrafta bir dizi çöp konteyneri ve şaibeli görünen bir sıvı birikintisinden başka bir şey yoktu. Kimse gölgelerin arasında bizi beklemiyordu ve etrafıma bakındıkça tedirginliğim tırmanıyordu.

"Öldürülmek için harika bir yer," diye mırıldandı Darcy geldiğimiz ara sokağa geri dönmek istiyormuş gibi bir bakış atarak.

"Değil mi ama?" dedim bir nebze ısınmak için ellerimi kollarıma sürterek. "Gizemli adamımızı ne kadar bekleyeceğiz?"

"Belki kadındır," dedi Darcy. Başımı usulca sallayarak onu onaylasam da karanlık bir ara sokağın ortasında dikildiğimiz göz önüne alındığında eli bıçaklı, sırtında ip ve koli bandıyla dolu çantası olan iri kıyım bir adamın üzerimize çullandığını hayal etmeye devam etmekten kendimi alamadım.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandım. "Gitsek mi?"

Atlas'ım titrediğinde onu hızlıca çantamdan çıkardım.

Kayan Yıldız
Gölge yaklaşıyor. Buluşma iptal.

Karanlık üzerinize çökmeden
kendinizi güvenli bir yere atın!

Darcy mesajı okuyabilmek için ekrana doğru eğilirken bizi bu tekinsiz ara sokağa boşu boşuna getiren aptal Kayan Yıldız'a bir küfür savurdum.

Darcy etrafına bakınıp alçak sesle, "Çıkalım şu ürkütücü yerden," dedi.

"Hadi," dedim geldiğimiz yöne doğru bir adım atarak.

Ara sokağın ucundaki ışığın önünde bir silüet belirdiğinde donakaldım. Duraksadığımı fark etmeyen Darcy bana tosladığında düşmemesi için kolunu tuttum.

"Kim var orada?" diye seslendim temkinli bir tavırla. Kayan Yıldız'ın fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettim.

Etrafa sessizlik çöktü, ardından silüet derin takırtı sesleriyle yaklaşmaya başladı.

Büyüm kabarırken bir adım geri çekilip Darcy'yi geriye ittim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu daha net görebilmek için yanıma geçmeye çalıştığında ona engel oldum, onunla çıkış yolumuzda dikilen şeyin arasına girdim.

Her yanım buz kesti. Büyümle bir ateş yakmaya çalıştım.

Parmak uçlarım giderek ısınırken takırtı sesi tekrar duyuldu, bu kez daha derin, daha şiddetliydi.

Büyüm tekledi. Avucumda minik bir alev kıvılcımlandı ama biri onu emmiş gibi hemen söndü.

Silüet üzerimize doğru bir adım daha attığında tekrar geriledik, kalbim son sürat göğsümü dövüyordu.

Büyümün tenimin altında dört döndüğünü hissedebiliyordum ama onu özgür bırakamıyordum.

"Gücümü çağıramıyorum," dedi Darcy korkuyla.

"Ben de," diye fısıldadım.

Bu bir tür tuzak mıydı? Vârisler bize yepyeni bir dehşet yaşatmak üzere etrafımızı mı saracaktı?

Silüetten yükselen üçüncü takırtı sesi o kadar şiddetliydi ki uzuvlarımı titretti. Ne olduğunu bilmesem de gücümün etrafını bir kafes gibi sarıp onu zapt ediyordu sanki. Ondan bir adım daha uzaklaştım, bacaklarım gülle gibiydi. Çıkardığı sesin kolumu bacağımı da etkilediğini fark ettiğimde keskin bir nefes verdim. İçimden bir ses buradan bir an önce kaçmazsak ertesi günü göremeyeceğimizi söylüyordu.

Darcy'nin elini kapıp arkamı dönerek, "Kaç!" diye bağırdım.

Koşmaya başladık, topuklu ayakkabılarımız bize zorluk çıkarsa da yavaşlamayı reddettik.

Ellerimizi bırakmadan sıra sıra dizilmiş çöp konteynerlerinin önünden geçerken o takırtı sesi tekrar ara sokakta yankılandı. Adımlarımız istemsizce yavaşladı ve yeri döven ayak sesleri giderek yaklaştı.

Bir çığlık koyverdim ve var gücümle koşmaya odaklandım.

Darcy tökezlediğinde onu kolundan tutup ayağa kaldırarak önüme ittim. Takırtı sesi tekrar duyulduğunda en yakınımızdaki çöp konteynerine döndüm ve üzerinde duran büyük çöp torbasını kapıp peşimizdeki şey her neyse ona fırlattım.

Ses boğuk bir homurtuyla kesildiğinde hedefimi bulduğumu anladım. Gücümün tekrar parmak uçlarıma dolduğunu hissettim.

Darcy büyüsünü serbest bıraktığında üzerimden güçlü bir hava akımı geçip gitti. Taştan bir heykelmişim gibi neredeyse saçımın tek telini bile uçurmadan etrafımdan dolanıp kasırgaya denk bir hiddetle takipçimize çarptı.

Silüet geriye savrulduğunda gözlerim ardına kadar açıldı. Hızlıca Darcy'nin yanına geçip kendi büyümle ona katılmaya hazırlandım.

Ne var ki gücüme uzanamadan takırtı sesi tekrar duyuldu ve elim kolum bir kez daha bağlandı.

Takipçimiz doğruldu, gölgeler bir mıknatısmış gibi etrafını sarmalıyordu. Karanlık yüzünden gözlerim hiçbir şeyi seçemese de içgüdülerim bana ona dair bir şeylerin son derece *yanlış* olduğunu söylüyordu.

Darcy inleyip kolumu kavrayarak beni geriye sürükledi.

Tekrar koşmaya başladık. Korkunun etkisiyle yorulmak nedir bilmeden bir karanlık ara sokaktan çıkıp ötekine daldık.

Attığım her adımla gölgenin yaklaştığını hissedebiliyor, enseme vuran nefesini hayal edip ürperiyordum.

Takırtı tekrar yankılandığında ellerimle kulaklarımı kapattım. Bunun neyin nesi olduğundan emin değildim ama her duyuşumda bana bir şey yaptığını biliyordum.

Darcy sesin etkisiyle sendeledi ama onu devam etmeye teşvik ettim. Adrenalin her bir zerremi ele geçirirken öncekinden bile daha hızlı koşmaya başladık.

Önümüzde uzanan ara sokağın sonunda parlayan sıcacık ışığı gördüğümde içim rahatladı.

Son bir gayretle öne atılıp kalabalık bir barın önüne, aydınlık bir sokağa çıktık. Dışarıya dizilmiş masalar bir şeyler içip gülüşen öğrencilerle doluydu.

Bize attıkları şaşkın bakışları umursamayacak kadar korkmuştum. Rehavete kapılmayıp hızımızdan ödün vermeden caddenin karşısına geçerek güvenli kalabalığın arasına karıştık.

Sıcak bedenlerle çevrelendiğimiz an ara sokağa dönüp gözlerimi dört açarak bizi kovalayan kişiyi görmeye çalıştım.

Darcy yanıma sokulduğunda kolu benimkine sürtündü. Nabzımın kulaklarımdaki uğultusu etrafımızdaki gürültüyü bastırıyordu.

Ara sokak bomboştu. İki bina arasındaki karanlık, masum bir boşluktan ibaretti. Fakat içimi kemiren korku su götürmezdi.

Omzumda bir el hissettim ve kafamı çevirip bize gülümseyen Max Rigel'la yüz yüze gelince irkildim. Üzerinde muhtemelen eski dairemizin haftalık kirasından çok daha pahalı, şaşaalı bir gömlek vardı ve mohawk kesimli saçlarını geriye yatırmıştı.

"Küçük Vegalarımız neden hayalet görmüş gibi duruyor?" dedi nazik bir sesle. Gücüyle bizi korkularımızı gün yüzüne çıkarmaya teşvik ettiğini hissedebiliyordum.

Darcy'ye bir bakış attım, ona bir şey söyleyip söylememem gerektiğinden emin değildim. Bir yanım korkumun bir kısmını almasının o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşünüyordu. Gerçi bu korkuyu muhtemelen ahmak arkadaşlarından birinin bizi kovalamasına borçluydum.

Tam da bu sırada solumuzdaki masada oturan diğer Vârisler gözüme ilişti. Hepsinin önünde içki kadehleri duruyordu ve uzun süredir burada oturduklarına dair her türlü kanıtı sunuyorlardı. Üstelik hâlâ ara sokağı kolaçan ediyordum ve caddeye bizden başka kimse çıkmamıştı.

"Biri bizi kovaladı," diye mırıldandı Darcy, Siren'in gücüne boyun eğerek.

"Öyle mi?" dedi Max ilgiyle. Kollarını etrafımıza dolayarak bizi kendine çekti. Neyin peşinde olduğunun farkındaydım ama kollarının arası o karanlık ara sokaktan çok daha güvenli geliyordu. Bizi incitmek için her şeyi yapmış ve muhtemelen yapmaya devam edecek bir grup pislik hakkında böyle düşünüyor olmam durumun ne kadar vahim olduğunun kanıtıydı.

"Bize zarar verecekti," dedim Max'in korkum kadar gücümün de bir kısmını çalan büyüsüne kapılarak. Sirenlerden müthiş psikiyatrist olurdu, kim ara sıra birinin tüm elemini kederini çekip almasına hayır derdi ki?

"Bu hikâyeyle bir içki iyi gider," dedi Max. Bizi öğrenci kalabalığının arasından geçirip Vârislerin yanına götürdü. Endişeli bakışlarım Darcy'nin fal taşı gibi açılmış gözleriyle buluştu ancak teklifine itiraz etmemize fırsat kalmadan kendimizi masalarında bulduk.

Vârisler bize tuhaf tuhaf bakarken kaşlarım çatıldı, Max'in bizi buraya sürüklemesine neden izin vermiştim ki?

"Bakın size kimi getirdim. Gölgelerden kaçıp kucağıma düştüler," dedi Max kocaman bir gülümsemeyle. Sırtımdan aşağıya kayan eli neredeyse kıçıma değecekti.

Onu iterek buna engel oldum.

"Gölgelerden kaçmıyorduk, biri bizi kovalıyordu," dedi Darcy savunmacı bir tavırla. Seth zevzek bir gülümsemeyle ona yaklaştı.

"*Bizimle* olmayı tercih ettiğinize göre fena korkmuş olmalısınız," dedi.

"Öyleler. Korkularını hissedebiliyorum," dedi Max keyifle. "Tam da bana her şeyi detaylıca anlatmak üzereydiler."

Caleb'ın genzinden alaycı bir ses döküldü. Bakışları kardeşimle aramda gidip gelirken elini sarı buklelerinin arasından geçirdi.

Max masadaki son boş sandalyeye oturup Darcy'yi kucağına çekti. Onu göğsüne bastırıp ağzını kulağına yaklaştırdı.

"En kötü kısmı neydi?" diye sordu. Artık bana dokunmuyor olsa da gücünün çekimini hissedebiliyordum. Kendini ona çoktan kaptırmış Darcy bir an bile düşünmeden sorusuna cevap vermek için ağzını açtı.

"Tuhaf sesler çıkarıp duruyordu," dedi. "Bir hırıltıyı, takırtıyı andırıyordu."

Darius öne doğru eğildi, merakı kabarmış gibi kaşlarını kaldırıp kardeşimle beni inceledi.

"Gidiyoruz," dedim sertçe. Aynı gece içinde ikinci kez topuklamak için masanın üzerine eğildim, Darcy'yi Max'in pençelerinden kurtarmam gerekiyordu.

"Bekle bir saniye." Büyük bir el ben kardeşime uzanamadan bileğimi kavradı. Dokunuşu içimi panikle doldurdu. Kafamı çevirdiğimde karşımda bana bakan karanlık gözlerini buldum. Bakışlarım istemsizce kaslı vücudunu içinde güç bela tutan beyaz gömleğine kaydı. "Bir ateşkese var mısınız? Sadece bu geceliğine," dedi.

"Sözüne neden inanacakmışız?" dedim küçümser bir tavırla.

Darcy, Max'in kucağında olmak istemediğinin belli belirsiz farkındaymış gibi kaşlarını çatmış, gönülsüzce ayağa kalkmaya çalışıyordu. Aqua Vârisi aramızdaki mesafeye rağmen benim bile hissedebildiğim bir güven dalgası yaydığında Darcy tekrar gevşeyip mücadeleyi bıraktı.

"Hoş bir gece geçirelim istiyoruz," diye lafa atladı Caleb. "Siyasi sorunlarımızı kapının dışında bırakalım işte."

"Siyası sorunlarımızı mı?" diye tekrarladı Darcy.

"Evet. Anlarsın ya, doğuştan gelen haklarınızı elimizden almak ve tüm krallığın güç dengesini bozmak için ansızın ortaya çıkmanızı diyorum işte," diye takıldı.

"Aptal haklarımız umurumuzda değil," diye homurdandım.

Darius bileğimi hâlâ bırakmamıştı, kolumu sertçe çekerek ondan kurtulmaya çalıştım. Çabama sırıtıp elime öyle sertçe asıldı ki kendimi kucağında buldum.

Kolunu belime dolayıp kıpırdanarak rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken gür bir kahkaha attı. Kulaklarımı dolduran ses her yanımı sıcacık etti.

"Bir kadeh içip bize eşlik et," diye ısrar etti. Barın hıncahınç dolu olmasına da barmenlerin herkese güç bela yetişmesine de aldırmadan yanımızdaki pencereye dönüp içlerinden birine eliyle işaret verdi. "Yemin ederim aksini istemedikçe sana elimizi sürmeyeceğiz."

"Beni kucağına oturtmanı da istemedim ama yapacağını yapmaktan geri durmadın," diye homurdansam da kalkmaya yeltenmeyerek kendimle çelişiğimden oldukça emindim.

Darius bir kahkaha daha patlattı, göğsüne yaslanmış sırtım sayesinde gümbürtüsünü her yerimde hissedebiliyordum.

Sağımda oturan Caleb bana doğru eğilip parmaklarını kolumda gezdirdiğinde tüylerim diken dilen oldu. "İstersen bu gecelik seni ısırmayacağıma bile söz veririm."

Bakışlarımı Darcy'ye çevirdim. Omuzlarını silktiğinde onun da benim kadar kararsız olduğunu anladım. Max o rahatlatıcı büyüsünü tekrar kulandı ve irademin sarsıldığını hissettim.

"Bir kadeh içebiliriz sanırım," dedi Darcy tereddütle, kolunu okşamakla meşgul Max'in etkisi her yanımıza işliyordu. Etrafımız hem nabzımı hızlandıran ve hem de midemin endişeyle kasılmasına neden olan dört erkekle çevriliydi ve her birinin yüzüne gülümseme yayılmıştı.

Bunun berbat bir fikir olduğundan emindim fakat vücudumdaki tekila, Siren'in davetkâr çağrısı ve göz alıcı erkeklerle dolu masa mantıklı kararlar vermemi zorlaştırıyordu.

"İyi madem, sadece bir kadeh," diye pes ettim sonunda. Çekici mi çekici bir barmen tam da bu ânı bekliyormuş gibi yüzünde bir gülümseme, elinde bir not defteriyle başımıza dikildi.

"Sadece bir kadeh diyorsan en büyüğünden olsun," diye takıldı Seth hepimiz adına sipariş verirken.

Darius arkasına yaslanıp beni kendine doğru bastırarak saçlarımı kulağımın üzerinden çekti. Söyleyeceğini duymak için ona yaklaşırken içimden kendime bir küfür savurdum. Onun gibi erkekler tam bir baş belasıydı. İçimde her şeyin nasıl sona ereceğini adım gibi bilmeme rağmen beni en kalpsiz pisliklere çeken bir mıknatıs vardı sanki. Darius Acrux'un karanlık ve gizemli havasının, canımı yakacak kadar yakışıklı yüzünün yanından kıyısından geçebilecek bir erkekle hiç tanışmamıştım. Çıplak

omzumda gezinen parmak uçları karşısında hain bedenimin onunkine sokulmasına engel olamayacak kadar acizdim.

"Ara sokakta olanları anlatmak ister misin?" dedi.

Aklım tekrar peşimizdeki silüete kayınca omurgamdan bir ürperti geçti.

"İğrenç şakanıza kandığımız için suratımıza mı güleceksin?" diye karşılık verdim sorusunu cevaplamak yerine. "Bizi kovalayan o gölge arkadaşın mıydı? Aldığımız mesajlarla da ilgin var mı?"

Karanlık bakışlarından bir şey geçip gitti. Bir şey söyleyecekti de son anda vazgeçmişti sanki.

"Ayak işlerimi yapacak birine ihtiyacım yok," dedi umursamazca. "Belki sadece iyi olup olmadığından endişe ediyorumdur."

Genzimden alaycı bir ses çıktı ve göğsünden kalktım. Evet, Darius absürt derecede çekiciydi fakat istediğinde korkunç birine dönüşüyordu. Sırf bana yaranmak için takındığı Beyaz Atlı Prens rollerini yutmayacaktım.

Kucağında doğruldum ve barmen üzeri içki dolu tepsiyle yanımıza dönerken Caleb'ın ilgiyle bizi izlediğini fark ettim.

Darcy, Max'e ara sokakta yaşadığımız dehşeti anlatmakla meşguldü. Vâris'in kolu sımsıkı beline dolanmıştı ve kardeşimin korkusunu bir sülük gibi emiyordu. Neden onlara eşlik etmeye ikna olduğumu bir kez daha sorgularken barmen kadehlerimizi masaya bıraktı. Darius kızın eline bir tomar para sıkıştırdı. Meblağ gözüme gereğinden fazla görünse de memelerini arşa çıkaran o sütyenini tam da bunun için taktığından emindim.

İçkilerin hepsi aynıydı; uzun bir bardağa doldurulmuş kolalı bir kokteyldi. Diğerlerinden önce davranıp içlerinden birini kaptım. Caleb'ın gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bakışlarımı onunkilere kenetleyip bardağı fondipledim. Kokteyl fena sertti, boğazımı yakarak mideme indi ve daha önce yuvarladığım tekilayla karışıp her yanımı ısıttığını hissedebiliyordum.

"İşte oldu," dedim. "Bir içki." Darius'un şaşkın bakışlarına aldırmadan kucağından kalktım. Beni gerisin geri üzerine çekecekmiş gibi uzansa da düz bir gülümsemeyle kenara çekildim.

Darcy de sırıtarak Max'in kucağından kalktı, kendi içkisine dokunmaya tenezzül bile etmedi. "Sonra görüşürüz, beyler," dedi tekrar büyüsüne kapılmaktan korkuyormuş gibi aceleyle Aqua Vârisi'nin yanından uzaklaşarak.

Tam peşinden gitmek üzere bir adım atmıştım ki Caleb vampir hızıyla önüme çıktı. Bakışlarını üzerimde gezdirirken ona tek kaşımı kaldırdım.

"Verdiğiniz sözü bile tutmuyorsunuz demek," dedim gözleri boynumda gereğinden fazla oyalandığında.

"Hayır. Sözüm söz, bu gece seni ısırmayacağım," diye karşılık verdi alaycı bir gülümsemeyle. "Sadece nereye gideceğinizi merak ettim."

Bir süre sorusunu düşündüm. Gece henüz yeni başlamıştı ve o gizemli takipçimiz tarafından kovalanmadan önce kampüse dönmeye hiç niyetimiz yoktu. Darcy çoktan barın girişine varmış beni bekliyor, Caleb'a pis pis bakıyordu.

"Dans edebileceğimiz bir yere," dedim. Elimi kaslı gövdesine koyup onu hafifçe yana ittim. "Bize ayak uydurabileceğinizi düşünüyorsanız buyurun gelin."

Neden böyle bir şey söyledim ki?

Mavi gözleri parıldadığında yüzüme yayılan minik tebessüme engel olamadım. Onu hızlıca süzüp arkamı dönerek kardeşimin yanına ilerledim. Ne zaman tekila içsem kötü niyetli yakışıklı erkeklere karşı koyamaz hâle gelirdim ve bu gece hepsi peş peşe karşıma çıkıyordu.

Darcy'yle bardan içeri girdik. Loş ışığın altında gümüş rengi parlayan gri duvarları inceledim. İçerisi tıklım tıklımdı. Mekânın öbür ucunda kocaman bir dans pisti vardı.

"Bize içki ısmarlayacak kibar beyefendiler bulalım," dedi Darcy sırıtarak. Her zamanki gibi seçeneklerimizi tartmaya koyul-

duk. Hiçbir zaman kendi içkimizi alacak kadar çok paramız olmamıştı ama ne zaman eğlenmeye çıksak birimiz, hatta bazen ikimiz de birinin dikkatini kısa sürede çekerdik. Gerçi yüklü harçlığımız düşünüldüğünde artık bunu yapmak zorunda değildik sanırım. Ama yılların alışkanlığını neden şimdi bırakacaktık ki?

Darcy saniyeler içinde onu kesen birkaç erkek buldu ve yanlarına katılmak için bara doğru yürümeye başladı. Bizden birkaç yaş büyükmüş gibi duruyorlardı. Bizimle aynı okula gitmeyen, Vâris meselesinden haberi bile olmayan ve bize felekten bir gece çalmaya çıkmış iki kız gibi davranacak birilerini bulduğumuza memnundum.

İlk hamle sarışın olandan geldiğinde onu hiç görmemişiz gibi davrandık. Yanımıza yanaştığında 'şaşkın' bir gülümsemeyle ona döndüm.

"Selam," dedi solundaki kızıl saçlı arkadaşıyla gülümsememe karşılık vererek. "Adım Peter, bu da–"

"Umurumuzda değil," diye bağırdı Max yeni dostlarımızı dirsekleyip zorla aramıza girerek.

"İkileyin," dedi Caleb sertçe. Sarışına pis bir bakış attığında oğlan geri çekildi.

Dramatik bir tavırla iç geçirdim. "Yok artık."

"Şimdi de bedava içkilerimizi içmemize mi engel olacaksınız?" diye homurdandı Darcy bıkkınca.

"VIP bizi bekliyorken neden barın önünde sürünesiniz ki?" dedi Caleb dans pistinin yanındaki özel alanı işaret ederek.

"Cevap sorunun içinde saklı, Caleb," diye mırıldandım gözlerimi devirerek.

Max arkadaşını terslememe güldüğünde kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Her zamanki taktiklerin bu kıza sökmüyor işte, Cal. Onu yatağa atmak istiyorsan biraz ter dökeceksin," diye takıldı.

"Onu yatağa atmak isteyen kim?" diye çıkıştı Caleb ben itiraz edemeden.

"Gel hadi, Tor," dedi Darcy, Vârisleri tamamen görmezden gelerek. "Madem bir şeyler içermiyoruz dans edelim bari."

Elimi tutup mavi uçlu tutamlarını savurarak Max'le Caleb'a sırtını döndü. Ben de aynısını yaptım. Piste ilerlerken bundan nefret ettiklerini bile bile onlara arkamızı dönmüş olmak içimin yağlarını eritti.

Çalan müzik tanıdıktı. Neden insan şarkıları dinlediklerini merak etmekten kendimi alamadım. Faeler şarkı yazma yeteneğinden yoksun falan mıydı? Yoksa Miley Cyrus bir yarı Fae miydi? Nedeni her neyse bu dünyada aşina olduğum bir şeyle karşılaşmaktan memnundum. Görünüşe göre cuma gecelerini kurtlarını dökerek geçirmek fanilerle Faeleri bile aynı noktada buluşturacak kadar evrenseldi.

Gözlerimi kapatıp kendimi müziğe bıraktım. Darcy de ben de şaşaalı localarından bizi izleyen Vârisleri umursamadık. Dışarı çıkıp bir halatın arkasına saklanmak hangi akla hizmetti ki zaten? Bunun amacı biraz rahatlayıp sosyalleşmek değil miydi? Bir Vâris olmak tüm hayatımı herkesten soyutlanmış vaziyette geçirmek anlamına geliyorsa bunu hiç istemiyordum.

Belimde bir çift el hissettim ve gözlerimi açtığımda karşımda Darius'u buldum. Parmak uçları bluzumla eteğim arasındaki çıplak tenimde gezindi.

Bir an şaşkınlıktan kalbim tekledi ve yüzümü ifadesiz tutmak için çaba harcamam gerekti. Bunun yerine dudaklarıma "ateşkes" anlaşmamızı pekiştireceğini umduğum belli belirsiz bir tebessüm kondurdum ve beni kendine çekmesine müsaade ettim. Bunu ne kadar inkâr etmek istesem de Darius Acrux'un geniş göğsü bir kızın kendini bulabileceği en berbat yer sayılmazdı.

Müziğin ritmiyle hareket etmeye devam ederken kollarının arasında döndüm ve Seth'in de Darcy'le dans ettiğini gördüm. Kardeşim, ona arkasından sarılıp kurtluğundan burada bile ödün vermeyerek yüzünü saçlarının arasına gömmesinden rahatsız görünmüyordu.

Göz göze geldiğimizde bana bakışlarıyla "battı balık yan gider" mesajı verdiğinde sırıtarak omuzlarımı silkip Darius'la dans etmeye döndüm. Gözlerimi yumarsam kendimi pisliğin teki olmadığına bile inandırabilirdim ama o zaman yüzünü, ağzını ya da gömleğinin dikişlerini zorlayan kaslarını göremezdim. *Kahretsin.* Dikkatli olmazsam başımı büyük belaya sokacaktım.

Darius beni tekrar kendine çevirdiğinde kollarımı boynuna doladım, göğsüm onunkine sürtünüyordu.

Gözleri uzunca bir süre benimkilerde oyalanırken hayallere kapılmamak için dudağımı ısırdım. Bakışları doğruca ağzıma kaydığında gözlerindeki sıcaklık içimdeki arzuyu körükledi. Kim olduğunu ve bana yaptıklarını unutmam mümkün değildi fakat bir parçam bunu yapabilmeyi diliyordu.

Hafifçe üzerime eğildiğinde aramızdaki boşluk saf enerjiyle çıtırdadı. Birden kendimi bir avcının tuzağına yakalanmış gibi hissettim. En kötüsü de kurtulmak istemiyor olmamdı. İçinde bulunduğumuz anda avucundaydım ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Belimi daha sıkı kavrayıp beni kendine doğru çekti, böylesi bir hareket şu an üzerimizde olanlardan çok daha az kıyafete yakışırdı. Elini ardında için için yanan bir hat oluşturarak sırtıma kaydırdığında nefesim kesildi.

"Fondip!" dedi yanımızda biten Caleb. Darius'u bırakıp önüme uzattığı shotı aldım.

Darius kendi içkisini kafaya dikerken bile bakışlarını üzerimden ayırmadı. Aramıza biraz daha mesafe koydum. Aynı tuzağa ikinci kez düşmeyecektim. Bu adam kıyafetlerimi yakıp çıplak fotoğraflarımı herkese yaymıştı. Kaba, burnu bir karış havada ve bencil biriydi. Geceyi yatağında noktalamam söz konusu bile olamazdı. Bundan yüzde altmış, yetmiş emindim.

"Orion seninle konuşmak istiyor," dedi Caleb bardan bizi izleyen öğretmenimizi işaret ederek. Midem kasılırken Darcy'ye endişeli bir bakış attım fakat o hâlâ Seth'le dans etmekle meşguldü. "Teslim etmediğin bir ödev mi ne varmış. Ona okulu bir

kenara bırakıp keyfine bakmasını söyledim ama bana o bakışı attı. Hani seni düşünce gücüyle diri diri yakmaya mı çalıyor yoksa sadece günlerdir sıçamamış mı bilemediğin o bakışı var ya? Her neyse, haber vereyim dedim."

Genzimden alaycı bir ses döküldü, bahsettiği bakışı çok iyi biliyordum. Bardağımın üzerinden Orion'a kaçamak bir bakış attım. Kaşları çatıldığında bizi duyduğunu düşündüm, sonra Vampir kulakları sayesinde bunun son derece mümkün olduğunu fark ettim. Bir an okula dönmüşüz de bana azar çekiyormuş gibi hissedip kaşlarımı çattım. Altı üstü bir barda dans ediyordum, profesörüm ne hakla karışıyordu? Eski edebiyat öğretmenimi bol pantolonu ve ipli gözlükleriyle Joey'nin mekânında görsem gülmekten karnıma ağrılar girerdi. Gerçi içimden bir ses Orion'ın tipik bir öğretmen olmadığını söylüyordu. Kalabalığın arasında göze bile çarpmıyordu. Bu tuhaflığın nedeni, ne olduğunu bilmemdi.

"Gidip derdinin ne olduğunu öğrensem iyi olacak sanırım," dedi Darius bıkkınca. Bana son bir bakış atsa da fark etmemiş gibi yapıp boş bir masaya yürüyerek bardağımı bıraktım.

Piste döndüğümde Caleb hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu. Çattığı kaşlarıyla neye baktığını merak edip bakışlarını takip ettiğimde Orion'la Darius'un konuşmak için bardan çıktığını gördüm. Bu manzara karşısında aklım istemsizce geçen gece gizlice dinlediğim konuşmalarına kaydı, omurgamdan bir ürperti geçti. Az önce dans ettiğim adam gerçekten Darcy'yle bana zarar vermek istiyor olabilir miydi? Darcy, Orion'ın onu restoranın tuvaletinde kıstırdığını ancak ona elini bile sürmediğini söylemişti. Ama onu bize zarar vermek istemekle suçladığında bunu yalanladığından bahsetmemişti.

Tekrar Darcy'ye döndüm. Seth'in samimi tavırlarından hâlâ bir şikâyeti olmadığı gün gibi ortadaydı. Seth'e yaslanmasını, Vâris'in de ellerini sırtında gezdirmesini izlerken sırıttım.

Onları kendi hâllerine bırakıp önüme döndüm. Caleb hâlâ pistin ortasında dikildiği yerden çatık kaşlarıyla kapıya bakıyordu.

Bir grup kız dikkatini çekmek için onu gözleriyle yiyip kışkırtıcı figürlerle dans etse de Caleb onları görmezden geldi.

Elini tutup belime koyarak onu yeni dans partnerim yapmaya karar verdim. Bu cesareti muhtemelen Bay Jack Daniels'tan buluyordum ama fazla ileri gittiğime dair tüm endişelerimi bir kenara bırakıp umursamaz görünmeye çalıştım. Caleb dikkatini bana çevirdiğinde gürültülü müzik yüzünden ona sesimi duyurabilmek için parmak uçlarımda yükselip kulağına eğildim.

"Orion seni umursamayıp kanımı içmeden önce de ondan nefret ediyor muydun yoksa hepsi benim yüzümden mi?" diye takıldım.

Caleb'ın genzinden alaycı bir ses çıktı, soruma cevap vermek için kulağıma eğildi. Ellerini belime dolayıp beni vücuduna bastırdığında onu umut dolu gözlerle süzen kızların suratı asıldı.

"Vampir meselesi işte. Hepimiz daima elimizin altındaki en iyi Kaynak'a çekiliriz. Aramızda güce dayalı bir hiyerarşi var ama öğretmenim olması ilişkimizi normalden daha gergin hâle getiriyor. Akademi kadrosunda olduğundan ve teknik açıdan üstüm sayıldığından ona saygı göstermem gerek ama ben daha güçlüyüm. Yani... bu yüzden didişiyoruz." Omuzlarını silkti ve yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Senin için kavga etmemiz hoşuna mı gidiyor yoksa?"

Gözlerimi devirip ellerimi göğsünden yukarı kaydırarak boynuna doladım. "Tek derdiniz kanımı sömürmek olmasa belki biraz gururum okşanırdı. Ama ayaklı kan torbası olma fikrine pek ısınamıyorum, yani hayır diyeceğim."

"Ya derdim kanından başka bir şey olsaydı?" dedi imalı bir sesle. Nefesi boynumu gıdıkladı.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, vücudum istemsizce onunkine yaklaştı. Ellerimi hafifçe yukarı kaydırarak parmak uçlarımı ensesindeki kısa saç tellerinde gezdirdim, sonra biraz daha cesaret bulup yumuşacık buklelerine dokundum.

"Ne gibi mesela?" diye sordum tüm masumluğumla. Bunu yutacağını düşünmesem de denemekten geri durmadım. Ne kadar içmiştim? Neden bu gözüme şimdiye dek kalkıştığım en kötü şey gibi görünmüyordu? Beni bir uçurumdan aşağı sallandırıp ilk günden beri kanımı sömüren adam değil miydi bu? Neden sarhoş Tory bunların korkunç şeyler olduğunu düşünmüyordu? Sırtımdan aşağı kaydırdığı başparmağı her yanımı karıncalandırırken neden hâlâ bunları sorguluyordum?

Caleb'ın gözlerinden muzır bir ifade geçti. Saçlarımı omzumun arkasına atıp üzerime eğildi, dudakları kulağıma sürtündüğünde omurgamdan minik bir ürperti geçti. "Ya asıl derdim–"

Müzik bıçak gibi kesildi ve tepemizdeki ışıklar yandı, sarhoş kafam aniden içine döndüğümüz gerçekliği idrak etmekte zorlandı.

Caleb'ı bırakıp bir adım geriledim, parlak spotlar yüzünden kıstığım gözlerimi etrafta gezdirerek ne olup bittiğini anlamaya çalıştım.

Profesör Astrum'un sesi hoparlörlerden yankılandı. "Tüm Zodyak Akademi öğrencileri derhâl kampüs servislerine lütfen! Hepinizden en kısa sürede Evlerinize dönmenizi rica ediyoruz!"

Kafa karışıklığıyla Caleb'a döndüm. "Bu olağan bir şey mi?" diye sordum.

Kafasını dalgın dalgın iki yana salladı, onun da ne olduğunu çözmeye çalıştığı ortadaydı.

İçime bir huzursuzluk çöktü ve Darcy'yi bulmak için yanından ayrıldım. O da aynı şeyi düşünmüş gibi çok geçmeden birbirimizi bulduk. Çantasından Atlas'ını çıkarıp ekrana kaşlarını çattı. Gelen mesajı görmem için cihazı bana uzattı.

Kayan Yıldız
Onu da uyarmam gerekirdi.

"Kimi kastediyor?" dedim.

"Bilmiyorum. Sence bir şey mi oldu yoksa–"

Barın kapıları hışımla açıldı ve Marguerite içeri daldı. Kan kırmızısı saçları bir o yana bir bu yana uçuşuyordu ve gözleri biraz heyecan biraz da korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. "Geraldine Grus saldırıya uğramış! Hayati tehlikesi olduğunu söylüyorlar!"

Sözlerini idrak ettiğimde başımdan aşağı kaynar sular boşaldı. Geraldine'in dönmesini beklemeden restorandan ayrılmıştık. Ya onu yalnız bırakmamız yüzünden ya da bizi ararken başına bir şey gelmişse? Evet, kafayı bizimle bozmuş olması sinirime dokunuyordu ama ona zarar gelmesini asla istemezdim.

"İyi olup olmadığına bakmalıyız," diye fısıldadım vicdan azabıyla.

"Gidelim hadi." Elimi tutup beni çıkışa sürükledi.

Diğer öğrenciler ve Vârisler de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki herkes kapıya üşüşmüştü, aralarından sıyrılmak imkânsızdı. Gözüm barın arkasındaki mutfak girişine takıldı ve Darcy'yi doğruca oraya yönlendirdim. Hırsızlık işlerim bana etraftaki kaçış yollarını en baştan belirleme alışkanlığı kazandırmıştı ve personel girişinin ön kapıdan çok daha tenha olacağından adım gibi emindim.

Barın üzerinden atladım, kardeşim de hemen arkamdaydı. Mutfağı hızlıca aşıp bir ara sokağa açılan kapıdan dışarı çıktım.

Eşikten geçmemle suratıma çarpan serin hava biraz olsun ayılmama yardımcı oldu.

Biraz ilerimize simsiyah bir süper motosiklet park edilmişti. Daha önemli işlerimiz olduğunu bilsem de bir süre ona bakmaktan kendimi alamadım. En yeni modellerden biriydi ve o kadar göz alıcıydı ki *beni sür* diye yalvarıyordu. Farklı şartlar altında ne yapar ne eder onu küçük bir tura çıkarırdım ancak şu an Geraldine'e ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu.

Girdiğimiz son ara sokakta başımıza gelenleri hatırladığımda tüylerim diken diken oldu ve Darcy'yle oyalanmadan kalabalığın toplandığı ana caddeye koştuk.

Kalabalığı yarıp geçerken gözüme Geraldine'in mavi, gri renkli ambulansın arkasına sürüklenen sedyeden sarkmış soluk

renkli kolu ilişti. Nihayet ön saflara ulaştığım ve sesini duyduğumda rahat bir nefes verdim.

Ailesine dair bir şeyler mırıldanıyor, annesini istiyordu. Yüzü kireç kesilmişti ama iyiydi. Yaşıyordu.

Paramedik onu ambulansa yerleştirip kapıyı kapattığında aracın yanına yaslanmış Orion ortaya çıktı.

Gömleğinin kollarını sıvamıştı ve ön kolları kan içindeydi. Teni solgundu ve gözlerinin altına aylardır uyku yüzü görmemiş gibi morluklar çökmüştü. Akşamın başında karşılaştığımızda orada olmadıklarına yemin edebilirdim.

"Hayatını size borçlu," dedi paramedik ciddi bir sesle. "Saldırgan başladığı işi bitiremeden onu bulmuş olmanız büyük şans."

"Kıl payı kurtulduk. Bir damla büyüm kalmadı," diye homurdandı Orion. Bunun bizim için ne anlama geldiği kafama dank ettiğinde irkildim.

Hâlâ bizi fark etmemiş olmasını fırsat bilip Darcy'yi kalabalığın arasına itmeye çalıştım ama girişimim ters tepti ve hareketlilik Orion'ın dikkatini çekti. Doğaüstü hızıyla caddenin karşısına geçtiğinde yüreğim ağzıma geldi. Ben ne olduğunu bile anlamadan dişlerini Darcy'nin boynuna geçirdiğinde kardeşim tiz bir çığlık attı.

Elini tutup ona güven verircesine sıkarak Orion'ın işini bitirmesini bekledim. Ne var ki birkaç dakikanın ardından Vampirlerin genelde yaptığı gibi onu bırakmak yerine daha da sıkı kavradı. Damarlarında akan gücü hiç durmayacakmış gibi emmeye devam ederken Darcy'nin dudaklarından bir inilti kaçtı. Onu sömürmesini izlemek öfkemi kabarttı.

"Hey!" diye çıkıştım Orion'ı sertçe iterek. "Yeter artık!"

Orion lanet bir hayvan gibi hırlayarak beni geri çekilmem konusunda uyardı. Rüyasında görürdü. Darcy'nin büyüsünü bastırıyor olabilirdi ama benimki hâlâ emrime amadeydi.

Bu kez onu iterken ellerime ateşin gücünü topladım. Orion nihayet geriye sendeledi, gömleğinin önünde el şekilli iki yanık izi tütüyordu.

"Yeterince içtin!" diye tısladım. Bana kanlı dişlerini göstererek pis pis baktığında ona beni bir kez daha sınaması için meydan okudum.

"Canın mı çekti?" dedi hiddetle. Bir an için gözüme gerçekten de kontrolünü kaybetmiş bir canavar gibi göründü.

Güçlü bir kol omzuma dolandı. Yanımda beliren Caleb'ın göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, *Profesör.*"

Orion bir süre öylece bize baktıktan sonra kafasını iki yana sallayarak kendini topladı. Derin bir nefes aldığında yüz hatları biraz olsun yumuşadı.

"Uzun zamandır büyümü bu denli tüketmemiştim. Tek seferde tamamını harcamamalıydım," diye mırıldandı. Bu bir özür sayılmazdı ama içimden bir ses elinden gelenin en iyisinin bu olduğunu söylüyordu.

Boynunu tutan Darcy, "Hiç çekinme, iliğimi kemiğimi kurut," dedi tükürürcesine.

Ambulans uzaklaşırken Orion birini arıyormuş gibi etrafına bakındı. O kişi her kimse bulamamış olmalıydı ki dikkatini tekrar bize çevirdi.

"Gelin hadi, sizi arabamla kampüse bırakayım," dedi.

Yüzümü buruşturdum. Daha birkaç saniye önce kardeşime saldıran, üstü başı Geraldine'in kanı içinde kalmış psikopat bizi arabasına mı davet ediyordu? İddiasına göre kızın hayatını kurtarmıştı ama aslında Geraldine'e saldıranın o olmadığı ne malumdu? Az önce de gördüğümüz üzere bir canavar gibi davranmaktan çekinmiyordu ve olaydan hemen önce bardan çıktığını gözlerimle görmüştüm.

"Seninle şuradan şuraya gitmiyoruz," dedi Darcy sertçe.

"Saçmalamayın," diye çıkıştı Orion kolunu tutacakmış gibi ona doğru bir hamle yaparak.

Caleb'la aynı anda araya girdik.

"Ona sakın dokunma," diye hırladım.

Orion gözlerini kısarak bana baktı, bir an itiraz etmeye devam edecekmiş gibi görünse de Darcy'ye bir bakış atıp tereddüt etti.

"*Göt herif*," diye tısladı Darcy. Sersemlemiş görünüyordu.

"Gel hadi. Otobüs birazdan kalkacak," dedi Caleb. Beni peşinden sürüklemeye çalıştı ama ben inat edip kardeşimi bekledim.

Darcy yürümeye başladığında Orion'a son bir bakış atıp onu takip etmeye koyuldum. Caleb yol boyunca kolunu omzumdan çekmedi. Ayağımdaki topuklularla geniş adımlarına ayak uydurmaya çalışmak için öyle çaba sarf etmem gerekti ki bir an onları çıkarmaya niyetlendim.

Kaldırıma iki büyük otobüs park etmişti ve önünde kalabalık bir öğrenci yığını birikmişti. Sıranın arkasına geçmeye yeltendiğimde Caleb gözlerini devirerek bizi bekleyen onca öğrencinin önüne geçirdi ve en yakınımızdaki otobüse bindik.

Max ve Seth en arkaya çoktan kurulmuştu. Caleb yanlarına oturmamız için üç çocuğa bir sonraki otobüse binmelerini söyleyip yerlerinden kaldırdı.

Araya girip kabalığına kızmak istesem de yatağım beni çağırıyordu ve kasabanın kaosundan bir an önce kaçmak istiyordum.

Otobüsün motoru bir gürültüyle çalıştı, kapılar tıslayarak kapandı ve hareket etmeye başladık.

Başım hâlâ alkolün etkisiyle dönüyordu. Kafamı geriye atıp gözlerimi kapatarak kampüse varmayı bekledim.

Caleb beni kendine doğru çekse de onu itekledim. Kim olduğunu unuttuğum o hezeyan ânı şahit olduğum kan banyosuyla dağılmıştı.

Gevşeyip yolculuğun tadını çıkarmaya çalıştım ama otobüs bir çukurun üzerinden geçmesiyle yerimden hopladığımda kargaşanın başından beri birini hiç görmediğimi fark ettim. Onu son gören kişi kanlar içinde suç mahallinde bulunmuştu.

Peki, Darius Acrux neredeydi?

DARCY

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Çatlayan başım ve çöle dönmüş ağzımla uyandım.

Akşamdan kalmışlık denen ıstırap başlasın.

İnleyerek yatağımda dönüp yanı başımda yatan bir Vâris bulmamayı diledim. Geceyi bir erkeğin koynunda bitirmek pek benlik değildi ama dün gece o kadar çok içmiştim ki her şey mümkündü.

Yatağımda benden başka kimse yoktu.

Rahat bir nefes verdim ama endişemin her şeyi gölgede bırakması uzun sürmedi.

Dün gece yaşadığımız her şeyi zihnimde tekrar oynatıp hepsini bir yapboz parçası gibi yerine oturtmaya çalıştım.

Ürkütücü ara sokağı, barı, dans edişimi –*Tanrım, o dans*– ve Geraldine'in sald–

"Siktir!" Hızlıca oturur vaziyete geçtim, elim doğruca Orion'ın dişlerini batırıp neredeyse bütün büyümü emdiği boynuma gitti.

Geraldine saldırıya uğramıştı ve Orion... kan revan içinde kalmış ve tüm gücünü tüketmişti.

Yataktan kalkıp parmaklarımı karmakarışık olmuş saçlarımın arasından geçirip inatçı düğümleri çözmeye çalıştım. Yürü-

yen bir ölüye benzediğimi görmek için yüzüme dökülen mavi uçlu tutamların ardından aynaya bakmama gerek yoktu. Rimelim ve göz kalemim gözlerimin altına akmıştı ama kafam yastığı bulur bulmaz sızmadan önce pijamalarımı giymeyi başarmıştım ve bu gözümde büyük bir zaferdi.

Kafamı toplamak için duşun altına girip soğuk suyu açtım.

Orion birini öldürmeyi planlıyordu.

Geraldine saldırıya uğruyordu ve olay yerinde, kızın yanında bulunan tek kişi oydu. Bu fena hâlde şüphe uyandırıcıydı.

Geraldine'le konuşmam gerekiyordu. Varsayımlara değil, kesin cevaplara ihtiyacım vardı. İyi de Orion gözüne *neden* onu kestirmişti? Bir türlü mantıklı bir açıklama bulamıyordum.

Saçlarımı kurutmakla zaman kaybetmeden üzerime siyah bir kazak ve kot pantolon geçirdim. Ayaklarım o kadar ağrıyordu ki ayakkabı giymem mümkün değildi. Bir çift parmak arası terlikle yetinmem gerekecekti.

Kapıyı açmamla karşımda Seth'i bulduğumda yüreğim ağzıma geldi. Eli kapımı tıklatmak üzereymiş gibi havada asılı duruyordu.

Dün gece benim gibi geç saatlere kadar sokaklarda sürtmüş biri için sinir bozucu derecede iyi görünüyordu. Anılar peş peşe zihnime doluştu. Birlikte dans edişimiz, kıçımı onun... *Tanrım, ne yaptım ben?*

"Günaydın, bebeğim," dedi sırıtarak. Parıldayan gözlerine bakılırsa dün gecenin anıları benim aksime onu dehşete düşürmüyordu.

Islak saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Günaydın," diye karşılık verdim sertçe.

"Dur, sana yardımcı olayım." Elini kaldırıp yüzüme sıcak hava üfledi, uçuşan saçlarım kısa sürede kupkuru oldu.

Bana doğru bir adım atıp iç geçirerek yüzünü tutamlarımın arasına soktu. "Kiraz, ha? En sevdiğim. Kiraz demişken, seninkini dalından koparan oldu mu?" Odamın içine imalı bir bakış attı-

ğında onu özel alanıma almaya hiç niyetim olmadığını kafasına sokması için önüne geçtim.

"Seni ilgilendirmez." 'Kirazımın' geçen yıl Austin adında, istediğini elde edene kadar üç ay boyunca dört dörtlük beyefendi tavırlarıyla gözümü boyayan bir herif tarafından 'dalından koparılmış' olması onu hiç ama hiç *alakadar etmezdi.* Hazin aşk hayatımın başı ve sonu bundan ibaretti. Beni sepetlediği o korkunç günün hatırası zihnimde gün yüzüne çıkmaya başladığında var gücümle en derinlere geri ittim.

"Ya ilgilendirmesini istiyorsam?" diye mırıldanıp kocaman elini sırtıma koyarak beni göğsüne çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Kırılgan, akşamdan kalma kalbim erirken onu geri ittim.

"Artık bizden iyisi yok sanıyordum... Anlarsın ya, alt dudağımı emip kulağıma o edepsiz şeyleri fısıldamandan sonra."

"Kulağına bir şeyler fısıldadığımı hiç hatırlamıyorum." Yanaklarım al al oldu, ilk kısmı bal gibi *hatırlıyordum.* Tüm netliğiyle. Bakışlarım dudaklarına kaydığında içimi bir sıcaklık sardı.

Seth pis pis güldü. "Bunu hatırlıyor musun peki?"

Üzerime eğildi, tam dün gece ona yaptığım gibi kulağımı ısırmak üzereydi ki tiz bir çığlık atıp onu tekrar ittim. Seth muzır bir sırıtışla geri çekildi. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitleyerek yürümeye başladım.

Kaçacak mıyım savaşacak mıyım?

"Gel hadi, sana kahvaltıya kadar eşlik edeyim." Kolunu omzuma attığında kaçmaya çalıştım. Ne var ki beni sıkıca kavrayıp buna engel olduğunda artık aşina olduğum o baştan çıkarıcı kokusu zihnimi çarpık düşüncelerle doldurdu.

"Neden bana nazik davranıyorsun? Bu oyunu daha önce de oynadık, numaralarına karnım yok, Seth."

"*Siktir,* bir daha yap," dedi yumruğunu ısırarak.

"Neyi bir daha yapayım?" diye sordum kafa karışıklığıyla.

"Adımı tekrar onu beceriyormuş gibi söyle."

"Ne saçmalıyorsun?" Başımı iki yana salladım. Şansımı bir kez daha deneyip elinden kaçmaya çalıştım ama yine başaramadım.

Neyin peşindeydi bu herif?

"Geraldine'i görmem gerek," dedim gergince. Yeni bir gelişme duyup duymadığını sorarcasına ona bir bakış attım.

"Zavallı kız, durumu ciddi diyorlar."

"İyi ki Orion yakınlardaymış," dedim düz bir sesle.

"Orada dur bakalım." Beni kendine doğru çevirip keskin bakışlarını üzerime dikti.

"Ne oldu?" dedim.

"Ciddi bir sorunumuz var, bebeğim."

"Ne sorunu?" diye karşılık verdim telaşla. Saldırıya dair bir şey mi biliyordu? Orion'ın Geraldine'e saldırdığını gözleriyle mi görmüştü yoksa?

"Az önce başka bir adamın adını becerdin," diye yanıtladı tüm ciddiyetiyle.

Omurgamdan bir sıcaklık geçerken dudaklarım aralandı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Çok ciddiyim. Öğretmenlerle çıkamayacağını biliyorsun, değil mi? Kurallar bunu yasaklıyor. Ayrıca adını benim gözümün önünde becermezsen çok sevinirim."

"Kes şunu söylemeyi. Adını becermek diye bir şey yok."

"Bal gibi de var." Omuzlarını silkti. "Az önce dedim ve oldu."

"Çekilmez birisin," dedim iç geçirerek. Arkamı dönüp yoluma devam ettim.

Peşimdeki Kurt Çocuk'tan kurtulmam ve bir an önce Tory'yi bulup Geraldine'i görmeye gitmem gerekiyordu. Saçma sapan sözlerine cevap yetiştirmekle nefesimi daha fazla boşa harcamayacaktım.

"Bekle biraz," diye seslendi arkamdan bu kez ciddi bir tavırla. Elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. "Bak, her şeyi şakaya vurduğumun ve sana tam bir göt gibi davrandığımın farkındayım, tamam mı?"

Şaşkınlıkla ona döndüm. Tahmin ettiğim şeyi mi yapacaktı?

Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Oldu mu? Daha ilk gecende... seni saçını kesmeye zorladığım, sonra diğerleriyle seni çamurla kaplayıp fotoğraflarını internete koyduğum... seni Ağlayan Orman'da bırakıp git–"

"Bu kadarı yeter," diye sözünü kestim. "Hepsini gayet net hatırlıyorum."

Elimi geri çekmeye çalıştım ama müsaade etmedi.

"Dün geceden sonra... ne bileyim..." Boğazını temizledi. *Gözlerinde gördüğüm şey gerçekten savunmasızlık mı?* "Bir şeyler değişir sanmıştım. Ama belli ki yanılmışım." Elimi nihayet bırakırken onu inceledim, neyin peşinde olduğunu çözmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

"Dün gece çok sarhoştuk," dedim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, okulun en popüler çocuklarından birini ciddi ciddi reddedecektim. *Bu da o eşek şakalarından biri zaten. Değil mi?*

"Biliyorum ama..." Omuzlarını silkti. "Birkaç kadeh içmişsek ne olmuş yani? Sabah uyandığımda ne hissettiğimi biliyorum. Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun?"

Sessiz kaldım. *Ne* diyebilirdim ki? Sorusuna verecek bir cevabım bile yoktu. Seth daha düne kadar ezeli düşmanımdı, barın tekinde biraz fazla samimi biçimde dans etmemiz hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Başımı iki yana salladığımda gözlerinde şimdiye dek gördüğüm en üzgün yavru köpek bakışları belirdi.

"Sana güvenmiyorum," dedim dürüstçe. *Kimseye güvenmiyorum. Özellikle de bir Vâris'e.*

Ona ihtiyaç duyduğu o ufacık umut kırıntısını sunmuşum gibi gözleri parladı.

"Güvenini kazanmaya çalışabilir miyim?" dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp parmaklarımı mavi uçlarımın arasından geçirdim.

Hayattan aldığım en büyük ders kimseye güven olmayacağıydı. Bilhassa da kötü şeyler vadeden gülümsemeleri ve en az

onun kadar kötü niyetleri olan erkeklere. Seth zaten yapacağını fazlasıyla yapmıştı. Beni herkesin önünde küçük düşürmüş, Zodyak'taki ilk haftamı zorlaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Ondan uzak durmak için yeterince nedenim yok muydu?

"Hayır," diye fısıldadım. Tüm çabalarıma rağmen hızla gün yüzüne çıkan geçmişin acısı boğazımı düğümledi. Yürümeye devam ettim ama Seth tekrar önüme geçip o yalvaran bakışlarını benimkilere dikti.

Seth'e bir şans verip yaptıklarını telafi etmesine gerçekten izin veremem, değil mi?

Ona güvenmek delilik olurdu. Fakat yüzüme öyle bir bakıyordu ki gözlerinin genişlediğine yemin edebilirdim. *Shrek* filmindeki Çizmeli Kedi yanında halt etmişti.

"Of. İyi, *tamam,*" dedim sırf bana şöyle bakmayı kessin diye.

Seth'in ağzı kulaklarına vardı. "Bir alt dudak alacak mıyım?" diye sordu.

"Hayır!" Tüm yüzsüzlüğüyle eğildiğinde bir şaşkınlık nidası kopardım. "Deli misin sen?" Onu geri ittiğimde topuklarının üzerine zıpladı.

"Sana deliyim,"

"Bu hayatımda duyduğum en utanç verici şeydi," dedim gülerek.

"Haklısın. Sakın kimseye bundan bahsetme, bebeğim. Karizmam çizilsin istemem." Bana göz kırpıp tekrar elimi tutarak beni peşinden sürüklemeye başladı.

"Benimle gelmiyorsun," dedim. Sırf uzattığı zeytin dalını kabul ettim diye yüz bulmasına müsaade edecek değildim.

Merdiven boşluğuna vardığımızda Diego'nun odasından çıktığını fark ettim. Yorgun görünüyordu. Sofia'nın dün akşam ona fazla zorluk çıkarmadığını umdum. Bakışları ellerimize kaydığında kolumu hızla geri çektim.

Bakışlarımla ona "ikile" mesajı vermeye çalışarak, "Görüşürüz," dedim Seth'e.

Dilini alt dudağında gezdirip basamakları inmeye başlayarak beni kasılan midemle baş başa bıraktı.

"Dios mio[7], sakın bana o köpekle yattım deme," dedi Diego hızla yanıma gelerek.

Kan yanaklarıma hücum etti. "Tabii ki yatmadım."

"O samimiyetiniz neydi o zaman?"

"Görünüşe göre arkadaşım olmak istiyormuş," dedim. Ağzımdan çıkanlara benim bile inanasım gelmiyordu.

"Ah, ne şanslısın," diye karşılık verdi gülerek. "Söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye kanma sakın."

"Kanmayacağım," dedim kararlılıkla. "Sofia nasıl?"

"Hâlâ uyuyor." Odasını işaret ettiğinde tek kaşım havaya kalktı.

"Ah, öyle bir şey değil! Yerde uyudum. Yalnız kalmak istemeyince..." Omuzlarını silkti ve birden ciddileşti. "Geraldine'e olanları duydum. Biz gittikten sonra ne oldu? Etrafta birbirinden çılgın söylendiler dolaşıyor, neye inanacağımı bilemiyorum."

Merdiveni inerken ona her şeyi anlattım. Bir saat boyunca dans pistinde Seth'e sürtündüğüm kısmı atlamaya özen gösterdim. *Bunu düşünüp durmaya bir son vermem gerek.*

Yağmurun altına çıktığımızda üzerime bir palto almadığıma pişman oldum. Atlas'ım titrediğinde cihazı çıkardım. Tory'den bir mesajım vardı.

Tory Vega
Uyandın mı?

On dakika içinde Küre'de buluşalım mı?

Ona hızlıca bir cevap yazıp esneyerek Küre'ye yöneldim. Elim boynumdaki ısırık izine gitti ama parmaklarımın al-

---

7 (İsp.) Tanrım, Yüce Tanrım, Tanrı aşkına gibi anlamlara gelen bir tepki ifadesi. *–ç.n.*

tında hiçbir pürüz hissedemedim. Temel Büyü dersinde güçleri Uyanmış Faelerin fanilerden daha hızlı iyileştiğini öğrenmiştim ama Orion neredeyse tüm rezervimi kuruttuktan sonra bunun vakit alacağını düşünmüştüm. Büyümün eksikliğini hâlâ hissedebiliyordum ancak Zümre'mi bilmediğimden onu nasıl yenileyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Dişlerimi sıktım, yaptığı şeyi hatırlamak sinirimi yine bozmuştu. Beni arkadaşlarımın gözü önünde küçük düşürdüğü yetmiyormuş gibi bir de savunmasız bırakmıştı. Gücümün yenilenmesi kim bilir ne kadar sürecekti.

Orion'ın dişlerini boynuma geçirdiği noktayı ovuştururken otobüste geçen belli belirsiz bir anı zihnimde gün yüzüne çıktı. Seth'in omzuna yaslanmış, yarı uyur hâldeydim, o da yaramı iyileştiriyordu. Büyüsü tüy kadar hafif bir dokunuş misali tenimi okşuyordu.

Ah.

Küreye vardığımızda huzursuzca kıpırdanarak Tory'yi bekledim. Tüm o bokları tek başıma yemediğime içten içe seviniyordum. Dün gece Darius, ardından da Caleb'la dans edişinin benimle Seth'ten aşağı kalır yanı yoktu ve bu utancı kolay kolay unutabileceğini hiç sanmıyordum.

Çok geçmeden görüş alanıma girdi. Ateş Bölgesi'nden Küre'ye uzanan bir yolda koşuyor, deri ceketi arkasında dalgalanıyordu. Huzursuzluğu aramızdaki mesafeye rağmen yüzünden okunuyordu.

"Offf," diye sızlandı iki büklüm olarak. "Ölmüşüm de cesedimi bir bok yığınının içine gömmüşler sanki."

Gülerek elimi omzuna koydum. "Al benden de o kadar."

"Vârisler," diye fısıldadı korkunç bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi. Dürüst olmak gerekirse öyle sayılırdı.

Diego hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi başını iki yana salladı. Gerçi biz ne bilirdik ki? Hayal kırıklığına uğratacağımız bir babamız hiç olmamıştı.

"Hiç öyle bakma," dedi Tory. "Hepsi tekilanın suçu."

"Rom... ve viskiyi de unutma. Hatırlat da bir daha asla alkolleri birbirine karıştırmayayım." Şakaklarımı ovuşturdum, baş ağrımın da çok geçmeden eğlenceye katılacağından emindim. O vakte kadar akşamdan kalmışlığın ıstırabına katlanacaktım. Sonrasındaysa... eh, her şey daha da beter olacaktı.

"Sofia nasıl?" diye sordu Tory, Diego'ya dönerek.

Diego ona restorandan ayrıldıktan sonra olanları anlatırken Geraldine'in durumunu sorup soruşturmak üzere Küre'ye girdik. Gerçi kime ne soracaktık onu bile bilmiyorduk. Dedikodu yapan öğrencilere şöyle bir baktım, gözüme salonun öteki ucunda çeşit çeşit kızarmış yemeklerden oluşan kahvaltısını mideye indiren Profesör Washer ilişti.

"Harika," diye homurdandı Tory.

"Ya onunla konuşacağız ya da bir öğrenciyle," dedim. Etrafımızdaki ikinci sınıfların bize attığı pis bakışlar düşünüldüğünde oyumu Washer'dan yana kullandım. Bunun düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

"Yürü hadi, ağzı doluyken bize sarkıntılık edemez," dedim.

"Bahse var mısın?" dedi Tory gülerek. Yemekhaneyi aşıp masasının başına dikildik.

Washer başını yemeğinden kaldırıp bize baktı, bizim kadar akşamdan kalma olduğu ortadaydı. "Ah, kahvaltımın yanına istediğim koca bardak suyum da geldi." Bizi açgözlülükle süzdüğünde Diego kaşlarını çattı.

"I... her neyse," dedim. "Geraldine'in nerede olduğunu merak ediyorduk da? Hastanede falan mı?"

"Hayır, Uranüs[8]'te," dedi dolu ağzıyla.

"Pardon?" dedi Tory boş bulunarak. "Arkadaşımız saldırıya uğradı. Sizce şakanın zamanı mı?"

---

8 Telaffuzu kulağa "your anus (senin kıçın)" gibi geldiği için İngilizcede yaygın şekilde kullanılan müstehcen bir kelime oyunudur. *–e.n.*

"Hayır," dedi tüm masumluğuyla. "Uranüs Reviri'nde. Neptün Kulesi'nin yanındaki binayı diyorum."

"Ah." Tory kıpkırmızı olup profesörün yanından sıvışırken bir kahkaha patlattım.

Washer yüzüne kondurduğu sırıtışla beni yakınına çağırdı. İçime işleyen Siren gücüyle ona doğru bir adım attım, içimi bir sıcaklık dalgası sardı. "Uranüs en sevdiğim binadır," diye fısıldadı.

Diego, profesörün büyüsüyle içimde uyandırdığı şehvetin vücuduma yayılmasına izin vermeden kolumdan tuttuğu gibi beni masasının başından uzaklaştırdı.

Küre'nin yarısına gelmemizle Washer'ın gücünün etkisi solup gittiğinde şiddetle ürperdim. "*Tanrım,* herif sapığın önde gideni. Ağzından çıkan her sözcüğü müstehcen hâle getirmeyi başarıyor."

Çıkışa doğru ilerlerken bir kız grubunun Tory'nin önünü kestiğini fark ettim. Adımlarımızı hızlandırıp kaşlarımı çatarak yanına yaklaştığımızda karşımda ellerini beline koymuş Kylie'yi buldum. Etrafını sarmış arkadaşlarının pembe parlatıcı sıvadıkları dudakları bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"*Bunu* açıklamak ister misiniz?" dedi Kylie oynattığı videoyu görmemiz için Atlas'ını bize çevirerek.

Tory'yle birlikte Vârislerle dans edişimizi izlerken kan suratıma hücum etti. Görüntülerin zihnimde değil, bir ekranda oynadığını izlemek *çok* daha beterdi. Ağırlaşmış göz kapaklarımla Seth'in boynunu kavrıyordum, o da bacağımı beline sarıyordu. Tory'nin de hâli benden pek farklı sayılmazdı, Darius elini bluzunun altına kaydırmış tenini okşuyordu.

Tory omuzlarını dikleştirip Kylie'ye buz gibi bir bakış attı. "Açıklanacak bir şey göremiyorum."

Vay anasını. Gerçekten yürek yemişti. Aynı cesareti göstermeye çalışsam da sözcükler dilimden dökülmeyi reddetti. Sonuçta videoda sözde erkek arkadaşının içine düşen bendim. Daldığım düşüncelerden öfkeli, tiz bir bağırış sesiyle sıyrıldım. Darius'un kız

arkadaşı Marguerite bize omuz atarak yanımızdan geçip Kylie'nin safına katıldı.

Elinde parlayan alevlerin ardından Tory'ye öfkeyle baktı. "Senden gerçekten hoşlandığını mı sanıyorsun? Alkolden beyni bulanmıştı ve elinin altındaki nefes alan ilk şeyin üzerine atladı."

"Darius'un standardı bu kadarsa sende ne bulduğu şimdi anlaşıldı," dedi Tory umursamaz bir tavırla. Dudaklarımdan kaçan kıkırtıya engel olamadım.

Tory'nin sözleri üzerine etrafımıza toplanmış kalabalıktan uğultular yükseldi.

Birkaç iri yarı son sınıf öğrencisi tarafından arkalara itilen Diego yanımıza dönmeye çabalıyordu.

Avuçlarımı kaldırdım ama parmaklarıma akan büyü yok denecek kadar azdı.

Lanet olsun sana, Orion!

"Pis sürtük!" diye çıkıştı Marguerite. Sert bakışlarını Tory'den ayırmadan öne doğru birkaç adım attı.

Öte yandan Kylie'nin dikkati benim üzerimdeydi, Marguerite'in aksine öfkeli değil, duygusal duruyordu. "Onu becerdin mi?" diye fısıldadı titreyen alt dudağıyla.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Sadece biraz dans ettik, hepsi bu." Kalbim onun için sızladı, ne kadar incindiğini görebiliyordum. Erkek arkadaşına utanmadan sürtünmemin suçunu viskiye atmak istedim ama biraz da olsa yaptıklarımın sorumluluğunu almam gerekiyordu.

Kylie elini hışımla önüne savurdu, suratıma hayatımda yediğim en sert tokadı indirdi. Gözleri, ardında bir yılan yaşıyormuş gibi etrafına zehir saçıyordu.

"Hey!" diye çıkıştı Tory. Acıyan yanağımı tutup yüzümü buruşturdum.

"Sorun değil," dedim sıktığım dişlerimin arasından. *Eh, bunu hak ettim sanırım.*

"Affedersiniz! Çekilin! Yol açın!" Kalabalığın arkasından içeri girmeye çalışan Müdire Nova'nın sesi duyuldu. Öğrenciler dağılırken Tory'yle bir boşluk bulup aralarına karıştık. Kardeşim dumur olmuş bir K.İ.Ç. üyesinin elindeki granola barlarını kaptığında kız bu başına gelen en harika şeymiş gibi gülümsedi. Koşar adımlarla çıkışa yöneldik.

Kapıya vardığımızda Diego'nun gelip gelmediğini görmek için arkama bir bakış attım. Daha fazla oyalanmak istemiyordum.

Tory muzip bir sırıtışla aldığı barlardan birini bana uzattı. Ona aynı şekilde karşılık verirken içimdeki gerginliğin durulduğunu hissettim.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Sizinle işimiz daha bitmedi!" diye seslendi Kylie.

"Onlara istediklerini versek mi?" diye sordu Tory ürkütücü bir gülümsemeyle. Tam bu delice fikre ayak uyduracaktım ki önemli bir detayı hatırladım.

"Olmaz, büyüm tükendi tükenecek."

Kardeşim iç geçirdi. "Lanet Orion. Topukları yağlıyoruz o hâlde."

Koşmaya başladık. Rüzgâr saçlarımızı uçuşturuyor, kaçışın heyecanı tenimizi karıncalandırıyordu. Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü, çok geçmeden Tory de bana katıldı. Tempomuzu artırarak birlikte Küre'den ve içindeki tüm öfkeli öğrencilerden uzaklaştık.

Uranüs Reviri'ne giden dolambaçlı yolu takip ettik. Devasa bina bir hastaneden çok eski bir malikâneyi andırıyordu. İçeri girdiğimizde karşımıza farklı derslerin sınıflarını işaret eden tabelalar çıktı. İyileştirme ve Yenileme büyüleri burada öğretiliyordu ve bu becerilerin ne zaman ekleneceğini merak etmekten kendimi alamadım. Yarısı gözünü bize dikmiş çeşit çeşit yaratıklarla dolu bir kampüste işimize bir hayli yarayacakları kesindi.

Giriş salonunda, doğu ve batı kanadına uzanan merdivenlerin arasında büyük bir şömine yer alıyordu. Hasta servisi bö-

lümünü gösteren tabelaları takip ederek taş duvarlara dizilmiş yaldızlı çerçeveli portrelerin önünden geçtik. Mavi cübbelerini kuşanmış, göğüslerine beyaz kuşaklarını takmış merhum şifacıların gözleri üzerimizdeydi.

Meşalelerle aydınlanmış yolu takip ederek binanın derinliklerine ilerledik. Sıcaklık tenimi karıncalandırıyor, içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyordu. "Umarım Geraldine iyidir," dedim dudağımı gergince dişleyerek.

"Çetin ceviz olduğuna eminim," dedi Tory kararlılıkla. "Yeniden ayağa kalkacaktır."

Yan yana dizilmiş kapılarla dolu uzun bir koridora çıktığımızda odalardan birinden çıkan uzun mavi cübbeli bir kadın gözüme ilişti.

"Affedersiniz?" Hızlıca yanına koştum. Kadın başını kaldırdı. "Geraldine Grus burada mı?"

"Ah, evet. Burada. Tedavisi gece boyunca devam etti, gözlerini az önce açtı. Biraz sersemlemiş vaziyette. Yaraları bir hayli ağırdı," dedi hüzünle.

"Ona ne oldu?" diye fısıldadım kalbim göğsümün içinde nahoş bir ritim tuttururken.

Koridoru kolaçan etti. "Bir şey söylememem. Şifacı gizliliğine sadık kalmak zorundayım."

"Onu görebilir miyiz peki?" diye sordu Tory. Kadın bir an tereddüt etti, bakışları aramızda gidip geldi.

"Fae Soruşturma Bürosu ifadesini alana dek kimseyi içeri sokmamam gerek." Omzunun üzerinden arkasına bir bakış atıp yalnız olduğumuzu garanti ettikten sonra öne eğilip cübbesinin yakasını kıvırarak altına iliştirdiği K.İ.Ç. rozetini gözler önüne serdi. "Geraldine'in arkadaşı bu sabah bana bunlardan bir tane verdi. Yeri ve zamanı olmadığının farkındayım ama... Sizinle tanışmak büyük onur." Başını eğip bizi selamladığında Tory'yle birbirimize tuhaf bakışlar attık. Muzip bir gülümsemeyle, "Sadece birkaç dakikalığına," diye fısıldayıp odanın kapısını açtı.

"Teşekkür ederiz," dedim neşeyle. Oyalanmadan içeri girdik. Vega Vârisi olmak bir kez olsun işimize yaramıştı.

İçerisi karanlıktı ve midemi bulandıracak kadar tatlı bir tütsü kokusuyla doluydu. Bir köşede sıcaklığı her yanımı sarmalayıp tenime işleyen bir ızgara yanıyordu. Pencerelerin önündeki çekilmiş kalın perdelerle tüm oda bir revirden çok *Downtown Abbey* dizisinden fırlamış bir mekâna benziyordu.

Geraldine inleyerek kızıl renkli çarşafların arasında döndü. Eli yatağın kenarından dışarı sarktı.

"Selam, Geraldine," dedim nazikçe. Yanına bir sandalye çektim.

Tory yatağın ucuna ilişip ona hüzünle gülümsedi.

Bize dönmesiyle solgun yüzü çarşafların arasında belirdi.

"Zıplayan üzümler aşkına!" dedi şaşkınlıkla. "Burada ne işiniz var, Majesteleri? Beni görmeye gelmediniz herhâlde?"

"Elbette seni görmeye geldik," dedi Tory hafifçe eline vurarak.

"Ahh!" diye sızlandı Geraldine. "O kadar hâlsizim ki."

Kaşlarımı çattım, ona baktıkça göğsüm sıkışıyordu. "İyi misin? Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Beni başıyla onaylayıp doğrularak üzerindeki babaannelere yaraşır geceliği gözler önüne serdi. Onun muydu yoksa revir mi vermişti bilmiyordum ama içimden bir ses ilki olduğunu söylüyordu.

"Orada olacağınızı düşünerek Odyssey bara giden kestirmeye girdim. Yürürken birden korkunç bir ses duydum. Derin ve boğuk bir takırtıyı andırıyordu. Ödüm öyle koptu ki tüm rozetleri düşürdüm. Çömelip hepsini toplamaya çalışırken etrafıma simsiyah bir gölge çöktü." Ürperip bakışlarını aramızda gezdirdi. Vicdan azabı usul usul içimi kemiriyordu. "Sonra kürek kemiklerimin arasına bir şey battı. Bıçak ya da... ya da dirgen gibi bir şey. Bilmiyorum. Ama canım çok fena yandı. Sonra her şey kardı ve biri üzerime eğildi. Büyüm sanki bir şey onu emiyormuş gibi

hızla tükendi. Hatırladığım tek şey... tarçın kokusu aldığım." Ağzından çıkana kendi bile inanmıyormuş gibi başını iki yana sallasa da kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu. Kafa karışıklığıyla kaşları çatılan Tory'ye bir bakış attım.

Yerinden kalkıp, "Gidelim de biraz dinlen, Geraldine," dedi nazikçe.

"İyileştiğimde belki şu şahane hamur işleriyle dolu ziyafetimizi çekebiliriz," diye seslendi arkamızdan.

Ona dönüp başımı onaylarcasına salladım. "Anlaştık."

Odasından çıkarken tiz bir çığlık koyverip bize el salladı. Koridorda kimse yoktu. Tory soru sorarmışçasına bana döndü.

"Ne oldu?"

"Orion," diye tısladım. "O da tarçın kokuyor" Kan yüzüme hücum etti, bunu bildiğimi açık etmemeliydim ama sırf utanıyorum diye gerçeği saklayacak değildim. "Kendini hâlsiz hissediyorsa belki de onu ısırmıştır?"

"Geraldine'e yardım ettiğini söylemişti," diye fısıldadı Tory. Ne var ki yüzündeki şüphe yadsınamazdı.

"Ya yalansa? Peki ya Darius? Bardan birlikte çıkmışlardı. Geraldine'e kim saldırdıysa önce gözüne bizi kestirmiş olmalı. Ara sokakta kaçarken biz de aynı tuhaf sesi duyduk."

"Nasıl emin olabiliriz ki?" dedi kardeşim elini saçlarının arasından geçirerek.

"Onlarla yüzleşerek," dedim beni bile şaşırtan sert bir tonla. "Bir dahaki karşılaşmamızda bunu çözeceğiz." Orion'ı böyle bir şeyle suçlama düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyordu. Yine de Geraldine için bunu yapacaktım. Dün akşam onu yalnız bırakarak büyük bir hata etmiştik. Ve hatamı telafi etmeye kararlıydım. Bu, huysuz Temel Büyü Profesörümle kozlarımızı paylaşmak anlamına gelse bile.

Büyüm geri dönmüştü. Nasıl ya da ne zaman olmuştu bilmiyordum ama pazar sabahı uyandığımda gücümün varlığını tekrar dolu dolu hissetmeye başlamıştım. Cumartesi gün içinde bir noktada tazelendiğinden oldukça emindim.

Pazartesi gelip çattığında Orion'la yüzleşme konusundaki endişem iyiden iyiye içimi kemirir olmuştu. Akşam onunla görüşmem vardı ve bu gözüme konuya açıklık getirmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

FSB şu an Geraldine'in ifadesini alıyordu ve çıkacak raporu duymak ödümü koparıyordu. Cumadan beri haberler üstünkörü geçiyor, pek çok ayrıntı gizli tutuluyordu. Fakat bugün herkes bulguların açıklanmasını bekliyordu. Saldırganın Orion olduğunu ve en kısa sürede tutuklanacağını umuyorum. Tercihen toplantımızdan, onunla yüzleşmeme gerek kalmadan önce.

Ne var ki şans benden yana değildi.

Akşam yedi buçukta ofisinin önünde onu bekliyordum. Köşeyi döndüğünde kalbim tekledi. Her zamanki gibi geç kalmıştı. Üzerinde simsiyah, beyaz renkte dört element sembolü basılmış bir forma vardı. Üstü başı çamur içindeydi ve sabahtan beri kesilmeyen yağmur yüzünden sırılsıklam olmuştu. Yüzü asıktı ve nabzım beni uyarırcasına kulaklarımda uğulduyordu.

Kahretsin, yine pislik modunda. Huysuz profesörümle kozlarımı paylaşacağım derken şaka yapmıştım, evren. Ne olur biraz benim de yüzüme gül artık!

Anahtarını kapının kilidine sokarken yüzüme bakmaya tenezzül etmedi. İçeri girerken bile bana tek kelime etmedi.

Kapıyı suratıma kapattığında dişlerimi sıkıp sakinleştirici bir nefes aldım.

Ben Darcy Vega'yım. Görünüşe göre Solaria tahtının vârisiyim. Huysuz bir öğretmen gözümü korkutamaz.

Aynı zamanda psikopat bir katil olan öğretmen.

Boku yedim.

Cesaretimi toplayıp kapıyı açtım. Tam da o sırada avucumdan fırlayıveren rüzgâr kapının duvara çarpmasına neden oldu.

Eyvah.

Orion yaptığım şeyi fark etmemiş gibi koltuğuna oturup ufak bir el hareketiyle üzerindeki çamuru temizledi.

Boğazımı temizleyerek içeri girdim, suçlamama başlamadan önce hiç değilse beni görmezden gelmeyi kesmesini bekliyordum.

Elini kaldırıp yana doğru sallayarak kapıyı tıpkı benim gibi çarparak geri kapattı. Nabzım saniyeler içinde sıfırdan yüze fırladı.

Buraya tek başıma gelmemeliydim. Ne aptalca bir plan. İptal. Her şey iptal.

"*Masanın üzerine çık,*" diye emretti, sesi Telkin büyüsüyle dolup taşıyordu.

İradesi suratıma tokat misali çarpsa da geçen hafta boyunca pratiğini yaptığım gibi son saniyede zihinsel kalkanımı kuşandım. Emri duvarlarımı delip geçmeyi denerken gözlerimi kapatıp onu dışarıda tutmaya odaklandım. Bacak kaslarım seğirdi ancak yerimden kımıldamadım, büyüsü nihayet kaybolup gidene dek tüm gücümle direndim.

Tuttuğum nefesimi bırakıp gözlerimi açarak muzaffer bir edayla Orion'a baktım.

*Cık cık*ladı. "Güzel. Dersimize başlayabiliriz." Saatine bir bakış attı. "Kırk beş dakikamız kalmış."

Göz devirme isteğimi bastırarak karşısına oturdum ve onu cinayete teşebbüsle suçlamaya başlamak için cesaretimi toplamaya çalıştım.

Belki yarım bıraktığı işi benimle bitirir.

"Geraldine'in durumu iyiye gidiyormuş," dedim tepkisini ölçmek için pürdikkat onu izleyerek.

"Evet, yıldızlara şükür," dedi düz bir sesle ve parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, "'Gerçek Vârisler' hakkında vaazlar verip hepimizin sinirini bozmaya devam edebilecek," diye ekledi.

Dudaklarımı büzdüm. "Saldırıdan kimin sorumlu olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye sordum umursamazca.

"Olay hakkında ne bildiğim ya da bilmediğim seni hiç ilgilendirmez." Bana göz dağı vermeye çalışsa da geri adım atmadım.

Bu konuşma burada bitmedi, pislik herif. İstediğin kadar korkutucu ol.

Siyah eteğimi avucumda sıkarak sıradaki soruma karar vermeye çalıştım.

"Ee, Zümre Gelişimi dersleri nasıl gidiyor?" Arkasına yaslanıp parmaklarını kavuşturarak elini karnının üzerine koydu. Yukarı sıyrılan forma üstü göbek deliğinden şortunun beline uzanan koyu renkli kıl çizgisini ortaya çıkardığında içim bir hoş oldu.

Bakışlarımı kaçırıp kendimi yüzüne bakmaya zorladım, gözlerindeki muzip parıltılar dikkatimden kaçmadı.

"Eh, bir Kurt Kadın olmadığımdan eminim," dedim omuzlarımı silkerek.

"Evet, bundan emin olmanın en iyi yolu bir Kurt Adam'la ulu orta yerde müstehcen danslar etmektir." Üzerimden ayırmadığı sert bakışları midemin kasılmasına neden oldu. Seth'le beni görmüştü. Elbette görmüştü, o da bardaydı. Birden sıcak bastı ve oturduğum sandalye beni rahatsız etmeye başladı. Alaycı sözleri kulaklarımda yankılanırken huzursuzca kıpırdandım.

Ona verecek bir cevabım yoktu. Ne söylememi istediğini bile bilmiyordum. Bunu inkâr mı etmeliydim? Edemezdim. Yaptığım şeyin sorumluluğunu üstlenmeli miydim? Ne gerek vardı ki?

Orion masasından bir kalem alıp parmaklarının arasında yuvarlayarak koltuğunda hafifçe sallandı. Zihnime sızıp istediği bilgileri almak istiyormuş gibi bakışlarını benimkilerden bir saniye bile ayırmadı. "Onu becermek de bir işe yaramadı sanıyorum?" dedi üzerine vazifeymiş gibi. Öğretmenim olarak bunu sorması son derece uygunsuz değilmişçesine sakindi.

Dudaklarımı birbirine o kadar sıkı bastırmıştım ki denesem bile ona cevap verebileceğimden şüpheliydim. "Aramızda bir şey geçmedi," diye tersledim. "Geçse de sizi hiç ilgilendirmezdi."

Sandalyesini öne doğru kaydırdığında çıplak dizi benimkine sürtündü. Kalbim bu temas karşısında teklerken usulca geri çekildim.

Göz temasımızı bozmadan öne eğildi. "Rehber öğretmenin olarak seni korumak benim sorumluluğum. Vârisler seni çiğ çiğ yiyecek, Bayan Vega. Bunu dostane bir tavsiye gibi düşün."

İfadesine dair hiçbir şey dostane değildi. Bir sözlük açıp dostane sözcüğünün zıt anlamlısına baksam karşıma onun yüzü çıkacağından emindim.

Avuçlarımı masaya dayayıp her ne kadar aksini istesem de öne doğru eğildim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, arkama bakmadan kaçmam için bana yalvarıyordu. Fakat hiçbir yere gitmeyecektim. Bu adamın ensesinde olduğumu anlaması gerekiyordu. Kendi ofisinde ters bir şey yapmaya kalkışamazdı. Daha doğrusu kalkışmayacağını umuyordum. Yoksa kendini aklayamazdı.

"Ne komik bir tesadüf, efendim, ben de son zamanlarda *sizin* yaptıklarınızla ilgileniyordum." Yaklaşan fırtına aramızdaki havayı çıtırdatıyordu.

Orion başını hafifçe yana eğdi, ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Beni merakta bırakma o hâlde. Günlerdir provasını yaptığın konuşmayı duymak için sabırsızlanıyorum." Yüzüne kötücül bir sırıtış yayıldığında ne söyleyeceğimi adı gibi bildiğini anladım. Cuma gecesi peşimden tuvalete geldiğinde ürkek bir köpek yavrusu gibi köşeye sinmiştim. Ondan korktuğumu biliyordu. Tory'yle benim peşimde olduğundan şüphelendiğimin farkındaydı. İkiyle ikiyi toplamış ve Geraldine'e de onun saldırdığını düşündüğümü anlamıştı. Fakat bunu *neden* düşündüğümü bilmiyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup hazırladığım konuşmayı bir kenara bıraktım. *Kahretsin.* Haklıydı, sabahtan beri kendi kendime prova yapıyordum. Planımın suya düşmesiyle açık sözlü olup tüm kartlarımı masaya sermeye karar verdim.

Elimi kaldırarak her bir kanıtımı parmaklarımla saymaya koyuldum. "Darius da siz de Akademi'ye ayak bastığımızdan beri bizi burada istemiyorsunuz. Gizli kapaklı buluşup havadan sudan sohbet eder gibi cinayet planları yapıyorsunuz. Saçmalık derecesinde çekici, korkunç planlarınızdan haberdar bir kadınla restoranın birinde buluşuyorsunuz ve konuşmalarınızı duydum diye psikopatın teki gibi beni kadınlar tuvaletinde köşeye sıkıştırıyorsunuz. *Sonra* yine aynı akşam içinde, Geraldine saldırıya uğramadan dakikalar önce Darius'la ortadan kayboluyorsunuz. Tesadüfün de bu kadarı, değil mi? Ah, peki olay yerinde kim bulunuyor? Siz. Kan revan içinde ve buram buram tarçın kokarak."

Suçlamalarımı dinleyen Orion kaşlarını kaldırmış bana sırıtıyordu, gamzesi yine ortaya çıkmıştı. "Tarçın mı?"

"Evet," dedim sertçe. "Geraldine tarçın kokusu almış. Siz de tam öyle kokuyorsunuz. Yani..." Bir tepki vermesini bekledim. İddialarımı hiddetle reddetmesini ya da dizlerinin üzerine çöküp FSB'ye gitmememem için bana yalvarmasını. Fakat o öylece oturup beni en sevdiği diziymişim gibi keyifle izlemeye devam etti.

"Bunları kaç kişiye anlattın, Bayan Vega?" diye sordu sakince. Fazla sakince.

"Bana elinizi sürmeye kalkışırsanız gece yarısına kadar tüm okulu her şeyden haberdar edecek kadar çok kişiye." İçim zafer hissiyle dolup taşsa da yüzündeki ifadeye dair bir şey bana henüz tam anlamıyla kazanmadığımı söylüyordu.

"Ah, görünüşe göre kendini beni gözetlemeye ve koklamaya adamışsın. Fakat hâlâ önüme elle tutulur bir kanıt koymanı bekliyorum." Bakışları bir şeyi yoktan var etmemi bekliyormuş gibi ellerime kaydığında midem kasıldı. "Kanıtın yok mu?" dedi alaycı bir tavırla. "Herhangi bir video, fotoğraf, ses kaydı?"

Yolumdan dönmeyi reddederek dimdik durmaya devam ettim. Kanıtım yoktu belki ama FSB'nin onu enselemesi an meselesiydi.

Orion tembel tembel çantasına uzanıp içinden Atlas'ını çıkardı. Cihazı gözüme sokup yarım saatten kısa süre önce yayımlanmış bir haberi gösterdi.

Zodyak Akademi Öğrencisinin Saldırganının
Bir Nemf Olduğu Açıklandı.

Altında kalın harflerle şöyle yazıyordu:

Büyük bir cesaret örneği göstererek kızı ölümden kıl payı kurtaran Zodyak Akademi Temel Büyü bölümü başkanı Profesör Orion, Onur Nişanı ödülüne lâyık görüldü.

"Ah," dedim dünyam başıma yıkılırken.

"Aynen öyle. *Ah.* Artık görüşmemize dönebilir miyiz yoksa başka akılalmaz suçlamaların da var mı? Müdire Nova Pitbol Stadyumu'nun tribünlerinin altında uyuşturucu falan mı satıyor yoksa? Ya da Profesör Pyro, Ağlayan Orman'da yangın mı çıkarıyor?" Kendi şakasına kıkırdarken telaştan sandalyemi devirerek ayağa fırladım.

"Görüşme demişken, her hafta kapınızda ağaç olmaktan bıktım. Ne duyduğumu iyi biliyorum, *efendim.* Belki Geraldine'e saldıran siz değildiniz ama bir dolaplar çevirdiğinizden eminim." Kapıya yöneldim fakat Orion vampir hızıyla yoluma dikildi.

Bakışları üzerimde gezindiğinde yüreğim ağzıma geldi.

"Sakın beni ısırmaya kalkmayın," diye hırlayıp bir adım geriledim. "Geçen gün neredeyse tüm gücümü tükettiniz. Büyüm daha yeni geri döndü."

Orion'ın kaşları çatıldı. "Geri mi döndü? Nasıl?"

Başımı iki yana salladım. "Ne bileyim ben?"

"Bir dahaki sefere gözlerini dört aç." Bana doğru bir adım attığında göğsünü ittim.

"Sakın dedim."

"Seni ısırmayacağım," dediğinde omuzlarım gevşedi. Bu kez geri çekilip kalktığım yeri işaret etti. Parmağının ufak bir hareketiyle devrilmiş sandalyeyi kaldırdı. "Gitme. Görüşmemizi bitirmemiz gerek."

Tereddütle kapıya baktım, artık neye inanacağımı bilmiyordum. "Önce soruma cevap verir misiniz?"

"Sorunun ne olduğuna bağlı," dedi boğuk bir sesle.

"Kardeşimle ölmemizi istiyor musunuz?" En sert, en kararlı bakışımı takındım. Tory için. Kendim için. Yalan bile olsa ağzından bir cevap almak zorundaydım.

Orion'ın gözleri yumuşadı, kaşlarını hafifçe çatarak ifademi süzdü. "Hayır, Mavi. İstemiyorum."

Ayışığı Kitaplığı

TORY

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tüm akademi bu hafta sonu yapılacak dans partisinin heyecanıyla çalkalanıyordu ve buna kapılmamak elde değildi. Herkes profesörlerin bu senenin teması seçilen "sonbahar" için dekorasyon konusunda elinden geleni ardına koymayacağını ve büyüleriyle önceki yılı gölgede bırakmaya niyetli olduklarını konuşuyordu.

Sınıf arkadaşlarımızın takıntılı K.İ.Ç. üyeleri, ellerine fırsat geçse bizi bir kaşık suda boğacak kötü kızlar ve her an katil olabilecek Vârisler olduğu düşünüldüğünde bir partiye katılmak ne kadar doğruydu emin değildim. Yine de canım biraz eğlenmek istiyordu ve kendime öğretmenlerin de orada olacağını söyleyip Darcy'yle benim de pekâlâ gecenin tadını çıkarabileceğimize ikna olmaya çalışıyordum.

Sipariş ettiğim yeni kıyafetlerin arasında spor giysileri de vardı. Nihayet koşuya çıkarken üzerime geçirebileceğim rahat bir şeylerim olmuştu ve en sevmediğim Vârisle buluşmadan önce biraz egzersiz yapmanın gerginliğimi atmama yardımcı olacağını umdum.

Ateş Arenası'na koşarken Darius'un bu seferki özel dersimize gelip gelmeyeceğini merak ettim. Geçen perşembeyi asmış ve Profesör Pyro, diğer öğrencilerle birlikte kuyuya düşen bir kediyi kurtarmakla meşgul olduğuna dair bariz yalanını sorgusuz sualsiz yutmuştu. Kadının gözünde beliren parıltılar Darius'un hayranlarından biri olduğunun kanıtıydı. Öte yandan *ben* kararlaştırdığımız saatte orada olmama ve Darius'tan gelmeyeceğine dair tek bir kelime duymamama rağmen dersi başka bir güne almadığım için azar işitmiştim.

Onunla baş başa vakit geçireceğim için biraz gergindim ve son görüşmemizde ellerinin vücudumun her yerinde gezindiğini hâlâ hayal meyal hatırlamam da hiç yardımcı olmuyordu.

O günden beri Ignis ortak salonunda ya da Küre'de onu ne zaman görsem Marguerite'in pis bakışlarına maruz kalıyordum. Ama boşuna endişeleniyordu; kendini akademinin kralı ilan etmiş muhtemel katil/işkenceci/saçmalık derecesinde ateşli erkek arkadaşında hiç ama hiç gözüm yoktu. Hatta bana kalsa özel dersimize bile gitmezdim ancak Profesör Pyro bir akşamı daha kaçırırsak bundan *beni* sorumlu tutacağını ve bunun sınavıma olumsuz etkisi olacağını açıkça belirtmişti. Bu lanet akademiden arkama bakmadan kaçmak için bir dünya nedenim olsa da kalmak, damarlarımda akan bu büyüyü ve ona hükmetmeyi öğrenmek istiyordum. O yüklü mirasın heba olmasına da göz yumacak *değildim.*

Bu dünyada hem öz ailesini hem de onu yetiştiren insanları kaybetmiş kaç kişi vardı ki? Bu iki trajediden de sağ kurtulmamızın karşılığında ne almıştık peki? Doğuştan gelen hakkımızı kaybetmiş, ne olduğumuzu bile bilmeyen bir ailede büyümüş, anne baba diyebileceğimiz kimsemiz olmamıştı. Sadece çektiğimiz acılar için bile o parayı hak ediyorduk. Daha iyi bir hayatı hak ediyorduk. Bunun için birkaç yıl işkence çekmem gerekiyorsa kabulümdü. Zaten on sekiz yılım duygusal ihmal ve belirsizlik içinde geçmişti, birkaç yıl daha vız gelir tırıs giderdi.

Ateş Arenası'na vardım ve başımı dik tutarak oyalanmadan içeri girdim. Dersten önce koşmaya karar verdiğimden üzerime Element dersi kıyafetlerimi değil, kırmızı bir tayt ve gri bir spor sütyeni giymiştim.

Bunu Profesör Pyro'ya asla itiraf etmeyecektim ama o ateşe dayanıklı kıyafeti giymekten nefret ediyordum. Beni yanmaktan korumak yerine büyümle daha fazla debelenmeme neden olduğuna yemin edebilirdim. Hangi forma bürünürse bürünsün alevlerimin, içimden kopup gelen bir parçamın bana zarar vereceğinden korkmuyordum. Tam olarak nedenini anlamasam da kıyafetin kumaşına dair bir şey beni tarif edemeyeceğim kadar boğuyordu. Birkaç kez risk alıp gücümü onsuz kullanmayı denemiştim ve avuçlarımda yanan ateşi kontrol etmekte çok daha başarılı olmuştum.

Her şeyi kafamda mı kuruyordum bilmiyordum ama Profesör Pyro karşıma dikilip bana aksini söylemedikçe özel derslerimize o lanet şeyle gelmeyecektim. Darius'un ne giydiğimi umursayacağını sanmıyordum. Endişelenmem gereken tek şey başkalarının alevlerinin beni yakma ihtimaliydi sanırım. Gerçi Darius'un sadece benim büyümü kontrol etmeme yardım etmesi, kendisininkini kullanmaması gerektiğinden boşuna endişelendiğimi umuyordum.

Geniş açıklığa vardığımda etrafıma bakındım ve Darius'u hiçbir yerde göremediğime biraz bile şaşırmadım.

Onu beklerken pratik yapan diğer öğrencileri gözledim.

Alevlerle farklı şekiller yaratıp hepsini çeşitli hedeflere yöneltmelerini izledikçe kendi büyüm onlara katılmaya can atıyormuş gibi kabarıyordu.

Suçlu gözlerle etrafımı kolaçan edip yine kontrolümü kaybetmeyeceğimi umarak avucumu önüme uzattım. Dudağımı dişleyip çağırmak istediğim alevin büyüklüğüne odaklandım ve birden ortaya çıkıverdiler.

Avucumdaki ateşe şaşkın şaşkın baktım. Kendi başına büyüyüp küçülmüyor ya da farklı şekillere bürünmüyordu. Sanki kontrol... bendeydi. Keyifli bir kahkaha atıp avucumu kapattım ve Element dersi kıyafeti hakkındaki şüphelerimde sahiden haklı olup olmadığımı merak ettim. Belki de bunu üzerimde meraklı gözler olmamasına borçluydum. Nedeni her ne olursa olsun özel dersimize artık daha bir umutlu bakıyordum. Darius gelirse tabii...

"Affedersiniz, Majesteleri?"

Kafamı kaldırdığımda uzun boylu, koyu renkli saçları özenle geriye taranmış bir oğlanın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Birkaç adım uzağımda durup önümde eğildi. Ciddi ciddi *eğildi.*

Birinin onu görmediğinden emin olmak için etrafıma bakınarak, "Yapma şunu," dedim sertçe.

"Bağışlayın, Majesteleri. Niyetim sizi–"

"Bana öyle seslenme," dedim bıkkınlıkla, göğsündeki göz kamaştıran gümüş renkli K.İ.Ç. rozetine tiksintiyle bakarak.

"Ah, tekrar özür dilerim o hâlde. Roxanya, ben–"

"*Öyle* de deme," diye tersledim. Bunların derdi neydi? Bana sıradan bir öğrenciymişim gibi davranın, kraliyet ailesi saçmalıklarını ağzınıza almayın feryatlarımın nesini anlamak bu kadar güçtü? Darcy'yle beni gerçekten kraliçeleri olarak görüyorlarsa isteklerimizi yapmaları gerekmez miydi?

"Peki... Darcy?"

"*Tory.*" Ona "siktir git başımdan" bakışları atsam da kafamın içindeki bağırışları duymadı. Bir tür medyum Zümresi'nden de değildim demek...

"Tory," diye düzeltti. Konuşmaya başlamamızın üzerinden iki dakika geçmişti ve adımı daha yeni doğru tutturmuştu. Asıl konuya gelmesi ne kadar sürecekti kim bilir?

"Adım Justin Masters," dedi. Bu ismin benim için bir anlam ifade etmesini beklediğini düşündüm ama boş bakışlarımı fark ettiğinde kendini açıklamaya geçti. "Son sınıf öğrencisiyim. Ai-

lem soyunuzun yürek burkan çöküşüne dek sizinkine sadakatle hizmet etti. Başınıza gelen trajedi için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Ah. Teşekkürler. Yani bahsettiğin şeyler olurken daha bebektik, o yüzden pek bir şey hissetmiyorum ama düşünceli tavrına minnettarım. Hepsi bu kadar mıydı?" Kabalık etmek istemesem de Darius geldiğinde konuşmamızı duysun istemiyordum.

"Aslında hayır. Bu cuma dansta size eşlik etme onurunu bana bahşetmeyi düşünür müydünüz?" diye sordu. Cevabımı beklerken bakışlarını benimkilerden bir saniye ayırmadı.

Teklifi karşısında o kadar gafil avlandım ki bir süre öylece suratına bakakaldım. Justin yakışıklı, uzun boylu, eli yüzü temiz biriydi. Annenizin eve erkek arkadaş olarak götürmenize bayılacağı, babanızın sevgiyle oğlum diyeceği türden bir adamdı. Ne var ki kibar ve temiz yüzlü oğlanlar hiç benim tipim değildi. Dahası, o pasparlak kıç rozetini takması hakkımda hiçbir şey bilmediğinin kanıtıydı.

Ona bir sır verecekmiş gibi eğilip sesimi alçalttım. "Beni yatağa atacağını mı umuyorsun, Justin?" diye takıldım.

Kıpkırmızı kesilen yanakları tüm şüphelerimde haklı olduğumu gösteriyordu. İçinde "eşlik etmek", "edep" ve "koruma sorumluluğu" gibi sözcükler geçen bir şeyler gevelemeye başladığında acısına bir son vermeye karar verdim.

"Şaka yapıyorum, Justin," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Ama dürüst olmam gerekirse birbirimize pek uygun olduğumuzu düşünmüyorum. Belki şansını Geraldine'le denemelisin. Cumaya kadar iyileşirse partiye gelmeyi çok isteyeceğinden eminim ve içimden bir ses bir sürü ortak yanınız olduğunu söylüyor."

Hakkını yiyemezdim, Justin onu geri çevirmeme üzülmemiş, hatta buna şaşırmamıştı bile. Sadece ona vakit ayırdığım için bana teşekkür edip bir kez daha önümde eğilerek müsaademi istedi.

Başımı bıkkınca iki yana sallayıp tek başıma pratik yapmaya geri döndüm. Bir gözüm arenanın girişindeydi, gönülsüz öğretmenimin gelmesini bekliyordum.

Saate baktım. Defalarca. Zamanında gelse şu an yarım saati aşkın süredir antrenman yapıyor olacaktık. Artık sadece geç kalmamış, beni otuz yedi dakikadır ağaç etmişti. Dersimizi unuttuğunu ya da zaman kavramı olmadığını düşünmek istesem de gerçeği bal gibi biliyordum. Gelmeyecekti. İkilemde kaldım. Şansımın yaver gittiğini düşünüp beni onunla bir saatlik işkenceden kurtaran yüce varlığı şükrederek hayatıma mutlu mesut devam edebilirdim ama bunu yaparsam Profesör Pyro'nun benim başımın etini yiyeceğini biliyordum. Ateş becerilerimi geliştirmemi de Darius'tan bana yardımcı olmasını da o istemişti. Bazılarının aksine kalkıp derse gelen *ben* olsam da her türlü aksiliği benden bilecekti.

Sinirle oflayıp her zamanki gibi diğer öğrencilerin dikkatli bakışları altında çıkışa yöneldim. *Meraklı pislikler.* Dersi boş verip odama dönersem yarın herkes Darius'un beni nasıl ektiğini konuşacaktı. Fakat kimsenin ağzına laf vermeye niyetim yoktu. Hayır. O tembel, kendini beğenmiş hıyarın *benim* ateşimle tanışmasının vakti gelmişti.

Hızlı adımlarla, kimsenin bana bulaşmasına fırsat vermeden Ateş Bölgesi'ni aştım. Yol boyunca gücümü toplayıp Marguerite ya da çetesinden biriyle karşılaşma ihtimalime karşı zihinsel kalkanlarımı elimden geldiğince güçlendirdim.

Ciddi ciddi Darius'un karşısına dikilecek olma düşüncesi midemin kasılmasına neden oluyordu. Bunu nasıl karşılayacağını kestiremiyordum ama beni ekmesini öylece kabullenmeyecektim. Her şeye rağmen dersimize gelmemeyi reddederse Profesör Pyro'nun bana başka bir öğretmen bulmaktan başka şansı kalmazdı. Daha doğrusu öyle yapacağını umuyordum.

Eh, biraz cesaret o hâlde.

Ignis Evi'nin göbeğinden döne döne yükselen taş merdiveni tırmanmaya başladım, odalara uzanan koridorları görmezden gelip doğruca ortak salona daldım.

Kıpkırmızı olmuş suratımla içeri hışımla girdiğimde birkaç meraklı göz bana döndü. Neyse ki daimî zorbalarımın hiçbiri görünürde yoktu. Adımlarımı yavaşlatmadan tanımadığım üç kızın yanına ilerledim. Başlarına dikilmemle üçünün de gözleri fal taşı gibi açılınca onların beni tanıyıp tanımadığını merak ettim. Vega Vârislerinin dönüşü isimlerimizin hatırı sayılır bir kitle arasında dilden dile dolaşmasına yetecek kadar büyük bir çalkantı yaratmıştı ama namımızı duymayan kalmadığını düşünecek kadar kibirli değildim. Öte yandan Darius'un namını duymayan, onu tanımayan yoktu.

"Selam," dedim tatlı ve dost canlısı görünmeye pek çaba harcamadan. "Darius'u arıyorum. Onu gördünüz mü?"

İçlerinden biri onu neden aradığımı merak ediyormuş gibi gözlerini kısıp, "Akşamın başından beri görmedik," dedi.

Oflayarak arkamı döndüm. Kim bilir hangi cehennemdeydi? Şimdi nereye bakmalıydım?

"Odasında," dedi yanımdaki kanepede oturan bir oğlan. İri cüssesi ve çekici yüzü beni bir şekildeğiştiren olduğunu düşünmeye itiyordu ama ne tür bir şey olduğundan emin değildim.

"Biraz daha ayrıntı verir misin, dostum?" dedim iç geçirerek. "Ignis kocaman bir yer."

Ses tonum karşısında kaşları havalansa da gözlerini devirerek buna takılmamaya karar verdi. "En üst katta, koridorun sonunda. Evin en iyi odası onun."

"Tabii ki öyledir," diye homurdandım. "Sağ ol."

Onu bırakıp kaynamaya devam eden öfkemle doğruca merdivene ilerledim. Bu muhtemelen berbat bir fikirdi ancak yolumdan dönmeyecektim.

Hızlıca en üst kata çıkıp koridorun sonuna vardım. Darius'un odasının yanında yerden tavana kadar uzanan ardına kadar açık

bir pencere yer alıyordu. Aşağımda uzanan baş döndürücü boşluğa bir bakış atıp camı kapatma dürtüme direndim. Kapısına dayanan davetsiz bir misafiri atmak için mükemmel bir yere benziyordu. Darius'un da benimle aynı fikre kapılmayacağını umdum.

Kapının ardından gelen enstrüman sesi bana içeride olduğunu söylüyordu. En sevdiğim şarkılardan birini tıngırdattığını fark ettiğimde dişlerimi sıktım. *Güzelim şarkıyı mahvettiğin için çok sağ ol, göt herif.*

Sakinleştirici bir nefes alıp kapıyı tıklattım.

"Açık," dedi sakince. Arkadaşlarından birinin geldiğini sanıyordu herhâlde. "Gir."

Dostane sesi karşısında şaşkına döndüm ve bir an tereddüt edip kişisel alanına dalarak başıma nasıl bir iş açmak üzere olduğumu merak ettim. Ama buraya kadar gelmiştim. Lanet kapısını çalmıştım, artık kaçmak için çok geçti. Hem en kötü ne yapabilirdi ki?

Cesaretimi toplayıp kapıyı açtım. Karşımda hiç de küçük sayılmayacak, kendi odamdan en az dört kat daha büyük devasa bir alan buldum. Buraya bir yurt odası demek hakaret sayılırdı, odası düpedüz bir çatı katı süitiydi.

Ateş Bölgesi manzarasına bakan sarı ve turuncu renkli pencerelerin altında kocaman bir yatak duruyordu. Sağdaki duvara asılı dev bir televizyon, onun hemen altındaysa dört kişiyi rahatça alabilecek büyüklükte bir kanepe vardı. Onun ardında da lanet olası bir balkon uzanıyordu.

Muazzam büyüklüğünün yanı sıra odaya dair en dikkat çekici şey şaşaalı dekorasyonuydu. Neredeyse içerideki her şey altından yapılmıştı ve hiçbiri gözüme sahte görünmüyordu. Yatağın sayvanları, sehpa ve komodinler, gardırop dolapları tamamen yaldızlıydı. Saat, resim çerçeveleri, bardak altlıkları, hatta kenardaki küçük çöp kovası bile som altından yapılmışa benziyordu. Yatağının ayak ucunda yarısına kadar altın sikke ve yumurta büyüklüğünde mücevherlerle dolu ağzı açık bir sandık duru-

yordu. Hazinesinin bir kısmı şu üzerinde yatıp bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bön bön baktığı yatağın üzerine serpiştirilmişti. Üzerinde sadece kot pantolonu vardı. Gözlerim bir an istemsizce kaslı göğsünde gezinse de dikkatim hemen hazinesine geri kaydı.

Bana daha sert bakışlar atabilmek için doğrulup, "Ne işin var burada?" diye tısladı.

"Korsan fetişin falan mı var?" deyiverdim boş bulunup. Hâlâ şaşkın şaşkın altın sikkelere ve mücevherlere bakıyordum.

"Ne?" dedi kaşlarını her nasılsa daha da çatmayı başararak.

"Altınların içinde yarı çıplak vaziyette yatıyorsun. Ya onlarla bir şey yapıyorsun ya hepsini giyinikken... *ulaşmayacağın* bir yere sokuyorsun ya da Kaptan Silver'ın yeni filosuna katıldın ve benim haberim yok."

Aramıza kısa bir sessizlik çöktü.

"Dünyadan haberin yok, değil mi?" dedi. "Türüm gücünü böyle yeniler. Altınla."

"Ah." Bu bilgiyi sindirirken sikkelere tekrar kaşlarımı çatarak baktım. "Korsan Zümresi'nde misin yani? Tek bacaklı, göz bantlı, roma ve evcil papağanlara düşkün bir adama mı dönüşüyorsun?"

Darius birkaç saniye boyunca öylece yüzüme baktı. Tam onu güldürmeyi başaracağımı düşündüğüm sırada tekrar konuşmaya başladı.

"Odamda ne işin var?" diye sordu.

"Sence?" diye karşılık verdim.

Dersimiz olduğunu adı gibi biliyordu ve yine kedinin tekini kurtarmak gibi saçma sapan bir mazeret zırvalamasına izin vermeyecektim.

"Aklıma buraya gelmek gibi bir aptallığa kalkışmanı gerektirecek tek bir neden geliyor. Solaria'yı yönetmeye gerçekten kimin layık olduğunu anladın mı nihayet? Öyleyse beni ve diğer Vârisleri kralın olarak görmeye başlayacağını ve önümüze diz çöküp bizi övgülere boğacağını varsayıyorum," dedi. Umursamaz tavırları beni gerçekten de odasına bunun için geldiğimi düşünmeye itti.

"Rüyanda görürsün," diye mırıldandım. "Yine dersimizi ektiğin için buradayım, salağa yatma."

"Etkiysem ne olacak?" dedi aniden ayaklanıp birkaç sikkenin yere yuvarlanmasına neden olarak. "Ne yapacaksın? Beni iradene boyun eğmeye mi zorlayacaksın?"

Öfkem iyice kabarırken küstahça çenemi kaldırdım. "Gel ve söz verdiğin gibi dersimizi yap," dedim sertçe.

Darius bana doğru birkaç adım attı ve tepeme dikildiğinde aramızdaki boy farkı sinirimi bozdu. Yüzüne bakabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

"Hayır," dedi alçak sesle. Etrafına saçtığı gerginliği hissetmemek mümkün değildi. "Seni eğitmemi istiyorsan bana başka çare bırakmaman gerek. Madem bizden birisin Faelerin istediklerini daima aldığını, önemsediğimiz tek şeyin güç olduğunu bir an önce aklına soksan iyi edersin. Senin için bir şey yapmamı istiyorsan beni buna zorlamalısın."

Ona hakaretler yağdırıp bunu çoktan kendi ağzıyla kabul ettiğini hatırlatmamak için dilimi ısırdım. "Kaç Element'in gücünü taşıyordun, Darius?" dedim buz gibi bir sesle. "İkiydi, değil mi?"

İmalı sözlerim havada asılı kaldı, bana ve olduğum şeye duyduğu nefret o kadar yoğundu ki neredeyse dilimde tadını hissediyordum.

"İki Element yeter de artar," diye karşılık verdi sertçe.

"Evet... ama dördüne de hükmetmek kadar olamaz." Tanrım, neden yemini bile isteye yutuyordum? Tek isteğim onu bana yardım etmeye ikna etmekti, ne ara potansiyelimle onu kışkırtmaya karar vermiştim?

"Ben besin zincirinin en tepesindeyim. Türüm kimseye kulak asmaz. Sana hükmetmek benim DNA'mda var. Potansiyelin ne kadar büyük olursa olsun bana boyun eğdiremezsin," diye hırladı. Görünüşe bakırsa farkında olmadan satır aralarına serpiştirdiğim mesajları gayet net almıştı.

"Ne kadar da kendinden emin konuşuyorsun. Benim hangi Zümre'den olduğumu biliyor musun? Belki besin zincirindeki yerim sandığından çok daha tepededir," diye çıkıştım. Bu tartışmayı neden sürdürdüğümü bilmiyordum ama madem başlamıştım sonuna kadar gidecektim.

Darius'un genzinden alaycı bir ses koptu. Dışarı çıkacakmış gibi üzerime yürüyüp son anda duraksadığında çıplak göğsüyle burun buruna geldim. Burun deliklerimi dolduran metalik, hayvani, biraz isli biraz da sediri andıran kokusu karşısında dudağımı ısırdım.

Ellerini başımın iki yanına koyup beni kapıyla arasına sıkıştırarak, "Kimse benden üstün değildir, *Roxy,*" diye mırıldandı.

Boğazımdaki yumruyu yutup kafamı geriye atarak ona baktım, kalbim hem korku hem de yakınlığının içimde uyandırdığı heyecanla yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ellerimin kendi başlarına hareket edip karşımdaki canavara dokunmaya kalkacağından korkup avuçlarımı arkamdaki kapıya bastırdım. Darius Acrux hayatımı cehenneme çevirmeyi kendine görev edinmiş bir göt olsa da tüm arzularımın beden bulmuş hâliydi.

Bu kadar yakınımdayken kendimi yanan bir piponun önüne oturmuş bir bağımlı gibi hissediyordum; en sonunda pes edip onu ciğerlerime dolduracağımı bile bile dumanın yüzüme gelmeyeceğini umuyordum.

Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azaldığında bakışlarım yüz hatlarında gezindi. Aramızdaki sıcaklık giderek tırmanıyor, enerji kıvılcımları tenimi karıncalandırıp sadece onun tatmin edebileceğinden emin olduğum ama kabullenmeyi reddettiğim arzumu körüklüyordu.

"Hangi Zümre'densin?" diye fısıldadım. Bunu neden şimdiye dek sormadığımı bilmiyordum. Başından beri bana canavarın teki gibi davrandığından doğasının kanıtına ihtiyaç duymamıştım. Ne var ki karşısında dururken buraya gelerek korkunç bir hata yaptığımdan emin oldum. Gözleri beni tek lokmada yiyip

yutacakmış gibi bakıyordu ve içimden bir ses bunun boş bir vaat olmadığını söylüyordu.

"Sen kendininkini gösterirsen ben de benimkini gösteririm," dedi alaycı bir tavırla. Gözlerinin bir an için değiştiğine yemin edebilirdim. İrisleri altın rengine bürünmüş, göz bebekleri sürüngenlerinki gibi çizgi şeklini almıştı. Fakat sonra gözlerini kırptı ve koyu kahverengi tonu geri döndü. Belki hayal görmüştüm ama nedense öyle düşünmüyordum.

"Henüz hangi Zümre'den olduğumu bilmiyorum," dedim. "Profesör Orion fanilerin dünyasında büyümemizin yeteneklerimizi bastırdığından şüpheleniyor."

Darius sanki yalanımı yakalamaya çalışıyormuş gibi yüzümü pürdikkat incelemeye başladığında beni kıstırdığı kapıya sinmemek için kendimi zor tuttum.

Aniden bir adım geri çekilip kemerini çözdü ve kot pantolonunun düğmesini açtı.

"Ne yapıyorsun?" dedim dehşetle. Pantolonunu ve baksırını indirmesini ve gözler önüne serdiği vücudunu pürdikkat izledim.

"Beni gözlerinle becermeyi bırakırsan çaresizce öğrenmek istediğin şeyi sana göstereceğim," dedi alayla. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirip kaşlarımı çattım.

"Kim konuşmanın ortasında aletini çıkarır ki?" diye karşılık verdim. "Küçük Darius'a bakmamı istemiyorsan onu sohbetimize dâhil etmeyecektin."

Darius bir kahkaha patlattığında bir an için birbirimizden ölümüne nefret etmediğimizi düşündüm.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı. Nefesimi kesen çıplak vücudu bu denli yakınımdayken yüzüne bakmak dünyanın en zor şeyiydi.

"Bir daha odama çat kapı gelirsen önümde diz çökmeye ya da seni yatağıma domaltıp adımı haykırtmam için bana yalvarmaya hazır olsan iyi edersin," diye mırıldandı. Hain libidom kendinden emin sesi karşısında tavan yaptı. Dilimin ucuna gelen cevabı yu-

tup kapısına yaslandım, üzerimde yarattığı etkiyi ona çaktırmak istemiyordum. Neyse ki hareketim belli belirsizdi ve umursamaz ifademi korumayı başardım.

Darius aniden arkasını dönüp koşmaya başladı ve yanımızdaki açık pencereden dışarı atladı. Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle ne olduğunu görmek için hızla pencerenin başına koştum.

Yaklaşık iki saniye boyunca on kat yükseklikten aşağı düştükten sonra vücudu değişmeye başladı. Devasa boyutlardaki altın renkli ejderha teninin hemen altında saklanıyormuş gibi özgür kaldı.

Efsanelerden fırlamış yaratığın güçlü kanatlarını birkaç kez çırpıp daireler çizerek bulutlara doğru yükselmesini ağzım açık izledim. Pullarının her biri batan güneşin ışıkları altında mücevher gibi parıldıyordu. Sertçe dönüp bu boyutlardaki bir yaratıktan beklenmeyecek zarafetle Ateş Bölgesi'nin üzerinde süzülürken kanatlarındaki ince zar turuncuya boyandı.

Sanki gördüklerim nabzımı hızlandırıp ona duyduğum arzuyu on katına çıkarmaya yetmemiş gibi camdan yapılmış Ignis Evi'ni titretecek kadar hiddetle kükredi. Ardından ağzından aramızdaki mesafeye rağmen yanaklarımı ısıtacak kadar güçlü bir alev püskürttü.

Gözlerimi gökyüzünde süzülen ejderhadan alamadım, bulutların arasında ona katılmak için yanıp tutuştum. Zümre'm kendini göstermeye karar verdiğinde kanatlarım olup olmayacağını merak ettim. Bulutların arasında dolaşmak gözüme özgürlüğün doruğuymuş gibi görünüyordu ve bunu bir kez olsun deneyimleyebilirsem huzurla öleceğimden emindim.

Darius'un ejderhasını olması gerekenden çok daha uzun süredir izlediğimin farkındaydım ama elimde değildi. O gördüğüm en güzel, en muhteşem şeydi. Yaratıkların kralıydı. Aramızdaki bu nefretin asla dinmeyeceğini söylemekte haklıydı. Darcy ve ben

bu dünyaya hükmetme hayallerini tehdit ediyorduk ve onun gibi bir yaratığın hiç kimseye boyun eğmeyeceğini artık anlıyordum.

O ateşin ve hiddetin beden bulmuş hâliydi. Onun olanı korumak için ölümüne mücadele ederdi. Akademide kaldığımız sürece ona tehdit oluşturmaya devam edecektik. Fakat gökyüzünde süzülüşünü izlemek bu diyara ayak bastığımdan beri ilk kez içimde bir şeylerin fitilini ateşledi. Bana sunduğu meydan okumaya karşılık vermek için ilkel bir istekle dolup taştım. Ne tahtı ne de krallığı umurumdaydı. Ondan başka bir şey istiyordum. Saygısını kazanmak istiyordum. Bundan böyle ona boyun eğmem mümkün değildi. Madem beni alt etmek istiyordu, elinden geleni ardına koymasa iyi ederdi.

Ayışığı Kitaplığı

DARCY

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Siren Zümre Gelişimi dersi Su Bölgesi'ndeki büyük gölde yapılıyordu. Kardeşimle yaklaşık elli öğrencinin toplandığı kıyıya doğru yol alırken gökyüzündeki güneş bulutları yarıp geçerek özgürce parlamak için canını dişine takmıştı. Hoş kubbeleriyle gölün ortasında yükselen Aqua Evi'nin camları ve deniz yeşili dış cephesi sabah ışığının altında parıldıyordu.

Sona kalmamak için acele ettik ve kıyıya vardığımızda profesör bizi hoş bir tebessümle karşıladı.

"Günaydın, kızlar. Ben Profesör Undine," dedi bizi yanına çağırarak. Genç bir kadındı ve okyanusu andıran iri mavi gözleri vardı. Bir örgüyle toplanmış koyu kırmızı saçları neredeyse kalçasına geliyordu. Serin havaya rağmen giydiği atlet ve şortuyla Lara Croft'la Küçük Deniz Kızı'nın karışımı gibiydi.

"Toplanın, millet. Bir daire oluşturun," diye seslendi sınıfa.

Herkes otların üzerine otururken iki oğlanın arasına sıkışıp dikkatimizi dairenin ortasında duran Undine'e verdik.

Gözüm dairenin öteki tarafındaki Max Rigel'a takıldığında kalbim tekledi. Kollarını dizlerine dolamıştı ve gerilen kasları

tişörtünün dikişlerini zorluyordu. Bir an erkeksi vücudunu takdir etmekten kendimi alamadım.

Yanındaki sıska sarışın oğlan kulağına bir şeyler fısıldadığında Max sırıttı. Her nasılsa gülümsediğinde gözüme daha da ulaşılmaz göründü.

Undine'in cebinden bir şey çıkarmasıyla dikkatimi tekrar ona çevirdim ve elindeki tuhaf aleti ilgiyle inceledim. Tellerden yapılmış bir yuvanın içinde gümüş bir top sarkıyordu. Bir fiske attığında top dönmeye başladı.

Aleti çemberin öteki tarafındaki bir kıza attı, kız onu havada yakaladı.

"Mutluluk," dedi kız yavaşlayan topun üzerindeki bir şeyi okuyarak.

"Harika," diye karşılık verdi Undine. "Kim başlamak ister?"

Ben ne yaptıklarını çözmeye çalışırken Max bıkkınlıkla inledi. "Tekrar korkuyu işleyemez miyiz, hocam?"

"Korkuyu daha geçen hafta işledik," diye yanıtladı Undine. "Zaten Zodyak'taki her öğrenciye korkuyu fazlasıyla tattırıyorsun, Bay Rigel. Hiç değilse derslerde farklı duyguları tat."

"Farklı duyguları sikeyim," diye homurdandı Max.

"*Ağzından çıkanı kulağın duysun.* Aqua'ya eksi beş puan," dedi Undine sertçe. "Küfür konusundaki düşüncelerimi biliyorsun."

"Buna da küfür mü diyorsunuz?" diye karşılık verdi Max sırıtarak.

Undine onu duymazdan gelip daireye bir bakış attı. Gözleri Tory'yle benim üzerimde duraksadı. "Ah, bu size Zümre'mizi tanıtmak için harika bir fırsat olacak, kızlar. Gelin, bana katılın."

Ayağa kalktık, üzerimizdeki bakışlar tenimin huzursuzlukla karıncalanmasına neden oldu. Yanına geçtiğimizde Undine cesaret verici bir gülümsemeyle bize döndü.

"Bu hafta içinde yaşadığınız mutlu bir anı düşünün," dedi. Tory'yle birbirimize bir bakış attık.

Mutlu bir an mı? Son birkaç gündür olan biten onca şey yüzünden mutlu olmaya pek fırsat bulamamıştık.

"Şey..." Tory kaşlarını çatarken dudağımı dişledim.

Birkaç öğrenci kıs kıs güldüğünde yanaklarım al al oldu.

"Koca hafta boyunca sizi mutlu edecek bir şeyler yaşamışsınızdır herhâlde? Son iki hafta içinde belki?" Undine endişelenmiş gibi kaşlarını kaldırıp bakışlarını aramızda gezdirdi.

Zaman zarfını artırmasıyla işimiz biraz daha kolaylaştı. Diego ve Sofia'yla kampüs dışında geçirdiğimiz gece Geraldine saldırıya uğrayana dek oldukça eğlenceli geçmişti. Kötü sonu görmezden gelip iyi kısma odaklanmaya çalıştım ve Undine'i başımla onayladım. "Bir tane var."

Tory de sırıtarak beni başıyla onayladı.

"Pekâlâ." Udine daireden on öğrenciyi seçti ve hepsi açlıktan ölmüş köpekler gibi üzerimize atıldı.

Beşi benim, diğer beşi de Tory'nin başına üşüştüğünde yerime sindim.

"Ceketini çıkar," dedi koyu renkli bukleleri olan kız. İçlerinden biri ben ne olduğunu anlamadan ceketimi omuzlarımdan sıyırıp otların üzerine attı.

"Hey!" Eğilip ceketimi almaya yeltendim ama beşi de yakınıma sokulup bana engel oldu.

"Mutlu bir anını düşünmeye devam et," dedi Undine.

Varolmayan Ülke'ye falan mı uçacaktık? Bunun için peri tozuna ihtiyacımız yok muydu?

Kendime bunun Siren Zümresi için olağan bir şey olduğunu hatırlatıp gevşemeye çalıştım. Onlardan biriysem buna ayak uydurmam gerekiyordu.

Mutlu anımı tekrar zihnimde canlandırırken etrafımdaki öğrenciler ellerini çıplak kollarıma koydu. Hatta içlerinden biri yüzümü avucunun içine aldı.

Hepsi sırıtarak daha da yakınıma sokuldu. Aralarında Max'in yanında oturan sarışın oğlanın da olduğunu fark ettiğimde midem kasıldı.

"Şu anıyı bizimle de paylaş," dedi bir kız. Üzerime bir sakinlik çöktü.

"Arkadaşlarımla bir şeyler içmeye çıkmıştık," dedim. Sofia'nın hepimizden önce davranıp Diego'nun aldığı dört shotı da kafaya dikmesini anımsadım. Genzimden alaycı bir ses dökülürken Sirenler de benimle birlikte güldü.

"Başka?" dedi Max'in arkadaşı bunu yetersiz bulmuş gibi. "Başka şeyler de hissediyorum, gecenin kalanını da anlat." Bana umut dolu gözlerle bakıp parmaklarıyla bileğimi okşadı. Etkisine kapılmamla dilimin bağı çözülüverdi ve zihnim aynı akşamın ilerleyen saatlerine kaydı. "Profesör Orion'la karşılaştım."

Kolumu tutan kız şaşkınlık dolu bir ses çıkardı ve yüzüne imali bir sırıtış yayıldı.

Kaşlarımı çattım ama sarışın çocuk parmaklarını tenime daha sıkı bastırdı, dalgalar hâlinde usul usul vücuduma yayılan gücü beni devam etmeye itti. "Öfkeliydi... Öfkeliyken fena ateşli oluyor."

Sirenlerden birkaçı inlerken Undine sertçe el çırptı. "Yeter. Bugünkü konumuz şehvet değil."

Üzerimdeki eller geri çekildiğinde farkındalık suratıma bir tokat gibi çaptı. Öğrenciler yerlerine dönerken suratım kıpkırmızı kesildi ve içimden Max'in arkadaşına bir küfür savurdum.

Tory'ye döndüğümde hâlâ kendi grubunun etkisinde olduğunu gördüm, anlattığı mutlu hikâyeyi yalayıp yuttuklarını görür gibiydim.

Undine kalan Sirenleri gruplara ayırdı ve hepsi mutlu birer anılarını anlatarak duygularının gücüyle diğer arkadaşlarını beslemeye koyuldu. Max otların üzerine uzanıp ellerini başının arkasına kavuşturmuştu, görünüşe bakılırsa etkinliğe katılmaya hiç niyeti yoktu.

Profesör mahcup bir gülümsemeyle yanıma yaklaştı. "Daha dikkatli olman gerek, Darcy. Kalkanlar oluşturarak Sirenlerin hangi duygularına uzanabileceğini kontrol edebilirsin." Kolumu ovuşturarak üzerime eğildi. "Aklın Orion'da, ha?" diye ekledi beni dürterek. Baskın aurasının üzerimdeki etkisini anımsayarak onu başımla onayladım. Hem karşısında tamamen acizdim hem de yüzüne uzanıp kirli sakalını tenimde hissetmek, parmaklarımı ensesinde gezdirmek ve dudaklarına yapışmak istiyordum. Fena hâlde korkutucu bir adam olsa da beni... kendine çeken bir yanı vardı. *Belki* birkaç kez o bana kızmakla meşgulken beni masasına yatırdığını hayal etmiş olabilirdim.

Profesör Undine iç geçirince ne peşinde olduğunu fark edip hızla aramıza mesafe koydum. "Hey," diye çıkıştım sertçe.

Neden herkes bu *duyguların peşinde?*

Hem Lord Voldemort'un daha ateşli ve genç versiyonunu neden çekici buluyorum ki?

"Affedersin," dedi ama yüzündeki minik gülümseme bana yaptığından hiç de pişman olmadığını söylüyordu.

Pis sülükler. Hepsi birbirinden farksızdı. Sirenlerin güçlerini Vampirlerinkinden bile daha az sevdiğime karar verdim. Hiç değilse onlar sadece büyümü emiyordu. Sirenler zihnimin en ücra köşelerindeki düşünceleri gün yüzüne çıkarıp dudaklarımdan dökülmesini sağlıyor ve hem büyümü hem de duygularımı sömürüyorlardı.

Max aniden Undine'in arkasından üzerine atlayıp omuzlarını kavradı. Kadın panikle tiz bir çığlık koyverirken Max pis pis sırıtarak korkusunu emdi.

"Bugün korkuyu işlemiyoruz dedim, Rigel," diye hırladı Undine elini kaldırıp bir hava akımıyla onu geriye iterek. Diğer öğrencileri kontrol etmek üzere yanımızdan uzaklaşırken Max küçük oyunundan tatmin olmamış olacaktı ki gözüne birkaç kızı kestirdi.

Tory'nin yanıma geldiğini fark edince biraz olsun rahatladım. Orion hakkındaki tüm kirli çamaşırlarımı ortaya dökmeden dersten kaçıp kaçamayacağımızı merak ettim.

"Ben Siren falan *değilim,*" dedi sinirle.

Onu başımla onaylarken Max'in az önceki sarışın oğlan ve birkaç güzel kızın yanındaki yerinden bizi izlediğini fark ettim. Bir süre bize pis pis baktıktan sonra arkadaşlarına dönüp onlara alçak sesle bir şeyler söyledi.

"Bakışları hiç hoşuma gitmedi," diye fısıldadı Tory kaşlarını çatarak.

"Belki Undine erken gitmemize izin verir?" diye önerdim umutla. "Zümrelerinden olmadığımız ortada."

Tory başını evet anlamında salladı. "Bırak birilerine içimi dökmeyi, kimseye sarılmayı bile sevmem."

Undine biz yanına gidip ona konuyu açmaya fırsat bulamadan alıştırmayı bırakıp herkesi gölün kıyısına topladı. Dumur olmuş vaziyette gömleğini çıkarmasını izleyip Tory'nin kulağına eğildim. "*Her* Zümre şekil değiştirmeden önce soyunmak zorunda mı?"

Kardeşimin genzinden alaycı bir ses yükseldi. "Öyle görünüyor."

Darius'un geçen gün pencereden aşağı atlayıp bir ejderhaya dönüşmeden önce soyunduğundan bahsetmişti. Belli ki Zodyak'taki herkes vücuduna güveniyor, ortalıkta her an soyunmaya hazır vaziyette geziyordu. Öte yandan ben hangi Zümre'den olursam olayım bunu yaptığımı hayal bile edemiyordum.

Gömleğini bir kenara atmasıyla Undine'in teni dalgalanıp değişmeye başladığında kaşlarım havalandı. Her yanı koyu kırmızı pullarla kaplandı ve vücudu güneşin alnındaki bir yağ birikintisi gibi alacalı renklerde parlamaya başladı. Pullar çenesinde sona eriyordu ve bu hâliyle üzerine deniz kızının kuyruğundan yapılmış daracık bir tulum giymiş gibi görünüyordu. Göle doğru koşup suya atlayarak müthiş bir zarafetle gözden kayboldu.

"Suya adımımı atmam," dedi Tory. Birlikte derin suyun kıyısından uzaklaştık.

Öğrencilerin geri kalanı Udine'i takip etti, hepsinin vücudu pembenin en çarpıcı tonlarından soluk maviye, griden koyu yeşile kadar renk renk pullarla kaplandı. Suya atlayıp ortadan kaybolmalarını hayranlıkla izledim.

Hâlâ arkadaşlarıyla kıyıda duran Max gömleğini çıkarmış, koyu mavi pullarla parıldayan geniş göğsünü gözler önüne sermişti. Önümdeki manzara karşısında kalbim tekledi ve zihnim istemsizce Aqua Man fantezileriyle doldu ama düşüncelerim daha fazla kontrolden çıkmadan kendime hâkim oldum.

Neden tüm Vârisler bu kadar çekiciydi? Hiç değilse birinin çelimsiz kolları, çirkin bir burnu falan olamaz mıydı? Ebeveynleri göklerden inmiş birer tanrıydı herhâlde.

Max sırıtarak bize doğru yürümeye başladı, gücünün ağırlığı hızla üzerimize çöktü.

Ellerimizi tutup parmaklarımızı kenetledi. Tüm endişem uçup gitti ve geriye saf bir huzur kaldı.

"Selam," diye fısıldadı Tory. Max ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"En sevdiğim ikizlerin keyfi yerinde mi?" dedi muzır bir tavırla. Arkadaşları gülse de hiçbiri ona katılmaya yeltenmedi. Max'e saygı gösterip bizi ona bıraktılar.

"Gelin, biraz oturalım," dedi yumuşacık bir sesle. Bizi gölün kenarına götürüp iki yanına oturttu. Ten temasımız bir an bile kesilmedi. Bana dokunmaya devam ettiği sürece büyüsünden etkilendiğimin belli belirsiz farkındaydım ama içimden geri çekilmek gelmiyordu.

Kollarını omuzlarımıza attığında zihnimi saran sis iyice yoğunlaştı.

"En büyük korkun ne, Tory?" diye fısıldadı kardeşimin kulağına. En kötü anısını hatırlamasıyla kardeşimin gözleri genişledi.

Birkaç yıl önceki o geceyi, kardeşimi neredeyse kaybetmenin dehşetini düşünmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Max usul usul iç geçirdi, başparmağıyla kolumu okşasa da bakışlarını Tory'den ayırmadı.

Kardeşimin Max'in gücüne direnmeye çalıştığını görebiliyordum. Bir an için ona yardım edecek kadar kendime geldiğimi hissetsem de büyüsü tekrar kalbimi sarmalayıp beni sakinleştirdi. Ona yaslanıp başımı omzuna koydum. Deniz tuzunun kokusu burun deliklerimi doldururken sessizce Tory'nin o berbat geceyi anlatmasını dinledim.

"Bir gece eski erkek arkadaşım beni eve bırakıyordu. Saat çok geçti. Kavga ediyorduk ve bana bağırıp duruyordu. Ona çenesini kapatıp yola bakmasını söyledim. Son sürat gidiyorduk." Max kolunu sıvazlayıp onu kendine bastırdı. "Hafta sonu için Wisconsin'e kaçmıştık. Dönüş yolundaydık ve etraf zifiri karanlıktı. Ama o yavaşlamadı. Bir viraja çok hızlı girdi ve..." Gözleri dolduğunda uzanıp elini tutum.

"Köprüden çıkıp aşağıdaki nehre uçtuk. Araba bir çırpıda battı ama eski sevgilim... arabadan çıktı. Beni öylece bıraktı. Doğruca nehir kıyısına yüzdü. Emniyet kemerini bir türlü açamadım, iyice paniklemeye başladım. Oksijen tükeniyordu ve etraf çok karanlıktı." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kalbim onun için sızladı. "Soğuktan parmaklarımı hissedemiyordum. Su seviyesi baş hizamı aştığında yolun sonuna geldiğimi zannettim. Boktan bir arabada, beni bırakıp kendi canını kurtarmış daha da boktan erkek arkadaşım nehir kıyısında otururken ölüp gidecektim." Tory sertçe yutkundu, benim gözyaşlarım da akmaya başlamıştı. "Neyse ki bir çiftçi nehre düştüğümüzü görmüş. Suya atlayıp yardımıma koşarak emniyet kemerimi kesti. Hayatımı kurtardı. Ama o gün bugündür derin sulara yaklaşamıyorum. Ödüm kopuyor." Ürperdiğinde Max kolunu sıvazlayarak onu sakinleştirdi.

Dikkatini bana çevirdi, gücünün iliklerime işlediğini ve istediği her şeyi emdiğini hissettim. "Ya sen? Senin en büyük

korkun ne, Darcy?" Sesi ölümcül bir fısıltıdan farksızdı, cevap isteği üzerine hızla dilimin ucuna gelmişti.

"Bütün korucuyu ailelerimiz bizi bıraktı. Hiçbir evde bir yıldan fazla kalmadık. Sorun çıkarıp duruyorduk. Yaptığım şeyler bazen aklıma geliyor ve pişman oluyorum. Daha uslu olsaydım belki beni isterlerdi. Bana katlanabilirlerdi. Sevilmesi zor biri olduğumun farkındayım ama bunun imkânsız olduğunu düşünmüyordum, ta ki..." Üzerimdeki etkisine karşı koymaya çalıştım, kalbim saçlarımın uçlarını maviye boyamamla ve insanlığa olan güvenimin sonsuza dek yerle bir olmasıyla sona eren anıların acısıyla sıkışıyordu. Hikâyem bana özeldi, kimseyle paylaşmak istemiyordum. Kafamın içinde bile olsa her şeyi sil baştan yaşamak istemiyordum.

"Devam et," diye fısıldadı Max sesindeki açlıkla. Büyüsü ona direnen dudaklarımı aralayıp sözcükleri çaldı.

"Oğlanın biri geçen sene okulda peşimden koşuyordu. İnsanlarla arkadaşlık kurmakla pek uğraşmazdım ama nazik biriydi ve beni önemseyen biriyle konuşmak hoşuma gitmişti. Üç ay kadar çıktık ve aptallık edip ona gerçekten âşık olduğumu sandım." Başımı iki yana salladım ve derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim. "Bir partide yattık, bekâretimi ona verdim ve sonrasında bana soğuk davranmaya başladı. Neredeyse yüzüme bile bakmıyordu. Ortada kocaman bir yanlışlık olduğunu anladım. Hani fırtına öncesi yaprak bile kıpırdamaz ya, işte öyle. İstediğini almıştı, bana ciddi bir ilişkiye hazır olmadığına dair saçma sapan bir bahane uydurup beni terk etti."

"Darcy," diye fısıldadı Tory, Max'in etkisinden sıyrılmış da beni durdurmak istiyormuş gibi. Fakat olan olmuştu. Pençelerini anıma geçirmişti ve kancaya takılmış bir balık gibi onu çekip alacaktı.

"Yatmamızın üzerinden daha *beş saniye* geçmişken beni terk etti. Kendimi dışarı attım. Eve dönerken yol boyunca ağladım, önümü doğru düzgün göremiyordum. Kaldırımda tökezleyip

bir aptal gibi sağ dizimi yere vurdum. O gece yatağımda oturup tenimdeki çürüğe öylece baktım, fiziksel bir yaranın nasıl ben buradayım diye bağırdığını ama duygusal yaraları kimsenin görmediğini düşündüm. Acımın izini üzerimde taşımak, aynaya her baktığımda bir daha kimseye güvenmemem gerektiğini hatırlamak istedim. Saçlarımı o çürüğün rengine boyadım. Siyah ve mavi. Kendi şahsi yaram." Kalbim burkuldu, gözlerim yaşlarla doldu. Aniden içimi dolduran utançla kafamı çevirdim. Hikâyemin bu kısmını değil ağzımdan çıkan her bir sözcükle kendine ziyafet çeken Max'e, kardeşime bile anlatmamıştım. Ama dilime hâkim olamıyordum, ona istediği her şeyi veriyordum. "En büyük korkum kullanılıp bir kenara atılmak, birine tekrar körü körüne güvenip kalbimi paramparça etmek. Bu yüzden de kimseye bir daha asla kendimi açmayacağım."

Aramıza sessizlik çöktü. Max'in hem duygularımı hem de büyümü sömürdüğünü hissedebiliyordum. Yanaklarıma süzülen gözyaşları kurumuştu ve ten temasımız birden buz kesti.

Max ayağa kalkıp yanımızdan uzaklaşmaya başladı. "Yemek için teşekkürler, kızlar. Sonra görüşürüz." Göle atlamasıyla aklım başıma geldi. Arkadaşları gür kahkahalar ve heyecanlı çığlıklarla peşinden suya daldı.

Tory de ben de uzunca bir süre birbirimize bakmadık. Gölün karşı kıyısını izledik. Tam da bu esnada Sirenlerin en nefret ettiğim Zümre olduğuna karar verdim.

Tory'yle öğle yemeği için Küre'ye vardığımızda kendimi hâlâ tükenmiş hissediyor, Sirenlerin çaldığı büyümü nasıl yenileyeceğimi merak ediyordum. Max'in yaptıklarını neredeyse hiç konuşmamıştık. Kardeşimin de tıpkı benim gibi kendi korkularını dillendirmek istemediğinden emindim.

Gözüme yemekhanenin köşesinde oturan Diego ve Sofia iliştiğinde masalarına yöneldik. Bir kez olsun Geraldine'in salonun göbeğinde bize yer kapmadığına seviniyordum. Bunu düşünür düşünmez içim suçlulukla doldu. Görünüşe göre Nemf saldırısı yüzünden her zamanki gibi hızlıca iyileşemiyordu, gücü daha yeni yeni tazeleniyordu.

Bakışlarım yine kanepelerine kurulmuş Dört Vâris'e takıldı. Seth benimle göz göze gelince elini kaldırıp selam verdi. Hızlıca kafamı çevirdim, en yakın arkadaşlarından biri daha birkaç saat önce en derinlerime gömdüğüm sırlarımı bana anlattırdığından ona öncekinden bile daha az güveniyordum. Max'in her şeyi ona yetiştirdiğini düşünmek midemi bulandırdı.

"Hepsinin cehennemin dibine kadar yolu var," diye tısladı Tory arkadaşlarımızın yanına ilerlerken.

Yanlarına oturduğumuzda biraz olsun gevşedim. Sofia'nın mikrofonu alıp kendi Zümre Gelişimi dersinden bahsetmesinden şikâyetçi değildim. Diego sabahını Harpylerle geçirmişti ve anladığım kadarıyla bizden çok daha eğlenceli anlar yaşamıştı.

"Az önce beni görmezden gelmedin, değil mi, bebeğim?" Seth yanımdaki sandalyeye oturup kolunu belime doladığında elektrik çarpmışa döndüm.

"Git başımdan," dedim sandalyemi uzağa sürükleyip ondan kaçmaya çalışarak.

Sofia'yla Diego'nun ona Loch Ness Canavarı'ymış gibi bakmasına aldırmadan, "Neyin var?" diye sordu.

"Sanki bilmiyorsun," diye yanıtladı Tory düz bir sesle. "Ayrıca Darcy'den hoşlanıyormuş gibi davranmayı keser misin? Kimse yutmuyor."

Kötü bir niyeti olmadığını bilsem de sözleri kalbimi sızlattı. En büyük korkumu Max'e açtıktan sonra kabuk bağlamış yaram tekrar kanamaya başlamıştı.

"Öyle demek istemedim," diye ekledi Tory bir çırpıda. Seth beni kendine bastırıp öne eğilerek kardeşime pis bir bakış attı.

"Ne demek istedin peki, *Tor?*" dedi.

"Nefesini hiç boşa tüketme. Biz ikiziz, aramıza kimse giremez," diye çıkıştı Tory. Seth'i tekrar itip birlik mesajı vermek için sandalyemi tekrar Tory'ye doğru kaydırdım.

Seth elindeki bir şeyle oynayarak kaşlarını çattı. Masanın etrafından ona buz gibi bakışlar atan herkesi süzüp sinirli bir nefes vererek ayağa kalktı.

Gitmeden önce omzumun üzerine eğildi, dudakları kulağıma sürtündü. "Yalnız kaldığında oku." Cebime bir şey sıkıştırdığını hissettim. Ardından arkasını dönüp asık suratlarıyla bizi izleyen arkadaşlarının yanına doğru yürümeye başladı.

Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım, hâlâ omzumun üzerinden kanepesine dönen Seth'i izliyordum.

Diego elini kulağıma götürüp parmaklarını şıklattı. "Dünya'dan Darcy'ye, sakın bana o perro[9]dan hoşlandığını söyleme."

Sessiz kaldım. Kısmen perronun ne demek olduğunu bilmediğim kısmen de ona verecek bir cevap bulamadığımdan. Seth'in cebime sıkıştırdığı nottan başka bir şey düşünemiyor, tenha bir köşeye kaçıp ne yazdığını okumak istiyordum.

"Yapamazsın!" Marguerite'in sesi Küre'de yankılandı. Tüm yemekhane sessizliğe gömüldü.

Arkamı döndüğümde Darius'un başında dikilirken buldum. Ignis Vârisi kopardığı yaygaraya sinirlenmiş gibi kanepedeki yerinden ona bakıyordu.

"Bitti işte, git başımdan," dedi tüm soğukluğuyla kafasını çevirerek.

"Darius, bebeğim. Yaşadığımız onca şeyi nasıl tek kalemde silip atabilirsin?" Eline sarıldı ama Darius onu görmezden gelmeye devam ederek kızın tenine bastırdığı parmaklarını çekiştirdi.

"Darius!" diye bağırdı Marguerite. Avuçlarında alevler kıvılcımlandı.

---

9 (İsp.) Köpek, it –*ç.n.*

Vârisler hışımla yerlerinden fırlarken Darius neredeyse hırlayarak kıza döndü. Marguerite'ın yarattığı alevler söndü ve geri çekilip bir özür mırıldanarak başını eğdi. Aralarında Kylie'nin de bulunduğu birkaç arkadaşı hızla yanına koştu. İçeriye çöken gerginlik beni de gerdi.

"*Onlar* yüzünden, değil mi?" Salonun öteki ucundan bizi işaret ettiğinde yüreğim ağzıma geldi. "Ortaya çıktıklarından beri bir tuhafsın."

"Kendini küçük düşürmeyi kes," dedi Caleb gözlerini devirerek. "Darius'un senden aylardır bıktığını kabullen. Hayatına devam et, becerecek başka birini bul. Duyduğuma göre bolca pratiğe ihtiyacın varmış zaten."

Marguerite dehşetle Darius'a döndü. "Ama beni seviyorsun."

Darius sırıtarak arkadaşlarına dönerken içeriye derin bir sessizlik çöktü. "Seni seviyor muyum?" dedi bir kahkaha patlatıp tekrar ona dönerek. "Haftada bir yattık diye ne hayallere kapılmışsın."

Marguerite'in suratı kıpkırmızı kesildi. Arkadaşları onu uzaklaştırmaya çalıştı, içlerinden biri sırtını sıvazlıyordu.

Seth bir kahkaha patlattığında Kylie nefret dolu gözlerini ona çevirdi. "Al birini vur ötekine. Lanet Darcy Vega'yla geçen cuma barda ettiğiniz dansın videosunu gördüm."

Aer Vârisi yaralanmış gibi kalbini tuttu. "Affedersin, bebeğim. Senden izin almayı unuttum mu? Çok eşli olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Kylie keskin bir nefes verip yumruklarını sıktı. "Hayır, Seth. Ağzından bir kez bile öyle bir şey *çıkmadı*."

Seth omzunu Max'e yaslayarak, "Hadi ya," dedi umursamazca. "Eh, kalkıp da beni yargılayamazsın."

Kız ona buz gibi bir bakış attı. "Yalancının tekisin."

Dört Vâris ölüm sessizliğine büründüğünde kalbim durdu. Max boynunu kütürdeterek öne doğru bir adım attı. "Az önce söylediğin şeyi tekrarlar mısın, tatlım?"

Kylie hızla geri adım attı, gözlerinden ufak bir korku parıltısı geçti. "Çok eşli falan değil, Max. Düpedüz beni aldatıyor."

Kaşlarım kalktı, midem düğümlendi. Hakkını yiyemezdim. Kendince onlarla mücadele ediyordu ve Seth'in yediği bokun yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti.

Darius, Marguerite'in etrafından dolanmak için hamle yaptığında kız koluna dört elle sarıldı. "Lütfen," dedi yalvarırcasına.

Darius'un gözleri karardı. "Bırak kolumu," dedi ürkütücü bir sakinlikle.

Marguerite, Darius onu dövmekten beter etmiş gibi irkilerek geri çekildi. Diğer Vârisler de kızların arasından geçerek Darius'un peşine takıldı. Küre'den çıktılar ve kapı kapanır kapanmaz içerisi uğultularla doldu.

Marguerite kıyafetinin koluyla gözlerini sildi. Onları izlemeyi kesmem gerektiğini fark etsem de çok geç kaldım. Kylie'yle ikisinin bakışları doğruca üzerimize kilitlendiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Sürtükler geliyor," diye fısıldadı Tory kolumu çekiştirerek.

Bize doğru gelirlerken yeri döven öfkeli adımlarının sesiyle kalbim eş zamanlı atıyordu. Sofia'nın beti benzi attı. Diego ise eliyle kolunu kavradı, çenesi gerildi. Bir çift kaplan gibi üzerimize gelen kızlara baktı.

Tory kendini savunmaya hazırlanır gibi yumruklarını sıkmıştı. K.İ.Ç. üyelerinden en ufak bir iz yoktu ve Kylie'yle Marguerite'in çetesindeki kızların çoğu bir üst sınıftı. Bu da yarım yamalak kullanabildiğimiz güçlerimize bel bağlayamayacağımız anlamına geliyordu.

İşler büyümeden önce onlara bir açıklama yapıp paçayı sıyırabileceğimizi umarak arkamı döndüm. Ne var ki tam da o sırada masamız havaya fırladı. Tory'yle yere kapaklandık. Sofia tiz bir çığlık atıp Diego'yla öteki tarafa savruldu. Masa hızla tepemize yükselip alevlere boğulduğunda diğer öğrencilerden çığlıklar yükseldi.

Elimi kaldırarak kendimi korumaya çalıştım. Birer alev topuna dönüşmüş bardaklar ve tabaklar yağmur gibi üzerimize yağarken iyice paniğe kapıldım.

Ben kaçmak için ellerim ve ayaklarım üzerinde doğrulurken Tory de onlara bir alev topuyla karşılık verdi. Fakat saldırısı fazla yükseğe uçup hedefini ıskaladı. Kızların üzerinden geçip salonun öteki ucundaki duvara çarptı.

Masa sertçe yere geri çakıldığında kaçmak için telaşla ayağa kalktım. Doğrulup arkamdaki yıkıma döndüm, arkadaşlarımın iyi olup olmadığını kontrol ederken kalbim hiddetle göğsümü dövüyordu.

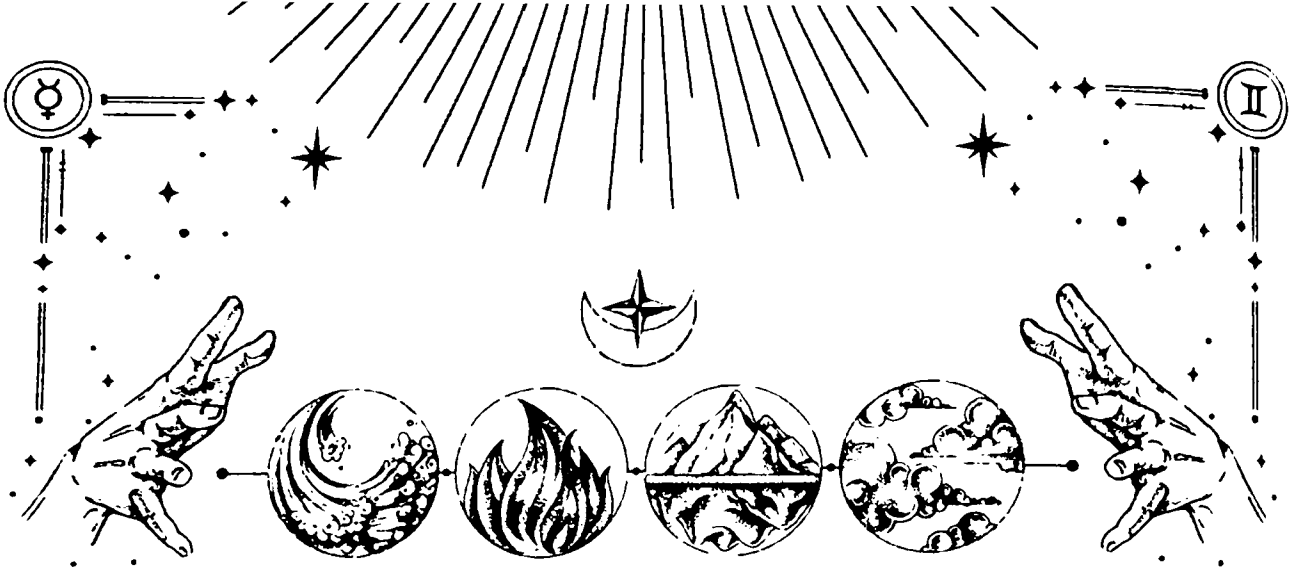
"Sana ne verdi?" diye sordu Kylie. Ben ne olduğunu anlamadan elini ceketimin cebine daldırdı.

Seth'in cebime sıkıştırdığı notu aldığında ağzından bir şaşkınlık nidası çıktı. Kâğıdı açıp üzerinde yazan şey her neyse ona geçmek bilmeyen bir süre boyunca baktı. Bir hıçkırıkla notu yüzüme fırlatıp öğrenci kalabalığına doğru koştu.

"Zodyak'tan siktir olup gidin, pis sürtükler," dedi Marguerite tükürürcesine. Gözleri nefretle dolup taşıyordu. Çetesini de alıp hışımla yanımızdan uzaklaşırken bakışlarım ayağımın dibine düşen kâğıda kaydı. Seth'in kargacık burgacık el yazısıyla karaladığı sözcükler kalbimi tekletti.

Dansta bana eşlik et.

Kızların kapıyı arkalarından çarparak kapattıklarını duydum. Midem ağzıma geldi. Her şeyin daha yeni başladığını biliyordum.

TORY

YİRMİNCİ BÖLÜM

Vârislerle dans ettiğim geceye dair tüm soruları savuşturarak geçirdiğim koca bir günün ardından sarhoş Tory'nin yine başıma dert açmaktan başka bir işe yaramadığını kabullenmeye hazırdım.

Ertesi sabah Küre'ye adım atar atmaz Marguerite ve Kylie'nin öfkeli bakışlarına maruz kaldık. Sorunlarının kaynağı kendilerine sevgili diye seçtikleri pislikler değil de bizdik sanki. Olur da ortalığı bir kez daha ayağa kaldırırlar ve afra tafralarıyla uğraşmak zorunda kalırsak diye karnımızı derse giderken doyurmaya karar verdik.

Gün sonunda Temel Büyü dersimiz bittiğinde Darcy'ye hızlıca veda ettim ve Jüpiter Salonu'nun tonozlu koridorlarının farklı uçlarına yöneldik. Diego ve Sofia'yla Venüs Kütüphanesi'nde çalışacaklardı ama benim kafam daha fazla ders kaldıracak durumda değildi. İki saat sonra akşam yemeği için Küre'de buluşmayı planlamıştık ve o zamana kadar biraz kestirme niyetindeydim.

Sabahın körüne koydukları dersler dört dörtlük uyku düzenimi mahvediyordu ve saat gece yarısını bulmadan önce yatma

alışkanlığını bir türlü edinemiyordum. Kendimi bildim bileli gece kuşu olmuştum, gün battığında hayat benim için yeni başlardı. Bu yüzden de yatma vaktimi değiştirmektense açığımı öğle uykusuyla telafi etmeye karar vermiştim.

Binanın arka kapısına doğru yürürken üst sınıflardan bir öğrenci omzuma öyle sert çarptı ki çantam düştü ve tüm kitaplarım yere saçıldı.

Ona bir küfür savurup eğilerek hepsini toplamaya koyuldum. Sınıfın kalanı çoktan merdivenden inerek çıkışa üşüşmeye başlamıştı. Kasti olduğundan şüphelendiğim birkaç tekme yüzünden etrafta koşuşturup uçuşan kâğıtlarımı toplamak zorunda kaldım.

Her şeyimi bir araya toplayıp çantama tıkıştırmaya uğraşırken merdiven boşluğundan gelen kıkırtı seslerini duydum.

"Acele et!" Marguerite'in sesini hemen tanıdım. "O sonradan görme erkek arkadaş hırsızının eli kulağındadır. Her saniyeyi videoya çekmemiz gerek," diye tısladı.

Duraksayıp kulaklarımı dört açtım, içimden bir ses kimden bahsettiğini bildiğimi söylüyordu.

"Darius'la ciddi ciddi çıkmadığınızı sanıyordum," dedi bir diğer kız.

"O benim," diye hırladı Marguerite. "Bunu görmemek için kör olman gerek!"

"Pegasus bokuna dikkat et, Bianca!" diye bağırdı Kylie.

Doğrulup merdiven boşluğuna arkamı döndüm, uzun yoldan gidip kurdukları hain planı suya düşürecektim ama birden duraksadım.

Şimdiye dek hiçbir kavgadan kaçmamıştım. Neden şimdi sırf bu yol sahibi olduklarını iddia ettikleri bir grup erkek müsveddesininkiyle kesişti diye benden intikam almaya çalışan bir grup kötü kızdan kaçacaktım ki?

Merdivene bakıp bir şeyler düşünmeye çalıştım. Basamaklar dar ve kıvrımlıydı. Seslere bakılırsa kızlar pek uzakta değildi.

Büyümle öğrencilerden birine kafa tutma şansım hâlâ çok düşüktü ama onları kolayca ava giderken avlayabilirdim.

Ellerimi kaldırıp pis pis sırıtarak suya uzandım, büyümü iyice biriktirip avuçlarımı kaldırarak basamaklardan aşağı gürül gürül dökülen güçlü bir dalga fırlattım.

Sırılsıklam olan kızlar tiz bir çığlık atarken oyalanmadan topukladım.

Çok geçmeden merdiveni tırmanan ayak sesleri duyuldu. En yakınımdaki kapalı kapının ardına saklanıp kendi kendime sırıtarak dışarıya kulak kabarttım. Öfkeli haykırışları ve yeri döven ayak sesleri yanı başımdan geçip giderken kahkahayı basmamak için dudağımı ısırmam gerekti. Beni görmediklerinden en azından bugünlük başımı ağrıtamayacaklardı.

"Birinden mi saklanıyorsun?" dedi arkamdan gelen ses keyifle. Boş olduğunu sandığım sınıfa döndüğümde midem kasıldı.

Bakışlarım oturduğu yerden sinsi bir gülümsemeyle beni izleyen Caleb'a takıldı.

"Kahretsin, sırtlan sürüsünden kaçarken bir timsahın ağzına düştüm," diye homurdandım.

"Aslanı bana layık görmüyor musun yoksa?" diye takıldı. Ayağa kalkmaya zahmet etmiyor olması bana kaçma şansım olmadığını düşündürdü.

"Hayır, aslanlar birlikte avlanır. Sen gözüme avını köşeye sıkıştırmak için yardıma ihtiyaç duyan bir tip gibi görünmüyorsun."

"Bazen avım parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadan kucağıma düşüverir," diye karşılık verdi. Kararan gözlerinde beliren açlık dikkatimden kaçmadı.

Sakinleştirici bir nefes alıp arkama bakmadan kaçma dürtümü bastırdım. İkimiz de beni kapana kıstırdığını ve görgü tanıklarıyla dolu koridorlarda koşuşturmanın duvarın birine mıhlanıp kanımın emilmesiyle sona ereceğini biliyorduk. Aynı şeyi tekrar tekrar yaşamak istemiyordum. Bazen kaderine boyun

eğmek de mücadele etmek kadar onurlu bir davranıştı. Günün birinde ona karşı koyacak kadar güçlenecektim ama her ne kadar sinir bozucu olsa da o gün bugün değildi.

"Daha fazla oyalanmasak mı o zaman?" diyerek kararlılıkla ona doğru bir adım attım. Kan torbası olmak kaçınılmazsa bunu kendi şartlarımla yapacaktım. Uzun saçlarımı sağ omzuma toplayıp boynumu ona açarken bile kendimden emin tavırlarla ona yaklaşmaya devam ettim.

Caleb'ın bakışları boynumda gezinip vücudumun aşağılarına, kıvrımlarıma kaydığında mavi gözlerinde bambaşka bir açlık belirdi.

Yerinden ağır ağır kalktı. Bir adım ötesinde duraksayıp yüzüne bakmak için başımı geriye eğdim.

"Biliyor musun? Gücünü hissedebiliyorum," diye fısıldadı. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya yeltenmese de sözleri nabzımı hızlandırmaya yetti. İşini bir an önce bitirmesini dilesem de ona yalvarmamın bana fayda edeceğini sanmıyordum. Böylece olduğum yerde dikilmeye devam ettim.

"Madem öyle ne olduğuma dair bir fikrin var mı?" diye sordum. Zümrelerin de şekerlemeler gibi farklı tatları var mıydı acaba? Umarım şansım yaver giderdi de en sevdiği çıkmazdım.

"Maalesef. Sadece büyünün derinliğini, kudretini hissedebiliyorum. *Güçlüsün.* İçimden bir ses ona hükmetmeyi öğrendiğinde iznin olmadan kanının bir damlasını bile alamayacağımı söylüyor." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında bir süre gözlerimi ondan alamadım, uzamış azı dişleri ortada olmasa karşımdaki manzara belki daha çok hoşuma giderdi.

"Neden beni sömürmene izin vereyim ki?" dedim kaşımı kaldırarak. Evet, elim kolum şimdilik bağlıydı. Ona izin vermiyor, yalnızca olacakları gönülsüzce kabulleniyordum. İkimiz de ona engel olmayacağımın farkındaydık... *Şimdilik.* Ama söylediği kadar güçlüysem zamanı geldiğinde onu yakınıma bile sokmayacağımdan emindim.

Caleb uzanıp soğuk parmaklarını boğazımın çukurunda atan nabzımın üzerinde gezdirdi. Tenim gergin bir enerji ve itiraf etmeyi reddettiğim ufak bir zevkle karıncalandı.

"Sen de bir Vâris'sin. Hesaplaşma'yı başarıyla geçip Zodyak'taki eğitimini tamamlarsan muhtemelen uzunca bir süre birbirimizin hayatında olacağız."

"Küçük grubunuzun tek derdi kardeşimle Hesaplaşma'dan kalmamızı sağlamak değil miydi? Buradan gitmemizi istemiyor muydunuz?" diye karşılık verdim.

Geniş omuzlarından birini silktiğinde gitmemizi sandığım kadar çok istemediği izlenimine kapıldım. Dördü de düpedüz pislikti ama hepsini tek tek değerlendirecek olursam Caleb beni kenarda köşede kıstırıp boynumu ısırmaktan öteye gitmemişti. Mağaradaki olayı hatırlamak bile istemiyordum ama o zaman bile gözlerinden ufak bir tereddüt geçtiğini gördüğüme emindim.

Hâli, tavırları bana ortada büyük bir oyun olduğu ve bunun bir parçası olmaya zorlandığını düşündürüyordu. Başından beri ondan diğerlerinden sezdiğim kötülüğü sezmemiştim. Fae dünyasının nasıl işlediğini artık az çok anlamaya başlamıştım, gözünü onun yerine diken herkese aynı şeyleri yapacağını biliyordum. Hiçbirinin bana özel olduğunu düşünmüyordum.

"Olacakları merak ediyorum," diye itiraf etti. "Belki başarısız olur ve dönem sonunda okuldan şutlanırsın. Belki güçlenir ve doğuştan gelen haklarını geri alırsın. Anne baban öldürülmeden önce ailelerimiz Semavi Danışmanlar olarak bilinirdi. Vahşi Kral ortalığı bu kadar karıştırmasaydı bu görevi biz devralacak, daima yanında olacaktık. Hesaplaşma'dan kalıp o sıkıcı, fani hayatına geri gönderilebilirsin. Ya da şu an yaşadığın zorluklarla güçlenir, mezun olursun."

"Diğer bir deyişle öbür Vârislere uymaya ve kalkıştıkları aptalca oyunlara dâhil olmaya devam edeceksin ve karnın her acıktığında üzerime atlayacaksın," diye çıkıştım.

"Aynen öyle," diye karşılık verdi gülerek.

Sinirle ofladım. Bu dünyada beyaz atlı prensler yoktu. Gerçi buna neden şaşırıyordum ki? Bunca zaman bir tanesinin çıkagelip beni boktan hayatımdan kurtarmasını nasıl beklemediysem bundan böyle de beklemeyecektim. Uzun zamandır Darcy'yle başımızın çaresine bakıyorduk ve Elementlerimizi kontrol etmeyi öğrenip Zümre'mizi keşfettiğimiz an okuldaki tüm ahmaklar kime çattıklarını görecekti.

"Ne yapacaksan bir an önce yap artık. Tekrar etmem gereken dünya kadar konu var." *Daha doğrusu yatağımla bir randevum var ama bunu bilmesine hiç gerek yok.*

"Teklifimi duymak istemiyor musun, Tory?" dedi kişisel alanımı iyice ihlal edip ağır ağır yakınıma sokularak. Adımı dudaklarından duymak içimi bir hoş etti.

"Söyleyeceğin hiçbir şeyin beni yemeğin olmaya teşvik edeceğini sanmıyorum," dedim düz bir sesle.

"O kadar emin olma," diye karşılık verdi.

Ona ne demek istediğini sormama fırsat vermeden parmaklarıyla çenemi kavrayıp dudaklarıma yapıştı.

Öpücüğü kalbimi tekletti, dilini ağzımın içine kaydırdığında her bir zerrem arzuyla doldu. Ne kadar çekici bir adam olduğunun farkındaydım elbette; keskin hatlarını ya da daima kusursuz fakat bir o kadar çabasız sarı buklelerini görmemek için kör olmam gerekirdi.

Onu itmeliydim. Caleb *onlardan* biriydi. Ne var ki onu itme niyetiyle ellerimi göğsüne bastırdığımda parmaklarım kendiliğinden sert kaslarının üzerinde gezinmeye başladı.

Caleb'ın boğazının derinliklerinden memnuniyet dolu bir ses yükseldi. Belimi kavrayıp uyluklarım masasının sert kenarına çarpana dek beni geri geri yürüttü.

Beni kolayca üzerine oturtup bacaklarımı ayırarak aralarına girdi. Arzusunun bariz kanıtını kıyafetlerimizin üzerinden kasıklarıma bastırmasıyla kalbim duracak sandım, aleti ağzımı sulandıracak kadar büyük, kalın ve sertti.

Dudaklarının tadını çıkarırken ellerimi boynuna dolayıp onu kendime çektim ve parmak uçlarımla saçlarını keşfe çıktım.

Caleb dizimi kavrayıp başparmağıyla uzun çorabımın ucunu okşadı, ardından elini uyluklarımın yukarısına doğru kaydırmaya başladı.

Parmakları eteğimin altına kaydığında nefesim kesildi. Öteki bacağımı beline dolayıp onu devam etmeye teşvik ettim.

Ondan nefret edip etmediğimi bilmesem de kanımın kaynadığını ve arzumun giderek körüklendiğini biliyordum. Beni ısırmaktan, gücümün büyük bir kısmını çalmaktan geri durmayacaktı ama belki ona bu konu hakkındaki hislerimi gösterebilirdim. Bir kereliğine ben de ondan bir şey alabilirdim.

Benimkilerin üzerinde hareket eden dudaklarının o kendini beğenmiş gülümsemesiyle kıvrıldığını hissedebiliyordum. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp şaşkınlıkla geri çekilmesine neden olacak kadar sertçe ısırdım.

Caleb gülerek bakışlarını üzerimde gezdirdi, hâlâ eteğimin altındaki eli külotumun birkaç santim ötesinde öylece hareketsiz duruyordu. Merakla ne yapacağını bekledim. Durmasını istemiyordum ama bunun da o sapkın oyunlarından biri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Neden?" dedim nefes nefese. Bunun önceden planladığı kasti bir hamle olmadığını bilmem gerekiyordu. "Benden istediğin her şeyi alabilirsin. Neden beni öptün?"

"Kanını ve gücünü alabilirim," dedi kötücül bir sesle. Bakışları yüzümden vücuduma kaydı. "Ama bunlardan fazlasını istiyorum. Ben bir Boğa'yım; kafamıza bir şeyi koyduk mu kimse bizi yolumuzdan döndüremez."

Genzimden alaycı bir ses döküldü. Burç zırvalıklarına hâlâ tam anlamıyla ikna olmuş değildim. Sanırım bir yanım pek çok faninin ufak bir güven kırıntısı için hevesle okuduğu gazetelerdeki o saçma tavsiyeleri aşamıyordu. Gerçi içinde bulunduğum durum düşünüldüğünde hepsine inanmam gerekirdi.

Ona güvenmeli miydim bilmiyordum. Erkek zevkimin berbatlığı dillere destandı ve daima, *daima* kötü adamları bulur çıkarır onlara tutulurdum. Ne var ki hiçbir şey içimi kontrol edemediğim bir şeye bulaşmak kadar tarifi imkânsız bir heyecanla dolduramazdı ve Caleb Altair rüzgâr kadar öngörülemez biriydi.

"Geçen gece bu fikre o kadar da karşı değil gibiydin," dedi sessiz kaldığımda.

"O sarhoş Tory'ydi," dedim. "Kötü kararlar ondan sorulur, yerinde olsam yaptıklarını ya da yapabileceklerini düşünüp boş yere heveslenmezdim. Ayık Tory'yi onunla bir tutma."

"Peki ben gerçekten kötü bir karar mı olurdum?" dedi keyifle.

Dudaklarımın kenarları belli belirsiz yukarı kıvrıldı. "Öyle olduğunu gözüm kapalı anlayacak kadar kötü karar verdim."

"Tam olarak kaç tane?" diye sordu. Başını eğip dudaklarını boynuma sürttüğünde kirli sakalı tenimi çizdi.

"Berbat bir işe kalkıştığımı bilecek kadar çok." Ağzı benimkinin köşesine değdiğinde nefesim kesildi. "Muhtemelen beni bundan caydırmaya yetmeyecek kadar az."

Kıkırdadığında çıkan ses ayak parmaklarımın kıvrılmasına, ellerimin masanın ucunu sımsıkı kavramasına neden oldu.

Geri çekilip gece göğünü andıran gözlerini benimkilere dikti. Aramızda yapmak üzere olduğumuz şeyin artılarını ve eksilerini tartmama yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Beni buraya o getirmemişti. Tesadüfen karşılaşmıştık ve vücudumdaki, başladığımız şeyi bitirmem için bana yalvaran sızıyı inkâr edemezdim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, kasıklarımın dibindeki elinin altındaki nokta için için yanıyordu. Parmaklarını birkaç santim daha yukarı kaydırmasını her şeyden çok istiyordum. Hem Vârislerden biriyle aramı düzeltmek o kadar kötü olmazdı.

Bakışlarım üzerindeki okul üniformasında gezindi ve dudağımı ısırarak beyaz gömleğinin üst düğmesini açmak için elimi göğsüne uzattım.

Caleb arzuyla ağırlaşmış göz kapaklarının ardından düğmelerini açmamı izledi. Çıplak göğsünü yeterince ortaya çıkardığımda elimi kumaşın altına kaydırıp avuçlarımı kaslarının sert hatlarında gezdirdim.

Dokunuşumla ürpererek tekrar dudaklarıma yapışmak için öne doğru eğildi. Bu kez tereddütlerimin son kırıntılarını da bir kenara bırakıp kendimi âna bıraktım. Burada olmak şimdiye dek bana aradığım zevki sunmamıştı, hepsini ondan almaya itirazım yoktu.

Eteğimin altındaki eli tekrar hareket etmeye başladı ve başparmağını tam da istediğim yere bastırdı. Klitorisimi okşadığında dudaklarımdan zevk dolu bir inilti koptu.

Külotumun ince kumaşının üzerinde daireler çizerken her yanım karıncalandı, sırtım yay gibi gerildi.

Boştaki eliyle gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında öpücükleri daha da telaşlı hâle geldi. Ona aynı şekilde karşılık vererek avuçlarımla vücudunu keşfetmeye devam ettim.

İçimdeki sızı giderek şiddetleniyor, beni zevkin doruğuna sürüklemeye devam ederken ondan daha fazlasını istiyordum. Elini bir an için üzerimden çekip külotumu kenara iterek parmağını ıslak kıvrımlarımın arasına kaydırdı.

İnleyerek ona devam etmesini söyledim. Caleb gömleğimin düğmelerini açar açmaz sütyenime uzanıp memelerimi okşadı.

Dudaklarımı bırakıp geçtiği her yeri için için yakarak dilini çenemden boğazıma doğru kaydırdı. Ağzı nabzımın attığı noktayı bulduğunda gerildim. Fakat beni ısırmadı, şimdilik. Daha da aşağılara ilerlediğinde hafifçe geriye eğilerek ona tüm bedenimi sundum.

Dudakları memelerime ulaştığında sütyenimi çekiştirdi. Ağzı meme ucumun etrafına kapanırken ikinci parmağını içime kaydırarak sadece en büyük günahkârlara bahşedilen o meziyetle beni becermeye devam etti.

Bir sınıfta olmamıza aldırmadan daha yüksek sesle inledim, biraz daha geriye uzanıp gözlerimi kapattım. Kaslarımın parmaklarının etrafında gerilmeye başladığını hissedebiliyordum. Caleb durmadı, daha sıkı kavrayıp beni darmaduman ederken dudaklarını tenimden bir saniye bile ayırmadı.

Başparmağıyla klitorisime işkence ettikçe nefesim hızlandı ve sınıfta yankılanan bir haykırışla doruğa ulaştım.

Caleb hırlayarak dudaklarıma yöneldi, orgazmımın son demlerinde bile beni bırakmadı.

Dudaklarıma tatlı öpücükler kondururken kollarının arasına yığıldım. Ufak bir tereddütle elini eteğimin altından çıkardı.

Beni bırakıp birkaç adım geri çekildiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Birazdan Vampirlik sanatını uzmanından öğrenmek isteyen bir öğrencim gelecek," dedi mahcup bir tavırla.

Dudağımı dişleyerek gözlerimi gömleğinin açıkta bıraktığı V şekilli kusursuz kaslarında gezdirdim. Pantolonunun altında kaybolan kaslarını ve kumaşı zorlayan ereksiyonunu inceledim.

"Sadece benim zevkimi mi düşünüyordun yani?" dedim şaşkınlıkla, gömleğimin düğmelerini yavaşça iliklemeye başlayarak.

Caleb'ın dudakları seğirdi. "Hiç de bile, ben alacağımı aldım," dedi tüm uzuvlarıma bir sıcaklık yayılmasına neden olan gözlerle beni süzerek. Parmaklarını ağzına götürüp zevk sularımı emdiğinde her bir zerrem daha fazlasını isteyen müthiş bir arzuyla doldu.

Kendi gömleğinin düğmelerini iliklemeye koyulduğunda vücudunu daha fazla izleyemeyeceğim için ufak bir hayal kırıklığı hissettim.

Bacaklarımın beni taşıyacağına güvenmediğimden masanın tepesinde oyalanmaya devam ettim. Aramıza tuhaf bir sessizlik çöktü. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini kestiremiyordum. Kalkıp da bunu bir ilanı aşka yoracak değildim ama iyi kötü bir uzlaşmaya varmış, birbirimizden nefret etmediğimiz bir orta yol

bulmuştuk sanki. Caleb'la böyle bir arkadaşlık kurmayı memnuniyetle kabul edeceğimi inkâr edemezdim.

Koyu mavi gözleri tekrar boynuma kayınca dramatik bir tavırla iç geçirdim. Elimi külotumu düzeltmek için bacaklarımın arasına kaydırdığımda bakışları karardı.

"Beni ısıracaksın, değil mi?" dedim masanın kenarını beklentiyle sıkıca kavrayarak.

"Çabalarımın bir karşılığı olmasın mı?" diye takıldı. Elimi kolumu sallaya sallaya çıkıp gitmeme izin vermeyecek gibiydi.

"Eh, en azından sadece ben tatmin oldum diye üzülmeyeceğim," dedim sırıtarak.

Caleb'ın gözleri keyifle parladı. "Bir dahaki sefere sana uzun saatler ayıracağım," diye mırıldandı. "İkimiz de fazlasıyla tatmin olacağız."

Sözleri nabzımı hızlandırsa da ona bir şey çaktırmamaya çalıştım. "Bir dahaki sefere mi?" dedim beni üzerinde oturduğum masada sertçe becerdiğini hayal etmiyormuşum gibi kaşımı kaldırarak.

Bir süre öylece yüzüme baktıktan sonra bana doğru bir adım atarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Cuma günkü dansa katılacak mısın?" diye mırıldandığında kalbim tekledi. Bana eşlik etmek mi isteyecekti? Az önceki kaçamağımız eğlenceliydi ama tüm akademinin karşısında onunla boy göstermeye hiç niyetim yoktu.

"Şey... evet," dedim konuyu nereye getireceğini merak ederek.

"Neden boş vermiyorsun?" diye sorduğunda şaşkınla gözlerimi kırpıştırdım. Beni dansa davet etmiyordu demek, tek derdi arkadaşlarımla güzel vakit geçirmeme engel olmaktı.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" dedim başımı hafifçe eğip elinin yüzümden kaymasına neden olarak.

Ses tonumdaki değişikliği fark eden Caleb'ın dudakları seğirdi. Yüzümden düşürdüğüm elini kolumdan aşağı kaydırdı.

"Gizlice odana gelirim diye düşünmüştüm. Tüm akşamı birlikte geçirirdik," dedi imalı bir sesle.

"Bunu istediğimi nereden çıkardın, Toprak Çocuk?"

"Toprak Çocuk mu?" diye tekrarladı sırıtarak. Elini önüme uzatarak avucunda mavi bir çiçek açtırdı. Büyüsüyle beni etkilemeye mi çalışıyordu?

"Belki istediğimi çoktan almışımdır," dedim ve çiçeği almaya yeltenmeden masanın ucuna kaydım.

Caleb çiçeği yok etti ve kötücül bir gülümsemeyle önüme geçip gitmeme engel oldu.

"Daha fazlası için geri geleceğinden eminim," dedi. Hızlanan nabzım haklı olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Yine de sırf onun için dansa gitmekten vazgeçemezdim.

Sınıfın kapısı açıldı. Panikle kafamı çevirdiğimde Su Elementi dersinde gördüğüm Vampir'in içeri girdiğini gördüm. Samimi pozisyonumuzu görmesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı ama ben bir yalan uydurmaya fırsat bulamadan Caleb dişlerini tenime sapladı.

Yüzümü buruşturup acıyla inleme dürtümü bastırmaya çalıştım. Caleb kıpırdamama engel olmak için elini saçlarımın arasına geçirdiğinde dişlerimi sıktım.

Geçmek bilmeyen birkaç saniye sonra geri çekildi ve ufak bir keyifle pırıldayan gözlerini benimkilere dikti. Suratına bir yumruk geçirmek için yanıp tutuşsam da kendime hâkim oldum. Buna kalkışmam kıçımın üzerine oturmamla sonuçlanırdı muhtemelen.

"Günün ilk dersi, Teddy," dedi Caleb dikkatini bizi iş üstünde basan oğlana çevirerek. "Daima gücünün yettiği en güçlü canlıdan beslen. Tory henüz büyüsünü kontrol edemiyor, şimdilik karşımda aciz. Ama şansına küs, onu ben sahiplendim. Dişlerini ondan uzak tutacaksın."

Masanın tepesinden inip Caleb'i iterek yere düşmüş çantamı aldım.

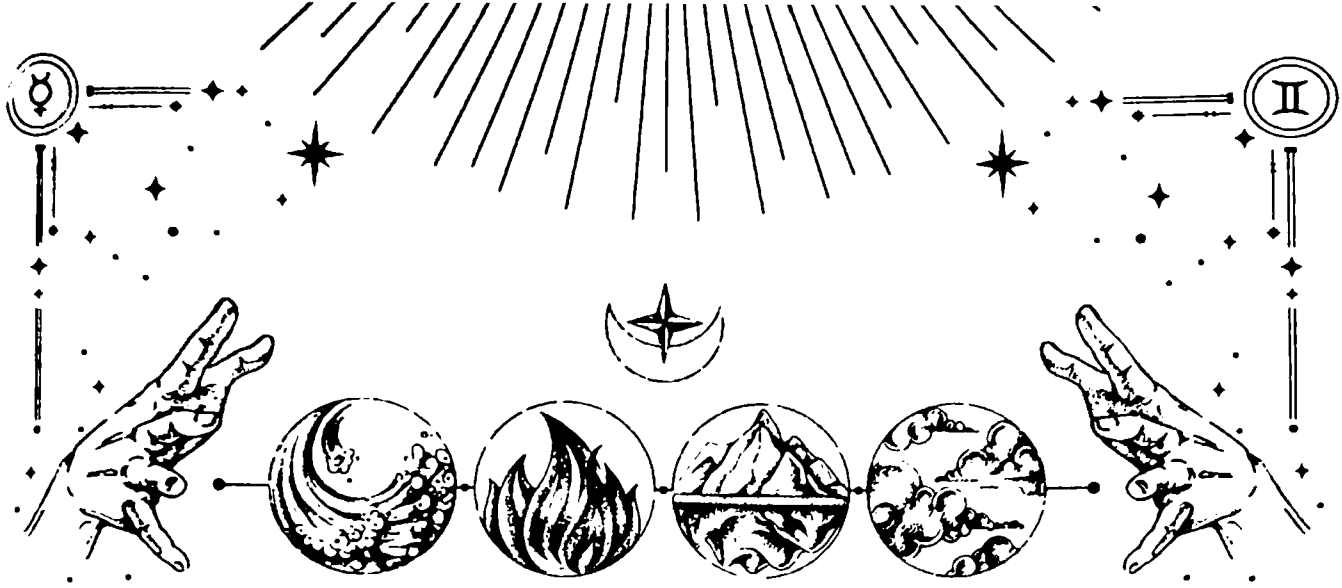
Caleb'ın uyarısına rağmen benimle şansını denemek istiyormuş gibi duran Teddy'ye dönüp, "İkinci ders," dedim buz gibi bir sesle. "İntikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu sakın unutma. Kardeşim de ben de hepinizden daha güçlüyüz ve zamanı geldiğinde bize yaşattıklarınızı unutacağımızı sanıyorsanız aptalın önde gidenisiniz demektir."

Omzuna çarparak yanından geçtiğimde Teddy yana sendeledi. Verdiğim göz dağı işe yaramış olacaktı ki sorunsuzca kapıya vardım.

Tam dışarı çıkarken Caleb'ın sesini duydum.

"Sonra görüşürüz, Tory," dedi. Utançla gömleğimi düzeltirken onu görmekten korkuyor muyum yoksa sabırsızlıkla bekliyor muyum emin olamadım.

Ayışığı Kitaplığı

DARCY

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dans günü gelip çatmıştı. Tory'yle birlikte yepyeni kıyafetlerimizle Küre'ye gidiyorduk. Kardeşim son dakikada internetten üzerimizdeki elbiseleri sipariş etmişti. Mirasımızı çoktan almışız gibi parasını çarçur edişini izlemek hoşuma gidiyordu. Oysa mirasımızı almak için önce Zodyak'ta kendimize bir yer edinebilmek adına Hesaplaşma'yı geçmemiz, sonra da harçlıklarımızdan çok daha fazlasına kavuşmak için mezun olmamız gerekiyordu.

Elbisem ipeksi lacivert bir kumaştan yapılmıştı, kolları dantelleydi ve eteği dizlerimin üzerine dökülüyordu. Tory'nin üzerindeyse kıvrımlarını sımsıkı saran siyah bir maksi elbise vardı. Altına taktığı push-up sütyenle tüm dikkatleri memelerine çekiyordu. Saçlarımı gevşek bir topuzla toplamıştım, kardeşimse tutamlarını kıvırıp açık bırakmayı tercih etmişti.

Gökyüzü pastel tonlarına boyanmış bir tablo gibiydi, bulutlar alabildiğine uzanan açıklıkta hareketsizce duruyordu.

Loş akşam ışığının altında bronzun koyu bir tonunda parıldayan Küre karşımızda yükseliyordu. Birbirinden şık giyimli

öğrenciler akın akın binaya geliyordu. Etrafı sarmış heyecanı hissetmemek imkânsızdı. Benim bile içim içime sığmıyordu.

Gözüme bacaklarının etrafında uçuşan açık mavi elbisesiyle Sofia ilişti. Koluna şık bir takım elbise giymiş Diego'yu takmıştı. Sohbet edip gülüşmelerini ufak bir tebessümle izledim.

Tam Tory'yle onlara yetişmek için adımlarımızı hızlandırmıştık ki bir el arkadan kolumu kavrayıp beni kendine döndürdü. Doğruca Seth'in vücuduna yaslandım. Burnunu şakağıma sürttü. Ensemdeki topuzumdan kurtulmuş bir tutam saçımı parmağına dolayıp nazikçe çektiğinde her yanım ürperdi.

"Selam, bebeğim."

Boynundan yoğun bir misk kokusu yayılıyordu. Kokusunun cazibesine karşı koymaya çalışıp elimle sert pazusunu iterek ondan bir adım uzaklaştım. Ufak bir topuzla topladığı saçları, bilhassa da kaslı gövdesini sıkıca saran dar beyaz gömleği ve kalçasından düşecekmiş gibi duran koyu renkli pantolonuyla tam bir zengin piçini andırıyordu. Onu tek lokmada yiyip bitirmek isteyeceğim kadar yakışıklı görünüyordu ve suratındaki sırıtışa bakılırsa hislerimiz karşılıklıydı.

Boğazımı temizledim. "Selam."

Tory'nin bakışlarını üzerimde hissetsem de ağzını açıp bir şey söylemedi. Neden sessiz kaldığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Niyetim seni odandan alıp buraya kadar eşlik etmekti ama içeride kimse yoktu." Bu büyük bir gizemmiş gibi kaşını kaldırdı. "Yolumu gözlemiyormuşsun gibi geldi."

Gözlerimi devirsem de yüzüme muzır bir gülümseme yayıldı. Tüm kampüsü ele geçiren coşku dayanılmazdı ve Vârislerden biriyle ufak bir şakalaşmadan zarar geleceğini sanmıyordum.

"Teklifini kabul ettiğimi hatırlamıyorum," dedim omzunun üzerinden etrafa bir bakış atıp birini arıyormuş gibi yaparak. "O notu kız arkadaşına yazdığını ama bir şekilde benim cebime girdiğini sandım."

O pis pis sırıtarak aramızdaki mesafeyi kapatırken arkamı döndüm. Tory, Sofia ve Diego'ya katılmıştı, yolun sonunda beni bekliyorlardı.

İçim bir hoş oldu. Bu konuşmayı bir an önce sonlandırıp Seth'in yanından ayrılmam gerektiğini biliyordum.

Seth daha da yakınıma sokuldu, parmaklarını bileğime doladığında damarlarıma bir sıcaklık yayıldı. Ağzını kulağıma yaklaştırarak fısıldadı. "Mesajı almıştır herhâlde. Aramızdaki her şey bitti."

"Çok eşlisin sanıyordum." Tekrar geri çekildim, yine samimiyet dozunu aşıyordu.

"Sevgi kelebeğiyim diyelim." Kocaman bir gülümsemeyle elini bana takdim etti.

Genzimden alaycı bir ses döküldü. "Hayır, Seth. Kardeşimle olacağım."

"Ah, ensest demek," dedi neşeyle.

Yüzümü buruştursam da gülmekten kendimi alamadım. "Sapıksın."

"Hem de ne sapığım," diye hırladı. "Odama gelip görmek ister misin?"

"Teşekkür ederim, kalsın." Arkamı dönüp havalı bir tavırla uzaklaşmaya çalıştım ama topuklularım yüzünden tökezledim. Arkadaşlarıma doğru ilerlerken kendime bir küfür savurdum.

Çok havalıydın gerçekten.

Kaşlarını kaldıran Tory'ye *şimdi olmaz* bakışı attım. Şaşırtıcı şekilde hiç itiraz etmeden konuyu kapattı.

Diego ortamıza geçip bizi kollarının altına aldı. Onu ilk kez beresiz görüyordum ve koyu renkli buklelerinin neredeyse omzuna gelmesine bir hayli şaşırmıştım. "Hepiniz dansa benimle gelmişsiniz gibi yapabilir miyiz? Zodyak'taki tüm erkeklerin bana... şey, cómo se dice[10]? İmrenmesini istiyorum."

---

10 (İsp.) Nasıl derler? –ç.n.

"Hiç sanmıyorum." Tory alaycı bir gülümsemeyle kolunun altından kaçtı.

"Hey!" diye çıkıştı Diego gülerek. Ben de ondan kaçtım ve kollarını Sofia'ın etrafına sardığında kıkırdadım. Onu daha da yakınına çektiğinde Sofia'nın yüzü pespembe oldu, geri çekilmeye çalışmadı.

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun," diye fısıldadığında Sofia'nın yüzünde güller açtı.

"O hâlde içki kadehlerini elinden kapsan iyi edersin, yine erkenden ayrılmak zorunda kalmayın da," diye takıldım.

"Alkole dayanıklıyımdır!" diye itiraz etti Sofia kıpkırmızı kesilmiş suratıyla. "O geceki shotlarda bir şey vardı."

"Evet, alkol vardı," dedi Tory gülerek.

"Hayır, öyle değil. Ya cidden çok sertlerdi ya içlerine bir şey katılmıştı ya da–"

"Hadi ama kızlar, dans partnerime sataşmayı bırakın da gecemizin tadını çıkaralım," dedi Diego, Sofia'nın hışımla sıraladığı nedenleri bölerek.

Tory'yle birbirimize sırıtıp konuyu uzatmadık. Buna rağmen Sofia ona takılmamıza hâlâ biraz bozulmuş görünüyordu.

Küre'ye yaklaştığımız sırada çantamdaki Atlas'ımdan bir bildirim sesi yükseldi. Kaşlarımı çatarak cihazı çıkarıp ekranımdaki mesaja baktım.

Kayan Yıldız
Yıldızlarımız nihayet hizalandı.

Yüz yüze konuşmamızın vakti geldi.

Venüs Kütüphanesi'nde bekliyorum.

Aniden duraksadım, mesajlara şok içinde bakakaldım. Hâlimi fark eden kardeşim yanıma geldi.

"Ne oldu?"

Bir şey söylemek yerine Atlas'ımı ona doğru uzattım.

Yazılanları okur okumaz gözleri fal taşı gibi açıldı. Diego ve Sofia da yanımıza gelmişti ve suratımıza ne olduğunu sorarcasına bakıyorlardı.

"Kayan Yıldız bizimle buluşmak istiyor," dedim. Sofia heyecanla zıpladı.

"Döndüğünüzde bize her şeyi anlatmanız gerek," dedi.

Onu başımla onayladım. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle başımı Küre'nin doğusundaki Venüs Kütüphanesi'ne çevirdim. Kırmızı tuğladan yapılmış duvarları olan birkaç katlı bina batan güneşin kan kırmızı ışıklarının altında iyice kızarmıştı.

Tam bir adım atacağım sırada Diego elimi tuttu. "Bir saniye, bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz? Tehlikeli olabilir."

"Bir şey olmaz," dedim. "Kayan Yıldız bize kaç kez yardım etti. Neden şimdi bize zarar versin ki?"

Sofia'ya endişeli bir bakış attı.

Tory gözlerini devirip yürümeye başladı. "Sen istesen de istemesen de gidiyoruz, Diego."

Ona özür dilercesine omuz silkip hızlıca kardeşimin peşine takıldım. Uzuvlarıma hücum eden adrenalinin de etkisiyle koşar adımlarla kütüphaneye yöneldik.

"Sence Diego haklı mıydı?" diye sordum yanlarından bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda.

Tory kararlılıkla başını iki yana salladı. "Kim olduğunu bilmek istiyorum. Sen istemiyor musun?"

"İstiyorum elbette," dedim. "Yine de ne bileyim, hiç değilse yanımızda arkamızı kollayacak birini getirmeli miydik?"

"Artık çok geç," dedi Tory omuzlarını silkerek. Kütüphanenin kapısını açıp kaburgalarımı dürterek beni cesaretlendirmeye çalıştı.

Sızlanmaktan vazgeçtim. Zaten merakım arkamı dönüp gidemeyeceğim kadar kabarmıştı. Çok oyalanırsak Kayan Yıldız'ın

yine buluşmaktan vazgeçeceğinden endişeleniyordum. Mesajların kimden geldiğini öğrenme vakti gelmişti.

Bir kütüphanede başımıza en fazla ne gelebilir ki zaten?

Bunu Albay Mustard[11]*'ın şamdanla öldürdüğü adama söyle.*

Kütüphane daireseldi ve zemini gece göğünü andıracak şekilde gümüş ve koyu mavi tonlarına boyanmıştı. Tepemizde gümüş bir zincirden sarkan, tıpkı Venüs'e benzeyen kocaman bir küre yer alıyordu. İçinde parlayan ışık yeşil, mavi, mor, kırmızı ve pembe tonları arasında gidip geliyordu.

Salonun öteki ucunda tavanından etrafı aydınlatan daha küçük gümüş küreler sarkan yüksek bir balkon vardı.

En öndeki kitaplık sırasının arasından geçerken eski parşömen kokusu burnuma doldu. Kütüphane arasına saklanılabilecek gölgelerle doluydu. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

"Nerede?" diye fısıldadım istemsizce. Burası sessiz olunması gereken bir yermiş gibi geliyordu.

"Buradayım," dedi gür bir ses. Önümüzde uzanan koridorda bir adam belirdi.

Kayan Yıldız'ın yüzüne bakarken kalbim tekledi. Uzun gri bıyığını düzelterek gölgelerin arasından sıyrıldı.

Gözlerini aramızda gezdiren Tarot öğretmenimiz Profesör Astrum'un teni normalden daha soluk duruyordu. "Kızlar," dedi usulca. "Kimliğimi daha önce açıklamadığım için üzgünüm." Yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldığında yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim biraz olsun sakinleşti. "Annenizin iyi bir dostuydum," deyip bu bilgiyi sindirmemiz için duraksadı. "Merissa sizi canından çok severdi."

Tory kollarını göğsünde kavuşturdu. "O yüzden mi bizi bir başımıza fanilerin dünyasına attı?"

Astrum'un kaşları çatıldı. "Anlamıyorsun, sevgili Roxanya."

---

11 Cluedo isimli "Katil Kim?" konseptli kutu oyunundaki karakterlerden biri. —*ç.n.*

"Tory," diye düzeltti sertçe. "O ismi ağzına alma. Ben o değilim."

Tory'nin kolunu tutup ona sakin olması için yalvardım. Astrum'u kızdırırsak bize hiçbir şey söylemeden çekip gidebilirdi. Anlatacaklarını gerçekten duymak istiyordum.

Kardeşim bir baş hareketiyle dilini tutacağına söz verdiğinde tekrar Astrum'a döndüm.

"Devam et," dedim.

"O sıralar son derece karanlık günlerden geçiyorduk. Biyolojik baban Kral Vega... Vahşi Kral gelmiş geçmiş en zalim hükümdarlardan biriydi. Neredeyse her gün başkentte halka açık infazlar yapılırdı. Merissa sizi ondan, bu dünyanın düzeninden korumaya çalıştı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Böyle kötü şöhretli biriyle kan bağım olduğunu düşünmek içimi huzursuz etmişti.

"Nemf saldırıları her geçen sene artıyordu ve Kral Vega paniğe kapıldı, hıncını kendi halkından çıkardı. Onlardan çok korkuyordu. Nihayetinde de korktuğu başına geldi. Sizin de bildiğiniz üzere Nemfler onu ve ailesini katletti."

Bizim yaşamamız gereken kadere mahkûm edilen insan ikizleri düşündüğümde boğazım düğümlendi. Ardından içimi öz anneme yönelik rahatsız edici duygular sardı.

Nasıl böyle bir anne babadan doğmuş olabiliriz?

"Darius'un ailesinin bu olayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Tory şüpheyle gözlerini kısarak.

"Evet, buna işaret eden pek çok kanıt var. Bir de yıldızlar... bana ipuçları gösteriyorlar." Kahverengi ceketinden bir tarot destesi çıkarıp parmaklarını kartların üzerinde gezdirdi. "Bunlar aracılığıyla gökyüzüne danışıyorum. Bu deste... annenizindi. Yıldızları okumakta üzerine yoktu ve sık sık birlikte onlara danışırdık. Ölümünün ardından... masamda bunları buldum. Desteyi bana bağlamış olmalı." Derin bir iç geçirdi, acısı gözlerinden okunuyordu.

"Nasıl biriydi?" dediğimde göz ucuyla Tory'nin gerildiğini fark ettim.

Astrum kederli gözlerle bizi süzdü. "Güçlü, güzel, kudretli. Ölümünü hâlâ kabullenemiyorum. Yıllarca kartlara başvurarak öldürüldükleri geceden evvel olanları öğrenmeye çalıştım. İç güdülerim bana sorularımın cevaplarının orada olduğunu söylüyor ancak bana sadece bir kısmını gösterdiler."

"Gösterdikleri şeyler neydi peki?" dedi Tory.

"İpleri perde arkasından başka birinin oynattığıydı. Nemflerin çok daha büyük oyunda yalnızca birer piyon olduğuydu," dedi korkuyla. Bakışları arkamıza kaydı, gerildiğini hissedebiliyordum. "Hiçbir Nemf yardım almadan saraya sızamazdı. Bizi öldürerek büyümüzü emseler de ona bize saldıracak kadar hükmetmeyi nadiren başarırlar." Başparmağını elindeki kartların üzerinde gezdirdi, hareketleri o kadar çabasızdı ki buna bir hayli alışkın olduğunu düşündüm. "Bir Fae tarafından eğitilmişlerdi," diye fısıldadığında kanım buz kesti. "Geri dönmenizle daha önce Nemfleri kontrol eden her kimse tekrar harekete geçti. Uzun zamandır Lord Acrux'tan şüpheleniyordum, artık görevi oğlu devralmıştır herhâlde. Kara büyüyle yakından ilgilenen bir aileden gelen Orion da ona yardım ediyor."

"Kara büyü mü?" diye fısıldadım. Astrum beni başıyla onayladı.

Kartları daha hızlı karıştırmaya başlayıp omzunun üzerinden arkasına bir bakış attı. "Saldırılar tekrar başladı ve hem Darius'un hem de Orion'ın her vakayla bir ilgisi var. Hepsi burnunuzun dibinde oluyor. Nemfleri bir şekilde kontrol edip—"

Kitaplıkların arasından bir gıcırtı sesi yükseldiğinde kaskatı kesildim.

Astrum'un alnı boncuk boncuk terle kaplandı ve kartların üzerinde gezen başparmağı içlerinden birinde duraksadı. Kartı desteden çıkarıp dikkatle baktı. Kafasını tekrar kaldırdığında yüzü kireç kesilmişti.

"Biri bizi dinliyor." Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse söylediklerini duyamayacaktım.

Astrum gerilerken kalbim durdu, nefesim kesildi.

Başını iki yana sallayarak panikle destesini karıştırmaya devam etti. "Gidin. Daha sonra tekrar görüşürüz. Söylenecek daha çok şey var." O gölgelerin arasına dalarken Tory kolumu tutup beni peşinden sürüklemeye, sonra da koşturmaya başladı.

Kütüphaneden ayrılıp yola çıktık, hızla binadan uzaklaşırken nefes nefese kaldım.

Küre'ye yaklaşmamızla kütüphanede üzerime çöken o tüyler ürpertici histen kurtulduğumda biraz olsun gevşedim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum altın kubbeli devasa binanın önünde durduğumuzda. İçeriden yükselen kahkaha ve müzik sesleri az önce yaşadıklarımızdan sonra ilaç gibi geldi.

"Bence aklını kaçırmış ama söyledikleri kulağa mantıklı geliyor."

"İyi de Darius ve Orion peşimizdeyse neden dolambaçlı yoldan gidiyorlar?" dedim. "Şimdiye dek ellerine bizi öldürmek için yüzlerce fırsat geçti. Orion kazara ölen öğrencilerin kampüste oldukça sık görüldüğünü kendi ağzıyla söylemişti."

Tory başını iki yana salladı, cevabını düşünürken kaşları çatıldı. "Belki yakalanma riskini göze almak istemiyorlardır. Kirli işlerini bu yüzden bir Nemf'e yaptırıyorlardır."

"Belki," dedim Orion'la yüzleştiğim geceyi düşünerek. Belki aptallık ediyordum ama bize zarar vermek istemediğini söylediğinde ona inanmıştım. Ya sadece saflık ediyorsam? Herifin ahlak timsali olduğu söylenemezdi. Pekâlâ usta bir yalancı ve tecrübeli bir katil olabilirdi. Onu, hakkında fikir sahibi olacak kadar iyi tanımıyordum.

İç geçirdim, mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştıkça midem kasıldı. Önemli bir şeyi gözden kaçırıyormuşuz hissini üzerimden atamıyordum.

"Gel hadi," dedi Tory. "En azından partinin tadını çıkaralım. Babamızın psikopat bir kral olduğunu düşünüp durmak istemiyorum."

"Annemizin iki insanı bizim uğrumuza kurban ettiğini de unutma," diye ekledim.

"Nasıl unuturum?" dedi yüzünü buruşturarak.

Biri arkamdan beni ittiğinde Tory'ye çarptım. Üçüncü sınıfların arasında gördüğüm iri kıyım bir oğlanın kolunu mengene gibi kavramış Marguerite yanımızdan geçip Küre'ye yöneldi.

Sinirle elbisemi düzeltip Tory'yle içeri girdim, kan beynime sıçramıştı. Ne var ki Küre'nin göz alıcı dekorunu görmemle Marguerite'e dair tüm düşünceler kafamdan uçup gitti.

Her yer sonbaharı yansıtacak şekilde süslenmişti. Sararmış yapraklar büyülü bir esintiyle açık renkli ahşap zeminde bir o yana bir yana savruluyordu. Tavana yayılmış güzel sarmaşıklardan döküldükçe hepsi yeşilden turuncuya, ardından da kırmızı ve sarıya boyanıp yerde dans eden dostlarına katılıyordu. Kalabalığa doğru ilerlerken sürecin tekrar tekrar başa dönmesini hayranlıkla izledim.

Sofia'nın, yüzlerinde kocaman birer gülümseme olan gümüş renkli saçlı iki kızla sohbet ettiğini gördüm. Pegasus Zümre'sinin etraflarına yaydığı sakinleştirici enerji onları herkesten ayırıyordu. Zodyak'ta geçirdiğim her saniye Zümrelerin farklarını biraz daha kolay ayırt ediyordum. Yine de hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı. Henüz Tory'yle ne olduğumuzu bile bilmiyorduk.

Gözlerim Diego'yu aradı ama onu bulamadan biri arkama yanaşıp hafifçe dirseğime dokundu. Burnuma tarçın kokusu geldiğinde nefesim kesildi.

"İyi akşamlar," diye mırıldandı derin sesiyle kulağıma. Kim olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

Orion ona bir şey söylememe fırsat vermeden yanımdan geçip giderek kalabalığın arasında kayboldu. Şık gömleğinin ardındaki yapılı vücudu ve kıçını, beni istemsizce ona bakmaya zorlayacak

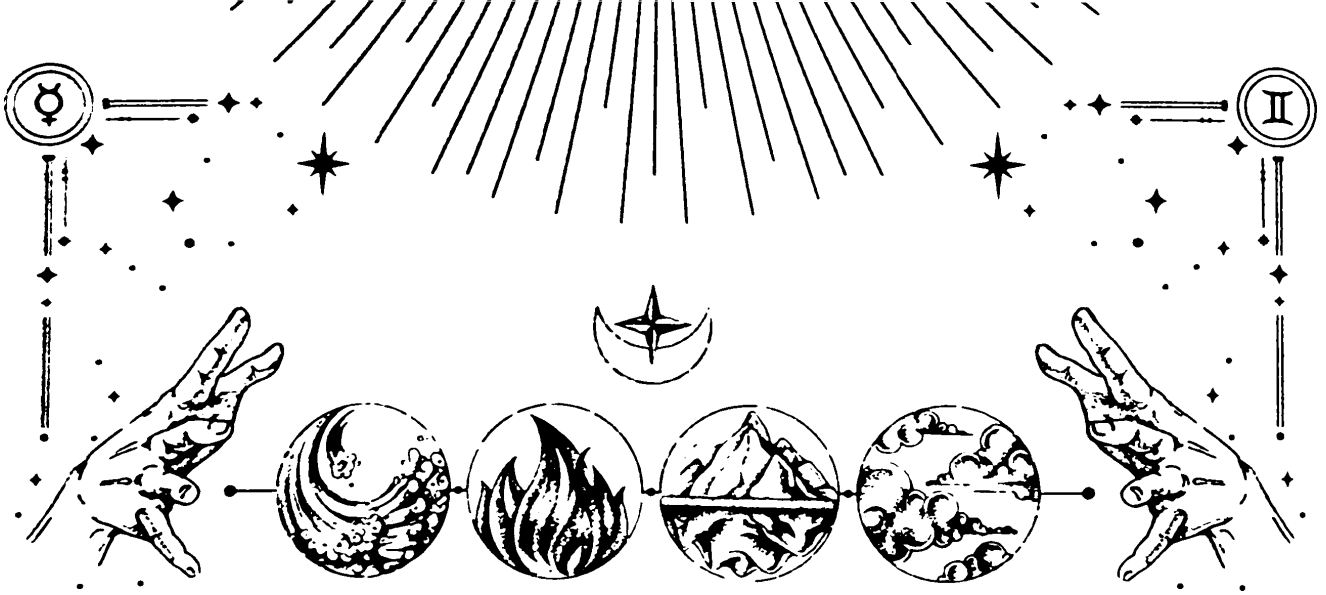
kadar sıkıca sarmalayan koyu kahverengi pantolonuyla aklımı başımdan almıştı.

Harika. Bir potansiyel seri katilin tekini gözlerimle yemem eksikti.

Gerçi ölmeden önce göreceğim son popo onunki olacaksa...

Tory yakındaki bir garsonun tepsisinden iki shot alıp pis pis sırıtarak birini elime tutuşturdu. Geçen cuma olanlardan sonra bunun ne kadar iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Kimi kandırıyordum? Ne zaman beleş tekilaya hayır demiştim ki?

Ayışığı Kitaplığı

TORY

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gece ilerledikçe rahatlamaya başladım. Kimse Darcy'yle bana Telkin'le utanç verici şeyler yaptırmaya kalkmamış, alaycı hakaretler etmemişti. Vârisleri neredeyse hiç görmemiştim. Görünüşe bakılırsa gecemizin tadını huzur içinde çıkarabilecektik. Bu düşünceyle bir içki daha almaya karar verdim.

Sonbaharın her rengine bürünmüş yapraklar usul usul eserek içeriyi aydınlatan alevleri titreten rüzgârla zemine süzülüyordu. Her şey bir filmden fırlamış gibiydi, gerçek olamayacak kadar güzeldi ama hepsinin ortasında duruyordum.

Dans pisti, içeriyi dolduran ağır tempolu romantik bir şarkıda dans eden sarmaş dolan çiftlerle doluydu. Bakışlarım Diego ve Sofia'yı bulduğunda sırıttım. Sofia ona güneşin her sabah doğmasının nedeniymiş gibi baksa da Diego'nun dikkati biraz dağınık gibiydi. Bir dans ettiği kıza bir salona bakıyordu. Bunu gergin olduğuna yorup Sofia'dan sıkılmadığını umdum. Gecenin sonuna dek onu öpmezse Sofia'nın kalbi fena kırılacaktı.

Seth ve bir dansa ikna etmeyi başardığı Darcy de pistteydi. İyi niyetli olduğuna tam anlamıyla ikna olduğumu söyleyemez-

dim ama sınıfın birinde Caleb'la yaşadıklarımdan sonra ağzımı açıp ona bir şey söylemek ikiyüzlülük olurdu. Bu bir anlık boşluğu kimse bilmeyecekti. Darcy'nin beni yargılamayacağından emindim ama sicilim berbat erkek seçimleriyle doluydu ve hiç değilse en yeni günahımı kendime saklamak istiyordum.

Şaibeli niyetleri olan ya da yasa dışı faaliyetlere karışan yakışıklı erkekler olmazsa olmazımdı ve tam da benden beklenen bir şey yaptığıma şaşırmazdı. Yine de şimdilik bunu bir sır olarak saklamaya karar vermiştim.

Bara yöneldim, su Elementallerinin yarattığı buzdan yapılmış bardaklarda servis edilen içkilerden bir tane daha alacaktım. Onca telaş arasında henüz bir kadeh yuvarlamıştım ve okul dansına bir başıma geldiğim gerçeği ile ayık kafayla yüzleşemezdim. Hafta boyunca bana eşlik etmek isteyen onca nazik K.İ.Ç. üyesini reddetmiş, şimdi Sofia, Diego ve Darcy dans ederken sap gibi ortada kalmıştım.

Dans pistinin öteki ucundaki Justin'e ve diğer K.İ.Ç. üyelerine bir bakış attım. Hâlâ yanlarına katılabilirdim ama bütün gece bana majesteleri ya da Roxanya diye seslenen, önümde eğilip duran ve beni hayranlıkla izleyen bir güruha tahammül edebileceğimden emin değildim.

Hayır. Tek başıma içmekten utanmıyordum ve elimdeki en iyi seçenek şimdilik buymuş gibiydi.

Bar tezgâhına yaslanıp saçlarımla oynayarak kendime duble pembe cin ve tonik söyledim.

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi Caleb boğuk bir sesle. Kafamı çevirdiğimde onu başından beri oradaymış gibi bara yaslanmış vaziyette buldum. Vampir hızıyla yanımda bittiğinden emindim. Gözleriyle aynı renk şık lacivert takım elbisesini şöyle bir süzüp ona yarım ağız gülümsedim. Eşofman altı ve tişörtleriyle bile absürt biçimde çekiciyken şu anki hâlini tarif etmeye kelimeler yetmezdi. Vücudumda gezinen ellerinin, dudaklarımın üzerinde

hareket eden dudaklarının hatırasının zihnime doluşmasıyla içim bir hoş oldu.

"Ne teklifi?" dedim içkimden bir yudum alarak. Rujum bardağın kenarını kırmızıya boyadı.

"*Gerçek* eğlence için partiyi ekme teklifim," diye yanıtladı parmak uçlarıyla bara yasladığım kolumu hafifçe okşayarak. Teması her yanımı karıncalandırdı. Bir an duraksasam da başımı usulca iki yana salladım.

"Beni istiyorsan biraz terlemen gerek," dedim umursamazca.

Caleb üzerime biraz daha eğildi, ağzı neredeyse kulağıma değecekti. "İnan bana, *fena* terleyeceğiz."

Arzu içimi sararken kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Cazip bir teklif... ama hayır." Omuzlarımı silktim.

Partiden onunla çıkarken görülmek istemiyordum. Marguerite ve çetesinin Darius'un peşinde olduğumu düşünmeleri yeterince kötüyken koluma bir diğer Vâris'i takamazdım. Caleb'la aramızda geçenler tekrarlanacaksa bu benim şartlarımla ve tüm gözlerden uzak olacaktı. Herkesin üzerine vazife olmayan şeylere karışıp olmadık fikirlere kapılmasından bıkmıştım.

Caleb hayal kırıklığıyla dudaklarını büktü. Tam bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki barın öteki ucuna Max ve Darius yaklaştı.

Beni gördüklerine pek sevinmemiş gibilerdi ve hislerimiz karşılıklıydı.

Darius, Caleb'ı bir el işaretiyle yanlarına çağırdığında Terra Vârisi doğrulup yanımdan hafifçe uzaklaştı.

"Git hadi," diye mırıldandım. Caleb bir an tereddüt etti, arkadaşlarının yanına mı gitse benimle mi kalsa bilemiyordu sanki. Ne var ki ikimiz de kimi seçeceğini biliyorduk ve mahcup bir gülümsemeyle onlara doğru bir adım atmasına hiç şaşırmadım.

"Sadakatim hâlâ aynı kişilere, Tory," dedi alçak sesle. "O elbisenin içinde ne kadar güzel görünsen de tahtımıza konmana müsaade edemeyiz."

Cevabımı beklemeden yanımdan ayrıldı. Gidişini izlerken minik bir hayal kırıklığı hissetsem de bu duyguyu hızlıca bastırdım.

"Tahtınızı isteyen kim?" diye homurdandım ama beni duymadı. Nedense bu cümle o kalın kafalarına bir türlü girmiyordu.

Aramıza sağlam bir sınır çekmişlerdi ve Darcy'yle her ne kadar bu rekabetin bir parçası olmak istemesek de çizginin öteki tarafında kalmamız konusunda ısrarcılardı. Tahtlarında, hâkimiyetlerinde ya da herhangi bir şeylerinde gözümüz yoktu, tek derdimiz bizden çalınmış bu dünyada kendimize ait bir yer bulmaktı. Kötü bir şey mi istiyorduk? Neden hiçbir şey yapmamamıza rağmen bu savaşın ortasına sürükleniyorduk?

Piste döndüğümde Darcy'yle Seth'in ortadan kaybolduğunu fark ettim. Ne yapıyor olabileceklerini düşününce tüylerim diken diken oldu. Kardeşim kazık kadardı ve kendi kötü kararlarını vermekte özgürdü ancak Kurt Adam'a dair bir şeyler içimi fena huzursuz ediyordu. Caleb'la birlikte beni o uçurumdan aşağı sallandırdıklarında gözleri beni gerçekten aşağı bırakacakmış gibi acımasızdı.

İçkimi bitirip boş bardağımı bara bırakarak tekrar salona döndüm.

Bir an için Darius'la göz göze geldim ve bakışlarındaki soğukluk içimi ürpertti. Ona orta parmağımı gösterme dürtüsünü bastırdım. Fakat hızla kararımı değiştirip yapacağımdan geri durmadım. Ardından ona sırtımı dönerek iyice kudurduğundan emin oldum. Darius Acrux'tan korkmuyordum... Tek yapmam gereken kendimi buna inandırana kadar bu yalanı tekrar etmekti.

Kalabalığın arasına karışıp kardeşimden bir iz bulmak için gözlerimi dört açtım.

Çok geçmeden heyecanlı bir çığlık kulaklarımın zarını patlattı ve kafamı çevirdiğimde Geraldine'in koşar adımlarla yanıma geldiğini gördüm. Üzerinde balon kollu ve attığı her adımla yere dökülmüş yaprakları hışırdatacak kadar fırfırlı pembe bir elbise vardı.

"Elmas işlemeli tabaklarda servis edilen kurabiyeler aşkına! Majest–"

"Geraldine!" Önümde eğilmesine izin vermeden araya girdim. Ayaklandığını gördüğüme o kadar sevinmiştim ki onu kollarımın arasına alıverdim, bu hareketimle muhtemelen ondan çok kendimi şaşırtmıştım.

"Aman Tanrım!" dedi heyecanla, kucaklaşmamızın onun için ne kadar kıymetli olduğunu tahmin edebiliyordum. İstemsizce duygusallaşmıştım. K.İ.Ç. mevzusu hâlâ sinirime dokunuyordu ama Vega Vârislerinin tahtta gözü yok diye onları suçlayabilir miydim?

"İyi olmana çok sevindim," dedim elbisesinin fırfırları arasından sıyrılıp ona sırıtarak.

"Teşekkür ederim. Büyümün yenilenmesi biraz vakit aldı ama nihayet eski hâlime döndüğümü hissediyorum."

Diğer K.İ.Ç. üyeleri de Geraldine'in gelişini fark etmiş, ona selam vermek için süratle başımıza üşüşmeye başlamıştı. Reveranslar ve resmî selamlamalar ardı ardına gelirken tuvalete gitme bahanesiyle yanlarından sıvıştım.

Kalabalıktan uzaklaşırken sert bir göğse tosladım ve kafamı kaldırdığımda bana sırıtan Diego'yla göz göze geldim.

"Tebaandan kaçmana yardım edeyim mi?" dedi. Geraldine'in dönüşünü coşkuyla kutlayan *kız*lara bir bakış atarak güldüm.

"Kendi başıma hallettim sanırım, teşekkür ederim. Darcy'yi gördün mü?" dedim.

"Son gördüğümde dışarı çıkıyordu," diye yanıtladı kaşlarını hafifçe çatarak. "Seth de çok geçmeden ortalıktan kayboldu. Son zamanlarda kıza hiç rahat vermiyor. Endişelenmeli miyiz sence?"

"Saçmalama, eminim bir şeyi yoktur," dedim omurgamdan geçen panik dolu minik ürpertiyi göz ardı ederek. "Yine de bir bakıp emin olayım."

Salonun kapısına doğru bir adım attım. "Seninle geleyim," deyip peşime takıldı Diego.

"Sofia nerede?" diye sordum tekrar duraksayarak. Benim için Sofia'yı bırakmasını istemiyordum. Dansa onunla katılacağı için çok heyecanlıydı ve mutluluğunu hiçbir şeyin bozmasını istemiyordum.

"Bardan bir şeyler alıyor, eminim azıcık ortadan kaybolmama bir şey dem–"

"Olmaz." Onu başımdan savıp tekrar yürümeye başladım. "Sen keyfine bak. Hemen dönerim zaten."

Diego ısrarını sürdürmek istiyormuş gibi görünse de ona aldırmadan çıkışa yöneldim. Korumacı davranmayı seviyordu ama Seth ya da diğer Vârislerle karşılaşırsak yine ortadan kaybolacağından emindim. Bunu sorun etmiyordum, sorunlarımı başkalarının çözmesine ihtiyacım yoktu.

Dışarıya ayak basar basmaz serin hava tenimi ürpertti. Darcy'yi aramaya nereden başlayacağıma karar vermek için bir an duraksadım. Seth'le ufak bir kaçamak yapıyorsa onu rahatsız etmek istemiyordum ama iyi olduğunu gözlerimle görmem gerekiyordu.

Solumdaki yol boyunca uzanan parlak ışık kürelerini takip etmekte karar kıldım. Yürürken önümde yükselen Ay Sosyal Tesisi'nin gümüş renkli duvarlarının ay ışığının altında parıldamasını izledim. Hilal şekilli bina gecenin bu saatinde tek kelimeyle göz alıcı görünüyordu. Soluk ışık metal kıvrımların arasına gizlenmiş işaretlerini ortaya çıkarıyor, gökyüzündeki takımyıldızların yansıması yüzeyine düşüyordu.

Topuklularım taş yolda attığım her adımla takırdıyor, nefesim yüzümün önünde küçük buhar bulutları oluşturuyordu. Biraz ısınma umuduyla kollarımı etrafıma sardım.

Kavisli Ay Sosyal Tesisi'nin gölgesine girdiğimde izlendiğim hissine kapılıp duraksadım. Yıllarca kuytu köşelere gizlenip motosiklet çalmak bana içgüdülerime güvenmeyi öğretmişti. Hızla arkamı döndüğümde Darius'la yüz yüze geldim.

Bir şaşkınlık nidası kopardığımda korkmam hoşuna gitmiş gibi sırıttı.

"Yürüyüşe mi çıktın?" diye sordu. Bir adım geriledim. Ceketini çıkarmış, kollarını kıvırdığı açık mavi gömleğiyle kalmıştı. Kaslı göğsü kumaşı zorluyor, ön kollarını kaplayan ve yakasından dışarı fırlayan dövmeleri bronz tenini süslüyordu. Hepsine doya doya bakmak istesem de kendimi tuttum.

"Bir nevi," diye mırıldandım.

Bakışlarım arkasına kaydı, etrafta kimsecikler yoktu.

Beni ağır ağır süzdüğünde dikkati karşısında ürperdim. Aramıza çöken sessizlik uzadıkça uzadı.

"Bir şey mi istiyorsun?" dedim korkusuz görünmeye çalışarak.

"Sana son bir şans veriyorum, Roxy. Kız kardeşini de alıp bu akademiyi terk et. Birlikte o önemsiz, fani hayatınıza geri dönün ve Solaria tahtını onu hak edenlere bırakın," dedi ürkütücü bir sesle.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye karşılık verdim. "Varlığımıza alışsan iyi edersin."

"Son kararın mı?" dedi bana doğru bir adım atarak. Korkudan kalbim tekledi.

Dizlerimin bağı her an çözülebilirmiş gibi hissetsem de karşısında sinmedim. "Evet," diye tısladım. Birkaç zorbalıkla beni buradan gönderemezdi ve yaptıklarını alttan almak buraya kadardı.

"Madem öyle, fikrini zorla değiştireceğiz," dedi başka çaresi kalmamış gibi.

Kaşlarımı çatarak aramıza mesafe koymaya çalıştım fakat hızla uzanıp kolumu mengene gibi kavradı.

"Çek elini üzerimden," dedim elinden kurtulmaya çalışarak. Ne var ki o söylediğimi yapmak yerine beni kendine çekti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırladı. "Saygı nedir öğreneceksin. Bir daha bana sırtını dönerken iki kere düşüneceksin."

Çırpınıp kaçmaya çalıştım ama Darius diğer kolumu da tuttu.

"*Bana karşı koyma. Sakın çığlık atma,*" dedi, sesi Telkin'le dolup taşıyordu.

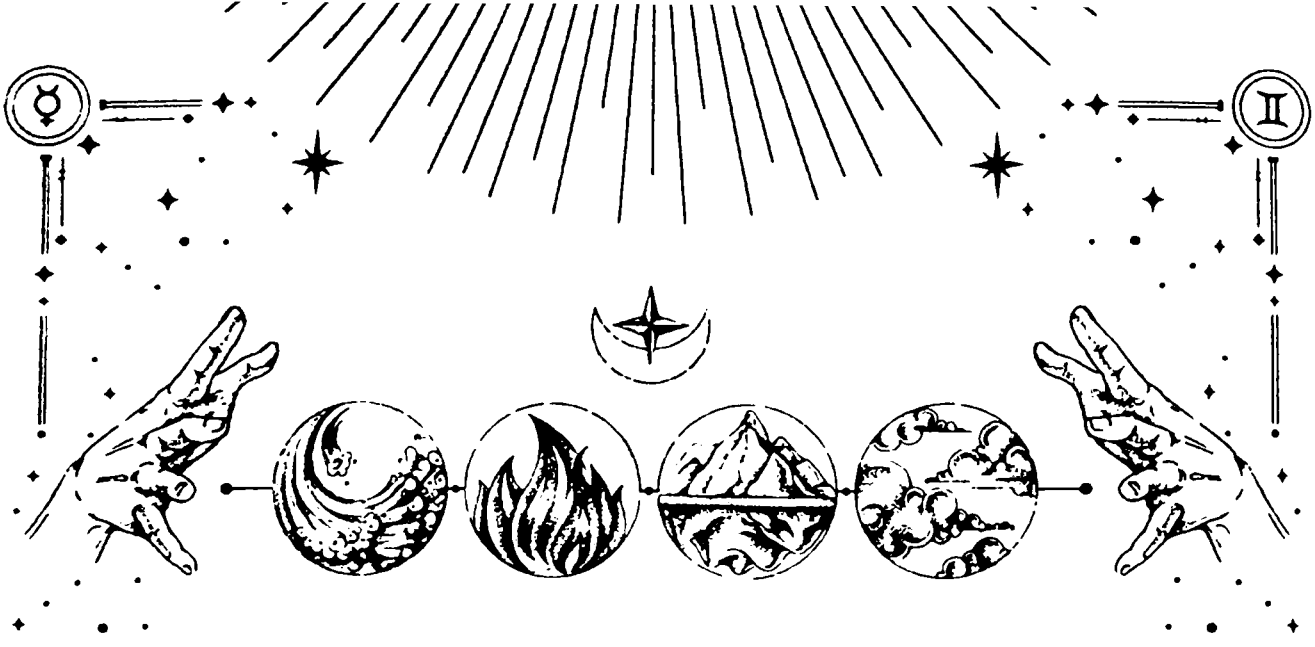
Tüm gücümle zihinsel kalkanıma uzandım ama iradesi inşa ettiğim duvarları kâğıt mendilden yapılmış gibi paramparça etti. Uzuvlarımın emrine uyduğunu hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Darius'un dudakları buz gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kararlılığı gerilmiş çenesinden okunuyordu, elinden kaçmam mümkün değildi.

Beni Ay Sosyal Tesisi'ne doğru sürüklediğinde hain bacaklarım ona karşı koymadı.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, uzuvlarım korkudan titriyordu.

Darius Acrux beni kıskıvrak yakalamıştı. Tamamen onun insafına kalmıştım.

DARCY

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Seth'in ısrarına dayanamayıp onunla biraz dans ettikten sonra Küre'den kaçıp kendimi dışarı attım. Bedenimi sıcak basmıştı ve midem beni Seth'e karşı uyarır gibi kasılıyordu. Ona yüz vermeyi kesmeliydim. O kadar da kötü biri olmadığını düşünmeye başlamıştım ve bu başlı başına büyük bir tehlikeydi.

Kalbini söküp çiğ çiğ yer, Darcy.

Etrafta gezinen tek tük öğrenciden kaçmak için binanın arkasına dolandım ve sırtımı Küre'nin metalden serin duvarına yaslayıp gözlerimi yumdum. Kafamı toplamak için biraz yalnız kalmaya ve temiz havaya ihtiyacım vardı.

Rüzgâr tenimi okşadığında tüylerim diken diken oldu. Sessizliğin tadını çıkarıp içeri dönüp gecenin kalanını arkadaşlarımla geçirmek için güç toplamaya çalıştım. Seth'ın kurt doğası içimde hoşuma gitmeyen kıpırtılar uyandırıyordu.

Yanındayken sürüsünden biriymişim, bir Alfa olarak kolayca kontrol edebileceği bir diğer kurtmuşum gibi dokunuşlarına ve bakışlarına kanıyordum.

Boynumdaki karıncalanma hissi bana birinin yaklaştığını söylediğinde hızla gözlerimi açtım. Karşımda Seth yerine Orion'ın durduğunu fark ettiğimde kalbim karmaşık duygularla sıkıştı.

"Ah," dedim ufak bir tedirginlikle.

Elektrik direği arkasında kaldığında ikimiz de gölgelerin arasındaydık.

Yola bir bakış attığımda tamamen yalnız olduğumuzu gördüm.

Eyvah.

Duvardan doğruldum, niyetim oyalanmadan kaçmaktı ama Orion yoluma çıktı.

Nafile olduğunu bile bile, "Profesör," dedim onu uyarırcasına. Buraya beni ısırmak için geldiyse ona boynumu açmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Başka neden peşimden gelecekti ki zaten? Akademin etkinliği sırasında beni öldürmezdi... değil mi?

Elini hafifçe belime koyup elbisemin kumaşını parmaklarının arasına sıkıştırdı.

Keskin bir nefes verdim, diken diken olan tüylerimin bu kez soğuk havayla hiçbir ilgisi yoktu. Orion elini geri indirirken birbirimize bunu hiç yapmamış olması gerektiğinde hemfikirmişiz gibi imalı bir bakış attık.

Nefesi yüzüme çarptı. Burbon kokusu burnuma doldu. Bir kadeh mi içmişti? Yoksa iki mi? Koyu renkli, güzel gözlerindeki pırıltılar bu gece kendini kasmadığını gösteriyordu. Sakin, gevşemiş Orion nasıl biriydi? Daima bu kadar öfkeli olmak çok yorucu olmalıydı. Bir an derin, akılalmaz öfkesinin nedenini merak etmekten kendimi alamadım. Fakat şimdi bunlara kafa yoracak zaman değildi. Orion'ın heyheyleri üzerindeyse –ki her zaman öyleydi– bir an önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Neden şeytanla flört edip duruyorsun?" diye sorduğunda kendinden bahsettiğini sandım. "Seth Capella'yı diyorum," diye ekledi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup çenemi kaldırdım, içgüdülerim bana oyalanmamamı söylese de kabalığına göz yummayacaktım. "Rehber öğretmenliğiniz sadece dersler için geçerli, efendim, özel hayatım için değil. Seth'le çıkmak istiyorsam çıkarım," dedim sertçe.

Seth'le çıkmak istiyor muydum? Hayır. Fakat Orion'ın da onunla çıkmamı istememesi beni kararımı yeniden düşünmeye itmişti.

Sırf Orion'ın sinirini bozmak için Seth'le çıkacaksın, ha? Çok olgunca.

İçimden kendimi azarladım. Elbette öyle bir şey yapmayacaktım. Hayatta olmazdı. Hayır, hayır, hayır.

Orion yolu kolaçan edip saatine baktı.

"Sizi meşgul mi ediyorum?" dedim şaşkınlıkla.

İri, ateşli vücuduyla yoluma dikilen *o* değilmiş gibi davranıyordu. Ateşli kısmının konumuzla *hiç* ilgisi yoktu ama...

"Evet, bileğini ver bana." Koluma uzandığında geri kaçtım.

"Gerçekten mi? Beni şimdi mi ısıracaksınız?" diye tıslasam da umursamadı. Tekrar yola bir bakış atıp üzerime yürüyerek lanet dişlerini tenime geçirmeye çalıştı.

Tuhaf davranışlarının nedeni kafama dank ettiğinde dayanamayıp bir kahkaha patlattım.

Demek akademinin sahiden *birkaç kuralı var. Ve Orion içlerinden birini çiğniyor. Bana ona karşı kullanabileceğim bir silah veriyor.*

Gözlerimi kısarak yepyeni silahıma davrandım.

Hızlıca yakınıma sokulup beni duvara iterek dişlerini gösterdi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atsa da daha fazla ileri gitmeden kozumu oynadım. "Bunu yapmanız yasak, değil mi, efendim?"

Orion duraksadı, eli hâlâ kolumda olsa da boynumdaki bakışları yüzüme kaydı. "O nereden çıktı?"

"Telaşlı tavırlarınızdan. Neden peşimden ta buralara geldiniz ki? Beni içeride de ısırabilirdiniz."

Omuzlarını silkti. "Gözüme kolay bir av gibi göründün."

Kıs kıs güldüğümde kolumu bıraktı. "Hadi oradan."

"Neden zırvalıklarına tahammül ediyorum ki?" dedi benden çok kendiyle konuşurcasına.

Bir süre sessiz kalıp sorusuna bir cevap bulmasını bekledim, bunu benim yapmamı bekliyorsa daha çok beklerdi. Vücudunun yakınlığı ve teninden benimkine sızan sıcaklık içten içe çok daha fazlasını istediğim enfes bir histi.

"İyi, tamam," dedi bıkkınlıkla iç geçirerek. "Seninle yalnız olmamalıyım. Bu hoş karşılanan bir şey değil."

Kaşlarım havalandı. "Her pazartesi ofisinizde yalnızız."

"O başka," diye hırlayıp sinirle tekrar yolu kontrol etti.

İçinde bulunduğum durumdan kurtulabilmek için kartlarımı doğru oynamalıydım. Beni ısırması an meselesiydi, aslına bakılırsa bunu hâlâ yapmamış olmasına şaşırıyordum. "Ya yaptıklarınız Müdire Nova'nın kulağına giderse?"

Bana sert bir bakış attı. "Her şeyi gidip ona yetiştirecek misin?"

Vücudum huysuz sesi karşısında ürperdiğinde Orion'ın üzerimdeki eli bunu fark etmiş gibi kıpırdandı.

"Kim bilir?" diye fısıldadım. İspiyoncunun teki olmasam da verdiğim göz dağının onu yakamdan düşüreceğini umuyordum.

Orion'ın parmakları kolumdan yukarı kaydı, gözlerinde aç bir bakış belirdi.

Eli boynuma ulaştığında titrek bir nefes aldım. Dişlerini boğazıma saplaması aniden gözüme pek de kötü bir fikirmiş gibi görünmemeye başlamıştı. Bunu düşünmek bile nabzımın hızlanmasına, zihnimdeki düşüncelerin uçup gitmesine neden oldu.

Orion üzerime eğildi, tenimi okşayan nefesi günahların en büyüğüydü sanki. Derin bir nefes alıp başımı geriye attım, içim-

deki küçük ama inatçı yanım ağzını üzerimde hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Bu.

Düpedüz.

Delilik.

Biri boğazını temizlediğinde irkildim. Seth yolun öteki ucunda durmuş bizi izliyordu. Yanımıza gelmeye kalkışmadı, yalnızca sabırsız bir ifadeyle öylece dikildi.

"Ne yapıyor öyle?" Orion'ı itmeye çalıştım, bu uygunsuz pozisyonda görülmek istemiyordum.

"Seni ısırmamı bekliyor," diye yanıtladı hafifçe geri çekilerek. "İşimi bitirdiğimde yanına dönecek."

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Isır da bitsin o zaman," diye tısladım. "Yemeğinle oynamaya doymadın mı?"

Ağzının köşesi aşağı doğru kıvrıldı ve tekrar üzerime eğilip kulağıma fısıldadı. "Ondan uzak dur. İçeri dön." Sıcacık nefesi karnımın enfes bir hisle kasılmasına, kalbimin yerinen çıkacakmış gibi atmasına neden oldu. Orion'ın yutkunduğunu duydum. Dudaklarıyla tenim arasındaki ufacık boşluk arzuyla dolup taşıyordu.

Gözümü açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolduğunda beni ısırmamış olmasından duyduğum şaşkınlıkla öylece kala-kaldım.

Seth yanıma koşup parmaklarını hızlıca benimkilere kenetledi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu neşeyle. Hiçbir şeyin yolunda olmadığını bile bile onu başımla onayladım. Fena sarsılmıştım ve nedeni ilk kez korku değildi.

Orion'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyordu ve yasak arzum yerini öfkeye bırakmıştı. Kim oluyordu da bana ne yapacağımı söylüyordu. O benim babam değildi. Az önce üzerimde gezinen elleri de bunun kanıtıydı.

Seth muzır bir gülümsemeyle beni yola doğru sürükledi ve etrafına turuncu ışık yayan bir sokak lambasının altındaki banka oturduk.

Yüzünü saçlarımın arasına gömüp beni kendine çekti. "Neyin var, bebeğim?" Ağzı kulağıma sürtündüğünde kalbim tekledi.

"Yok bir şey," diye yalan söyledim. Seth geri çekilip başını eğerek bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Yalancı," dedi alayla. "Orion canını mı yaktı?"

"Hayır," dedim bu kez dürüstçe.

Arkamızdaki çalıdan hışırtılar yükseldiğinde tüylerim diken diken oldu.

Seth parmaklarını yanağıma koyup yüzümü kendininkine çevirdi. "Canını sıkıyorsa sürümü üzerine salabilirim. Normalde profesörlere çatmayız ama..." Sırıtarak yüzüme doğru eğildi, parmaklarını çeneme kaydırıp başımı hafifçe geriye itti. "Sen buna değersin."

Yüzlerimiz arasındaki mesafe giderek azalırken zihnim yüzlerce soruyla dört dönmeye başladı.

Bir Vârisle yalnız olmamalıyım. Hele ki onu öpmeyi hiç ama hiç düşünmemeliyim.

Ancak Orion bana Seth'ten uzak durmamı söyleyerek inatçı yanımı uyandırmıştı. Elini dizime koyduğunda ona teslim olduğumu hissettim. Muhtemelen yarın bunu yaptığıma pişman olacaktım ancak şu an tek isteğim Orion'dan intikam almaktı.

Seth elini bacağımdan yukarı kaydırıp başparmağıyla uyluğumun iç kısmına minik bir daire çizdiğinde nabzım hızlandı. Vücudum ona tepki verirken kafamdaki düşüncelerin hepsi uçup gitti, karnımda bir sıcaklık belirdi.

Eğilip aramızdaki son mesafeyi de kapattım.

Yumuşacık dudakları önce benimkilere hafifçe sürtündü, ardından belimi kavrayıp beni güçlü vücuduna bastırdı ve hareketleri daha talepkâr hâle geldi. Dilini ağzıma kaydırdığında

kendimi kaybettim, biranın tadı ve şehvet tüm duyularımı ele geçirdi. Beni kucağına çektiğinde eteğim belime toplandı.

Tam geri çekileceğim sırada boğazından alçak sesli bir inilti yükseldi, kulaklarımı dolduran ses kararlılığımı yerle bir etti. Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan gömleğini sıkıca kavradım.

Kurt Çocuk çok iyi öpüşüyordu. Yaptığı şeylere ciddi ciddi pişman olduğuna, belki benden gerçekten hoşlandığına inanmaya başlıyordum.

Yine de onu yarınlar yokmuş gibi öpmem iyi bir fikir değil.

Seth elini boynuma doğru kaydırdı, tenime soğuk bir şey değdiğinde istemsizce irkildim. Boştaki kolunu aniden *sımsıkı* etrafıma doladı.

Tutuşu canımı yakmaya başladığında dudaklarını bırakıp, "Seth," diye sızlandım.

Topuzumu kavrayıp keskin bir şeyle onu kestiğinde dünyam durdu.

"Hayır!" diye haykırdım dehşetle onu iterek. Fakat olan olmuştu. Kolunu çektiğinde kucağından kayıp dizlerimin üzerine düştüm.

Yumruğunun arasındaki topuzumdan kayan bir tutam mavi saç süzülerek önüme kondu. Çaresizce onu yerden kaptım, ellerim titriyor, yaşlar görüşümü giderek bulanıklaştırıyordu.

Saçım. Saçımı kesti.

Fakat sadece saçımı değil, eski bir yaramı benden çalmıştı. Onu tekrar kanatıp eskisinden de derin bir hâle getirmişti.

Kimseye güvenme. Anlamı buydu. Beni kandırıp güvenimi kazanması, sonra da *onun* gibi erkek müsveddelerinin ne mal olduğunu unutmamak için yaptığım şeyi benden alması ne şairaneydi ama.

Yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. "Sana saçını alacağımı söylemiştim," dedi buz gibi bir sesle. Kalbim kabuğuna dönüp tüm dünyadan saklanmaya çalışıyordu. "Max şu mavi uçlarının

altında yatan hüzünlü hikâyeyi anlattığından beri bunu yapmayı iyice kafama koymuştum."

Gözyaşlarımla ıslanmış dudaklarım titredi, dilimde tuzun ve ihanetin tadı vardı.

Kıkırtı sesleri kulağıma doldu. Kylie ve birkaç arkadaşı çalıların arasından dışarı fırladı, Atlas'ı elindeydi. "Her şeyi kaydettim," dedi zafer kazanmış gibi bir edayla.

Aşağılanma hissi her bir zerremi ele geçirdi. Öfkeyle avucumu açıp büyüme uzandım fakat Seth hızla önümde diz çöküp avucumu kapattı.

"Şahsi bir mesele değil, Vega," diye fısıldadı. "Faeler böyledir işte. Daha beterlerini yaşamak istemiyorsan kardeşini de alıp akademimizi terk et." Bana göz kırpıp doğruldu, kolunu Kylie'nin omzuna atıp kahkahalar atarak yanımdan uzaklaşmaya başladılar.

"Sosyal Tesis'e gidelim, eğlenceyi kaçırmak istemiyorum," dedi Seth parmaklarının arasındaki mavi tutamlarımla yolda ilerlerken.

Gidişleriyle etrafa sessizlik çöktü. Ellerimi başıma götürdüm, yerden bile kalkamayacak kadar sarsılmıştım. Parmaklarım saçımdan geriye kalan kısacık tutamları bulduğunda boğazım daraldı. *Bu şey kafa derim mi?*

Göğsüm utançla daraldı, ellerim titremeye başladı. Kalbim küle dönerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? O piç kurusuna güvenebileceğimi nasıl düşünmüştüm? Yaşadığım onca şeyden sonra aynı hataya neden düşmüştüm?

Kalk ayağa. Aer Kulesi'ne dön.

Uzuvlarıma söz geçiremedim. Sadece dertop olup dünyadan sonsuza dek saklanmak istiyordum.

Birden panikledim. Bir an önce kalkıp gitmem gerektiği hâlde saçlarımı yoklamaya devam ediyordum. Biri beni bu hâlde görmeden saklanmam gerekiyordu.

Kylie her şeyi videoya çekmişti.

Tanrım, olamaz. Yakında tüm okul Seth'le öpüşmemi ve saçlarımı mide bulandırıcı bir ganimet gibi kesip almasını izleyecekti. Bense dünyam başıma yıkılırken hâlâ sıyrılmış dizlerimle yerde ağlıyordum.

Omzumda bir el hissettiğimde yerimden sıçradım. Hızla arkamı dönüp kendimi savunmak için çaresizce avucumu önüme uzattım. Bedenimden boşanan toprak büyüsü yolu yardığında Profesör Orion yere kapaklanmadan kenara kaçmayı başardı.

Temel Büyü öğretmenim koruyucu bir melek sayılmasa da varlığı biraz olsun sakinleşmeme yardımcı oldu. Onu Seth ya da korkunç arkadaşlarına tercih ederdim. Utançla ellerimi başıma götürdüm, ondan saklanmaya çalıştım. Orion bu gece canımı daha fazla yakamazdı. Ama suratıma gülebilirdi. Gür kahkahasının kulaklarımı doldurmasını bekledim.

Ağır ağır önümde dizlerinin üzerine çöktü, bakışları saçlarımda gezinirken çenesi gerildi. Utançtan yerin dibine girmek istiyordum, daha fazla dayanamayıp bakışlarım kaçırdım.

"Buraya söylemiştim demeye mi geldiniz?" diye çıkıştım acımı öfkemle gizlemeye çalışarak. Ne var ki boşa çaba harcıyordum, yanaklarımdan aşağı süzülen her bir gözyaşını görebiliyordu.

"Kalk ayağa," dedi kolumu tutup çekiştirerek.

"Neden geri döndünüz?" diye sordum boğuk bir sesle. Elimi onunkinden çekip tekrar başımın etrafına sardım.

"Örümcek hislerim devreye girdi," diye yanıtladı kıkırdayarak.

Kaşlarım çatıldı. "Bu bir şaka mıydı?" dedim şaşkınlıkla.

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldığında sadece *bununla* yetindiğine inanamadım. Okulun geri kalanıyla bana güleceğini sanmıştım, yardımıma gelip bana şakalar yapacağını değil.

"Öyleydi," dedi. "Bence bir hayli komikti de." Beni kendine doğru çektiğinde ifadesi birden ciddileşti. "Mavi uçların da gittiğine göre artık sizi nasıl ayırt edeceğim?"

Boğazıma yükselen şaşkınlık dolu kahkahayı bastırmaya çalışsam da ağzımdan tuhaf bir hıçkırık şeklinde çıktı.

"Çok haklısınız. Şimdi ne yapacaksınız?" Burnumu çekip elbisemin dantelli koluyla gözyaşlarımı sildim. Akan rimelim elime bulaştığında yüzümü buruşturdum, muhtemelen *The Walking Dead*'den fırlamış bir figüran gibi görünüyordum.

Onca kişi arasından beni onun sakinleştireceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Havayı yarıp geçen bir çığlık vücudumdaki her bir sinir ucunu harekete geçirdi.

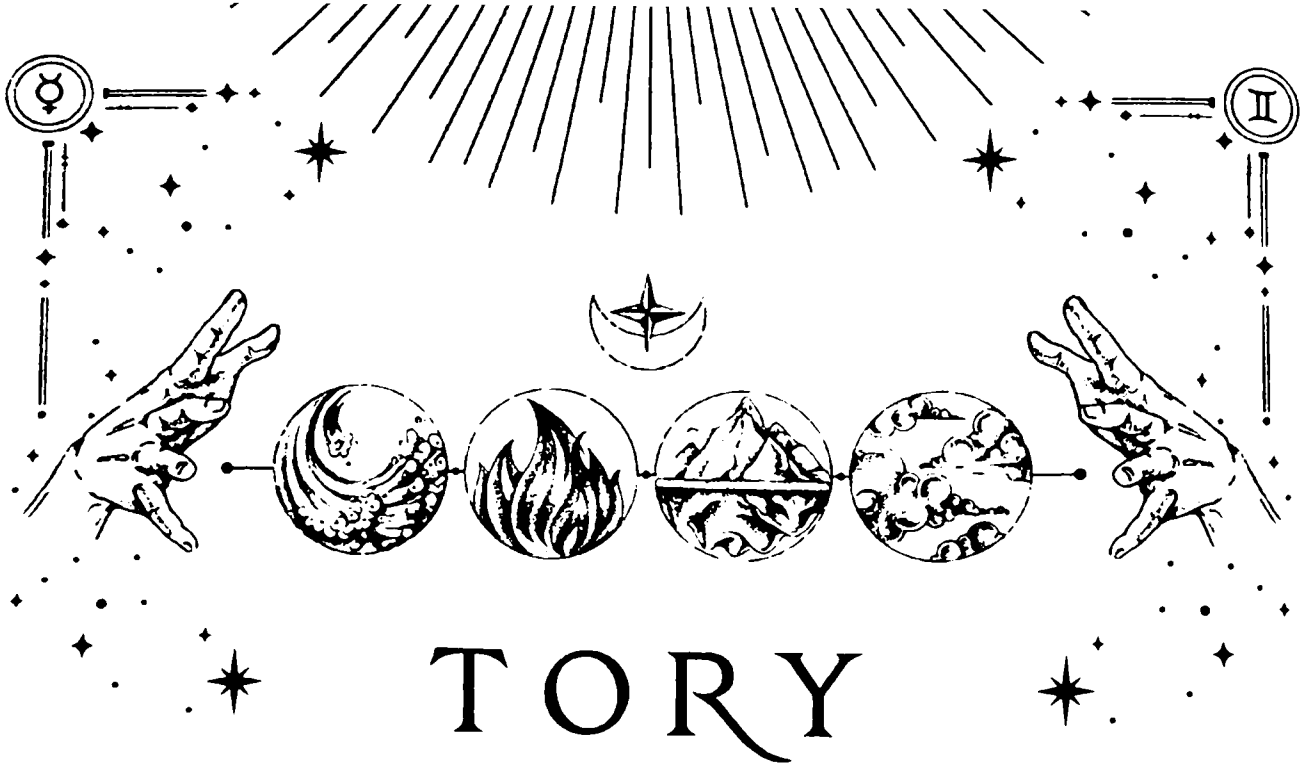
Orion beni bırakıp hızla etrafına bakındı, bense çoktan koşmaya başlamıştım.

Tory!

Korku kalbimi delip geçti.

Vârisler bu gece ellerinden geleni ardına koymuyordu. Kız kardeşime zarar vermeye kalkmadan önce onlara bir dur demeliydim.

Ayışığı Kitaplığı

TORY

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darius beni doğruca Ay Sosyal Tesisi'ne götürdü ve içeri adım atmamızla sola dönüp spor salonuna yöneldi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum. Sesime karışan korkuya engel olmadım. Dama desenli zemini döven ayaklarımızın sesi içeride yankılanıyordu.

"Birkaç arkadaşla buluşacağız," diye yanıtladı.

Sıra sıra dizilmiş spor aletlerini geçip binanın hiç girmediğim bir bölümüne doğru ilerledik. Sıcak hava ve klor kokusu suratıma çarptığı an nereye gittiğimizi anladım. Darius çift kanatlı kapıdan geçip soyunma odasını aşarken kaşlarımı çattım. Ne adımlarını yavaşlattı ne de kolumdaki parmakları gevşedi. Telkin'in etkisi hâlâ geçmediğinden ona direnemiyordum.

Büyük bir yüzme havuzunun yer aldığı alana girdik, suyun başına toplanmış kalabalığı fark ettiğimde dudaklarım aralandı. Darius beni yanlarına sürüklerken Marguerite ve arkadaşlarından heyecan dolu tiz çığlıklar yükseldi. Gözlerim aralarında bana yardım edebilecek tanıdık bir yüz ararken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Etraf ışıl ışıldı, tepemizdeki kemerli cam tavandan yansıyan ışık gecenin karanlığını bastırıyordu. Dikdörtgen şeklindeki havuzun içi ve çevresi mavi ve yeşil renkli minik fayanslarla kaplıydı. İplerle ayrılmamış olsa da eni sekiz kulvara bölünebilecek kadar genişti.

Seth'in sürüsü coşkuyla ulumaya başladı, ellerindeki biralarla birbirlerini itip kakarak suya yaklaştılar.

Darius beni sola yönlendirdi. Uzun havuzun etrafından dolaşarak fayansların üzerine iliştirilmiş su derinliğinin beş metre olduğunu belirten tabelaya doğru ilerledik. Karşımdaki devasa su kütlesi tüylerimi ürpertti, arabaya sıkıştığım o gecenin anıları zihnime doluştu.

İlerimizde üç dalış tahtası yer alıyordu ve en tepedekine bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Olimpik sporcuların tahtaların üzerlerinden atlamalarını televizyonda izlemiş olsam da örneklerini gerçek hayatta ilk kez görüyordum.

Darius hız kesmeden beni Max'le Caleb'ın önünde bizi beklediği tahtaya götürdü. Max'in heyecanı yüzünden okunuyordu, neredeyse olduğu yerde zıplayacak gibiydi. Caleb'ın yüzüyse ifadesizdi, gözleri ufacık bir acımayı geçtim, beni hiç tanımıyormuş gibi bakıyordu.

Sertçe yutkundum. Bana yardım eli uzatmayacakları apaçık ortadaydı. Etrafta Darius'un planladığı şeyi durdurmaya yeltenecek tek kişi bulamamıştım.

Nihayet durduğumuzda Darius beni kalabalığa doğru çevirip kırk yıllık arkadaşmışız gibi kolunu omzuma attı.

"Birçok kişi Vega Vârislerinin geri dönüşünden, ne kadar özel olduklarından bahsediyor," diye söze başladığında içerideki herkes sessizliğe gömüldü. "Şahsen ben onlara dair neyin bu kadar özel olduğunu henüz göremedim. Ufacık bir Telkin büyüsüne bile karşı koyamıyorlar."

Beni göğsüne çektiğinde bile gıkımı çıkarmadım, yapılacak en doğru hamle neydi bilmiyordum. Bakışlarım önümdeki derin havuza kayıp duruyor, suyun şırıltısı kulaklarımı dolduruyordu.

Yine o arabaya dönmüş, nehrin derinliklerine batarak ölümümü bekliyordum. Sıkışmış emniyet kemeriyle boğuşurken korkudan elim ayağım birbirine dolanıyordu.

Kalbim göğsümü şiddetle dövüyordu ve boğazım daralmıştı ama onlara hiçbir şey belli edemezdim. Karşılarında aciz olsam da hiç değilse planladıkları şeye nasıl tepki vereceğimi kontrol edebilirdim.

"Zirveye çıkmak için korkularımızla yüzleşir ve onlara galip geliriz!" diye bağırdı Max. Seyircilerden ona katılıyormuş gibi tezahüratlar yükseldi. "O hâlde kraliçemiz olduğunu iddia eden kızlardan biri de aynı şeyi yapabileceğini kanıtlamalı. Değil mi ama?"

Ona pis bir bakış attım. Darcy de ben de hiçbir zaman kraliçeleri olduğumuzu iddia etmemiştik.

Max gözlerini benimkilere kenetleyerek yanıma yaklaştı, üzerime eğilip kulağıma fısıldadı.

"Korkularını benimle paylaştığın için teşekkürler," dedi keyifle. "Bu planı sana borçluyuz."

Darius'un gözleri arkadaşıyla aramda gidip gelirken yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaptım. Panikten kalbim duracak gibiydi ve sırtımdan aşağı soğuk terler iniyordu ama onlara istediklerini vermeyecektim. Bunu yapmayı kafalarına koymuşlardı ve durmaları için onlara yalvarmayacaktım. Yalvarsam da bu boşa nefes tüketmek olurdu zaten.

Max uzanıp parmağını kolumda yukarı aşağı gezdirdi, gücümle korkumun karışımını emerken yüzünde zevzek bir sırıtış belirdi.

"Hadi o zaman," dedi Darius. Kolunu üzerimden çekip tekrar yürümeye başlamam için omzumu itti.

Yanından geçerken Caleb'la göz göze geldiğimizde yüzüne alaycı ve acımasız bir gülümseme yayıldı. Göğsüme buzdan bir hançer saplandı. Aramızda dillere destan bir aşkın kıvılcımlanacağına dair hayallere kapılmamış olsam da sapına kadar kötü sayılmadığını, Darcy'yle beni ortadan kaldırmaya diğerleri kadar

hevesli olmadığını düşünmeye başlamıştım. Dürüst olmak gerekirse iyi kötü arkadaş olabileceğimizi bile düşünmüştüm. Ne var ki soğuk bakışları ne denli yanıldığımın kanıtıydı. Planladıkları son işkenceye fiilen katılmıyor olsa da arkadaşlarına engel olmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Darius'la alçaktaki iki dalış tahtasının önünden geçip en yüksektekine çıkan basamakların başında durduk. Yüksekliğin beş metre olduğunu belirten minik tabela gözüme ilişti̇ğinde ellerim hafifçe titremeye başladı.

"Ne oyalanıyorsun, Roxy?" diye fısıldadı Darius başını eğerek. Sıcak nefesi boynumu gıdıkladı. "Yukarı çık."

"Doğru düzgün yüzemiyorum," dedim panikle. Kalkıştığı şeyin ciddiyetini iyice idrak ettiğinden emin olmak istiyordum. "Atlarsam boğulurum."

"Önümüzde diz çökecek misin o hâlde?" dedi. "Okulu terk edecek misin?"

Bakışlarımı koyu renkli gözlerine diktim ve içinde bir nebze insaf olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Ona pis pis bakmadım, kaşlarımı bile çatmadım. Nefretimi hiç belli etmedim. Yalnızca karşısında duran kızı görmesine izin verdim. Kime ne yaptığını anlamasını istedim. Ufacık bir acıma ya da pişmanlık hissedip hissetmediğini düşündüm. Ben tahtını çalmak için gelmiş kayıp bir Vâris değildim. Avuçlarımdan sökülüp alınan hayatı öğrenmeye çalışan ve bu boktan dünyada kendime yer edinmeye çalışan bir kızdım sadece.

Darius'un dudakları aralandı ve gözlerinden adını tam olarak koyamadığım bir şey geçip gitti. Bir an beni bırakıp kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırarak kaçmama müsaade edeceğini, beni zorla havuza atmadan da zaferinin tatminini yaşayacağını sandım.

"*Tırman! En tepeye kadar!*" diye emretti Max arkamızdan. Telkin keskin pençelerini uzuvlarıma geçirip beni hareket ettirdi.

Darius'a arkamı dönüp topuklularımı çıkararak basamakları tırmanmaya koyuldum.

En tepeye çıktım. Terli avuçlarım metal trabzanın üzerinden kayıyordu, çıplak ayaklarım buz kesmişti.

Aşağıdaki pislikler hep bir ağırdan tezahürata başlamıştı ve ne söylediklerini anlamam birkaç saniye sürdü.

"*Atla! Atla! Atla!*" Dertleri beni cesaretlendirmek değildi; hepsi kana susamış gibiydi, kendimi küçük düşürmem için sabırsızlanıyordu.

Uzun siyah elbisem attığım her adımla bacaklarıma dolansa da Max'in Telkin'i yüzünden bir an bile duraksamadım.

Nihayet zirveye ulaştığımda doğrulup ağırlığımla hafifçe sallanan dalış tahtasına çıktım.

Bacaklarım titriyordu. Frenlerin gıcırtısı ve araba köprüden dışarı fırlarken boğazımdan yükselen çığlıklar kulaklarımdaydı. Nehre uçarken içimi saran o tuhaf his bile geri dönmüştü.

Yine oradaydım. Her geçen saniye biraz daha batıyordum ve bu kez yakınlarımda yardımıma koşacak kimse yoktu.

Korkudan hızlanmış nabzımın sesi kulaklarımda uğuldasa da açılan kapının sesini duydum. Seth heyecanla uluyarak içeri daldı. Kurtları aynı şekilde karşılık vererek onu selamlarken yumruklarımı sıkıp sakinleşmeye çalıştım.

"Gösteriyi kaçıracağım diye ödüm koptu. Öbürüyle işim sandığımdan uzun sürdü!" dedi diğer Vârislere katılırken.

Sözleri karşısında başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Darcy'ye bir şey mi yapmıştı? Onu incitmiş miydi? Ona bağıra çağıra hesap sormak istedim ama kalabalık tekrar tezahüratlarına başlamıştı ve değil sesimi Seth'e duyurmak, kendi kafamdaki düşünceleri bile güç bela duyuyordum.

Darius'la Max havuzun kenarına geçip ellerini kaldırarak suyun pürüzsüz yüzeyini bir girdap gibi döndürmeye başladı.

Altımdaki derin suya dehşetle baktım. Artık yolun sonuna geldiğimden adım gibi emindim. Koruyucu aileler yanlarına al-

dıkları çocuklara yüzme dersleri aldırmakla uğraşmazdı, yerel tesislerdeki havuzlara yaptığımız birkaç ziyaret sayesinde suyun yüzeyinde kalmayı öğrenmiştim ama kazadan beri derin sulara yaklaşmamaya özen gösteriyordum.

"Hazır mısın, Vega?" diye seslendi Max. Heyecanla atlamamı bekleyen öğrencilerin tezahüratları daha da şiddetlendi, kendilerine vadedilen gösteriyi daha fazla beklemeye tahammülleri kalmamıştı.

Ne yapacaklarını biliyordum. Tüm dikkatimi zihinsel kalkanıma verdim, Telkin kullandıklarında emirlerine karşı koyabileceğimi umdum. Birini zarar göreceği bir şeye zorlamak kolay olmamalıydı ve ölümün kıyısında durduğumun fazlasıyla bilincinde olduğumdan isteklerine direnebileceğimi düşünüyordum.

"*Atla!*" diye bağırdı Max. İradesi tüm gücüyle benimkine çarptı.

Bir adım gerileyip dişlerimi sıktım, içimdeki güç vahşi bir canavar gibi kıpırdandı ve bir şekilde ona itaat etme arzusunu yenmeyi başardım.

Titrek bir nefes verdim, hâlâ tahtanın üzerindeydim. Bu küçücük bir zaferdi ve Telkin işe yaramadığına göre şimdi ne yapacaklarını merak ediyordum.

Merakımın dinmesi uzun sürmedi. Seth kollarını kaldırıp bana sırıtarak büyüsüne uzandı.

Arkamdaki havanın yoğunlaştığını hissettim, beni suya böyle atacaktı demek. Panikle öne atıldım. Atlama tahtasından inmek istiyordum ama suya atlamaktan başka çarem yoksa bunu kendi isteğimle yapmanın onun tarafından zorla itilmekten çok daha iyi olacağının farkındaydım.

Tahtanın ucundan atladığımda yüreğim ağzıma geldi. Aşağıdaki kana susamış gruptan yükselen kahkaha sesleri kulaklarıma doldu.

Altımda fırıl fırıl dönen suya çivileme iniyordum. Çığlık atmak istemesem de kendimi tutamadım, etrafımda uçuşan el-

bisemle havuza çakılırken dehşet dolu ses boğazımı parçalayarak özgür kaldı.

Yüzeyin altına daldığımda çığlığım yerini dudaklarımdan çıkan bir dizi hava kabarcığına bıraktı. Dibe battım, elbisemin bacaklarıma dolanmış sırılsıklam kumaşı beni derinlere çekti.

Çırpınıp bir şeyler yapmaya çalıştım. Elbisenin askılarını çekiştirip içinden sıyrılmayı başardım.

Su soğuktu, kapalı bir havuz için fazla soğuktu ve bunda Vârislerin bir parmağı olduğundan hiç şüphem yoktu.

Islak ve ağır kumaş yığınını bir kenara atmamla iç çamaşırlarımla kaldım. Yüzeye dönüp tüm gücümle ayaklarımı çırpmaya başladım.

Ciğerlerim yanıp sızlıyor, boğulmadan o nefesi almam için bana yalvarıyordu.

Başımı etrafımda girdap gibi dönmeye devam eden suyun yüzeyine çıkardığımda havayı açgözlülükle ciğerlerime doldurdum.

Dört Vâris buz gibi bakışlarla havuzun kenarından beni izliyordu. Darius ve Max hâlâ suyu gönüllerince manipüle etmekle meşguldü.

Yanımda kocaman bir sütun oluşturduklarında nafile olduğunu bilsem de ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Sütun Darius'un ufak bir el hareketiyle üzerime hücum edip beni tekrar suyun altına batırdı.

Dalgalar beni bir bez bebek gibi acımasızca etrafa savururken yön kavramımı hepten kaybettim.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken çaresizce ayaklarımı çırptım.

Çok geçmeden havuz her geçen saniye biraz daha durgunlaşıp soğumaya başladı, buzdan bir çift kol gibi etrafımı sarmaladı.

Tepemdeki ışığın rehberliğinde yüzmeye devam ettim. İşkencelerinden tatmin olana dek beni daha kaç kez dibe batıracaklarını merak ediyordum.

Panik ve dondurucu soğuk beni yavaşlatsa, ciğerlerim biraz oksijen için çığlık çığlığa bağırsa da yüzeye çıkmak için mücadele ettim.

Işık hem yanı başımda hem de ulaşamayacağım kadar uzaktaydı sanki. Usanmadan suyu tekrar tekrar tekmeledim ve nihayet başardığımı sandığımda ellerim yüzeyi yarıp geçmek yerine sert bir cisme tosladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beni en büyük kâbusuma hapsetmek için yarattıkları buz tabakasına yumruklarımı geçirdim.

Yine boğuluyordum. O nehrin dibine dönmüştüm, emniyet kemeri sıkışmıştı ve kurtulmam imkânsızdı. Fakat bu kez yüzmekte özgürdüm, önümdeki engel buzdan bir tabakaydı. Çaresizce arzuladığım havayla aramda yalnızca birkaç santim vardı ama kilometrelerce uzaktaydı sanki.

Her bir zerremi ele geçiren panikle bir çığlık koyverdiğimde son nedesim de bir yığın kabarcık hâlinde ciğerlerimi terk etti. Gözyaşlarımın buz kesmiş suya bir hiç gibi karışıp gittiğini hissedebiliyordum. Kalbim kendi ölümüne koşuyormuş gibi son sürat atmaya devam ediyordu.

Tenimin hemen altında kıpırdanıp çaresizce beni kurtarmaya çalışan büyüme uzandım ve avuçlarımda bir ateş yarattım.

Gücüm buz tabakasını delip geçti ve Darius'la Max bana engel olmak için tabakayı güçlendirmeden biraz olsun nefes alabildim.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Güçlerimi kullanmaya daha yeni başlamıştım ve büyümü işime yarayacak şekillerde kullanmaya henüz aşina değildim. Çelik bir duvara çarpan kör bir alet gibiydim.

Büyüm tekrar kabardı ve bu kez buzun üzerinde örümcek ağını andıran çatlaklar belirdi. Fakat tabaka kırılmadı.

Tüm bedenim soğuğun ve paniğin etkisiyle tir tir titriyordu. Nefes alma dürtüsüne karşı koymak giderek daha da zorlaşıyordu.

Bacaklarımı hışımla çırpıp yumruklarımı buz tabakasına geçirmeye devam ettikçe geri dibe batıyor, sonra tekrar yukarı yüzüp aynısını tekrarlıyordum. Boşa çaba harcıyordum. Daha fazla dayanamayıp nefes almam an meselesiydi.

Nabzım kulaklarımda uğulduyordu ve buza indirdiğim her darbe bir öncekinden daha zayıftı. Gözyaşlarım da zamanım da tükenmişti.

Ciğerlerim cayır cayır yanıyordu. Kaçınılmaz sonuma karşı koymak için canımı dişime taksam da mücadele çoktan sona ermişti.

Gözlerim kararmaya başladı.

Ve ciğerlerimin çok istediği o nefesi aldım.

DARCY

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Orion vampir hızını kullanarak beni arkasında bıraktı. Biraz ilerimizdeki Ay Sosyal Tesisi'ne dalarken tüm gücümle koşarak onu takip ettim.

İçeriden gelen alaycı bağırışlar ve zalim kahkahaları duyabiliyordum. Ruhumun derinliklerinde kardeşimin büyük tehlikede olduğunu hissediyordum. Hışımla içeri girip karanlık koridoru aştım, yüzme havuzuna vardığımda takılıp yere yapışmaktan son anda kurtuldum.

Buz kesmiş havuzun öteki ucunda bir grup öğrenci duruyordu. Orion kenardan sert tabakanın üzerine atladı ve havada süzülürken ellerinden güçlü bir su dalgası fışkırtıp altındaki buzu eriterek suya daldı. Yüzeyin altında kaybolurken midem korku ve kafa karışıklığıyla kasıldı.

Çok geçmeden buzun ortasında derin bir yarık açıldı ve Orion kollarında Tory'yle dışarı fırladı. Kardeşim kendinde değil gibiydi. Yoksa...

Korku içimi sararken dünyam durdu.

Hayır, ölmedi. Ölmüş olamaz.

Aklım nihayet başıma geldiğinde hızla havuzun başına koştum, Orion kenara yaklaşırken Tory'ye uzandım. Kolunu tutup onu fayansların üzerine çekerken içeriye derin bir sessizlik çöktü. Birinin ölüm saatinin söylenmesinden hemen önce çöken türden bir sessizlik.

"Tory," dedim hıçkırarak. Buz kesmiş elini titreyen avucuma alıp onu sarstım.

Orion sırılsıklam vaziyette kardeşimin yanına diz çöküp elini alnına koydu. Gözlerini kapattığında avucunun altından koyu kırmızı renkli bir parıltı yayılmaya başladı.

Titrek bir nefes aldım.

Etrafımdaki her şey kaybolup gitti.

Mühim olan tek şey kardeşim ve Orion'ın bedeninden onunkine akan büyüydü.

Tory'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve iki büklüm olup öksürmeye, yuttuğu suyu kusmaya başladı. Orion kıl payı kenara kaçarak kendini kurtarmayı başardı.

Üzerine eğilip ona sımsıkı sarılırken Orion'a bir teşekkür etme fırsatı bulamadan ayağa kalktı.

Havuzun kenarından çıkışa doğru usul usul ilerleyen Vârisler gözüme ilişti.

Nefret içimi yakıp kavurdu. Kollarımdaki kardeşim ve öfkeden titreyen vücudumla onlara pis bakışlar attım.

"İÇERİDEKİ HERHANGİ BİRİ TEK ADIM DAHA ATMAYA KALKARSA DERHÂL OKULDAN ATILACAK!" diye bağırdı Orion gür sesiyle cam tavanı inleterek.

Vârisler duraksayıp suspus oldu. Darius ensesini ovuşturdu, onu tanıdığımdan beri ilk kez gergin görünüyordu. Seth onları sakinleştirmek istercesine üzerlerine sürtündü, cebinden sarkan saç tellerimi fark ettiğimde avazım çıktığı kadar bağırmak istedim.

"Yüzünüzü duvara dönün," dedi Orion tüylerimi ürperten bir sesle.

Hepsinin Orion'ın önüne dizilmesini yaşlı gözlerle izledim. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ve yaptıkları şeye karşılık tüm hıncını onlardan çıkarmasını istiyordum.

Öğrencilerin geri kalanı havuzun öteki tarafında toplanmıştı ve tedirginlikleri buradan bile hissediliyordu.

Tory şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken yüzüne yapışmış ıslak saçlarını yüzünden çektim.

"İyi misin?" diye sordum boğuk bir sesle.

Takatsizce başıyla onayladığında içime bir nebze olsun su serpildi ve ona tekrar sarılmak için öne eğildim.

Kıpırdanıp oturur vaziyete geçti ve koyu yeşil gözleri saçlarımda gezindi. Dudaklarını birbirine bastırıp dizlerini göğsüne çekerek başını omzuma yasladı.

"Özür dilerim, Darcy," dedi çatallı sesiyle. Kolumu etrafına dolayarak başımı iki yana salladım.

"Sen özür dilenecek bir şey yapmadın," diye fısıldadım bakışlarım hayatımda duymadığım kadar müthiş bir nefret duyduğum Vârislere kayarken.

Orion bakışlarını üzerlerinde gezdirdi. İdam mangasının önünde sıraya dizilmiş gibilerdi ve bir yanım gerçekten de kurşuna dizilmelerini diliyordu.

Vârislerin yancıları kendi arasında fısıldaşmaya başladı, bazıları yürek yemiş gibi sıvışmaya bile yeltendi.

"Ben ne olduğunu öğrenene dek kimse hiçbir yere gitmiyor," diye bağırdı Orion. Kaçmaya yeltenen öğrenciler gerisin geri yerlerine döndü.

Orion ağır ağır Vârislere yaklaştı ve Seth'in saçını yumruğunun arasına alıp kafasını duvara çarptı. Çıkan çatırtı kulaklarımı doldurdu. Seth dişlerinin arasından acı dolu keskin bir nefes verirken, "Vega İkizleri'ne ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye tısladı.

"Yok, efendim," dedi Seth usulca. Dişlerimi sıkarak ona sert bakışlar attım.

Orion yana doğru bir adım atarak Max'in başına geçip yüzünü duvara bastırdı. "Ya sen, Rigel?"

"Yok, efendim," diye mırıldandı Max.

Orion bu kez Caleb'ın arkasına geçip kulağına eğildi. "Kaynak'ınla düşüp kalkıyor musun, Caleb? Bunun Vampir kanunlarına aykırı olduğunu biliyorsun. Tam da dişlerini söküp atmayı düşünüyor olmam ne hoş bir tesadüf. Bir taşla iki kuş vurabiliriz."

Caleb'ın geniş omuzları öfkeyle gerildi. "Kanunları biliyorum, efendim. Ona hiçbir şey yapmadım."

"Hadi oradan," diye çıkıştı Orion.

Darius'un arkasına geçip elini omzuna koydu. Ignis Vârisi omzunu silkerek onu başından defetmeye çalışsa da Orion kolunu sıkıca kavrayıp onu kendine çekti. "Sen de mi gözümün içine baka baka bana yalan söyleyeceksin, Darius?"

Darius kolunu sertçe çekerek elinden kurtuldu. "Teknik olarak duvara bakıyorum, değil mi, efendim?" Sesi alaycı ve soğuktu, sırtı saf demirden yapılmış gibi dimdikti.

Orion onu hışımla kendine doğru çevirdi. Ona diğer Vârisler kadar sert davranmıyordu. Nedenini merak ettim. O da en az diğerleri kadar kötüydü ve yüzündeki umursamaz ifade kanımı donduruyordu.

"Son şansın," dedi Orion sadece onun duyabileceği bir sesle. "Bir açıklama bekliyorum."

Darius'un bakışları adamın yüzünden Tory'ye kaydı, çenesi seğirdi. Sonra tekrar profesöre döndü. "Onlardan kurtulmak istiyoruz. Üzerimizdeki baskıya bir yenisi daha eklensin istemiyoruz. Max en derin korkularını öğrendi ve biz de... Eh, hepsini gerçeğe dönüştürmeye karar verdik." Omuzlarını silktiğinde göğsüm daraldı. Gerçekten bu kadar acımasızlar mıydı? Tahtları umurumuzda bile olmamasına rağmen sırf okuldan gidelim diye bizi paramparça edecek her şeyi yapmaya hazırlardı.

Orion hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Diğerleri neyse ama *senin* anne babana benzemediğini sanmıştım."

Ona sırtını döndüğünde Darius yüzünü buruşturdu. Görünüşe bakılırsa ona edebileceği en büyük hakaret buydu.

"Vegalar hariç havuzun başındaki herkes bir hafta boyunca cezaya kalacak. Capella, Altair, Rigel, Acrux, sizin cezanız iki hafta sürecek ve uyarı alacaksınız. Böyle bir şeye tekrar kalkışacak olursanız değil Semavi ailenin, yıldızların oğlu olsanız bile sizi kimse kurtaramaz. Zodyak Akademi'den atılırsınız."

"Siktir git, Orion," diye hırladı Darius. Ona omuz atarak yanından geçip kapıya yöneldi.

Orion arkasından öfkeyle baksa da ona engel olmadı.

"Cezaya mı kalacaklar?" dedi Tory. "Hepsi bu mu?"

Orion'ın onu duymazdan gelmesi tepemin tasını attırdı. "Bunun yanlarına kalmasına nasıl göz yumarsınız?" diye çıkıştım.

Marguerite ve leş arkadaşlarının saçımı işaret edip kıs kıs güldüklerini fark ettim. Kan yüzüme hücum ederken başımı Tory'ye çevirdim. Yer yarılsın da içine girelim diye dua ettim.

Orion önümüzde diz çöküp kardeşimin elini tuttu. "Daha tam olarak iyileşmedin."

"Burada olmaz," diye tısladı bakışlarını bizi izleyen kalabalığa çevirerek. "Sadece gitmek istiyorum."

Profesör onu duymazdan gelip elini omzuna koydu, avucunun altında yine o tuhaf parıltı belirdi.

Kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Sanki rüzgâr hayatımın yelkenlerini delik deşik etmiş, onları birer paçavraya çevirmişti.

Ancak hepsini onaracaktım.

Yeniden ayağa kalkıp okyanusta süzülecektim.

Sadece o gün bugün değildi.

TORY

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Orion sıcak ellerini tenime bastırdıkça ciğerlerimdeki yanma hissi azaldı. Kendime gelmemle vücudum titremeye, dişlerim takırdamaya başladı. Bacaklarımı göğsüme çekip dertop oldum.

Darcy elimi hiç bırakmamıştı. Zeytin renkli gözleri endişeyle bana bakıyordu. Çenesine bile gelmeyen kısacık bir saç tutamı üzerime sarkıyordu. Kaşlarımı çatarak üstünkörü kesilmiş tutama uzandım, yanaklarındaki kurumuş rimel izleri de dikkatimden kaçmamıştı.

"Ateş büyüne uzan," diye mırıldandı Orion. "Isınmana yardımcı olur."

Dikkatimi bir anlığına ona çevirdim. Hafifçe kıpırdanarak yanından uzaklaşmaya çalıştım ama beni bırakmadı.

"Sadece ciğerlerinde hiç su kalmadığından ve verdiği her türlü zararın iyileştiğinden emin olmaya çalışıyorum," diye açıkladı ondan duymaya hiç alışık olmadığım sakin bir sesle.

"Sana ne oldu?" diye sordum tekrar Darcy'ye dönerek. Parçalanmış boğazım yüzünden sesim çatallı çıkmıştı. Görünüşe bakılırsa boğulmak ve çığlık atmak ayrılmaz bir ikiliydi.

Darcy'nin dudakları aralandı, sonra tekrar kapandı. Bakışları arkama kayıp yine bana döndü. Hâlâ duvara dönük duran Seth, Caleb ve Max'e bir bakış attım. Orion bizimle meşgul olduğundan onlar da bize bakıyordu. Enselenmiş olmanın hayal kırıklığı yüzlerinden okunuyordu. Aralarından sadece Caleb bana bakıyordu. Çenesi gerilmişti ve gözleri benim hayal bile edemeyeceğim sırlarla doluydu.

Kalbim bir kez daha korkuyla tekledi. Orion elini üzerimden çektiğinde hızla kafamı çevirdim. Derin bir nefes aldım ve hiçbir yerimin ağrımadığını fark ettim. Ona teşekkür etmem gerektiğinin farkındaydım ama sözcükleri söylemeye dilim varmıyordu. Dizlerimi biraz daha kendime çekip dantelli iç çamaşırımın altındaki vücudumu elimden geldiğince gizlemeye çalıştım.

Bir avuç pisliğin önünde bütün kibrim ve azimli tavırlarım uçup gitmiş, öylece yatıyordum. Geriye yalnızca anne baba nedir bilmemiş ve ebeveyn sevgisinin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmiş o kız kalmıştı.

Hâlâ titriyordum. İçimdeki ateş her uzanışımda benden kaçıyordu. Büyüme odaklanamıyordum. İhtiyacım olduğumda yardımıma koşmamıştı. Herkes güçlü olduğumu söyleyip dursa da bunun ufacık bir faydasını görmemiştim. Tüm bunlar onun yüzündendi. Vârisler onun yüzünden bana bunu yapmıştı. Güçlü olmasam beni zerre kadar umursamazlardı.

"Caleb, gömleğini çıkarıp Bayan Vega'ya ver," dedi Orion sertçe.

Oğlan kısa bir tereddüdün ardından gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında nihayet kendimde konuşacak gücü buldum.

"Ondan hiçbir şey istemiyorum," dedim. Sesim alçak, donuk ama kararlıydı.

Caleb'ın elleri duraksadı ve Orion sabrı tükenmiş gibi usulca homurdandı. Belki bir dahaki sefere onu havuza hapsederlerdi de bundan sorumlu kişilerden yardım kabul edip etmemek konusunda ne düşüneceğini bizzat tecrübe ederdi.

Orion kendi ceketini çıkarıp bana uzattı. Darcy kollarımı geçirmeme yardım etti. Doğrulup ıslak saçlarımı kumaşın üzerine attıktan sonra düğmeleri iliklemeye koyuldum. Koyu renkli ceket üzerime bir hayli boldu, kollarımı tekrar etrafıma doladığımda eteği uyluklarıma geliyordu.

Vârislere ve ahmak yancılarına dönüp hepsine pis pis bakmak istesem de tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi acınası vaziyette dikilmeye devam ettim.

Dudaklarımı büktüm ama gözlerimi ayak parmaklarımdan çekemedim.

İrademi paramparça etmek istemişlerdi. Belki de başarmışlardı.

Orion'ın bakışları Darcy'yle aramda gidip geldi. "Size odanıza kadar eşlik ed–"

Binanın dışından yükselen dehşet dolu çığlık tüylerimi ürpertti.

"Yine ne oldu?" diye homurdandı Orion. Hızla arkasını dönüp çıkışa koştu.

Darcy kolumu tutup beni profesörün peşinden sürükledi, Vârisler ve hayran kulüpleriyle yalnız kalmak istemediği ortadaydı.

Uyuşmuş ayaklarımı zorla hareket ettirip Caleb'la diğerlerine bir bakış dahi atmadan yanlarından geçip gittim.

Kardeşim koşmaya başladığında ona güç bela ayak uydurdum, Orion'ı dışarıya açılan çift kanatlı kapıya ulaşmadan hemen önce yakaladık.

Çığlıkların sayısı artmıştı, öğrenciler avazları çıktığı kadar bağırıp yardım istiyordu.

Orion tereddüt etmeden kapıları iterek açıp gecenin karanlığına çıktı.

Kürenin yakınlarına büyük bir kalabalık toplanmıştı ve önlerinde yükselen binanın altın renkli duvarlarından titrek turuncu ışıklar yansıyordu.

"Kenara çekilin!" diye bağırdı Orion. Öğrenciler hızla iki yana çekilerek ona yol açtı.

Darcy kalabalığın arasına dalarak profesörü takip etti. Herkes diken üstündeydi, bazıları ağlıyor, çığlıklar ara sıra etrafımızda yankılanmaya devam ediyordu.

"Kim o?" diye mırıldandı sağımdaki bir oğlan.

"Sence bu yine bir Nemf saldırısı mı?" diye fısıldadı bir kız korkuyla.

Kalabalığın ortasına ulaşana kadar ilerlemeye devam ettik. Ateşin sıcaklığı tenimi okşadı, burnuma boğazımı düğümleyip midemi bulandıran iğrenç bir koku doldu.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Darcy dehşetle.

Öğrenci grubunun ön saflarında duraksadık ama Orion bir küfür savurarak binaya yaklaşmaya devam etti.

Önümüzdeki ateş gürül gürül yanıyordu ve kalbim beni anlamadığım bir şeye karşı uyarmak istiyormuşçasına yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Sadece Ejderha Ateşi böyle yanar," dedi Diego. Soluma döndüğümde yanımızda durduğunu fark ettim.

Bakışları karşımızdaki ateşe kenetlenmiş, dudakları şokla aralanmıştı. Kardeşimle hâlimizi bile fark etmemiş gibiydi. Ben ona ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan Orion kollarını önünde kaldırıp bir su seliyle alevleri söndürmeye koyuldu.

Karanlığa gömüldüğümüzde etrafımızdaki birkaç öğrenci biraz aydınlık için gümüş renkli ışık küreleri yaratıp başımızın üzerine yönlendirdi. Orion'ın önünde yatan silüet ortaya çıktığında öne doğru ufak bir adım attım.

Çıplak ayaklarım soğuk zemini bulduğunda omurgamdan bir ürperti geçti ama durmadım. Bir şey beni çağırıyordu. O silüetin neyin nesi olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Yanımda Darcy'yle öğrencilerin ortasındaki boşluğa doğru ilerledik ve neye baktığımızı daha iyi görebilmek için Orion'ın etrafından dolandık.

"Hasiktir," diye fısıldadım. Darcy elini ağzına götürdü.

Yerde cenin pozisyonunda yatan eti yanıp kömüre dönmüş bir ceset vardı.

Orion doğrulup etrafına bağıra çağıra emirler yağdırmaya başladı. Öğrencilere dağılmalarını, görgü tanıklarının ortaya çıkmasını ve birinin Müdire Nova'yı çağırmasını söyledi.

Fal taşı gibi açılmış gözlerim ve donakalmış uzuvlarımla önümdeki dehşet verici manzara karşısında kalakaldım.

"Hemen gitmemiz gerek," diye fısıldadı Darcy ama ayaklarım kalmak için bir nedenleri varmış gibi ona kulak asmadı.

"Bekle bir saniye," dedim. Tam olarak anlamlandıramadığım bir sebeple cesede doğru tereddütlü bir adım attım.

Kömüre dönmüş bedenin etrafındaki zemin Orion'ın büyüsü yüzünden ıslanmış, kül suyla karışıp balçığa dönmüştü. Çıplak ayaklarım koyu renkli sıvıya bastığında ürperdim.

Göğsümün ortasında tuhaf bir çekilme hissettim ve ona odaklandığımda parmak uçlarım belli belirsiz karıncalandı.

"Sen de hissediyor musun?" diye sordum alçak sesle.

Darcy temkinli bir tavırla sözlerimi onayladı. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Kendimi büyümün çekimine bırakıp parmak uçlarımdan dışarı süzülmesine izin verdim.

Önümüzdeki ceset kasıldı, kolu kıpırdadı ve kömürleşmiş parmakları açıldı. Dehşetle geriye sendeleyip Darcy'ye çarptım. Boğazıma bir çığlık yükseldi. Ne var ki ses dudaklarımdan dökülmeden cesedin avucundan bir şey fırlayıp doğruca üzerimize uçtu.

Koyu renkli kart göğsüme çarptığında elim istemsizce üzerine kapandı. Şaşkın bakışlarımı üzerine çevirdim. Kart sapasağlamdı, bir mucize eseri sahibinin bedenini kömüre çeviren alevlerden en ufak bir zarar görmemişti.

Orion hepsine bağırıp çağırsa da öğrenciler cesedin başında oyalanmaya devam etti, birkaç flaş bile patladı.

"BEŞ SANİYE İÇİNDE ODASINA DÖNMEYEN HERKESİ DEVASA BİR DALGAYLA KAMPÜSÜN ÖTEKİ

UCUNA POSTALAYACAĞIM!" diye bağırdığında oyalanan öğrenciler panik dolu birkaç tiz çığlıkla karınca sürüsü gibi dağıldı.

"Siz neden oyalanıyorsunuz?" diye çıkıştı. Sesin geldiği yöne doğru dönüp elimdeki kartı usulca üzerimdeki ceketin cebine sıkıştırdım.

"Biz..." diye söze başladı Darcy. Fakat bir bahane uyduramayınca cümlesi yarım kaldı.

Orion'ın sert bakışları yetmiyormuş gibi çenesi de hafifçe seğirmeye başlamıştı.

"Defolun buradan!" diye bağırdı. Az önce bize gösterdiği şefkatin yerinde yeller esiyordu.

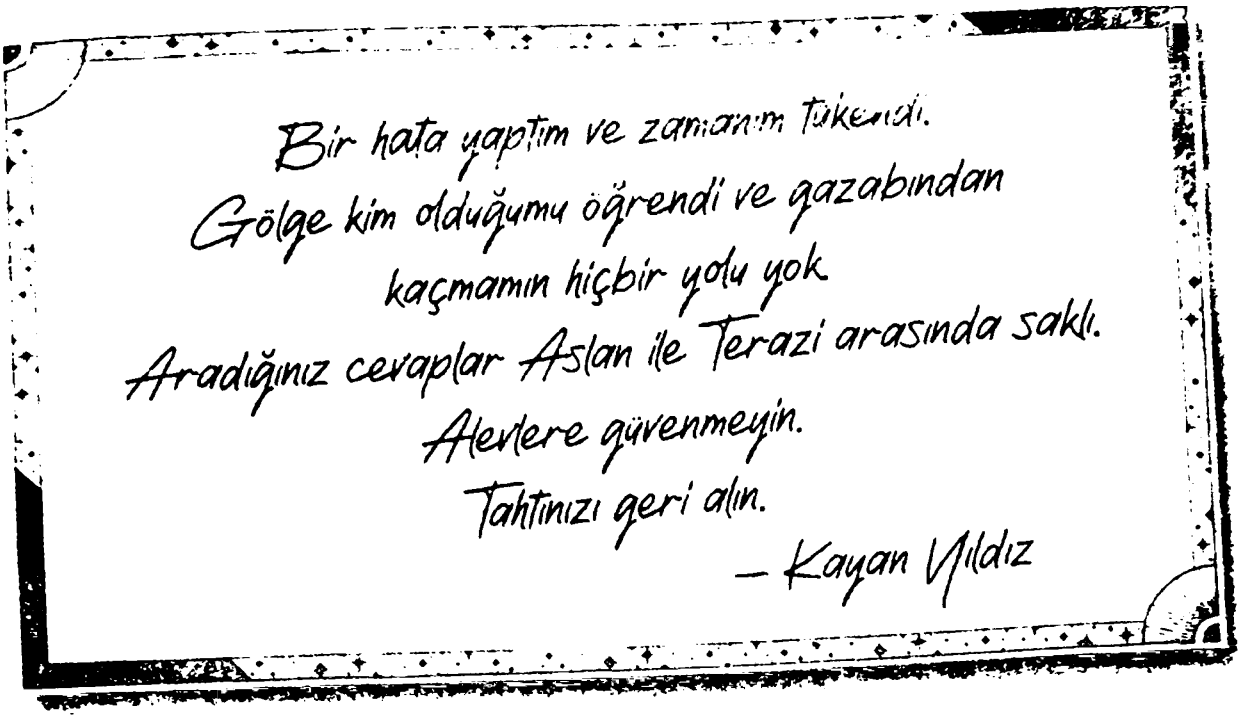
Darcy suratına bir tokat yemiş gibi irkilirken buz gibi yola dönüp koşar adımlarla olay yerinden uzaklaşmaya başladık.

Dağılan kalabalığı takip ederek bir köşeyi döndüğümüzde duraksayıp kartı cebimden çıkardım.

Kardeşim üzerindeki resmi görünce bir şaşkınlık nidası koyverdi. Bir atın tepesindeki pelerinli iskelet boş göz yuvalarını bizi uyarırcasına üzerimize dikmişti. Kartın altında tek sözcük yazıyordu: *Ölüm.*

Onu almak için uzanmasıyla parmakları üzerine değdiğinde kartın etrafına usul usul yaydığı sıcaklık birden şiddetlendi. Şaşkınlıktan neredeyse onu elimden atıverecektim ama görüş alanımın köşesinde beliren bir çift açık renkli göz bana engel oldu. Bir an için Profesör Astrum'un karşımızda durduğunu hissettiğime yemin edebilirdim. Bu tuhaf his geldiği hızla kayboldu ve Darcy'ye şaşkınlıkla kaşlarımı çatıp kartın arkasını çevirdim.

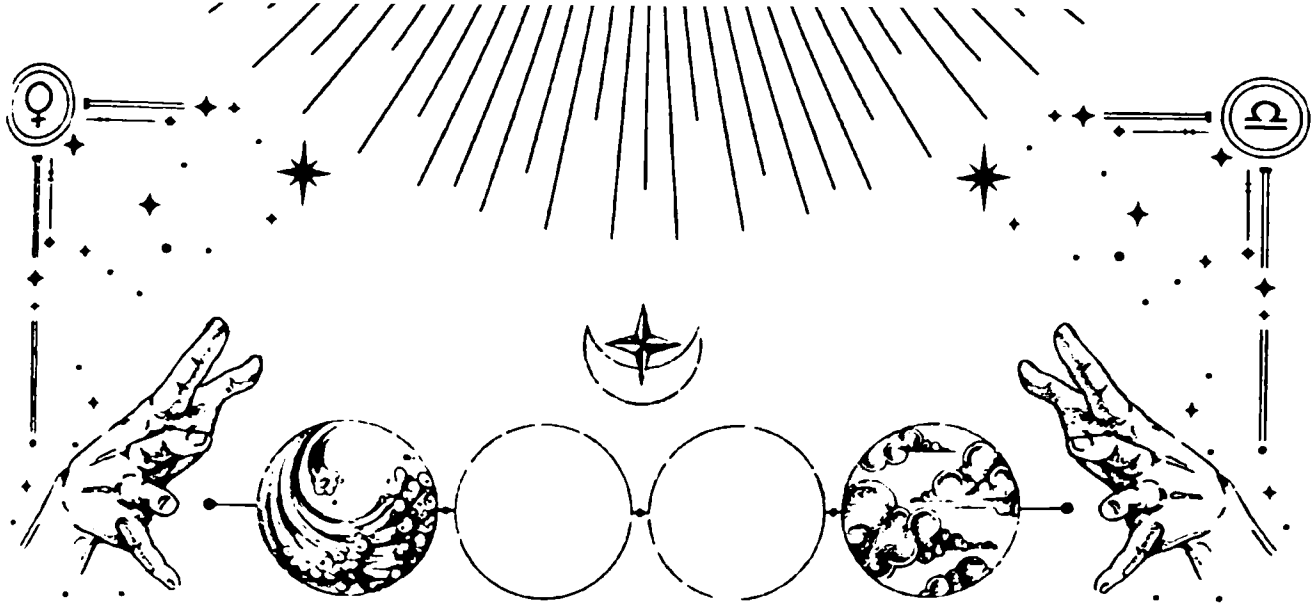
Arka yüzü gümüş renkli mürekkeple yazılmış kıvrımlı sözcüklerle doluydu. Yazılanları okurken midem kasıldı.

Korku buz gibi pençelerini etrafıma sarıp nefesimi kesene dek sıktı. Profesör Astrum öldürülmüştü. Bu lanet akademide bize yardım etmeye çalışan tek kişi gitmişti. Başına gelecekleri biliyormuş gibi dehşete kapılmıştı ve artık bir şey yapmak için çok geçti.

Vârislere karşı tek başımızaydık.

Ne yaparsak yapalım ellerinden kurtulamayacağımızı düşünmeye başlıyordum.

EK BÖLÜM

ORION

HAYATLARINIZ ZAVALLI VE ACINASI BİR ÖLÜMLE SONA ERECEK.

İkinci sınıf öğrencilerime dönüp tahtaya yazdıklarımı idrak etmelerini ve yüzlerindeki o sinir bozucu neşenin gözlerimin önünde solup gitmesini izledim. Profesörlüğün en sevdiğim yanı buydu. Hayallerini başlarına yıkmak ve iradesi en güçlü olanların bana kafa tutmaya çalışmasını izlemek. Hayattaki en büyük eğlencem buydu. Tamam, belki dünya ve yıldızlar suratıma tükürüp kendi hayallerimi başıma yıktığı için biraz kuyruk acısı çekiyordum ve hıncımı öğrencilerimden çıkarmaktan azıcık zevk alıyordum. Ama egolarını paramparça etmeyi görev edinmeseydim kendimi başka neyle meşgul edecektim ki?

"Grus," diye bağırdım. Ön sıralarda oturan Geraldine bir sopa yutmuş gibi sırtını dikleştirdi. "Söyle bakalım, hepinizi son sınıfların karşısına koyup kozlarınızı paylaşmanızı istesem mücadeleden kan revan içinde kalmış vaziyette, yenilgiyle ayaklarınızı yerde sürüye sürüye ayrılacağınızdan neden bu kadar eminim?"

"Yüce kazlar," diye mırıldandı Geraldine. "Kudrete giden, bizim henüz arşınlamaya başladığımız yolun son dönemecine çoktan ulaştıkları için olabilir mi?"

Sınıfın arkasındaki Max Rigel kıs kıs güldüğünde ona sert bir bakış attım. Tepkim çenesini kapatsa da etrafındaki diğer Vârislere muzip bakışlar atmaktan geri durmadı.

"Akşamlarını ders çalışmak yerine sosyalleşerek heba ettiğini söylemeye çalışıyorsan evet, Grus," diye homurdandım.

"Tam olarak öyle demek istememiştim ama sosyal kelebeklerin ömrünün kısacık olması kulağa mantıklı geliyor sanırım." Boş gözlerle konuştuklarımızı Atlas'ına not almasını izledim.

"Evet," diye mırıldandım. "Dürüst olmam gerekirse çoğunuz sınıfımın oksijenini israf ediyorsunuz. Ağaçlara karbondioksit üretmekte üzerinize yok. Bu akademide okumaya devam etmek istiyorsanız iki kat daha fazla çalışacak, derslerinize iki kat daha fazla zaman ayıracak, kendinizi kanıtlayıp son sınıflara galip gelene ya da en azından gururunuzla yenilene kadar onlardan gerekenin iki katı daha fazla dayak yiyeceksiniz."

"Efendimmm?" diye seslendi Seth Capella arka sıralardan. Zevzek tonu tepemi attırdı.

"Ne var, Capella?" diye karşılık verdim sıktığım dişlerimin arasından.

"Madem bizler Semavi Konsey'in Vârisleriyiz ve doğduğumuz günden beri güçlü, kudretli Faeler olmak için eğitildik, bu dersten muaf tutulsak olmaz mı?" dedi bunu sahiden kabul etmemi bekliyormuş gibi umutla. Bazı öğretmenler onlara yalakalık ediyor, okulda at koşturmalarına göz yumuyordu fakat ben onlardan biri değildim.

"İnan bana sınıfımdan çıkıp sinir bozucu sesini zavallı kulaklarımdan esirgemen en çok benim işime gelir, Capella. Ancak varlığımın senin için ıstırap kaynağı olduğunu biliyorum. Bu yüzden de gözlerindeki o umut parıltısının sonsuza dek söneceği an gelip çattığında bunu kaçırmamak için seni elimden gelen

her saniye yanımda tutacağım," dedim düz bir sesle. Seth şaka yapmışım gibi gür bir kahkaha patlattı.

Darius sırıttı. Ne var ki dikkatinin sürekli pencereye kayması onun da dersi umursamadığını gösteriyordu.

Caleb, Atlas'ındaki yansımasına bakıp saçlarını düzeltmekle meşguldü ve Max tüm kayıtsızlığıyla sandalyesinin arka ayakları üzerinde keyifle ileri geri sallanıyordu.

"Dersimizin amacı ne, efendim?" diye sordu Max.

"Dersimizin amacı," dedim sertçe, "Sizi birbirinizin karşısına dikip dövüştüreceğim ve kendinizi savunmanız için yalnızca Temel Büyüleri kullanmanıza müsaade edeceğim. En az bir tanesinden galip gelmezseniz kendinizi nasıl geliştirmeyi planladığınızı detaylıca açıklayan on bin kelimelik bir makale yazmak zorunda kalacaksınız."

"İyi de bu çok saçma," diye söylendi Seth. "Gerçek hayatta karşımıza çıkacak nasıl bir durum bizi Elementlerimizi kullanmaktan alıkoyabilir ki?"

Neyse ki böyle cahil zırvalıklarına hazırlıklıydım. Elimi önüme uzatarak uzun gri saçlı, üzerine eski püskü bir palto giymiş bir adam illüzyonu yarattım.

"Gregory Thundercharm," diye açıkladım. "Lassafield'ın kuzeyinden gelen ünlü bir mağara kaşifidir. Hayatını Kanlı Çağ'dan kalma bir grup kaçakçının izini sürüp Solaria çevresindeki mağaralara sakladıkları ganimetleri arayarak geçirdi. Her biri Element gücünün kullanılması hâlinde aktifleşerek ölümcül patlamalara neden olacak karmaşık büyülerle korunan mağaralara. Medeniyetten yüzlerce kilometre uzakta, geçitlerin ağır ağır suyla dolduğu deniz kenarındaki bir mağarada mahsur kaldığında kaçakçıların kurduğu tuzağı harekete geçirmemek için Temel Büyülerle kaçmak zorunda kaldı."

"Hadi ama," dedi Darius kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu çok spesifik bir örnek. Koca dünyada kaç kişi kendini böyle bir durumda bulur ki?"

İllüzyonu koyu kırmızı saçlı, kocaman gözlü bir kadına çevirip, "Avery Nightthorn," dedim yüksek sesle. "Falorn tepelerinde yürürken takılıp düşerek on metre aşağısındaki gizli bir ateş engereği yuvasına çakıldı. Kullanabildiği tek Element olan ateş yılanlara tesir etmeyeceğinden Temel Büyülerle canını kurtardı."

"Peki bunun savaşla ne ilgisi var?" diye sordu Max.

"Lilith Dinke," diyerek illüzyonu gür siyah saçlı, kaslı bir kadına dönüştürdüm. "Norl Ormanı'nda kaybolmuştu. Peşindeki risher kurdu sürüsünün dikkatini dağıtmak için kendi illüzyonlarını oluşturdu ve ileri seviye bir Telkin'le sürü liderinin iradesini kontrol altına alıp sırtına binerek güvenle ormandan ayrıldı."

"Hâlâ kimse savaşmıyor," dedi Max.

"Rakibin sana boyun eğerse savaş bitmiştir. Her mücadele kaba kuvvetle kazanılmaz, Rigel," diye homurdandım. Sabrım giderek tükeniyordu. "Karşındakini gücünle ezmeye çok alışkınsın ama bazen o bile seni yarı yolda bırakabilir. Karşındaki kişi senden zeki olabilir, birkaçı birleşip hiç beklemediğin şekillerde sana saldırabilir, rakibin bir Fae bile olmayabilir. Elementlerine bu kadar bel bağlarsan günün birinde dımdızlak ortada kalırsın."

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi Max tüm küstahlığıyla.

"Ukala morina balığı! Dinlemek nedir bilmez misin sen?" diye çıkıştı Geraldine. Sırasında arkasına dönüp ona pis bir bakış attı. "Çok kıymetli profesörümüz rüzgârın zaman zaman nasıl yön değiştirdiğini biliyor da konuşuyor. Temel Büyü derslerini biraz daha ciddiye alsaydın belki bir beyin hücresini Telkin'le o kalın kafanda bir başına avare avare dolaşanın yanına katılmaya ikna edebilirdin."

Sınıf kahkahalara boğulurken Max'in çenesi gerildi, gözleri öfkeyle dolup taştı. "Bunu suratıma söylemek istemez misin, Grus? Buraya gel de Temel Büyülerin Elementlerim karşısında ne kadar işe yarıyor sana göstereyim."

"Meydan okumanı büyük bir zevkle kabul ediyorum." Geraldine ayağa fırlayıp kollarını sıvadı. Aralarına girip bu eğlenceyi başlamadan bitirmeye hiç niyetim yoktu.

Ufak bir parmak hareketiyle hava büyümü çağırıp sınıfın ortasına bir boşluk açtığımda sandalyeleriyle bir kenara fırlayan öğrenciler sıralarına tutunarak tiz bir çığlık attı.

Geraldine hışımla üzerine yürürken Max bıkkınlıkla yerinden kalktı ve tembel tembel ilerlerken bir yandan ellerini kıpırdatıp büyüsünü çağırdı. Şiddetli bir rüzgâr Geraldine'in göğsüne çarpıp onu havada etkileyici taklalar attırarak geriye fırlattı.

Max acımasız bir sırıtışla kızın etrafında bir girdap oluşturup onu fırıl fırıl döndürmeye başladı. Geraldine lanet bir kocaayak gibi haykırırken sınıftan tezahüratlar yükseldi.

"Bastır, Max!" diye bağırdı Caleb. Seth olan biteni daha net görebilmek için sırasının üzerine çıktı.

Darius beni muzır bir gülümsemeyle süzse de Rigel'ın aksine mücadelenin henüz bittiğini düşünmüyordum.

Dikkati dağılmış öğrenciler bunun farkında değildi ancak gerçek Geraldine yaptığı gizlenme büyüsüyle sınıfın bir köşesine çekilmiş, duvara yapışmış vaziyette usul usul Max'e doğru ilerliyordu. Büyüsü kusursuz sayılmasa da tüm dikkatler illüzyonunda olduğundan işini görüyordu.

Nihayet Max'in arkasına ulaştığında saldırıya geçip elini döndürerek bir levitasyon büyüsü yaptı. Max'in ayakları yerden kesildi, havada iki takla atıp kızın büyüsünü sona erdirmesiyle sırtüstü yere çakıldı. Geraldine, Max'in şaşkınlığından faydalanarak avantajını pekiştirdi.

"*Karaya vurmuş bir ton balığı gibi çırpın,*" dedi güçlü bir Telkin'le.

Kibirli pislik kendine o kadar güveniyordu ki zihinsel kalkanlarını hazırda tutmak aklının ucundan dahi geçmemişti. Max ellerini iki yanına yaslayıp ayak bileklerini birbirine yapıştırdı ve

sere serpe yattığı yerde kaskatı kesilip sudan çıkmış bir balık gibi çırpınmaya başladı.

Yarattığı illüzyon ortadan kaybolurken Su Vârisi'nin gerçek Geraldine'in ayaklarının dibinde debelenmesini izleyip sınıfın geri kalanına katılarak bir kahkaha patlattım.

Max çok geçmeden Telkin'in etkisinden sıyrılıp hırlayarak ayağa fırladı ve buzla kapladığı yumruğunu Geraldine'e doğru savurdu. Saldırısı kızın göğsünü kıl payı ıskaladı. O kütür kütür memelerine dair bir şeyler zırvalarken Max su büyüsüne uzanıp onu buzdan devasa bir kubbeye hapsetti. Yarattığı duvarlar o kadar kalındı ki Geraldine'i içinde göremez oldum.

Masama yaslanarak Geraldine'in gösterecek başka mahareti olup olmadığını beklemeye koyuldum.

"Gününü gördü," dedi Marguerite Helebor heyecanla.

"Öyle mi dersin, Helebor?" Geraldine gizlendiği yerden çıkıp Marguerite'ın sırasına doğru eğildi, sırtı hâlâ ahşapla bir vaziyetteydi.

Marguerite bir şaşkınlık nidası koparıp geri kaçtı. Etkilenmekten kendimi alamadım. Geraldine iki illüzyon yaratmış, ikincisiyle beni bile kandırmayı başarmıştı.

Max arkasını dönüp buzdan sarkıtlarla ona acımasızca saldırmaya başladı ama kız çoktan sıranın üzerine çıkıp ötekine atlamıştı bile. Öğrenciler eğilip kenara kaçıştı.

Geraldine lanet bir midilli kadar çevikti ve bir o yana bir bu yana hoplayarak Max'in her darbesini savuşturmayı başarıyordu. Aqua Vârisi nihayet ona bir darbe indirmeyi başarıp kızı yan yana dizilmiş sıraların arkasına düşürdü. Başladığı işi bitirmek üzere öne atıldığında öğrenciler kenara çekildi. Bir sandalyenin üzerine atlayıp elini kaldırarak sıranın üzerine eğildi. Bir küfür savurdu.

"Beni mi arıyorsun, küçük balık?" diye seslendi Geraldine. Kafamı kaldırdığımda tepemizdeki avizede sallandığını gördüm. Öğrencilerden hayret nidaları yükseldi.

Max hışımla doğrulup kıza dişlerini gösterdi.

"Göster ona gününü, Max!" diye bağırdı Seth ona cesaret verircesine uluyarak.

Caleb mücadeleyi büyük bir ilgiyle izliyordu, kendi yansımasını bile bir kenara bırakmıştı.

Max hava büyüsüyle yerden yükselip avizeye doğru uçtu ama tam da tahmin ettiğim gibi o Geraldine de bir illüzyondu. Oğlan yanına yaklaştığı an bedeni buhar olup uçtu.

"Yoksa beni mi arıyorsun, midye kafalı ahmak?" diye şakıdı Geraldine. Milton Hubert'ın kıçının altındaki sandalye birden kızın vücuduna dönüştü.

Milton ayağa fırlayıp, "Ah!" diye bağırdı şaşkınlıkla. Max yanına ulaşıp Geraldine'in kolunu kavradığında vücudu tekrar bir sandalyeye dönüştü.

Geraldine sınıfın dört bir yanında belirmeye başladı. Masamın tepesine uzanmış vaziyette, halı kılığına büründüğü zeminde, öğrencilerin arasında. Hepsi de dönüp Max'e kıçlarını salladı.

Max öfkeyle haykırıp hepsine buz sarkıtları fırlattı ve hedefini şaşan birkaç tanesi öğrencileri kaosa sürükledi. Yarattığım hava kalkanımın içinde güvenle dururken giderek tırmanan çılgınlığın tadını çıkarıyor, Geraldine'in beni haklı çıkararak Max'i kudurtmasını büyük bir zevkle izliyordum.

"Yeter!" diye bağırdı Max. "Hangi cehennemdesin?"

Geraldineler kaybolup gitti ve kahkahası yaptığı büyüyle sınıfın dört bir yanında yankılandı. "Rüzgârda, ağaçlarda, gökyüzündeyim. Kafanı çevirdiğin her yerdeyim, seni hüngür hüngür ağlatan kâbuslardayım. Sinir bozucu baş belanım. Nefesim ilelebet ensende olacak."

"Sikerler." Max asık suratıyla yerine dönüp kendini sandalyesine attı. Seth onu teselli etmek istercesine yüzünü onunkine sürttü.

"Pes mi ediyorsun, Rigel?" diye sordum.

"Neyse ne," diye homurdandı.

"Söyle," diye üsteledim.

"Pes ediyorum," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Terra'ya artı elli puan," dedim. "Geraldine, artık ortaya çıkabilirsin."

Geraldine koltuğumun arkasına astığım ceketin arasından çıktı. Büyüsü o kadar kusursuzdu ki orada saklandığını ruhum bile duymamıştı. Kulağıma ufacık bir ses bile gelmemişti. Bana yakalanmamak için bir sessizlik balonu kullanmayı akıl etmiş olmasına içten içe hayran kaldım. Kahretsin. Yoksa... ben işimde iyi bir profesör müydüm?

Sınıfın geri kalanını kendi kozlarını paylaşmaları için eşleştirdikten sonra herkese yer açmak üzere hava büyümle sandalye ve sıraları bir kenara istifledim. Vârisler Max'in mağlubiyetinden ders çıkarmış olmalıydı ki hiçbiri onunla aynı hataya düşmedi. Karşılarına dikilen öğrencileri neredeyse hiç çaba sarf etmeden birbiri ardına yendiler.

Darius, Marguerite Helebor üzerinde öyle kuvvetli bir Telkin kullandı ki kız pes ettiğini haykırdıktan çok sonra bile suratını tokatlamaya devam etti. Vârislerin kendilerine yeni bir rakip bulmak için önlerine gelene sataşmaya başlamasıyla küçük etkinliğim kısa süre içinde acımasız bir ava dönüştü. Sıradaki kurbanları olmaktan korkan öğrenciler karınca sürüsü gibi etrafa dağıldı.

Seth, Milton Hubert'ı Telkin'le yerde kıvranıp "Old Macdonald Had a Farm" şarkısını bir domuz gibi söylemeye zorlarken Caleb rakiplerinin ayaklarını yerden kesip odayı süslüyormuş gibi hepsini avizelere asıyordu.

Dersin sonuna yaklaşmamızla karşımdaki manzara kabak tadı vermeye başladığında etkinliğin sona erdiğini duyurup herkesi sıraları ve sandalyeleri elleriyle yerlerine taşımaya zorladım. Bunu küçük bir hava büyüsüyle kolayca halledebilirdim ama yapmadım.

Herkes yerine oturduğunda bakışlarım Devine Lamoon ve Hailey Forestfall'a takıldı. Aralarında didişip birbirlerinin elinden bir şey kapmaya çalışıyorlardı.

Vampir kulaklarım seslerini duyuyordu. "Onu kullanamazsın," diye tısladı Hailey. "O şeyden bir an önce kurtulman gerek."

"Bir denemek istiyorum," dedi Devine.

"Tehlikeli olabilir. Deneysel bir şey."

"Teyzem işini iyi bilir, iksir yapmak ondan sorulur," diye mırıldandı Devine. "Tırsıyorsan tek başıma yaparım."

Hızlıca arkalarına geçip elindeki şişeyi kaptığımda Devine tiz bir çığlık attı.

"Derse odaklanın," diye bağırdım kulağının dibinde. İkisini de ufak bir rüzgârla darmadağın ettikten sonra masama dönüp el koyduğum şişeyi inceledim.

Devine yüzünü buruşturdu. "Ona ihtiyacım var. Benim o!" diye sızlandı. Yüzünden okunan çaresizlik, şişeyi ona geri vereceğim varsa bile beni bundan vazgeçirdi.

"Şişeni haftanın sonunda geri alabilirsin. Dersimin akışını bozmanın neden berbat bir fikir olduğuna dair iki bin kelimelik bir makale *yazarsan* tabii. Ayrıca bir daha benimle küstahça konuşursan seni de cezaya bırakırım," dedim. İtiraz etmek üzere açılmış ağzı gerisin geri kapandı ve Hailey'ye korku dolu bir bakış attı.

"Az önceki etkinliğimizde mağlup olan herkese bir e-posta göndereceğim. Makalelerinizin yarın önümde olmasını bekliyorum."

Sınıftan birkaç kişi bıkkınca inledi. "Yarın mı?" diye sızlandı Marguerite.

"Evet, Bayan Helebor. Kulaklarında bir sıkıntı mı var?" diye çıkıştım.

"Hayır, efendim," dedi dudaklarını büzerek. Tam da bu sırada zil çaldı.

"Çıkabilirsiniz," dememle herkes sınıfı terk etmeye başladı.

Rahat bir nefes verip koltuğuma oturdum. Gün sona ermişti ve akşamımı Pitbol antrenmanıyla geçireceğime seviniyordum. Aklım sık sık Vega İkizleri'ne kayıyordu ve buna mâni olmak için kendimi olabildiğinde meşgul tutmaya kararlıydım.

Sınıfta bir tek Vârisler kalmıştı. Darius'la göz göze geldim. "Acrux, bir bakar mısın?"

Dostumla profesörcülük oynamadığım birkaç dakika geçirmek istiyordum ama yancıları sanki onlara da seslenmişim gibi Darius'un peşinden gelmeye başladı.

"Acrux dedim," diye homurdandım.

"Darius'la sürekli gizli kapaklı bir şeyler konuşuyorsunuz," dedi Seth kaşlarını çatarak. "Bizi dışlamayın. Sırlara bayılırım." Kıçını masamın kenarına yasladığında el koyduğum şişe aşağı yuvarlandı. Cam onu hava büyümle kapmaya fırsat bulamadan paramparça olduğunda Seth'e öfkeli bir bakış attım.

"Capella!" diye bağırdım. "Sakar bir dallama olduğun için Aer'e eksi beş puan."

"I... ne oluyor?" Caleb köpürerek cam kırıklarının arasına yayılan mor sıvıdan uzaklaştı.

"Buharlaşıyor," dedi Darius daha yakından bakmak için çömelerek. "Ne bu böyle?"

"Kim bilir?" dedim ayağa kalkarak. "Geri çekil, Darius."

Söylediğimi yaptı. Sıvı giderek daha hızlı köpürüp buharlaşıyor, etrafa sıçrıyordu.

"Pamuk şekeri gibi kokuyor." Seth kaşlarını çattı. Tam da bu sırada üzerine dar gelen gömleğinin düğmelerinden biri kopup öne fırladı ve doğruca anlımın çatına çarptı.

Bir küfür savurarak geriledim. Birden akademide okuduğum zamanlar arkadaşım Gabriel'e kurduğum tuzağı, yediği proballlar yüzünden patlayan pantolon düğmesini anımsadım.

"Hayır, hayır." Başımı iki yana salladım. Gözlerim Seth'in giderek büyüyüp gömleğinin kumaşını zorlayan memelerine kenetlendi.

"Ne?" dedi Seth tüm gözler üzerine çevrildiğinde. "Gömleğime bir şey mi bulaşmış?" Bakışlarını üzerine çevirmesiyle bir şaşkınlık nidası patlatıp masamdan doğrulması bir oldu.

Ellerini göğsüne götürerek hayretle, "Memelerim var," dedi.

Çok geçmeden kendi göğsüm de karıncalanmaya başladığında içimi bir panik sardı. Gömleğimin birkaç düğmesi birer füze gibi fırlayıp gitti ve kaslı göğsüm şişerek iki dolgun kadın memesine dönüştü. Büyü ben ne olduğunu anlayamadan her yanımı sardı. Belim inceldi, kahverengi saçlarım bukleler hâlinde omuzlarımdan aşağıya döküldü, boyum birkaç santim kısaldı, ayakkabılarım ansızın ayağıma büyük gelmeye başladı ve giysilerimin içinde kayboldum. Karşımdaki Vârisler de değişiyordu. Hepsinin yüz hatları yumuşadı, dudakları dolgunlaştı, gözleri irileşti ve iri cüsselerinin yerini narin bir kadın bedeni aldı. Darius'un memeleri öyle bir büyüdü ki gömleğinin dört düğmesi sınıfın öteki ucuna fırladı.

Birbirimize panik dolu bakışlar attıktan sonra ellerimizi anlaşmış gibi aynı anda bacaklarımızın arasına götürdük. Aletimin parmaklarımın arasında kaybolup gittiğini hissettiğimde başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Seth uluyarak telaşla kemerini çözdü.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Max. Sert sesi artık yumuşak ve kadınsı çıkıyordu.

Caleb parmaklarını beline kadar uzanan dolgun, altın sarısı buklelerinin arasında gezdirdi. Mavi gözleri gür kirpiklerinin arasından benimkilerle buluştuğunda içimden bir ses onun da karşısında bir kadın gördüğünü söylüyordu.

Seth pantolonunu ve baksırını indirip gömleğini memelerinin üzerine sıyırdı. Hepimiz aletinin ardında mor bir duman bulutu bırakarak yok olup bir vajinaya dönüşmesini izledik.

Aer Vârisi elini kasıklarında gezdirip nafile bir çabayla artık orada olmayan uzvunu aradı. Bacaklarımın arasında tuhaf bir his belirdi, kendi aletimin de buhar olup uçtuğunu anlamam için pantolonumun içine bakmama gerek yoktu.

"Darius," dedim boğuk bir sesle. İçeride güvendiğim tek adama yaklaşıp saniyeler önce olduğundan çok daha dar omzunu kavradım. Kadın Darius tam bir afetti. Sert bakışlar atan gözleri

büyüleyici, kırmızı dudakları baştan çıkarıcıydı. Siyah saçları dağınık tutamlar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Kıyafetleri üzerine bol gelse de memeleri tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Onun bakışları da benim memelerime kaydığında başımızın büyük dertte olduğundan emin oldum.

Bakışlarımı diğerlerinin üzerinde gezdirdim. Max kısa, gür, bukle bukle saçları ve mankenleri aratmayacak vücut hatlarıyla çekici bir kadına dönüşmüştü. Seth'in yüz hatları hâlâ nispeten keskindi, dudakları pespembe olmuş, gözleri Bambi kadar irileşmişti. Daha fazla dayanamayıp Atlas'ımı aldım ve neye benzediğimi görmek için ön kamerayı açtım.

"Hasiktir," diye fısıldadım boğuk ve ince sesimle. Güzelliğim su götürmezdi. Gözlerim eskisinden daha yuvarlaktı ve kirpiklerim gürleşmişti. Dolgun dudaklarım korku ve şaşkınlıkla aralanmıştı.

"Profesör... bir şey yapın," dedi Max. İşin aslını bilmesem bir kadının konuştuğunu sanırdım.

Kendine bakmak için Atlas'ımı elimden kaptı. Yüzü kireç kesilirken cihazı Caleb aldı.

Caleb'ın gözleri daha da genişledi ve yüzüne muzır bir gülümseme yayıldı. "Çok güzelim be."

"Ben de bakayım," dedi Seth, Caleb'ınkinden bile tiz sesiyle. Yepyeni yüzüne şok içinde baktı.

"Bu..." dedi ama sözünün gerisini getiremedi. Atlas artık Darius'un elindeydi ve parmak eklemleri onu avucunda ezecekmiş gibi bembeyaz kesilmişti.

"Daha neler," diye bağırmasıyla yeni sesinin tiz tınısı kulağımı çınlattı. "Hepimizi eski hâle döndürecek bir tür tedavi olmalı." Sorusu banaydı ancak ona verecek bir cevabım yoktu.

"Bunun ne tür bir iksir olduğunu bile bilmiyorum. Devine Lamoon'un elinden almıştım," dedim. Darius, Atlas'ımı sertçe masama çarptı.

Seth memelerini mıncıklayıp düşünceli bir tavırla onlara baktı. "Muhtemelen birazdan geçer... Fırsatımız varken biraz keyfini çıkaralım."

"Haklısın sanırım." Max de kendi memelerini okşamaya koyuldu. Çok geçmeden uzanıp birbirlerininkilerle oynamaya başladılar.

Parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Bu gerçek olamaz."

"Meme uçların neden dimdik?" diye sordu Darius. Gözlerimi açtığımda Caleb'ı işaret ettiğini gördüm.

"Ne bileyim ben. Sınıf biraz soğuk." Caleb kaşlarını çattı.

"Seninkiler biraz küçükmüş," dedi Max başıyla Caleb'ın memelerini işaret ederek.

"Şaşırmadım," dedim Seth kendinden emin bir tavırla.

"O ne demek şimdi?" diye homurdandı Terra Vârisi.

"Etrafına küçük meme havası saçıyorsun." Seth omuzlarını silkti ve erkek hâliyle aynı uzunluktaki saçlarını savurdu. "Bu kötü bir şey değil."

"Öyle, Seth. Memelerim var," diye tısladı Caleb arkadaşının yeni hâlini dikkatlice inceleyerek. "Seni böyle görmek hiç hoşuma gitmiyor. Bir an önce eski hâlimize dönmemiz gerek."

"Bir fikrim var," dedi Seth pis pis sırıtarak. "Neden seks yapmıyoruz?"

"Ne?" diye karşılık verdi Caleb şaşkınlıkla.

"Birbirimizle değil." Gözlerini devirdi. "Başka bir erkekle işte." Dudağını ısırdı. Suratına bön bön baktım.

"Hayır," diye araya girdim. Bunun üzerine daha fazla kafa yormasına izin veremezdim. "İksirin etkisi geçene kadar beklemeliyiz. Siz Semavi Vârislersiniz. Solaria'daki tüm gazetelerin başınıza üşüşmesini istemiyorsanız göze batmasanız iyi edersiniz."

"İyi, tamam," dedi Seth iç geçirerek. "Hiç değilse biriniz beni parmaklayın bari. Kanka kıyağı gibi düşünün. Her şey yüce bir amaç için."

"Ben–" diye söze başladı Caleb fakat Darius lafını ağzına tıktı.

"Git kendini parmakla, oğlum," dedi.

Seth omuzlarını silkip bunu yapabileceği müsait bir yer arıyormuş gibi içeriyi taradı.

"Kimse kimseyi parmaklamıyor," dedim sertçe. "Hepiniz sınıfta kalacaksınız. Hiçbiriniz 'kadına dönüşüp kendini parmaklayan Vârisler' manşetiyle skandal bir habere imza atmayacaksınız. Darius'un memelerine bakmayı kes, Capella."

Seth söylediğimi yapıp bıkkınca bana döndü. "Ama dev gibiler. Başka neye bakacağım ki?" Gözleri benim memelerime kaydığında bir hava patlamasıyla onu kıçının üzerine oturttum.

"Çok... iyi hissettiriyorlar," dedi Max memelerini avucunda tartarak. "Yanınızda sütyen var mı?"

"Olmaz mı? Yanımdan hiç ayırmadığım kadın iç çamaşırlarıyla dolu çantada bir tane vardı," dedim düz bir sesle. Suratıma bön bön baktığında tavrımdan hoşlanmadığını düşündüm.

Caleb altın sarısı buklelerini parmağına dolayarak, "Teknik olarak üzerimize geçirecek kız kıyafetleri bulursak kampüste dikkat çekmeden dolaşabiliriz," dedi dalgın dalgın.

Seth ayağa kalkıp bol pantolonunu kıçına geçirdi. "Evet, gidelim hadi. Biraz eğlenip durumu lehimize çevirebiliriz. Vârislerin dört gizemli akrabasıymışız gibi davranıp herkese bir geceliğine ziyaretlerine geldiğimizi söyleriz."

"Bu berbat bir yalan," dedi Darius.

"Üstelik iksirin etkisi ne kadar sürecek bilmiyoruz. Olmadık bir zamanda eski hâlinize dönerseniz dört Semavi Vâris'in kadın kıyafetleri içinde ne yaptığını nasıl açıklayacaksınız?"

"İyi bir noktaya parmak bastınız," diye mırıldandı Seth. "Yine de bu şimdiye dek imza attığımız en kötü skandal olmazdı, değil mi ama? Kadın olmayı denemek istedik der geçeriz. Ne düşünecekleri kimin umurunda?"

"Beni endişelendiren o kısım değil, Capella," dedim kasvetli bir sesle. Bakışlarımı yerdeki kırık şişeye çevirdim. "Devine Lamoon bunun teyzesinin yaptığı deneysel bir iksir olduğunu söyledi."

"Kahretsin," diye homurdandı Darius ne demek istediğimi anladığında. "Teyzesi Penelope Lamoon. Faelerin kemiklerini eriten bir iksir hazırladığı için Darkmore'da yirmi yıl yattı. Hazırladığı karışıma limonata aroması katıp kocasına içirmişti."

"Yıldızlar aşkına," dedi Caleb. "Bu duyulursa basın Penelope'yle bir bağlantımız olduğunu düşünecek."

"İyi de her şey bir kazaydı, iksiri içmek gibi bir niyetimiz yoktu," diye sızlandı Seth.

"Kraliyet yanlısı gazeteciler bunu umursamaz," dedi Darius ciddi bir sesle. "Söylentiler yayılırsa halkın nabzını ölçmek için aylarca oradan oraya gezip boy göstermemiz gerekir."

"Peki o zaman, dişimizi sıkacağız," dedi Max.

Sınıfın kapısı açıldı ve içeri Geraldine girdi. "Affedersiniz, içeride–"

Vampir hızımla saniyeler içinde tepesine bindim, kapıyı arkasından sertçe kapatıp büyüyle kilitledim.

"Kargalar aşkına sen de kimsin?" diye sordu Geraldine üzerimden düşen takım elbiseyi göz ucuyla süzerek.

Usulca yanından uzaklaşıp bir bahane düşünmeye çalıştım fakat Geraldine'in dikkati çoktan Vârislere kaymıştı. Kıyafetlerini ve daha birkaç dakika önce gördüğü adamlara olan benzerliklerini inceliyordu.

"Çatallar adına neye bakıyorum ben böyle?" diye mırıldandı. Sesinin birkaç saniye öncesine kıyasla daha kalın çıktığı dikkatimden kaçmadı.

"Hasiktir. Defol git, Geraldine," diye çıkıştı Max. Kızın bakışları hızla ona kaydı.

"Sen... morina balığı olamazsın," dedi şaşkın şaşkın.

Boyunun usul usul uzadığını, omuzlarının genişlediğini, memelerinin hızla küçüldüğünü ve kıyafetlerinin vücuduna dar gelmeye başladığını fark ettiğimde yüzümü buruşturdum. Lanet iksir havaya karışmış olmalıydı.

Koyu kahverengi saçları çene hizasına gerileyince Geraldine elini başına götürdü.

"Hoppala! Ne oluyor bana böyle?" Tekmelenmiş bir tavuk gibi ciyaklayarak bacaklarının arasını kavradı ve geri geri yürüyerek kapıya yaslandı. "Affedersiniz, sanırım ufak bir müşkülat yaşıyorum. Kabalığımı mazur görün lütfen ama yanılmıyorsam hanımefendiliğimin olması gereken yerde bir deniz hıyarı duruyor."

Sözünü bitirmesiyle dudağının üzerinde gür bir bıyık çıktığında elini şokla ağzına götürdü.

"Yer yarılsa da naçiz benliğimi içine alsa," diye sızlandı. "Başım büyük dertte."

Eteğini kaldırarak üzerine Vega kraliyet arması işlenmiş külotunun ardındaki kabarıklığı gözler önüne serdi.

"Vay anasını," dedi Seth hayretle. "Malafata bak."

Geraldine titrek eliyle külotunu çekiştirip içine baktı ve hızla geri bıraktı. "Deniz hıyarı bir hayli besili bir şeymiş."

"Kimse o kapıya bir daha el sürmeyecek," diye hırladım.

Geraldine bana döndü. Beni tepeden tırnağa süzüp, "Profesör Orion," dedi tereddütle. "Siz ne denli zarif bir çiçek, bense ne zevksizlik abidesi bir çalılık oldum çıktım. Başımıza gelenleri düzeltmek için ne yapmalı?"

"İksirin etkisinin geçmesini bekleyeceğiz," dedim. Vârislere döndüğümde hepsinin topuklarının üzerinde sekerek memelerini hoplatan Seth'i izlediğini gördüm.

"Kadın gibi görünmekten an itibarıyla bıktım," dedi Caleb kaşlarını çatarak.

"Ben çok eğleniyorum." Seth'in durmaya niyeti olmadığını anladığımda yanına gidip kulağına bir tane patlattım.

Geraldine de hızla aramıza katıldı. Artık benden neredeyse on beş santim daha uzundu ve içerideki her Vâris'ten daha iriydi.

"Ya iksirin etkisi geçmezse?" dedi Darius panikle. "Ya sonsuza dek böyle kalırsak?"

"Tadından yenmez," dedi Geraldine kıkırdayarak.

"Bundan kimseye bahsetmesen iyi olur," diye uyardı onu Seth.

"Yoksa ne yaparsın, balık çocuk?" diye karşılık verdi Geraldine ona meydan okurcasına sırıtarak.

"Yoksa her akşam sana Griffon boklarını temizletirim, Grus," diye araya girdim. Derdim diğerlerinden çok Darius'u korumaktı, ona duyduğum sadakat de aramızdaki Muhafız Bağı da kabarmıştı. "Akademideki her ânını cehenneme çevirir, hatta seni attırmak için bağlantılarımı kullanırım."

Kızın gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. Bıyığının biraz daha gürleştiğine yemin edebilirdim. "Ah, huysuz bir kuzgun gibi beni pençelerinizin arasına aldınız," diye mırıldandı. "Bu sır benimle mezara gidecek, sevgili profesörüm."

Vücudumda ufacık bir değişim belirtisi bile hissetmiyordum. Dişlerimi sıkarak süreci hızlandırmak için ne yapabileceğimi düşündüm. Max'le Seth birbirini avuçlamaya geri dönmüştü. Caleb onları merakla izliyor, Darius ise pantolonunun içine bakıyordu.

"Hiç değilse birkaç saniyeliğine birbirinizin memelerini rahat bırakır mısınız?" dedim bıkkınca.

Seth, Max'i bırakıp, "Aklıma bir fikir daha geldi," dedi.

"Duymak istemiyorum," diye hırlasam da bana aldırmadı.

"Soyunacağız." Kocaman sırıtarak kirpiklerini süzdü.

"Sonra?" Darius ciddi ciddi Seth'in bir planı olduğunu düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıp ona kulak verdi.

Hava Vârisi omuzlarını silkti. "Gizlimiz saklımız kalmayacak işte."

"Hayır," dedik hep bir ağızdan. Seth dudaklarını büktü. "Hiç değilse kendimize kız isimleri seçelim bari. Ben Serena olmak istiyorum. Kulağa egzotik ve gizemli geliyor, tıpkı benim gibi."

"Ne egzotik ne de gizemlisin," dedim fakat yine umursanmadım.

"Max, sen tabii ki Madeline olacaksın. Darius için Delilah–"

"Delilah mı?" diye itiraz etti Darius. "Dakota olduğum apaçık ortada."

Diğerlerinin bu isyanını ölçüp biçmesini, ardından da onu başlarıyla onaylamasını izlerken kaşlarım havalandı.

"Haklısın," dedi Seth. "Cal, sana Calista diyeceğiz çünkü kulağa ateşli ve bir o kadar da ölümcül geliyor. Orion–"

"Sakın," dedim.

"Sen de Oceana olacaksın," dedi ellerini başının üzerine kaldırıp lanet bir gökkuşağı çiziyormuş gibi yavaşça iki yana açarak.

Darius'un genzinden alaycı bir ses döküldü. "Cuk oldu."

"Oceana falan olmayacağım," diye çıkıştım. "Zaten adım L harfiyle başlıyor, uydurduğun isim hiç mantıklı değil."

"İyi dedin. O zaman Leilani'sin," diye şakıdı başının tepesine yine o lanet gökkuşağını çizerek.

"Kes şunu," diye homurdandım.

Max göğsünü şişirerek, "Geraldine zaten Gilbert," dedi alayla.

"Gilbert sahiden de çok hoş bir isim. Gilbert adında bir amcam vardı, bütün gün turp çiftliğini çekip çevirirdi. Şahane bir adamdı, işinin erbabıydı."

Max'in suratı asıldı, onu kızdıramamış olmak sinirini bozmuş gibiydi.

Geraldine yanıma sokulup, "Profesör," diye fısıldadı. "Üzümlerimin sıkılma vakti geldi."

"Ne?" diye homurdandım.

"Koyunları tarlaya salmam gerek," diye fısıldadı daha telaşlı bir sesle.

"Anlayacağım dilden konuş," diye üsteledim.

"Kargoyu ambara indirmem lazım."

"Ne ambarı, ne kargosu?" diye sordum.

"İşemesi gerek," diye açıkladı Darius sırıtarak.

"Ah, kapa o kokuşmuş çeneni, pis Ejderha," diye sızlandı kaslı kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ama evet. Maruzatım bu."

Bakışlarımı erkeksi yüzünde, bana yalvarırcasına bakan gözlerinde gezdirdim. Benden yardım bekliyordu. Kahretsin, bununla uğraşmayı hiç ama hiç istemiyordum.

"Çıkar aletini, sal gitsin," dedi Seth düz bir sesle.

"Öyle olmaz. Zarafetle süzülmesi gerek," dedi Max başını iki yana sallayarak.

"O mu bu mu?" dedi Geraldine kalın sesiyle. "Öylece çıkarıyor muyum yoksa zarafetle süzülüyor muyum? Münasebetsiz bir şey yapmak istemem."

"O kadar da zor bir şey değil," dedi Caleb. "Nişan al ve ateşle."

Geraldine bir şaşkınlık nidası patlattı. "Nişan mı alayım? Neye?"

Hepimiz bakışlarımızı çöp kovasına çevirdik. Üzerime bir keder çöktü.

Pitbol dolu huzurlu bir akşam geçirmeyi beklerken kız öğrencimin yepyeni aletiyle işemeyi öğrenmesine yardım etmek gibi travmatik bir deneyim yaşıyorum.

Bazen ciddi ciddi yıldızların bana düşman olduğunu düşünüyordum.

Ona biraz mahremiyet sunmak için kenara çekildim ama Geraldine koluma yapışıp beni tekrar yanına çekti. "Beni başı boş bırakmayın, profesör. Rehberliğinize ihtiyacım var."

"Rehberin *onlardan* biri olsun," diye tısladım başımla Vârisleri işaret ederek.

"Kendimi yaban ellere emanet edemem," dedi. "Deniz. Hıyarıma. Siz. Yol. Göstereceksiniz."

"O şeye elimi sürmem," diye homurdandım. "Ben senin öğretmeninim."

"Sadece doğru yolda olup olmadığıma bakın o hâlde," dedi yalvarırcasına.

"İyi, tamam," dedim sıktığım öfkeden uzamış dişlerimin arasından. "Başla hadi."

Geraldine eteğini kaldırıp hiç acelesi yokmuş gibi aletini ağır ağır çıkarırken kafamı çevirdim.

"Şimdi ne yapacağım?" dedi.

"Gevşe," diye yanıtladı Darius kızın daha da gerilmesine neden olarak.

"Avucumda devasa bir deniz hıyarı tutarken bana gevşememi söyleme, taht meraklısı şeytan!" diye haykırdı gür sesiyle sınıfı inleterek.

Seth'in genzinden alayı bir ses dökülürken Caleb kıs kıs güldü. Öte yandan Max hâline acıyıp Geraldine'in yanına gelerek elini omzuna koydu.

"Nefes al," dedi cesaret verici bir sesle. Kız söylediğini yaptı. "Ve ver."

Nefes verirken çöp kovasının dibine çarpan sıvının sesi geldi ve Vampir kulaklarım ne yazık ki bunu tüm netliğiyle duydu.

İşemesi bitmek bilmedi. Geraldine ihtiyacını görürken içeriye ölüm sessizliği çöktü, herkes büyük bir ilgiyle duvarları ve zemini izledi. Ne var ki kulaklarımız hâlâ her şeyi duyuyordu. İşi nihayet bittiğinde etrafına bir sessizlik balonu oluşturmayı akıl edemediğim için kendime kızdım. Aklım başıma çok geç gelmişti, yıldızlar yine benden yana olmamıştı. Gerçi hâlime gülüp ıstırabımdan bu kadar zevk alırlarken bunu neden yapacaklardı ki?

Geraldine eteğini indirip su büyüsüyle ellerini yıkadıktan sonra beti benzi atmış suratıyla bize döndü. "Sınıfı derhâl terk etmek istiyorum."

"Sakın başka tuvalet ihtiyaçlarının da olduğunu söyleme bana," dedim. Her şey daha da kötüye gidemezdi, değil mi?

"Hayır, sadece gitmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Olmaz," dedim bıkkınlıkla. "İksirin etkisi–"

Bakışlarımı üzerime çevirdiğimde memelerimin küçülmeye başladığını gördüm. Tenimdeki karıncalanma şiddetlendikçe içim rahatlama hissiyle doldu. Aletlerinin geri dönmesiyle Vârisler keyifle inlerken her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için kasıklarımı yokladım. Hepimiz normale döndüğümüzde Geraldine'in alt dudağı titremeye başladı.

Bayan Lamoon'a iksirini kazayla çöpe attığımı söylemem gerekecekti. Onu teyzesinden aldığı düşünüldüğünde konuyu uzatacağını sanmıyordum.

"Neyse ki hiç birimiz utanç verici bir şey yapmadık," dedi Seth neşeyle. Geraldine yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Ben... dişimi biraz daha sıkabilirdim sanırım," dedi dehşetle.

"Çeneni tutarsan biz de tutarız." Darius elini ona uzattı ve Geraldine tereddütle avucunu onunkinin üzerine koydu. El sıkışıp sözlerini mühürlerlerken aralarında bir güç kıvılcımlandı.

Seth eski hâline dönmüş göğsüne bakarak, "Memelerimi özledim," dedi hüzünle.

Caleb omzuna vurup onu kapıya doğru yönlendirdi. "Memeleri boş ver. Aletini düşün."

"Pitbol antrenmanında görüşürüz, efendim." Max bana bir selam çakarken Geraldine arkasına bakmadan kendini dışarı attı. Darius'la baş başa kaldım, aramızdaki sırlara bir yenisi daha eklenmişti.

Eh, bu sakladığımız en kötü sır sayılmazdı. Fakat en tuhafı olduğu kesindi.

YAZARIN NOTU

Bu kitap, bu seri, hatta bütün bu dünya hayalperest ruhlarımızın bir ürünü. Fae öğrencilerle dolu büyülü bir okul yazmayı düşündüğümüz ilk andan itibaren sanki Solaria ve içinde yaşayan herkes başından beri zihnimin bir köşesinde saklanıyormuş da uzun zamandır bu ânı bekliyormuş gibi sayfalara dökülüverdi.

Caroline ve ben iki kardeş olarak hep çok uyumluyduk fakat Zodyak Akademi'yi ve Vega ikizlerini hayata geçirmek için güçlerimizi birleştirdiğimizde iki bedende tek beyin olup çıktık. Bu dünyayı kurmak bizi çok mutlu etti ve sizlerin de aynı mutluluğu yaşıyor olduğunuzu bilmek hâlâ aklımı başımdan alıyor. Mizahımızı başkalarının da komik bulup bulmayacağını, kusurlu karakterlerimizin sevilesi olup olmadığını sorguladık ve bu büyülü, çılgın dünyada kendinizden parçalar bulabileceğinizi umduk. Korkularımıza, şüphelerimize ve güvensizliklerimize rağmen yaratıcılığımızın bu seriye akmasına müsaade ettik ve artık kendi bilincini kazanmış bu canavarı oluşturduk.

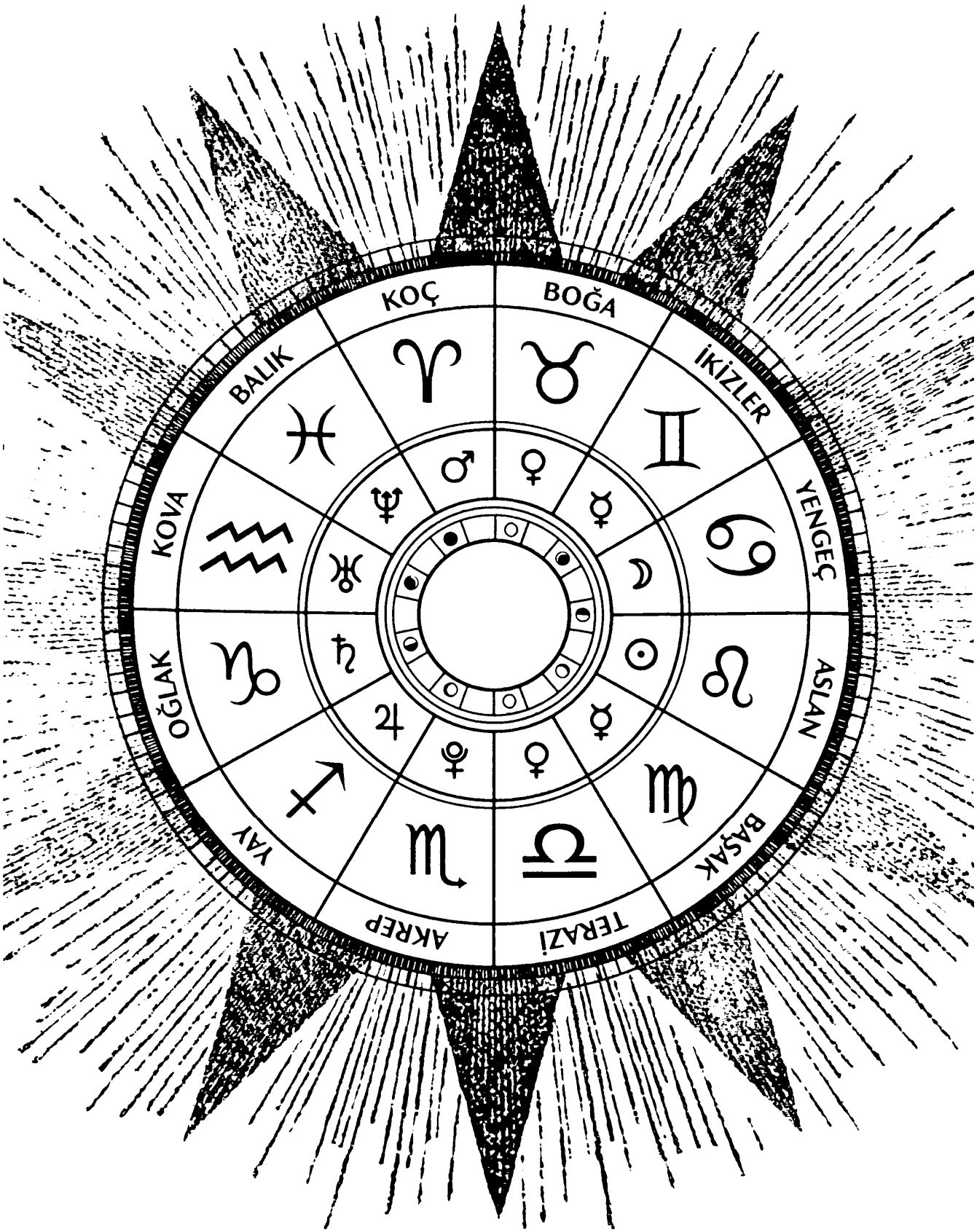
Bu kitap Vega ikizleri kadar bizim için de bir başlangıçtı. Korkuya, şüpheye ya da sözde 'kurallara' yer vermeden sadece

kalbimizden geçen hikâyeyi kalbimizden geçtiği gibi yazdığımız bir özgürlüktü. Şayet bu kitap ruhunuza dokunduysa, sayfaları sizi içine çektiyse bu yolculukta bize katıldığınız için teşekkür ederiz.

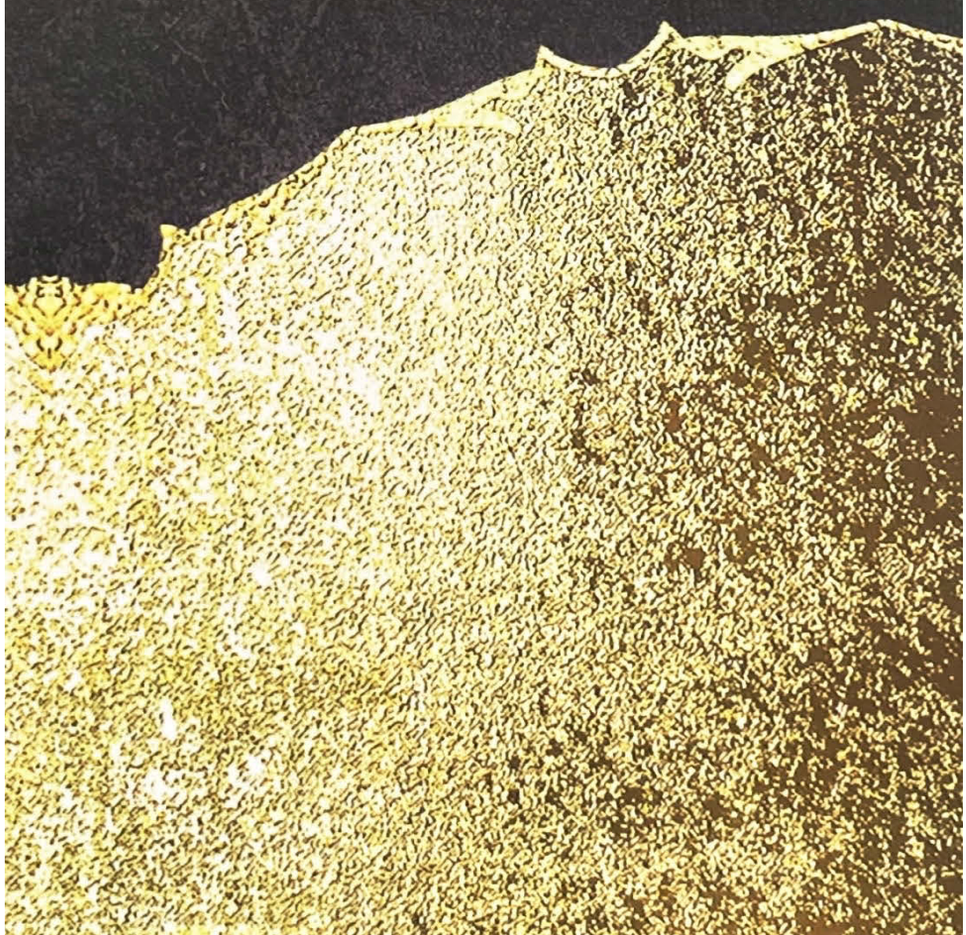
Özgür olmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz. Şakalarımıza güldüğünüz için teşekkür ederiz. Karakterlerimize sevgi duyduğunuz için teşekkür ederiz. Kıymetli serimize bir şans verdiğiniz için teşekkür ederiz. Sözcükler hep su olup aksın.

Sevgiler,
Susanne ve Caroline

Ayışığı Kitaplığı

KOÇ
BOĞA
İKİZLER
YENGEÇ
ASLAN
BAŞAK
TERAZİ
AKREP
YAY
OĞLAK
KOVA
BALIK

CAROLINE PECKHAM ve SUSANNE VALENTI çağdaş ve fantastik romans türünde dünya çapında geniş bir okur kitlesine ulaşmış, çoksatan eserlerin ardındaki yazarlardır. Aynı zamanda kardeş de olan yazarlar, Londra yakınlarındaki kırsal bir bölgede yaşayıp birlikte çalışarak okurlarını kırık kalpler, aksiyonlu olaylar ve güçlü kadın karakterlerle örülü dünyalara davet eden hikâyeleriyle tanınır. Sürprizlerle dolu kurguları, karanlık mizahları ve unutulmaz kahramanlarıyla modern fantastik romans türünün öne çıkan isimleri arasında yer alırlar.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP